RUGĂCIUNEA

ELLEN G. WHITE

New Covenant Publications International Ltd. Romanian

Drepturile de Autor © 2020. Publicații internaționale al Noului Legământ

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă sau prin orice mijloace, fără permisiunea scrisă expresă a autorului, cu excepția cazurilor de citate scurte încorporate în articole critice și recenzii. Vă rugăm să trimiteți toate întrebările pertinente editorului.

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă sau prin orice mijloace, electronice sau mecanice, inclusiv fotocopiere, înregistrare sau de către un sistem de stocare și extragere a informațiilor - cu excepția unui recenzor care poate cita pasaje scurte într-o recenzie pentru a fi tipărit într-o revistă sau ziar - fără permisiunea în scris a editorului.

ISBN: 359-2-85933-609-1

ISBN: 359-2-85933-609-1

Catalogarea Datelor de Publicare

Editare și Design: Grupul Internațional al Noului Legământ

Tipărit în Marea Britanie.

Prima tipărire 26 mai 2020

Publicat de: Publicații internaționale al Noului Legământ

New Covenant Publications International Ltd.,

Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Accesați site-ul: www.newcovenant.co.uk

Rugăciune

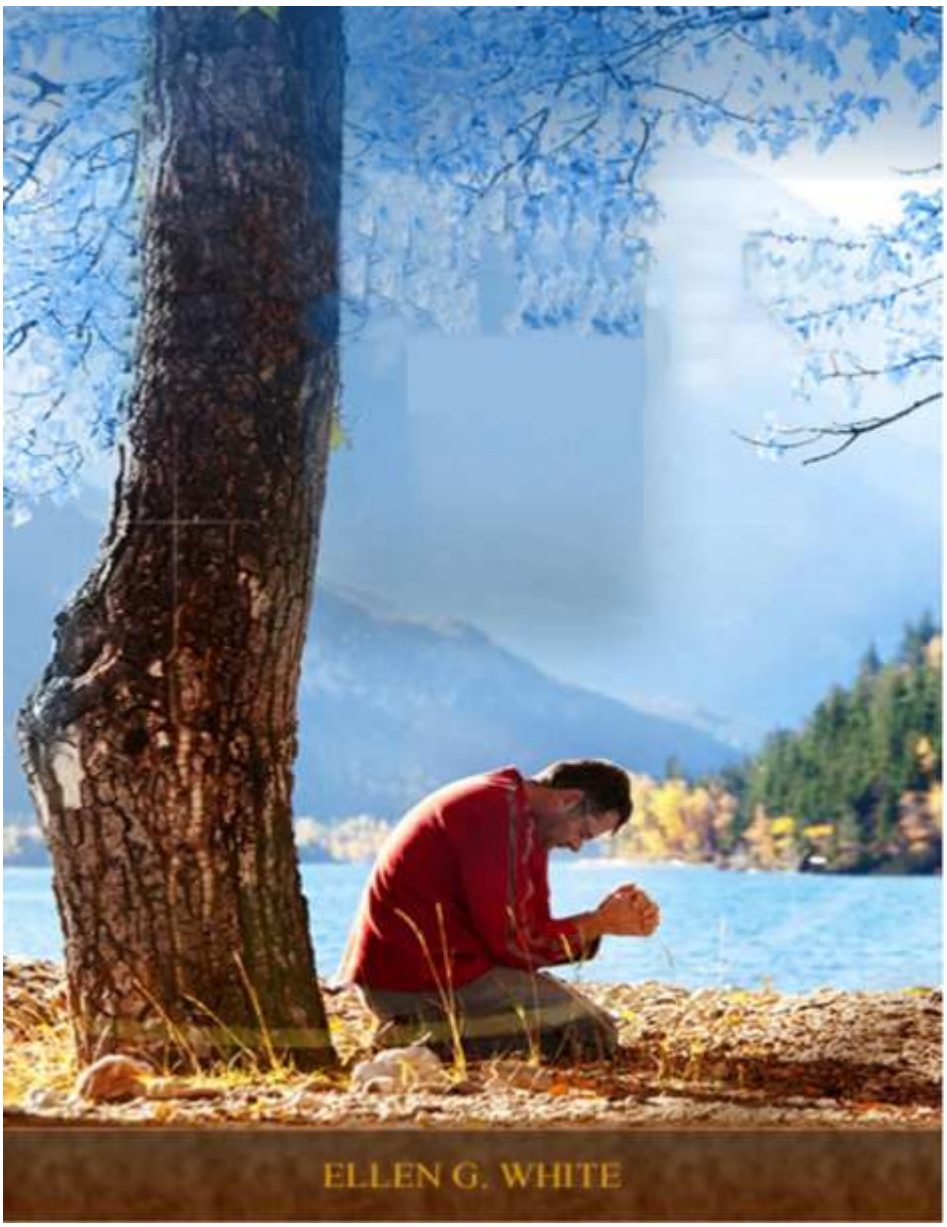

Întunericul celui rău învăluie pe aceia care neglijează rugăciunea: șoaptele ispititoare ale vrăjmașului îi amăgesc la păcat. Și toate acestea pentru că ei nu folosesc privilegiile rugăciunii pe care Dumnezeu li le-a dat în această rânduială divină. De ce oare fiii și fiicele lui Dumnezeu să fie atât de întârzietori în a se ruga, știind că rugăciunea este cheia în mâna credinței care deschide tezaurul cerului, unde se găsesc depozitate resursele inepuizabile ale Celui Atotputernic? Fără rugăciuni stăruitoare și continuă veghere, noi suntem în primejdia de a deveni din ce în ce mai nepăsători și de a devia de la calea dreaptă. Vrăjmașul mântuirii noastre caută mereu să pună piedici în calea spre tronul milei, pentru ca noi să nu putem obține: prin rugăciuni stăruitoare și credință: harul și puterea de a rezista ispitei. Există o putere puternică în rugăciune. Marele nostru adversar caută în mod constant să țină sufletul tulburat departe de Dumnezeu. Un apel la cer al celui mai umil sfânt este mai de temut pentru Satana decât decretele cabinetelor sau mandatele regilor….

Capitolul 27

Rugăciunea

Ellen G. White

Această pagină a fost lăsată goală în mod intenționat

New Covenant Publications

International Ltd.

Cărți Reformate, Minți Transformate

New Covenant Publications International Ltd.,
Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Email: newcovenantpublicationsintl@gmail.com

Recunoştinţă

Dedicată lui Dumnezeu.

Introducere

New Covenant Publications International leagă din nou cititorul cu planul divin legând cerul și pământul, și consolidează veșnica lege al dragostei. Logoul, Chivotul legământului care reprezintă intimitatea între Cristos Isus și poporul Lui și centralitatea legii lui Dumnezeu. Precum este scris „ „Ieremia 31:31-33; Evreii 8:8-10) Într-adevăr, noul legământ adevereşte despre o răscumpărare, născut de o certă nepotolită și pecetluită cu sânge.

De secole nenumărate, mulți au răbdat nenorociri iritante și asuprire de neînțeles, care au avut scopul pentru a distruge adevărul. În Special în evul întunecat aceasta lumină a întâlnit mari confruntări și întunecat de tradiții omenești și ignoranța populară din cauza că locuitorii pământului au urât înțelepciunea și au încălcat legământul. Ciuma compromisului cu o creștere în răul provocat, o biciuire și o asemenea degenerare neînfrânată care este o inumanitate diabolică prin care multe vieți au fost sacrificate pe nedrept. Cei care au refuzat ca să își predea libertatea conștiinței lor. Cu toate acestea o cunoștință pierdută a fost renăscută în special în vremea Preformației.

Era Preformației al secolului 16 a dat scânteia la un moment de adevăr, o schimbare fundamentală și consecințe tulburătoare precum este reflectat în Contra Preformației. În orice caz prin acest volum putem redescoperi semnificația netăgăduită al acestei singure revoluții din perspectiva Reformatorilor și al altor pioneri curajoși. Din relatările lor putem înțelege bătăliile pustiitoare, motivele care sunt în spatele rezistențelor fenomenale și intervențiilor supranaturale.

Mottoul nostru „Cărți Reformate, Minți Transformate” accentuează deosebirea între genul literaturi foarte diferit compus într-o eră critică și impactul ei. De asemenea rezonează urgența reformării personale, naștere din nou și transformare. În timp ce mașina de imprimat al lui Gutenberg împreună cu agenția de traducere au împrăștiat principiile credinței Reformate în urma cu 500 de ani. Presa digitală și media Online ar comunica în toate limbile lumina adevărului în aceste ultime vremuri.

Cuprins

Capitolul 1 — Dumnezeu ne Invită să ne Rugăm 6
Capitolul 2 — Nevoia de a ne Ruga 14
Capitolul 3 — Dumnezeu Ascultă Rugăciunea 26
Capitolul 4 — Rugăciunea şi Câştigarea de Suflete 30
Capitolul 5 — Făgăduinţele lui Dumnezeu cu Privire la Rugăciune.....35
Capitolul 6 — Rugăciunea Credinţei 39
Capitolul 7 — Rugăciunea şi Ascultarea 48
Capitolul 8 — Rugăciunea Biruitoare.....53
Capitolul 9 — Puterea Rugăciunii 62
Capitolul 10 — Motive pentru a ne Ruga 68
Capitolul 11 — Rugăciuni Ascultate 73
Capitolul 12 — Rugăciunea şi Înviorarea Spirituală 88
Capitolul 13 — Oameni al Rugăciunii.....93
Capitolul 14 — Rugăciunea Zilnică 117
Capitolul 15 — Exemplul lui Isus 126
Capitolul 16 — Rugăciunea în Particular 134
Capitolul 17 — Rugăciunea în Cercul Familiei.....142
Capitolul 18 — Rugăciunea şi Închinarea 148
Capitolul 19 — Atitudinea în Rugăciune.....155
Capitolul 20 — Rugăciunea în Numele lui Isus 163
Capitolul 21 — Rugăciunea pentru Călăuzire Divină 167
Capitolul 22 — Rugăciunea pentru Bolnavi 171
Capitolul 23 — Rugăciunea pentru Iertare 179
Capitolul 24 — Rugăciunea de Mijlocire 183

Capitolul 25 — Rugăciunea şi Îngerii 189
Capitolul 26 — Rugăciuni False.....194
Capitolul 27 — Rugăciunea şi Satana 200
Capitolul 28 — Rugăciunea în Zilele Sfârşitului.....205
Capitolul 29 — Privilegiul Rugăciunii* 210
Capitolul 30 — Rugăciunea Domnească* 217
Capitolul 31 — Cerând pentru a Da* 228
Capitolul 32 — Rugăciunea şi Credinţa* 236

Capitolul 1 — Dumnezeu ne Invită să ne Rugăm

În legătură cu Dumnezeu prin rugăciune — Este minunat că ne putem ruga eficient, că fiinţele muritoare, nevrednice, au puterea de a-şi înălţa cererile spre Dumnezeu. Ce putere mai înaltă ca aceasta îşi poate dori omul — să intre în legătură cu Dumnezeul cel infinit? Omul slab şi păcătos are privilegiul de a vorbi cu Creatorul lui. Noi putem vorbi cu Isus, în timp ce mergem pe drum, iar El ne spune: Eu sunt la dreapta ta (vezi Psalmii 16, 8).

Putem avea comuniune cu Dumnezeu în inima noastră şi putem merge pe drum însoţiţi de Domnul Hristos. Când suntem angajaţi în munca noastră de zi cu zi, ne putem exprima dorinţele inimii, neauzite de nicio ureche omenească, dar cuvintele noastre nu se vor stinge în tăcere şi nici nu se vor pierde. Ele se ridică deasupra tumultului străzii, deasupra zgomotelor. Noi Îi vorbim lui Dumnezeu, iar rugăciunea noastră este auzită.

Prin urmare, cereţi şi veţi primi. Cereţi umilinţă, înţelepciune, curaj şi mai multă credinţă. Fiecare rugăciune sinceră va primi un răspuns. Poate că răspunsul nu va veni exact aşa cum doriţi sau în timpul în care îl aşteptaţi, dar va veni în modalitatea şi în timpul care se vor potrivi cel mai bine cu nevoia voastră. Dumnezeu răspunde rugăciunilor pe care le înălţaţi în singurătate, când sunteţi istoviţi şi ispitiţi, deşi nu întotdeauna în conformitate cu aşteptările voastre, dar întotdeauna spre binele vostru. — Slujitorii evangheliei, 258.

Isus ne invită să ne rugăm — Domnul ne dă privilegiul de a-L căuta personal prin rugăciune sinceră, eliberându-ne înaintea Lui sufletul încărcat de povară şi neascunzând nimic de Acela care ne-a adresat invitaţia: „Veniţi la Mine, toţi cei trudiţi şi împovăraţi, şi Eu vă voi da odihnă”. O, cât de recunoscători ar trebui să fim pentru că Domnul Isus doreşte şi este în stare să poarte toate neputinţele noastre, să vindece şi să ne întărească în urma tuturor bolilor noastre, dacă acest lucru este spre binele nostru şi spre slava Numelui Său. — Lucrarea misionară medicală, 14

Invitaţia Sa este: „Veniţi la Mine”. Oricare ar fi temerile şi încercările voastre, aduceţi cazul vostru înaintea Domnului. — Hristos, Lumina lumii, 329.

Spuneţi-I lui Isus toate nevoile voastre — Sunt puţini aceia care apreciază şi folosesc cum se cuvine preţiosul privilegiu al rugăciunii. Noi trebuie să mergem la Domnul Isus şi să-I spunem toate nevoile noastre. Să-I prezentăm micile noastre griji şi nedumeriri, precum şi marile noastre necazuri. Orice probleme s-ar ivi, care ne-ar tulbura sau ne-ar întrista, să venim cu ele la Domnul, în rugăciune. Când simţim că avem nevoie de prezenţa Domnului Hristos la fiecare pas, atunci Satana va avea puţine ocazii de a interveni cu ispitele lui. Efortul său atent este acela de a ne ţine departe de cel mai bun şi cel mai înţelegător prieten al nostru. Nu ar trebui să avem alt confident, decât pe Domnul Isus. Noi putem să împărtăşim cu El tot ce avem în inima noastră. — Mărturii pentru comunitate 5:200, 201.

Deschiderea inimii ca înaintea unui prieten — Rugăciunea este deschiderea inimii noastre înaintea lui Dumnezeu ca înaintea unui prieten. Nu pentru că ar fi necesar să-I vorbim despre noi, ci pentru a ne face capabili să Îl acceptăm. Rugăciunea nu-L coboară pe Dumnezeu la noi, ci ne înalţă pe noi la El.

Când a fost pe pământ, Domnul Isus i-a învăţat pe ucenici cum să se roage. El i-a sfătuit să-şi prezinte nevoile zilnice înaintea lui Dumnezeu şi să aşeze toată povara lor asupra Lui. Asigurarea pe care le-a dat-o, că rugăciunile lor vor fi ascultate, este valabilă şi pentru noi. — Calea către Hristos, 93.

Dumnezeu ne spune bun venit în camera de audienţă — Noi am primit invitaţia specială de a veni la Dumnezeu, iar El aşteaptă să ne spună bun venit în camera Sa de audienţă. Primii ucenici care L-au urmat pe Isus nu s-au mulţumit cu o conversaţie grăbită şi ocazională; ei au spus: „Rabi, unde locuieşti? … S-au dus şi au văzut unde locuia şi în ziua aceea au rămas la El” (Ioan 1, 38-39). Tot astfel putem fi şi noi acceptaţi pentru a avea o relaţie mai strânsă cu Dumnezeu şi pentru comuniunea cu El. „Cel ce stă sub ocrotirea Celui Preaînalt se odihneşte la umbra Celui Atotputernic” (Psalmii 91, 1). Toţi cei care doresc binecuvântarea lui Dumnezeu să bată la uşa harului şi să aştepte cu o încredere neclintită, spunând: Pentru că Tu, o, Doamne, ai zis: „Cine cere capătă, cine caută găseşte; celui ce bate, i se va deschide”. — Cugetări de pe Muntele Fericirilor, 131.

Un privilegiu înalt — Când sunt în încurcătură şi când sunt asaltaţi de ispite nemiloase, copiii lui Dumnezeu au privilegiul de a se ruga. Ce privilegiu înalt! Prin mijlocirea Domnului Hristos, făpturile mărginite, din praf şi ţărână, sunt primite în camera de audienţă a celui Preaînalt. Prin aceste practici spirituale, sufletul este adus în apropiere sfântă de Dumnezeu, cunoştinţa şi adevărata evlavie sunt înnoite şi întărite împotriva atacurilor vrăjmaşului. — An Appeal to Mothers, 24.

Rugăciunea este atât o nevoie spirituală, cât şi un privilegiu — Aceia care au declarat că Îl iubesc pe Domnul Hristos nu au înţeles relaţia care există între ei şi Dumnezeu… Ei nu îşi dau seama ce privilegiu mare şi ce nevoie constituie rugăciunea, pocăinţa şi îndeplinirea lucrărilor lui Hristos. — Selected Messages 1:134.

Rugăciunea ne face în stare să trăim în lumina prezenţei lui Dumnezeu — Noi avem privilegiul de a ne deschide inima şi de a lăsa lumina prezenţei lui Hristos să intre în ea. Fratele meu, sora mea, staţi în faţa luminii. Veniţi în prezenţa reală şi personală a lui Hristos, ca să puteţi exercita o influenţă înălţătoare şi înviorătoare. Credinţa voastră să fie puternică, statornică şi curată. Recunoştinţa faţă de Dumnezeu să umple inima voastră. Când vă treziţi dimineaţa, îngenuncheaţi pe marginea patului şi cereţi-I lui Dumnezeu să vă dea puterea necesară pentru a îndeplini datoriile zilei şi pentru a înfrunta ispitele ei. Cereţi-I să vă ajute să aduceţi frumuseţea caracterului lui Hristos în lucrarea voastră. Cereţi-I să vă ajute să rostiţi cuvinte care le vor inspira speranţă şi curaj celor din jurul vostru şi vă vor aduce mai aproape de Mântuitorul. — Fii şi fiice ale lui Dumnezeu, 199.

Rugăciunile noastre nu Îl obosesc şi nu Îl împovărează pe Dumnezeu — Rugăciunea pentru călăuzirea lui Dumnezeu poate să fie înălţată în orice timp şi în orice loc. Nu există timp sau loc nepotrivit pentru a ne înălţa cererile spre Dumnezeu. Nu există nimic care să ne poată împiedica să facem ca inima să ne fie cuprinsă de spiritul înălţător al rugăciunii stăruitoare. În aglomeraţia străzilor, în mijlocul ocupaţiilor zilnice, noi putem să aducem cererile noastre înaintea lui Dumnezeu, pentru ca El să ne acorde călăuzirea divină, aşa cum a făcut Neemia, când i-a adresat cererea sa împăratului Artaxerxe. Un loc retras pentru rugăciune poate fi găsit oriunde ne-am afla. Noi ar trebui să avem uşa inimii deschisă în permanenţă, adresând mereu invitaţia ca Domnul Hristos să vină şi să locuiască în ea ca oaspete ceresc.

Deşi în jurul nostru ar putea fi o atmosferă coruptă, nu trebuie să respirăm miasmele ei otrăvitoare, ci putem să trăim respirând aerul curat al cerului. Prin înălţarea inimii noastre în prezenţa lui Dumnezeu, în rugăciune sinceră, noi putem închide porţile minţii, împiedicând intrarea oricărui gând imoral şi nesfânt. Cei a căror inimă este deschisă pentru a primi sprijinul şi binecuvântarea lui Dumnezeu vor umbla într-o atmosferă mai sfântă decât aceea a pământului şi vor avea o continuă comuniune cu cerul.

Trebuie să ajungem la convingeri mai clare despre Domnul Hristos şi la o înţelegere mai amplă a valorii realităţilor veşnice. Frumuseţea sfinţeniei trebuie să umple inima copiilor lui Dumnezeu; iar, pentru ca acest lucru să se realizeze, trebuie să ne rugăm ca Dumnezeu să ne descopere lucrurile cereşti.

Să îngăduim ca inima noastră să fie atrasă şi înălţată spre Dumnezeu, pentru ca El să ne poată împărtăşi atmosfera cerească. Noi putem menţine o legătură atât de apropiată cu Dumnezeu, încât, în fiecare încercare neaşteptată, gândul nostru să se întoarcă spre El tot atât de natural cum se întorc florile spre soare.

Adu înaintea lui Dumnezeu nevoile, bucuriile, necazurile, grijile şi temerile tale. Tu nu Îl vei putea face să Se simtă împovărat; nici nu Îl vei face să Se simtă obosit. Dacă El ţine socoteală până şi de perii capului tău, atunci nu va rămâne indiferent faţă de nevoile copiilor Săi. „Domnul este plin de milă şi îndurare” (Iacov 5, 11). Inima Sa iubitoare este mişcată de necazurile noastre şi ne ascultă când Îi vorbim despre ele. Să aducem la El orice dificultate cu care ne confruntăm. Nimic nu este prea greu pentru El, deoarece El ţine lumile şi guvernează toate lucrările universului.

Nimic din ce are legătură, într-un fel oarecare, cu pacea noastră nu este atât de neînsemnat, încât să nu fie luat în considerare de El. În experienţa noastră, nu există niciun capitol atât de întunecat, încât El să nu-L poată citi şi nici încurcături aşa de mari, încât El să nu le poată rezolva… Legăturile dintre Dumnezeu şi fiecare suflet sunt aşa de intime şi profunde, ca şi când n-ar mai fi pe pământ niciun alt om de care să Se îngrijească şi pentru care să-L fi dat pe Fiul Său mult iubit. — Calea către Hristos, 99, 100.

O pregustare a cerului — Încredinţează-te cu deplină linişte în mâinile Domnului Isus. Contemplă dragostea Sa cea mare şi, în timp ce meditezi la renunţarea Sa de sine, la jertfa Sa nemărginită adusă pentru noi, ca să credem în El, inima ta va fi umplută de o bucurie sfântă, de o pace şi de o dragoste de nedescris. Când vorbim despre Domnul Isus, când Îl chemăm în rugăciune, încrederea că El este Mântuitorul nostru personal şi iubitor se va întări, iar caracterul Său ni se va părea din ce în ce mai plăcut… Noi putem să ne bucurăm de dovezile îmbelşugate ale dragostei, iar când credem pe deplin că suntem copiii Săi prin adopţie, putem să avem o pregustare a cerului. Aşteptaţi intervenţia Domnului cu credinţă. Domnul atrage sufletul nostru în rugăciune şi ne face să simţim dragostea Sa preţioasă. Noi putem să ne apropiem de El şi să rămânem într-o comuniune plăcută cu El. Astfel, ajungem la o înţelegere clară a milei şi duioşiei Sale, iar inima noastră împietrită este sfărâmată şi sensibilizată prin contemplarea dragostei care ne este dată de El. Simţim într-adevăr locuirea lui Hristos în suflet. Noi rămânem în El şi ne simţim confortabil în prezenţa lui Isus. Făgăduinţele Sale se revarsă în suflet. Pacea noastră este ca un râu, val după val de slavă se rostogolesc în inimă, iar noi cinăm cu adevărat cu Isus şi El cu noi. Avem un simţământ plin de înţelegere al dragostei lui Dumnezeu şi ne odihnim în dragostea Sa. Nicio limbă nu poate să descrie lucrul acesta, pentru că este dincolo de orice înţelegere. Noi suntem una cu Hristos, viaţa noastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Avem asigurarea că, atunci când se va arăta Acela care este viaţa noastră, vom fi şi noi cu El în slavă. Putem să Îl numim pe Dumnezeu Tatăl nostru, cu o convingere puternică. — Comentarii Biblice ale AZŞ 3:1147, 1148.

Rugăciunea aduce înviorare vieţii spirituale — Viaţa noastră trebuie să fie strâns legată de Hristos. Trebuie să primim continuu putere de la El, să ne împărtăşim din Pâinea vie care S-a coborât din cer, să bem din fântâna mereu proaspătă a vieţii şi să transmitem mai departe fără încetare comorile ei abundente. Dacă Îl păstrăm pe Domnul în atenţia noastră, îngăduind inimii noastre să-şi exprime mulţumirea şi laudele la adresa Lui, viaţa noastră religioasă îşi va păstra o stare de înviorare continuă. Rugăciunile noastre vor lua forma unei conversaţii cu Dumnezeu, ca şi când am vorbi cu un prieten. El ne va descoperi tainele Sale în mod personal. Adesea, vom trăi un simţământ fericit al prezenţei Domnului Isus, şi inima ne va arde înăuntrul nostru, pe măsură ce Domnul ne va atrage tot mai aproape de El, stabilind o relaţie de comuniune cu noi, aşa cum a făcut cu Enoh. Când creştinul va trăi cu adevărat această experienţă, în viaţa lui se va vedea o simplitate, o umilinţă, o blândeţe şi o smerire a inimii, care le vor arăta tuturor celor cu care se va asocia, că a fost cu Isus şi că a învăţat de la El. — Parabolele Domnului Hristos, 129, 130.

Un loc de refugiu care este întotdeauna deschis — Calea spre scaunul de domnie al lui Dumnezeu este deschisă întotdeauna. Nu puteţi să staţi mereu pe genunchi în rugăciune, dar rugăciunile voastre tăcute pot să se înalţe fără încetare spre Dumnezeu, cerându-I putere şi călăuzire. Când veţi fi ispitiţi, şi veţi fi, puteţi să alergaţi la locul tainic unde Se află Cel Preaînalt. Braţele Sale nemuritoare vă vor purta mereu. — In Heavenly Places, 86.

Secretul puterii spirituale — Rugăciunea este respiraţia sufletului. Este secretul puterii spirituale. Niciun alt mijloc al harului nu o poate înlocui pentru a păstra sănătatea sufletului. Rugăciunea aduce inima într-o comuniune directă cu Izvorul vieţii şi întăreşte vigoarea şi tonusul experienţei religioase. A neglija rugăciunea sau a ne ruga ocazional, atunci când ne convine, înseamnă a pierde legătura cu Dumnezeu. Însuşirile spirituale îşi pierd vitalitatea, iar experienţa religioasă va fi lipsită de sănătate şi vigoare....

Este un lucru minunat că ne putem ruga cu eficienţă, că noi, muritorii nevrednici şi supuşi greşelii, avem capacitatea de a-I prezenta cererile noastre lui Dumnezeu. Ce putere mai mare ca aceasta şi-ar putea dori omul, decât să aibă legătură cu Dumnezeul cel nemărginit? Omul slab şi păcătos are privilegiul de a vorbi cu Creatorul său. Putem pronunţa cuvinte care vor atinge tronul Stăpânului universului. Putem vorbi cu Isus, mergând pe cale, iar El ne spune: „Eu sunt la dreapta ta”. — Solii pentru tineret, 249, 250.

Rugăciunea tainică este sufletul religiei — Nu neglijaţi rugăciunea tainică, deoarece ea este sufletul religiei. Cereţi curăţia inimii, în rugăciune stăruitoare şi fierbinte. Rugaţi-vă la fel de serios şi stăruitor, ca şi când v-aţi ruga pentru viaţa voastră muritoare, dacă ar fi în pericol. Rămâneţi înaintea lui Dumnezeu, până când în sufletul vostru se nasc dorinţe de nedescris după mântuire şi veţi primi dovada plăcută a iertării păcatului. — Spiritual Gifts 2:264.

Fiecare rugăciune sinceră este auzită — Până în clipa aceea, ucenicii nu cunoscuseră puterea şi posibilităţile nemărginite ale Mântuitorului lor. El le-a spus: „Până acum n-aţi cerut nimic în Numele Meu” (Ioan 16, 24). El le-a explicat că secretul succesului lor va depinde de cererea puterii şi a harului în Numele Său. El urma să fie prezent înaintea Tatălui pentru a adresa cereri în numele lor. El va prezenta rugăciunea închinătorului umil, ca şi cum ar fi dorinţa Sa pentru sufletul acela. Orice rugăciune sinceră este auzită în cer. Poate că nu este exprimată curgător, dar, dacă inima este în ca, rugăciunea se va înălţa spre Sanctuarul în care slujeşte Hristos, iar El o va înfăţişa Tatălui fără niciun cuvânt stângaci, bâlbâit, ci plăcută şi înfrumuseţată prin parfumul desăvârşirii Sale.

Cărarea sincerităţii şi cinstei nu este lipsită de piedici, dar în fiecare dificultate, noi trebuie să vedem o chemare la rugăciune. Nu există suflet care să aibă putere, fără să o fi primit de la Dumnezeu, iar izvorul de unde vine ea este deschis şi pentru cea mai slabă fiinţă omenească. „Orice veţi cere în Numele Meu”, a zis Isus, „voi face, pentru ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul. Dacă veţi cere ceva în Numele Meu, voi face”.

„În Numele Meu” — aşa i-a îndemnat Hristos pe ucenici să se roage. In Numele lui Hristos vor sta urmaşii Lui în faţa lui Dumnezeu. Datorită valorii jertfei aduse pentru ei, au şi ei valoare în faţa Domnului. Pentru că li se atribuie neprihănirea lui Hristos, sunt priviţi ca având preţ. Pentru Numele lui Hristos, Domnul îi iartă pe aceia care se tem de El. El nu vede în ei ticăloşia păcatului. El recunoaşte în ei asemănarea cu Fiul Său, în care aceştia cred. — Hristos, Lumina lumii, 667.

Îngerii consemnează rugăciunile noastre şi ne influenţează spre bine — Când vă treziţi dimineaţa, sunteţi conştienţi de neajutorarea voastră şi de nevoia de a primi putere de la Dumnezeu? Îi aduceţi voi la cunoştinţă Tatălui ceresc nevoile voastre, cu umilinţă şi din toată inima? Dacă faceţi aşa, îngerii consemnează rugăciunile voastre, iar dacă aceste rugăciuni nu au ieşit de pe buze prefăcute, când vă aflaţi în pericolul de a face un rău fără să vă daţi seama şi de a exercita o influenţă care îi va determina pe alţii să greşească, îngerul vostru păzitor va fi lângă voi, sugerându-vă o calc mai bună, alegând cuvintele pentru voi şi influenţând faptele voastre.

Dacă nu vă simţiţi în niciun pericol şi dacă nu înălţaţi nicio rugăciune pentru a primi ajutorul şi puterea de a vă împotrivi ispitelor, cu siguranţă vă veţi rătăci. Faptul ca aţi neglijat datoria va fi consemnat în cartea lui Dumnezeu în ceruri şi veţi fi găsiţi cu lipsuri în ziua încercării. — Mărturii pentru comunitate 3:363, 364.

Asemenea lui Moise, noi putem să ne bucurăm de o comuniune intimă cu Dumnezeu — Mâna aceea care a făcut lumea, care ţine munţii în locul lor, îl ia pe acest om făcut din ţărână — pe acest om cu o credinţă puternică — şi îl acoperă cu milă în crăpătura stâncii. Putem noi să ne minunăm de faptul că acea „slavă de nedescris”, care s-a reflectat de la Cel Atotputernic, a strălucit pe chipul lui Moise cu o putere aşa de mare, încât oamenii nu au putut să se uite la el?

Experienţa aceasta şi, mai presus de orice altceva, asigurarea că Dumnezeu va asculta rugăciunea lui şi că prezenţa aceea divină îl va însoţi a fost pentru Moise, în calitate de conducător, de o valoare mai mare decât învăţătura primită în Egipt sau decât toate realizările lui în ştiinţele militare. Nicio putere, aptitudine, sau învăţătură pământească nu sunt în stare să înlocuiască prezenţa directă a lui Dumnezeu. În istoria lui Moise, putem să vedem că omul are privilegiul de a se bucura de o comuniune intimă cu Dumnezeu. Pentru un nelegiuit, faptul de a cădea în mâinile Dumnezeului cel viu este ceva înspăimântător. Totuşi lui Moise nu i-a fost teamă să stea singur în prezenţa Autorului acelei Legi care fusese rostită cu o grandoare uluitoare de pe Muntele Sinai, pentru că sufletul său era în armonie cu voinţa Creatorului său.

Rugăciunea este deschiderea inimii înaintea lui Dumnezeu ca înaintea unui prieten. Ochiul credinţei Îl va vedea pe Dumnezeu foarte aproape, iar cel ce se roagă va putea să primească dovezi preţioase ale dragostei divine şi ale grijii faţă de el, — Slujitorii evangheliei, 34, 35.

Rugăciunea făcută cu o îndrăzneală sfântă — „Dacă rămâneţi în Mine şi dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereţi orice veţi vrea, şi vi se va da”. Prezentaţi această făgăduinţă când vă rugaţi. Aveţi privilegiul de a veni la El cu o îndrăzneală sfântă. Când Îi cerem cu sinceritate să îngăduie ca lumina Sa să strălucească asupra noastră, El ne va auzi şi ne va răspunde. Totuşi noi trebuie să trăim în armonie cu rugăciunile noastre. — Îndrumarea copilului, 499.

Cerul este deschis pentru cererile noastre, iar noi suntem invitaţi să ne apropiem „cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare şi să găsim har, pentru ca să fim ajutaţi la vreme de nevoie”. Trebuie să venim cu credinţă, convinşi că vom primi exact lucrurile pe care I le cerem. — Signs of the Times, 18 aprilie, 1892.

Rugăciunea pentru nevoile noastre — Fiecare făgăduinţă din Cuvântul lui Dumnezeu constituie un subiect de rugăciune şi ne prezintă cuvântul lui Iehova ca garanţie a împlinirii ei. Oricare ar fi binecuvântarea spirituală de care avem nevoie, avem privilegiul de a o cere în Numele lui Isus. Putem să-l vorbim Domnului cu simplitatea unui copil, cerându-I exact lucrurile de care avem nevoie. Putem să-I aducem la cunoştinţă grijile noastre trecătoare, să-I cerem atât pâinea şi îmbrăcămintea obişnuită, cât şi pâinea vieţii şi haina neprihănirii lui Hristos. Tatăl tău ceresc ştie că ai nevoie de toate acestea şi eşti invitat să-L rogi cu privire la ele. În Numele lui Isus, îţi va fi acordată orice favoare. Dumnezeu va onora acest Nume şi va împlini trebuinţele tale, dăruindu-ţi fără nicio reţinere din bogăţiile Sale. — Cugetări de pe Muntele Fericirilor, 133.

Cereţi şi credeţi — Când îl rugaţi pe Domnul să vă ajute, onoraţi-L pe Mântuitorul vostru, crezând că primiţi binecuvântarea Sa. Toată puterea şi toată înţelepciunea ne stau la îndemână. Tot ce avem de făcut este să le cerem.

Umblaţi neîncetat în lumina lui Dumnezeu. Meditaţi zi şi noapte la caracterul Său. Atunci, veţi vedea frumuseţea Lui şi vă veţi veseli în bunătatea Sa. Inima voastră va radia simţind iubirea Sa. Veţi fi înălţaţi ca şi cum aţi fi purtaţi de braţe veşnice. Cu puterea şi lumina pe care vi le dă Dumnezeu, veţi putea înţelege şi realiza mai mult decât aţi crezut înainte că este posibil. — Divina vindecare, 514.

Înaintaţi încrezându-vă în Dumnezeu — Noi trebuie să încurajăm unul în celălalt acea credinţă vie, pe care Hristos a făcut cu putinţă să o aibă fiecare credincios. Lucrarea trebuie să fie adusă la îndeplinire aşa cum Domnul pregăteşte calea. Când El îi aduce pe cei clin poporul Sau în locuri străinte, atunci ei au privilegiul de a se aduna pentru rugăciune, amintindu-şi că toate lucrurile vin de la Dumnezeu. Aceia care încă nu au avut parte de experienţele grele care însoţesc lucrarea în aceste zile de pe urmă, vor trebui să treacă în curând prin situaţii care vor pune la încercare, într-o modalitate aspră, încrederea lor în Dumnezeu. Tocmai în timpul când poporul Său nu vede nicio cale pentru a înainta, când Marea Roşie este în faţa lui şi ostile care îl urmăresc sunt înapoia lor, atunci Dumnezeu îl îndeamnă: „Mergeţi înainte!” El lucrează în felul acesta pentru a pune la încercare credinţa lor. Când ajungeţi în astfel de experienţe înaintaţi încrezându-vă în Hristos. Mergeţi pas cu pas pe cărarea pe care o trasează El. încercări vor veni, ... dar mergeţi înainte Acest fapt va va da o experienţă care va întări credinţa voastră în Dumnezeu şi vă va pregăti pentru cea mai credincioasă slujire. — Mărturii pentru comunitate 9:273.

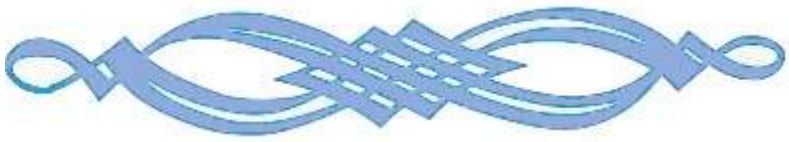

Capitolul 2 — Nevoia de a ne Ruga

Rugăciunea este la fel de importantă pentru viaţa, cum este hrana zilnică — Rugăciunea zilnică este la fel de necesară pentru a creşte în har şi în viaţa spirituală, cum este hrana obişnuită pentru bunăstarea noastră fizică. Ar trebui să ne obişnuim să înălţăm adesea gândurile noastre către Dumnezeu în rugăciune. Dacă mintea rătăceşte, trebuie să o aducem înapoi. Printr-un efort perseverent, odată ce obiceiul este format, ne va fi uşor să facem lucrul acesta. Nu putem să ne despărţim nici măcar o clipă de Hristos şi, în acelaşi timp, să continuăm a fi în siguranţă. Avem nevoie de prezenţa Lui, avem nevoie ca El să ne însoţească la fiecare pas, dar acest lucru va avea loc numai dacă vom respecta condiţiile pe care le-a stabilit El Însuşi. — Solii pentru tineret, 115.

Rugăciunea este o necesitate spirituală — Deşi Domnul Hristos le-a făgăduit ucenicilor Săi că vor primi Duhul Sfânt, acest fapt nu înlătura necesitatea rugăciunii. Ei s-au rugat mult mai stăruitor şi au continuat să se roage cu un singur gând. Aceia care sunt angajaţi acum în lucrarea solemnă de a pregăti un popor pentru venirea Domnului trebuie să continue să se roage în acelaşi fel. — Slujitorii evangheliei, 371.

Ucenicii lui Isus nu ascultaseră avertizarea repetată: „Vegheaţi şi rugaţi-vă”. La început, fuseseră foarte tulburaţi, văzându-L pe Învăţătorul lor, care de obicei era foarte calm şi plin de demnitate, luptându-Se cu un necaz ce era mai presus de puterea lor de înţelegere. Ei s-au rugat atunci când au auzit strigătele puternice ale Suferindului. Nu era intenţia lor să-L uite pe Domnul, dar se părea că sunt paralizaţi de o toropeală de care s-ar fi putut scutura, doar dacă ar fi continuat să se roage lui Dumnezeu. Ei nu au ajuns să-şi dea seama de necesitatea vegherii şi a rugăciunii stăruitoare pentru a putea rezista ispitei. — Hristos, Lumina lumii, 688.

Experienţa ucenicilor din grădina Ghetsimani conţine o lecţie pentru cei ce alcătuiesc poporul lui Dumnezeu din zilele noastre....

Ei nu şi-au dat seama de necesitatea de a veghea şi de a se ruga stăruitor pentru a rezista ispitei. Mulţi dintre cei de astăzi dorm la fel de adânc precum au dormit ucenicii. Ei nu veghează şi nu se roagă spre a nu cădea în ispită. Să citim adesea şi să studiem cu atenţie acele pasaje ale Cuvântului lui Dumnezeu, care au o legătură deosebită cu aceste zile din urmă şi indică pericolele care vor ameninţa poporul lui Dumnezeu. — In Heavenly Places, 97.

Rugăciunea este viaţa sufletului — Rugăciunea este o necesitate, pentru că ea este viaţa sufletului. Rugăciunea în familie şi rugăciunea în public îşi au locul lor, dar comuniunea în taină cu Dumnezeu este aceea care susţine viaţa sufletului. — Educaţie, 258.

Rugăciunea este necesară pentru sănătatea spirituală — De câteva ori pe zi, să fie consacrate momente preţioase de aur, pentru rugăciune şi studiul Scripturilor, chiar dacă

este vorba numai de memorarea unui text, pentru ca în suflet să existe viaţă spirituală. Diferitele interese ale lucrării ne oferă subiecte de meditaţie şi inspiraţie pentru rugăciunile noastre. Comuniunea cu Dumnezeu este foarte importantă pentru sănătatea spirituală şi numai prin ea pot fi obţinute acea înţelepciune şi acea judecată corectă care sunt aşa de necesare pentru îndeplinirea datoriei de fiecare zi. — Mărturii pentru comunitate 4:459.

Exemplul lui Hristos arată necesitatea rugăciunii — Dacă şi-ar da seama de răspunderea lor înaintea lui Dumnezeu, aceia care vestesc soliile solemne de avertizare pentru timpul acesta ar înţelege necesitatea rugăciunii fierbinţi. Când oraşele erau cuprinse de liniştea somnului de la miezul nopţii, când fiecare om era deja în casa lui, Domnul Hristos, exemplul nostru, Se retrăgea pe Muntele Măslinilor, iar acolo, printre copacii umbroşi, petrecea întreaga noapte în rugăciune. Acela care nu a avut nicio pată de păcat, care a fost o vistierie a binecuvântărilor, a cărui voce a fost auzită de ucenicii îngroziţi deasupra mării cuprinse de furtună, rostind binecuvântarea cerească în ceasul al patrulea din noapte, şi al cărui cuvânt putea să-i cheme pe morţi din mormintele lor, a fost Acelaşi Isus care Se ruga stăruitor cu plânset puternic şi lacrimi. El nu Se ruga pentru Sine, ci pentru aceia pe care a venit să-i mântuiască. Când S-a rugat în calitate de înlocuitor al omului, căutând să primească din mâna Tatălui Său rezerve noi de putere şi Întorcându-Se de la rugăciune refăcut şi înviorat, El s-a identificat cu suferinţa omenirii şi le-a dat oamenilor un exemplu cu privire la necesitatea rugăciunii.

Natura Sa n-a fost întinată de nicio pată a păcatului. Totuşi, în calitate de Fiu al omului, El S-a rugat Tatălui, arătând că natura omenească are nevoie de tot sprijinul divin pe care omul poate să-l obţină, ca să fie întărit pentru împlinirea datoriei şi pregătit pentru încercare. Ca Prinţ al Vieţii, El a avut puterea lui Dumnezeu şi a biruit pentru poporul Său. Acest Mântuitor, care S-a rugat pentru aceia care nu simţeau nicio nevoie de rugăciune şi a plâns pentru aceia care nu simţeau că au nevoie de lacrimi, Se află acum înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu spre a primi şi spre a-I prezenta Tatălui Său cererile Sale pentru aceia pentru care S-a rugat pe pământ. Exemplul Domnului Hristos ne-a fost dat ca să-I urmăm. Rugăciunea este o necesitate în lucrarea noastră pentru salvarea sufletelor. Numai Dumnezeu poate face să crească seminţele pe care le semănăm noi. — Slujitorii evangheliei, 73.

Isus a adresat îndemnuri cu privire la necesitatea rugăciunii — Isus i-a îndemnat pe oameni să se roage, subliniind necesitatea rugăciunii, a pocăinţei, a mărturisirii, şi a renunţării la păcat. El i-a învăţat să fie cinstiţi, răbdători, miloşi, poruncindu-le să-i iubească nu numai pe aceia care îi iubeau, ci şi pe aceia care îi urau şi îi tratau cu dispreţ. Prin acest fapt, Ei le descoperea caracterul Tatălui, care este îndelung răbdător, milos, plin de har, încet la mânie, plin de bunătate şi de adevăr. — Christian Education, 74.

Rugăciunea a fost o necesitate pentru Daniel — Daniel a fost supus celor mai puternice ispite care i-ar putea asalta pe tinerii de astăzi. Cu toate acestea, el a

fost credincios educaţiei religioase pe care a primit-o în anii dinainte. El a fost înconjurat de influenţe al căror scop era acela de a-i corupe pe cei care oscilau între principii şi înclinaţii. Totuşi Cuvântul lui Dumnezeu îl prezintă pe Daniel ca având un caracter fără prihană. El nu a îndrăznit să se încreadă în propria putere morală. Rugăciunea era pentru el o necesitate. El a făcut din Dumnezeu tăria lui, iar temerea de Domnul era continuu înaintea lui, în toate lucrurile vieţii. — Principiile fundamentale ale educaţiei creştine, 78.

Înaintarea spirituală depinde de rugăciune — Dacă în viaţa noastră ar fi fost mai multă rugăciune, o exercitare mai mare a unei credinţe vii şi o dependenţă mai mică de altcineva care să aibă experienţă în locul nostru, noi am fi înaintat mult mai departe decât suntem astăzi în domeniul înţelegerii spirituale. Avem nevoie de o experienţă spirituală personală profundă, Apoi, vom fi în stare să spunem ce face Dumnezeu şi cum lucrează El. Avem nevoie de o experienţă vie în domeniul lucrurilor lui Dumnezeu, iar dacă nu vom avea această experienţă, nu vom fi în siguranţă. Unii au o experienţă bună şi vorbesc despre ea, dar când începi să o evaluezi, vezi că nu este o experienţă corectă, pentru că nu este în armonie cu un clar „aşa zice Domnul”. Dacă a fost vreodată un timp în istorie când a trebuit să ne umilim sufletul înaintea lui Dumnezeu, timpul acela este acum. Trebuie să venim la Dumnezeu, încrezându-ne în tot ce a făgăduit în Cuvântul Său, iar apoi să trăim în toată lumina şi puterea pe care le dă El. — The Review and Herald, 1 iulie, 1909.

Rugăciunea este necesară zilnic — Religia trebuie să înceapă prin golirea şi curăţirea inimii, iar apoi trebuie să fie cultivată prin rugăciunea zilnică. — Mărturii pentru comunitate 4:535.

Pentru noi este la fel de potrivit şi la fel de important să ne rugăm de trei ori pe zi, cum a fost pentru Daniel. Rugăciunea este viaţa sufletului şi temelia creşterii spirituale. Voi trebuie să mărturisiţi adevărul acesta în căminul vostru, în familia voastră şi în mijlocul tovarăşilor de muncă. Atunci când aveţi privilegiul de a vă întâlni cu fraţii în biserică, vorbiţi-le despre necesitatea de a păstra o cale deschisă de comunicare între Dumnezeu şi suflet. Spuneţi-le că, dacă vor simţi îndemnul inimii şi cuvintele necesare pentru a se ruga, Dumnezeu va găsi răspunsuri pentru rugăciunile lor. Spuneţi-le să nu-şi neglijeze datoriile religioase. îndemnaţi-i pe fraţi să se roage. Dacă vrem să găsim, trebuie să căutăm, dacă vrem să primim, trebuie să cerem, iar dacă vrem să ni se deschidă, trebuie să batem. — Signs of the Times, 10 februarie, 1890.

Prin serviciul preoţiei iudaice, ni se aminteşte continuu de jertfa şi mijlocirea Domnului Hristos. Toţi aceia care vin la Hristos astăzi trebuie să îşi aducă aminte că meritele Sale sunt ca mirosul plăcut de tămâie care înmiresmează rugăciunile celor ce se pocăiesc de păcatele lor şi primesc iertare, milă şi har. Nevoia noastră de a beneficia de mijlocirea Domnului Hristos este continuă. Inima umilă trebuie să înalţe în fiecare zi, dimineaţa şi seara, rugăciuni care vor primi ca răspuns har, pace şi bucurie. „Prin El, să aducem întotdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui. şi să nu daţi

uitării binefacerea şi dărnicia; căci lui Dumnezeu jertfe ca acestea îi plac”. — Comentarii Biblice ale AZŞ 6:1078.

Ca si patriarhii din vechime, aceia care mărturisesc că-L iubesc pe Dumnezeu ar trebui să ridice un altar Domnului oriunde îşi înalţă cortul. Dacă a fost vreodată un timp în care fiecare casă ar trebui să fie o casă de rugăciune, atunci timpul acela este acum. Taţii şi mamele ar trebui să-şi înalţe adesea inimile către Dumnezeu în cereri umile pentru ei şi pentru copiii lor. Tatăl, ca preot al familiei, să aşeze pe altarul lui Dumnezeu jertfa de dimineaţă şi seară, în timp ce soţia şi copiii se unesc cu el în rugăciune şi laudă. Isus va rămâne cu plăcere într-un astfel de cămin.

Din fiecare cămin creştin ar trebui să strălucească o lumină sfântă. Iubirea ar trebui să se dea pe faţă în activitate. Ea trebuie să se reverse în toate câte au loc în familie, arătându-se într-o bunătate profundă şi o comportare duioasă şi neegoistă. Sunt familii unde acest principiu este trăit, căminuri în care Dumnezeu este adorat şi unde domneşte cea mai curată iubire. Din aceste case, rugăciunea de dimineaţă şi seară se înalţă la Dumnezeu ca un parfum plăcut mirositor, iar mila şi binecuvântările Lui se revarsă ca rouă dimineţii asupra celor plecaţi în rugăciune. — Patriarhi şi profeţi, 144.

Când îl urmaţi pe Hristos, privindu-L ca fiind Autorul şi Desăvârşitorul credinţei voastre, veţi simţi că lucraţi sub ocrotirea Lui, că sunteţi influenţaţi de prezenta Lui şi că El vă cunoaşte motivele. La fiecare pas, veţi întreba: „Îi va plăcea lui Isus lucrul acesta? Va fi el pentru slava lui Dumnezeu?” Rugăciunile voastre să se înalţe spre Dumnezeu dimineaţa şi seara pentru binecuvântarea şi călăuzirea Sa. Rugăciunea adevărată se prinde de Cel Atotputernic şi vă dă biruinţa. Pe genunchi, creştinul obţine putere spre a rezista ispitei. — Mărturii pentru comunitate 4:615, 616.

Când preoţii intrau în locul sfânt dimineaţa şi seara, la timpul când se aducea tămâia pe altar, jertfa zilnică era gata să fie adusă pe altarul din curtea de afară. Acesta era un timp de mare însemnătate pentru închinătorii care se adunau la tabernacol. Înainte de a intra în prezenţa lui Dumnezeu prin slujirea preotului, ei trebuiau să-şi ia timp să-şi cerceteze stăruitor inima şi să-şi mărturisească păcatele. Ei se uneau în rugăciune tăcută, cu feţele îndreptate spre sfântul locaş. În felul acesta, cererile lor se înălţau odată cu norul de tămâie, în timp ce credinţa se prindea puternic de meritele Mântuitorului făgăduit, simbolizat prin jertfa de ispăşire. Orele rânduite pentru jertfele de dimineaţa şi seara erau socotite ca sfinte şi au ajuns să fie privite de toată naţiunea iudaică asemenea unui timp hotărât pentru închinare. Mai târziu, când iudeii au fost împrăştiaţi ca nişte captivi în ţări îndepărtate, la orele rânduite, ci încă îşi întorceau feţele spre Ierusalim şi îşi înălţau rugăciunile către Dumnezeul lui Israel, în practica aceasta, creştinii au un exemplu pentru rugăciunea de dimineaţa şi seara. Deşi condamnă un simplu şir de ceremonii, lipsite de spiritul închinării, Dumnezeu priveşte cu multă plăcere asupra acelora care-L iubesc şi care se pleacă

dimineaţa şi seara în rugăciune spre a căuta iertare pentru păcatele făptuite şi spre a-I prezenta cererile lor pentru binecuvântările necesare. — Patriarhi şi profeţi, 353, 354.

Rugăciunea ne pune în legătură cu cerul — Aceia care îmbracă toată armătura lui Dumnezeu şi consacră zilnic un timp pentru meditaţie, rugăciune şi studiul Scripturilor, vor fi puşi în legătură cu cerul şi vor avea o influenţă mântuitoare şi transformatoare asupra celor din jurul lor. Ei vor avea gânduri mari, aspiraţii nobile, o înţelegere clară a adevărului şi datoriei faţă de Dumnezeu. Ei vor avea o dorinţă arzătoare după curăţie, lumină şi iubire, precum şi după toate darurile naşterii din nou. Rugăciunile lor stăruitoare vor trece dincolo de perdeaua dinăuntru. Aceşti oameni vor avea o îndrăzneală simţitoare de a veni în prezenţa Celui infinit. Ei vor simţi că lumina şi slava cerului sunt pentru ei, că vor ajunge să fie curăţiţi, înălţaţi şi înnobilaţi prin această legătură apropiată cu Dumnezeu. Acesta este privilegiul adevăraţilor creştini. — Mărturii pentru comunitate 5:112, 113.

Rugăciunea să fie prima activitate a zilei — Consacră-te lui Dumnezeu în fiecare dimineaţă; aceasta să fie prima activitate a ta. Roagă-te astfel: „O, Doamne, primeşte-mă să fiu cu totul al Tău! Aşez toate planurile mele la picioarele Tale. Foloseşte-mă astăzi în serviciul Tău. Rămâi cu mine şi tot ce fac eu să fie făcut prin puterea Ta”. Această lucrare trebuie să fie îndeplinită zilnic. În fiecare dimineaţă, consacră-te lui Dumnezeu pentru ziua aceea. Pune toate planurile tale la dispoziţia Lui, pentru a fi aduse la îndeplinire sau abandonate, după cum va hotărî El în providenţa Sa. În acest fel, zi de zi, ai posibilitatea de a-ţi încredinţa viaţa în mâinile lui Dumnezeu şi astfel viaţa ta va fi modelată, ajungând să fie tot mai asemănătoare cu viaţa Domnului Hristos. — Calea către Hristos, 70.

Prima dorinţă arzătoare a sufletului, dimineaţa, ar trebui să fie aceea de a avea prezenţa lui Isus. „Fără Mine”, spune El, „nu puteţi să faceţi nimic”. Noi avem nevoie de Isus. Lumina Sa, viaţa Sa şi spiritul Său trebuie să fie ale noastre fără încetare. Dimineaţa, ar trebui să ne rugăm ca, aşa cum soarele luminează câmpul şi umple lumea cu lumina lui, tot aşa Soarele Neprihănirii să lumineze încăperile minţii şi ale inimii şi să ne facă să fim cu toţii o lumină în Domnul. Nicio clipă, nu putem să facem nimic fără prezenţa Sa. Vrăjmaşul ştie când ne începem lucrul fără Domnul nostru şi se află acolo, gata să ne umple mintea cu sugestiile lui rele, ca să ne pierdem statornicia. Totuşi Domnul doreşte să rămânem în El clipă de clipă şi să fim desăvârşiţi în El. — My Life Today, 15.

Rugăciunea este o datorie — Nimic nu tinde să promoveze mai mult sănătatea trupului şi a sufletului, aşa cum o face un spirit al recunoştinţei şi laudei. Datoria noastră categorică de a ne împotrivi melancoliei, gândurilor şi simţămintelor de nemulţumire este la fel de mare, precum este datoria de a ne ruga. — Divina vindecare, 251.

Rugăciunea este necesară cel mai mult când simţim cel mai puţin dispoziţia de a ne ruga — Când ne simţim cel mai puţin înclinaţi de a intra în comuniune cu Isus, atunci să ne rugăm cel mai mult. Dacă vom face aşa, vom distruge capcana lui Satana, norii întunericului vor dispărea şi vom simţi prezenţa plăcută a lui Isus. — Lift Him Up, 372.

Întunericul îi învăluie pe aceia care neglijează rugăciunea — Dacă Mântuitorul lumii, Fiul lui Dumnezeu, a simţit nevoia de a Se ruga, cu atât mai mult noi, ca fiinţe muritoare şi slabe, ar trebui să simţim nevoia de a ne ruga zelos şi consecvent.

Tatăl nostru ceresc aşteaptă să-şi reverse asupra noastră plinătatea binecuvântărilor Sale. Este privilegiul nostru acela de a bea cu îndestulare din fântâna Iubirii Nemărginite. Este de mirare că ne rugăm aşa de puţin! Cu toate că Dumnezeu este binevoitor şi gata să asculte rugăciunea sinceră a celui mai umil dintre copiii Săi, din partea noastră se manifestă o mare reţinere şi lipsă de interes pentru a-I face cunoscute nevoile noastre. Ce ar putea gândi îngerii cerului despre fiinţele omeneşti sărmane, neajutorate şi supuse ispitei care, în ciuda faptului că inima iubirii infinite a lui Dumnezeu se pleacă spre ele gata să le dea mai mult decât cer sau gândesc, totuşi se roagă aşa de puţin şi au atât de puţină credinţă? Îngerii se închină înaintea lui Dumnezeu cu plăcere şi simt plăcere să stea aproape de El. Ei consideră comuniunea cu Dumnezeu cea mai marc bucurie a lor; totuşi fiii acestui pământ, care au aşa de multă nevoie de ajutorul pe care numai Dumnezeu îl poate da, par a fi mulţumiţi să umble în afara luminii Duhului Său şi fără însoţirea prezenţei Sale.

Întunericul celui rău îi învăluie pe aceia care neglijează rugăciunea, şoaptele ispititoare ale vrăjmaşului îi amăgesc la păcat — şi toate acestea, pentru că ei nu folosesc privilegiile pe care li le-a dat Dumnezeu prin comuniunea divină a rugăciunii. De ce oare copiii lui Dumnezeu sunt aşa reticenţi şi lipsiţi de dispoziţia de a se ruga, ştiind că rugăciunea este cheia cu care mâna credinţei deschide tezaurul cerului, unde se află depozitate resursele inepuizabile ale Celui Atotputernic? — Calea către Hristos, 93-95.

Să evităm neglijarea rugăciunii — Fraţilor, vegheaţi asupra primului semn de micşorare a luminii, asupra primei neglijări a rugăciunii, asupra primului simptom al somnolenţei spirituale. — Mărturii pentru comunitate 4:124.

Trebuie să vegheaţi ca nu cumva activităţile încărcate ale vieţii să vă ducă la neglijarea rugăciunii, tocmai atunci când aveţi cea mai mare nevoie de puterea pe care numai rugăciunea poate să o dea. Evlavia este în pericolul de a fi scoasă din suflet, din cauza preocupării exagerate cu afacerile vieţii. Este un mare rău să vă lipsiţi sufletul de tăria şi înţelepciunea cerului, care aşteaptă să le cereţi. Aveţi nevoie de iluminarea pe care numai Dumnezeu o poate da. Dacă nu are înţelepciunea aceasta, nimeni nu este pregătit să îşi conducă afacerile. — Mărturii pentru comunitate 5:560.

Satana îi înşală pe aceia care nu se roagă. — Toţi aceia care nu cercetează cu seriozitate Scripturile şi care nu-şi supun fiecare dorinţă şi fiecare scop al vieţii acestui test infailibil, toţi aceia care nu îl caută pe Dumnezeu în rugăciune, pentru cunoaşterea voii Sale, se vor abate de la calea cea dreaptă şi vor cădea sub înşelăciunile lui Satana. — Mărturii pentru comunitate 5:192.

Ispita face ca rugăciunea să fie o necesitate — Puterea obţinută în rugăciunea adresată lui Dumnezeu, unita cu efortul personal de a educa mintea să fie atentă şi grijulie, pregăteşte omul pentru datoriile zilnice şi păstrează spiritul păcii în toate circumstanţele vieţii, oricât de dificile ar fi. Ispitele la care suntem expuşi zi de zi fac ca rugăciunea să fie o necesitate. Ca să putem fi păziţi de puterea lui Dumnezeu prin credinţă, dorinţele inimii trebuie să se înalţe continuu într-o rugăciune tăcută pentru ajutor, pentru lumină, pentru putere şi cunoaştere. Totuşi meditaţia şi rugăciunea nu pot sa ia locul unei folosiri conştiincioase şi serioase a timpului. În lucrarea pentru desăvârşirea caracterului creştin este nevoie atât de lucrare, cât şi de rugăciune.

Viaţa noastră trebuie să cuprindă două aspecte — o viaţă de cugetare, de rugăciune tăcută şi o viaţă de acţiune, de munca serioasă ... Dumnezeu ne cere să fim nişte epistole vii, cunoscute şi citite de toţi oamenii. Sufletul care se îndreaptă spre Dumnezeu prin rugăciune zilnică şi stăruitoare spre a primi putere şi susţinere va avea aspiraţii nobile, o înţelegere clară a adevărului şi a datoriei, scopuri înalte în activitate şi o foame şi sete continuă după neprihănire. — Harul uimitor al lui Dumnezeu, 317.

Rugăciunea este mai necesară acum decât a fost în vremurile de la început — Dacă vrem să progresăm în viaţa spirituală, trebuie sa ne rugăm mai mult. Cât de mult ne rugam când solia adevărului a fost vestită pentru prima dată! Cât de des, vocea mijlocirii s-a auzit în cameră, în hambar, în livadă sau în dumbravă! Adesea am petrecut ore întregi în rugăciuni stăruitoare, doi sau trei împreună, cerând împlinirea făgăduinţei. Adesea, suspinul plânsului era auzit, iar apoi vocea mulţumirii şi a cântecului de laudă. Acum, ziua Domnului este mai aproape decât atunci când am crezut prima dată şi, de aceea, trebuie să fim mai stăruitori, mai zeloşi şi mai arzători, decât am fost în acele zile de început. Primejdiile sunt mult mai mari acum decât au fost atunci. Sufletele sunt mult mai împietrite. Avem nevoie sa fim plini de spiritul Domnului Hristos şi nu trebuie să ne odihnim până când nu-l vom primi. — Mărturii pentru comunitate 5:161, 162.

Căutaţi-L pe Domnul cu toată inima — Rugăciunile noastre ar trebui să fie pline de duioşie şi de dragoste. Când vom dori nespus o înţelegere mai adâncă şi mai vastă a dragostei Mântuitorului, vom striga către Dumnezeu, cerându-I să ne dea mai multă înţelepciune. Dacă a fost vreodată nevoie de predici şi rugăciuni care tulbură sufletul, timpul acela este acum. Sfârşitul tuturor lucrurilor este aproape. Oh, daca ara putea să înţelegem aşa cum ar trebui necesitatea de a-L căuta pe Domnul cu toată inima! Atunci, L-am găsi. Fie ca Dumnezeu să-i înveţe pe cei din poporul Său cum să se roage. — Harul uimitor al lui Dumnezeu, 92.

Rugăciunea nu este o pierdere de vreme — În fiecare dimineaţa, luaţi-vă timp pentru a începe lucrul vostru cu rugăciune. Nu consideraţi că acesta este un timp pierdut, pentru că este un timp care va dăinui în veacurile veşnice. Prin acest mijloc, succesul şi biruinţa spirituală vor fi aduse în viaţa practică. Maşinile de tipar vor răspunde la atingerea mâinii

Domnului, Atunci, cu siguranţă, binecuvântarea lui Dumnezeu poate fi cerută, iar lucrul poate să fie săvârşit bine, numai dacă începutul este bun. Înainte ca Domnul să poată folosi cu succes un lucrător, mâinile lui trebuie să fie întărite şi inima lui trebuie să fie curăţită. — Mărturii pentru comunitate 7:194.

Puţini preţuiesc privilegiul rugăciunii — Noi trebuie să veghem şi să ne rugăm, ca şi când aceasta ar fi ultima zi care ne mai este dată. Cât de intensă şi plină de zel ar fi viaţa noastră! Cât de îndeaproape L-am urma noi pe Isus în tot ce spunem şi facem!

Puţini sunt aceia care preţuiesc şi folosesc cum se cuvine preţiosul privilegiu al rugăciunii. Noi trebuie să mergem la Domnul Isus şi să-I spunem toate nevoile noastre. Să-I prezentăm micile noastre griji şi nedumeriri, ca şi marile noastre necazuri. Orice probleme s-ar ivi, care ne-ar tulbura sau ne-ar întrista, să venim cu ele la Domnul, în rugăciune. Când simţim că avem nevoie de prezenţa Domnului Hristos la fiecare pas, atunci Satana va avea puţine ocazii să vină cu ispitele lui. Efortul său intenţionat este acela de a ne ţine departe de cel mai bun şi cel mai înţelegător prieten al nostru. Nu ar trebui să avem alt confident, decât pe Domnul Isus. Noi putem să împărtăşim cu El tot ce este în inima noastră. — Mărturii pentru comunitate 5:200, 201.

Pe măsură ce sfârşitul se apropie este nevoie de mai multă rugăciune — Pe măsură ce ne apropiem de sfârşitul timpului, confederaţiile vor creşte ca număr şi putere. Aceste confederaţii vor crea influenţe potrivnice adevărului, formând grupări noi de pretinşi credincioşi care îşi vor pune în aplicare teoriile lor amăgitoare. Apostazia va creşte. „Unii se vor lepăda de credinţă, ca să se alipească de duhuri înşelătoare şi de învăţăturile dracilor” (1 Timotei 4, 1). Bărbaţii şi femeile s-au asociat în confederaţii spre a se împotrivi Dumnezeului cerurilor, iar biserica este numai pe jumătate conştientă de situaţia aceasta. In mijlocul celor ce se declară a fi credincioşi, este nevoie de mult mai multă rugăciune şi de un efort mult mai stăruitor. — Selected Messages 2, 383.

Dacă a fost vreodată un timp în care trebuie să veghem şi să ne rugăm cu o adevărată seriozitate, acesta este acum. Probabil că unele lucruri pot părea bune, totuşi este necesar să fie cercetate cu atenţie şi cu multă rugăciune, pentru că sunt nişte amăgiri iscusite, prin care Satana urmăreşte să conducă sufletele pe o cale care este aşa de apropiată de calea adevărului, încât abia va putea să fie deosebită de calea ce duce la sfinţire şi la cer. Totuşi ochiul credinţei poate discerne lucrurile care deviază de la calea cea dreaptă, chiar dacă sunt aproape imperceptibile. La început, este posibil ea o idee să fie considerată corectă, dar, după un timp, se vede că este foarte departe de calea cea sigură, care conduce la sfinţire şi la cer. — Mărturii pentru pastori, 229.

Biruinţă prin rugăciunea zilnică — Prin rugăciuni zilnice către Dumnezeu, ei vor primi de la El har şi înţelepciune pentru a suporta conflictele şi realităţile dure ale vieţii şi pentru a ieşi biruitori din acestea. Seninătatea şi liniştea minţii pot fi menţinute doar prin veghere şi rugăciune. — Solii pentru tineret, 80.

Biruinţa necesită rugăciune stăruitoare — Biruinţa poate fi câştigată numai prin multă rugăciune stăruitoare, numai reprimând firea, clipă de clipă. Voinţa noastră nu trebuie silită să coopereze cu puterea divină, ci ea trebuie să se supună de bună voie. — Cugetări de pe Muntele Fericirilor, 142.

Trebuie să ne luăm timp pentru rugăciune — Trebuie ca acum să facem cunoştinţă cu Dumnezeu, punând la încercare făgăduinţele Sale. Îngerii înregistrează orice rugăciune sinceră şi stăruitoare. Mai degrabă să ne lipsim de satisfacţiile egoiste, decât să neglijăm comuniunea cu Dumnezeu. Mai bine cea mai neagră sărăcie, cea mai mare renunţare la sine cu aprobarea Sa, decât bogăţie, onoruri, confort şi prietenie, dar fără ea. Trebuie să ne luăm timp de rugăciune. — Tragedia veacurilor, 622.

Petreceţi mult timp în rugăciune — Să petreceţi mult timp în rugăciune şi în studierea amănunţită a Cuvântului lui Dumnezeu. Toţi să primească realităţile credinţei în sufletul lor, prin credinţa că Spiritul Sfânt le va fi dat, pentru că au o adevărată foame şi sete după neprihănire ... Să cerem mai mult şi să primim mai mult, prin credinţă, şi să conlucrăm mai mult cu Dumnezeu. — Mărturii pentru comunitate 6:65, 66.

Rugaţi-vă ca niciodată mai înainte — Priviţi la Isus în simplitate şi credinţă. Priviţi la Isus, până când spiritul cedează din cauza excesului de lumină. Nu ne rugăm nici pe jumătate cât ar trebui şi nu credem nici pe jumătate cât ar trebui. „Cereţi şi vi se va da” (Luca 11, 9). Rugaţi-vă, credeţi, întăriţi-vă unul pe altul. Rugaţi-vă cum nu v-aţi rugat niciodată mai înainte, ca Domnul să-şi întindă mâna peste voi, ca să fiţi în stare să înţelegeţi lungimea şi lăţimea, adâncimea şi înălţimea şi să cunoaşteţi iubirea lui Hristos, care întrece orice cunoştinţă, aşa încât să puteţi fi umpluţi cu toată plinătatea lui Dumnezeu. — Mărturii pentru comunitate 7:214.

Rugaţi-vă, da, rugaţi-vă cum nu v-aţi rugat niciodată mai înainte, ca să nu fiţi înşelaţi de amăgirile lui Satana, să nu vă lăsaţi în voia spiritului necugetat, nepăsător şi zadarnic şi să ajungeţi să vă îndepliniţi datoriile religioase pentru a vă linişti conştiinţa. — Mărturii pentru comunitate 2:144.

Rugaţi-vă neîncetat — „Rugaţi-vă neîncetat”, adică fiţi mereu influenţaţi de spiritul rugăciunii şi, astfel, veţi fi pregătiţi pentru venirea Domnului vostru. — Mărturii pentru comunitate 5:235,

Nevoia de multă rugăciune — Acum este nevoie de multă rugăciune. Domnul Hristos porunceşte: „Rugaţi-vă neîncetat”, adică păstraţi-vă gândurile îndreptate spre Dumnezeu, izvorul puterii şi al succesului. — Mărturii pentru pastori, 510.

Activitatea nu este un înlocuitor pentru rugăciune — Pe măsură ce activitatea creşte şi avem succes într-o ramură oarecare a lucrării pentru Dumnezeu, apare primejdia de a ne încrede în planurile şi metodele omeneşti. Există tendinţa de a ne ruga mai puţin şi de a avea credinţă puţină. Ca şi ucenicii, suntem în primejdia de a pierde din vedere dependenţa

noastră de Dumnezeu şi de a căuta să facem un mântuitor din activitatea noastră. Trebuie să privim fără încetare la Isus şi să ne dăm seama că puterea Lui este aceea care săvârşeşte lucrarea. Deşi trebuie să lucrăm cu seriozitate pentru mântuirea celor pierduţi, trebuie să ne luăm timp şi pentru meditaţie, pentru rugăciune şi pentru studierea Cuvântului lui Dumnezeu. Numai lucrul săvârşit cu multă rugăciune şi sfinţit prin meritele lui Hristos se va dovedi în cele din urmă a fi folositor spre bine. — Hristos, Lumina lumii, 362.

Rugăciunea este necesară pentru a adopta o poziţie nepopulară — Pentru a trece de partea unui adevăr nepopular este nevoie de curaj, statornicie, hotărâre, perseverenţă şi foarte multă rugăciune, Suntem recunoscători pentru că putem să venim la Hristos asemenea acelor sărmani suferinzi care au venit la El în templu. — Evanghelizarea, 240.

Rugăciunea este necesară pentru a face lucrarea lui Dumnezeu — Dacă vrem să fim pregătiţi pentru lucrarea pe care Dumnezeu doreşte să ne-o încredinţeze, este nevoie de multă rugăciune şi de cea mai viguroasă exercitare a minţii. Mulţi nu ajung la poziţia pe care ar putea să o ocupe, deoarece aşteaptă ca Dumnezeu să facă pentru ei lucrurile pe care El le-a dat puterea să le facă singuri. Toţi aceia care sunt pregătiţi să fie folositori în viaţa aceasta trebuie să fie instruiţi prin disciplina mintală şi morală cea mai severă, iar atunci Dumnezeu îi va ajuta prin combinarea puterii divine cu efortul uman. Mărturii pentru comunitate 4:611.

Rugăciunea este necesară pentru înţelegerea adevărului — Subiectele cu privire la mântuire sunt de o importanţă foarte mare şi numai aceia care au o gândire duhovnicească pot să înţeleagă adâncimea şi semnificaţia lor. A stărui asupra adevărurilor Planului de Mântuire înseamnă siguranţa noastră, viaţa noastră şi bucuria noastră. Pentru a contempla lucrurile adânci ale lui Dumnezeu este nevoie de rugăciune şi credinţă. Mintea noastră este aşa de limitată de idei înguste, încât surprindem doar nişte concepţii reduse cu privire la experienţa pe care avem privilegiul să o deţinem. Cât de puţin înţelegem noi ce semnifică rugăciunea apostolului care spune: „şi-L rog ca, potrivit cu bogăţia slavei Sale, să vă facă să vă întăriţi în putere, prin Duhul Lui, în omul din lăuntru, aşa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credinţă; pentru ca, având rădăcina şi temelia pusă în dragoste, să puteţi pricepe împreună cu toţi sfinţii care este lărgimea, lungimea, adâncimea şi înălţimea; şi să cunoaşteţi dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoştinţă, ca să ajungeţi plini de toată plinătatea lui Dumnezeu. Iar a Celui ce, prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi, a Lui să fie slava în Biserică şi în Hristos Isus, din neam în neam, în vecii vecilor! Amin”. — The Review and Herald, 17 noiembrie, 1891.

Rugăciunea necesară în cămin — Chiar şi în cercul familiei, dragostea nu poate să fie durabilă, dacă voinţa şi înclinaţiile nu se conformează cu voia lui Dumnezeu. Toate însuşirile şi simţămintele trebuie să fie aduse în armonie cu însuşirile Domnului Isus Hristos. Dacă şi-ar uni preocupările, în dragoste şi temere de Dumnezeu, pentru a avea autoritate în cămin, tatăl şi mama ar simţi nevoia de mai multă rugăciune şi de cugetare

serioasă şi înţeleaptă. În timp ce îl caută pe Dumnezeu, ochii lor vor fi deschişi spre a vedea solii cereşti, care sunt prezenţi pentru a-i apăra, ca răspuns la rugăciunea credinţei, Ei vor birui slăbiciunile din caracterul lor şi vor merge înainte spre desăvârşire. — Căminul adventist, 315, 316.

Rugăciunea este necesară pentru a păstra legătura cu Dumnezeu — Dacă neglijaţi rugăciunea, sau vă rugaţi ocazional, din când în când, după cum vi se pare convenabil, veţi pierde legătura eu Dumnezeu. Viaţa de credinţă va ajunge să fie seacă, iar însuşirile spirituale nu vor avea nicio putere. Experienţa religioasă va fi lipsită de sănătate şi vigoare. — Signs of the Times, 31 iulie, 1893.

Rugăciunea este necesară pentru a avea putere spirituală — Motivul pentru care unii sunt neliniştiţi este acela că nu merg la adevăratul izvor al fericirii. Ei se străduiesc mereu să găsească fără Hristos acea satisfacţie care se găseşte numai la El. La El nu sunt speranţe dezamăgite. Oh, cât de mult este neglijat privilegiul preţios al rugăciunii! Citirea Cuvântului lui Dumnezeu pregăteşte mintea pentru rugăciune. Unul dintre cele mai mari motive pentru care mulţi au o dispoziţie aşa de mică de a se apropia de Dumnezeu prin rugăciune este acela că şi-au pierdut singuri pregătirea pentru lucrarea aceasta sfântă prin citirea de povestiri fascinante, care le-au stârnit imaginaţia şi pasiunile nesfinte. Cuvântul lui Dumnezeu a ajuns să fie neplăcut, ora de rugăciune a ajuns să fie pierdută din vedere. Rugăciunea este puterea creştinului. Când el este singur, de fapt, nu este singur, pentru că simte prezenţa Aceluia care a spus: „Iată că Eu sunt cu voi până la sfârşitul zilelor”. — The Review and Herald, 11 martie, 1880.

Rugăciunea este necesară pentru a intra în cer — Nimeni nu va intra pe porţile cerului prin îngăduinţă de sine, nesăbuinţă, amuzament şi egoism, ci numai printr-o veghere continuă şi o rugăciune neîncetată. Vigilenţa spirituală pe care o exercităm personal este preţul siguranţei noastre. Nu vă abateţi de partea lui Satana nici măcar un centimetru, ca nu cumva să profite de voi. — Comentarii Biblice ale AZŞ 6:1094.

Rugăciunea ne păstrează în credinţă — Fără rugăciune neîncetată şi fără veghere atentă, noi suntem în pericolul de a ajunge nepăsători şi de a ne abate de pe calea cea dreaptă. Vrăjmaşul caută fără încetare să pună piedici pe calea spre tronul harului, ca să nu fim stăruitori în rugăciunea şi credinţa care sunt necesare pentru a primi harul şi puterea de a ne împotrivi ispitei. — The Review and Herald, 8 decembrie, 1904.

Rugăciunea pentru Duhul Sfânt — Dacă vrem să învăţăm de la Domnul Hristos, trebuie să ne rugăm aşa cum s-au rugat apostolii când Duhul Sfânt a fost revărsat asupra lor. Avem nevoie de un botez al Duhului lui Dumnezeu. Dacă dăm greş în ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu, nu vom fi în siguranţă nici măcar o oră. — Principiile fundamentale ale educaţiei creştine, 537.

Slăbiciunea transformată în putere prin rugăciune — Mulţi din poporul lui Dumnezeu nu înţeleg importanţa cunoaşterii de sine şi a stăpânirii de sine. Ei nu veghează şi nu se roagă să nu cada în ispită. Dacă ar veghea, ei ar ajunge să-şi cunoască punctele slabe în care sunt cei mai înclinaţi să fie atacaţi de ispită. Prin veghere şi rugăciune, punctele lor cele mai slabe pot să fie păzite în aşa fel, încât să ajungă punctele cele mai puternice, iar ei pot să întâmpine ispita fără să fie biruiţi. Fiecare urmaş ai lui Hristos trebuie să se cerceteze zilnic, spre a ajunge să-şi cunoască perfect propria purtare. — Mărturii pentru comunitate 2:511.

Rugăciune în orice situaţie — În afacerile voastre, în orele de destindere ale părtăşici cu alţii, în căsătorie şi în toate tovărăşiile în care intraţi, să începeţi cu rugăciune sinceră, umilă. Astfel, veţi arăta că îl onoraţi pe Dumnezeu, iar Dumnezeu vă va onora pe voi. Rugaţi-vă când sunteţi cuprinşi de teamă. Când deznădejdea pune stăpânire pe voi, pecetluiţi-vă buzele faţă de oameni, nu umbriţi calea altora, dar spuneţi-I totul lui Isus. Ridicaţi-vă mâinile după ajutor. în slăbiciunea voastră, prindeţi-vă de tăria infinită. Cereţi umilinţă, înţelepciune, curaj, sporirea credinţei, ca să vedeţi lucrurile în lumina lui Dumnezeu şi să vă bucuraţi în dragostea Sa. — Divina vindecare, 513.

Capitolul 3 — Dumnezeu Ascultă Rugăciunea

Dumnezeu ascultă rugăciunea celor umili — Tatăl nostru ceresc aşteaptă să-şi reverse asupra noastră plinătatea binecuvântărilor Sale. Este privilegiul nostru acela de a bea cu îndestulare din fântâna iubirii nemărginite. Este de mirare că ne rugăm aşa de puţin! Cu toate că Dumnezeu este binevoitor şi gata să asculte rugăciunea sinceră a celui mai umil dintre copiii Săi, din partea noastră se manifestă o mare reţinere şi lipsă de interes pentru a-I face cunoscute nevoile noastre. Ce ar putea gândi îngerii cerului despre fiinţele omeneşti sărmane, neajutorate şi supuse ispitei care, în ciuda faptului că inima iubirii infinite a lui Dumnezeu se pleacă spre ele, gata să le dea mai mult decât cer sau gândesc, totuşi se roagă aşa de puţin şi au atât de puţină credinţă? Îngerii se închină înaintea lui Dumnezeu cu plăcere şi simt plăcere să stea aproape de El. Ei consideră comuniunea cu Dumnezeu cea mai mare bucurie a lor; totuşi, fiii acestui pământ, care au aşa de multă nevoie de ajutorul pe care numai Dumnezeu îl poate da, par a fi mulţumiţi să umble în afara luminii Duhului Său şi fără însoţirea prezenţei Sale. — Calea către Hristos, 94.

Dumnezeu îi primeşte pe aceia care au o inimă umilă, încrezătoare şi pocăită şi ascultă rugăciunile lor, iar când Dumnezeu ajută, toate obstacolele vor fi învinse. Cât de mulţi bărbaţi cu mari daruri naturale şi cunoştinţe înalte nu au reuşit când au fost puşi în poziţii de răspundere, în timp ce aceia cu un intelect mai slab, care trăiesc într-un mediu mai puţin favorabil, au avut un succes minunat. Secretul a constat în faptul că cei dintâi s-au încrezut în ei înşişi, iar cei de pe urmă s-au unit cu Acela care este minunat la sfat şi puternic în lucrare spre a-şi îndeplini voinţa. — Mărturii pentru comunitate 4:538, 539.

Dumnezeu ascultă rugăciunile şi răspunde — Dumnezeu ascultă rugăciunile. Domnul Hristos a spus: „Dacă veţi cere ceva în Numele Meu, voi face”. De asemenea, El spune: „Dacă îmi slujeşte cineva, Tatăl îl va cinsti” (Ioan 14, 14; 12, 26). Dacă trăim în conformitate cu prevederile Cuvântului Său, fiecare făgăduinţă preţioasă pe care a făcut-o El va fi împlinită pentru noi. Nu meritäm harul Său, dar dacă ne consacrăm Lui, El ne primeşte. El va lucra pentru şi prin aceia care Îl urmează. — Divina vindecare, 226, 227.

Domnul va asculta şi va răspunde cu siguranţă la rugăciunile slujitorilor Săi, dacă Îl vor căuta pentru sfat şi învăţătura. — Evanghelizare, 399.

Dumnezeu ascultă rugăciunile tuturor acelora care 11 caută cu adevărat. El deţine puterea de care avem nevoie cu toţii, El umple inima cu dragoste, bucurie, pace şi sfinţire. Mărturii pentru comunitate 9:169.

Am văzut cu fiecare rugăciune înălţată cu credinţă, dintr-o inimă deschisă, va fi ascultată de Dumnezeu şi va primi răspuns, iar cel care a înălţat cererea, va avea binecuvântarea atunci când va avea cel mai mult nevoie de ea şi, cel mai adesea, aceasta va depăşi

aşteptările sale. Nicio rugăciune a sfinţilor credincioşi nu este pierdută când este înălţată în credinţă, dintr-o inimă sinceră. — Mărturii pentru comunitate 1:121.

Dumnezeu ascultă fiecare rugăciune — Dumnezeul cel nemărginit, a spus Isus, ne-a dat privilegiul de a ne apropia de El, în Numele Tatălui. Trebuie să înţelegem tot ce implică faptul acesta. Niciun părinte pământesc nu a pledat pe lângă copilul lui greşit, aşa de stăruitor cum pledează Acela care v-a creat, pe lângă omul nelegiuit. Nicio preocupare omenească plină de dragoste nu s-a manifestat vreodată faţă de cel nepocăit şi cu invitaţii aşa de duioase. Dumnezeu locuieşte în fiecare inimă. El ascultă fiecare cuvânt rostit, aude fiecare rugăciune înălţată, simte întristarea şi dezamăgirea fiecărui suflet, preţuieşte felul în care este tratat tatăl, mama, sora, prietenul sau semenul. El Se îngrijeşte de nevoile noastre, iar dragostea, mila şi harul Său se revarsă continuu spre a împlini aceste nevoi. — Signs of the Times, 28 octombrie, 1903.

Dumnezeu ascultă fiecare rugăciune sinceră — Biblia ni-L prezintă pe Dumnezeu în locul Lui înalt şi sfânt, nu într-o stare de inactivitate, nu în tăcere şi singurătate, ci înconjurat de zece mii de ori câte zece mii şi mii de făpturi inteligente şi sfinte, toate aşteptând să facă voia Lui. Pe căi pe care noi nu le putem pricepe, El este în legătură vie cu fiecare parte a stăpânirii Sale. Totuşi, interesul Său şi al întregului cer este concentrat tocmai spre această parte a universului, asupra oamenilor pentru mântuirea cărora L-a dat pe unicul Său Fiu. Dumnezeu Se apleacă de pe tronul Său pentru a asculta strigătele celor apăsaţi. La fiecare rugăciune sinceră, El răspunde: „Iată-Mă!” El îi ridică pe cei întristaţi şi obosiţi. În toate durerile noastre, El simte durerea împreună cu noi. În fiecare ispită şi în fiecare încercare, îngerul feţei Sale este aproape, ca să aducă eliberare. — Hristos, Lumina lumii, 356.

Până în clipa aceea, ucenicii nu cunoscuseră puterea şi posibilităţile nemărginite ale Mântuitorului lor. El le-a spus: „Până acum n-aţi cerut nimic în Numele Meu” (Ioan 16, 24). El le-a explicat că secretul succesului lor va depinde de cererea puterii şi a harului în Numele Său, El urma să fie prezent înaintea Tatălui pentru a-I adresa cereri în numele lor. El va prezenta rugăciunea închinătorului umil ca şi cum ar fi dorinţa Sa pentru sufletul acela. Orice rugăciune sinceră este auzită în cer. Poate că nu este exprimată curgător, dar, dacă este pornită din inimă, rugăciunea se va înălţa spre Sanctuarul în care slujeşte Hristos, iar El o va înfăţişa Tatălui fără niciun cuvânt stângaci, bâlbâit, ci înfrumuseţată şi plăcută prin parfumul propriei desăvârşiri.

Cărarea sincerităţii şi a cinstei nu este lipsită de piedici, dar, în fiecare greutate, noi trebuie să vedem o chemare la rugăciune. Nu există suflet care să aibă putere, fără să o fi primit de la Dumnezeu, iar izvorul de unde vine ea este deschis şi pentru cea mai slabă fiinţă omenească. „Orice veţi cere în Numele Meu”, a zis Isus, „voi face, pentru ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul. Dacă veţi cere ceva în Numele Meu, voi face”.

„În Numele Meu”, i-a îndemnat Hristos pe ucenici să se roage. În Numele lui Hristos vor sta urmaşii Lui în faţa lui Dumnezeu. Datorită valorii jertfei aduse pentru ei, au şi ei valoare

în faţa Domnului. Pentru că li se atribuie neprihănirea lui Hristos, ei sunt priviţi ca având preţ. Pentru Numele lui Hristos, Domnul iartă pe aceia care se tem de El. El nu vede în ei ticăloşia păcatului. El recunoaşte în ei asemănarea cu Fiul Său, în care aceştia cred. — Hristos, Lumina lumii, 667.

Nicio rugăciune sinceră nu se pierde — Aduceţi la cunoştinţa Creatorului cererile voastre. Niciunul dintre aceia care au venit la El cu o inimă smerită nu a fost respins vreodată. Nicio rugăciune sinceră nu se pierde. Deşi Se află în mijlocul imnurilor corurilor cereşti, Dumnezeu aude strigătele celei mai slabe făpturi omeneşti.

Noi ne revărsăm dorinţele inimii în cămăruţa noastră, rostim o rugăciune când mergem pe drum, iar cuvintele noastre ajung la scaunul de domnie al Monarhului universului. Ele pot să nu fie auzite de nicio ureche omenească, dar nu pot să se risipească în tăcere, nici să se piardă printre activităţile continue. Nimic nu poate să stingă dorinţa sufletului. Ea se ridică deasupra zgomotului străzii, deasupra agitaţiei mulţimii şi ajunge până în curţile cereşti. Dumnezeu este Acela căruia li vorbim, iar rugăciunea noastră este auzită. Toţi aceia care vă simţiţi a fi cei mai nevrednici nu vă temeţi să-I încredinţaţi Lui Dumnezeu cazul vostru. — In Heavenly Places, 82.

Dumnezeu ascultă mijlocirea lui Isus amestecată cu rugăciunile noastre — Domnul Hristos S-a angajat să fie înlocuitorul şi Garantul nostru, iar El nu neglijează pe nimeni. Ascultarea Sa desăvârşită oferă o resursă inepuizabilă de merite. În ceruri, meritele Sale, renunţarea la sine şi sacrificiul de sine pe care le-a manifestat El sunt preţuite asemenea miresmei de tămâie care se înalţa împreună cu rugăciunile poporului Său. Când rugăciunile sincere şi umile se înalţă la scaunul de domnie al lui Dumnezeu, Domnul Hristos le amestecă împreună cu meritele vieţii Sale de ascultare desăvârşită. Rugăciunile noastre sunt făcute să aibă un parfum plăcut, datorită meritelor Sale. Domnul Hristos S-a angajat să mijlocească pentru noi, iar Tatăl îl ascultă întotdeauna pe Fiul Său. — Fii şi fiice ale lui Dumnezeu, 22.

Dumnezeu răspunde întotdeauna, chiar dacă noi nu ne dăm seama de lucrul acesta — Dacă venim la Dumnezeu, simţindu-ne dependenţi şi neajutoraţi, aşa cum într-adevăr suntem, şi dacă Îi facem cunoscute nevoile noastre, cu umilinţa şi cu încredere, Cel ă cărui cunoştinţă este fără margini, care vede toată creaţiunea Sa şi conduce totul prin voinţa şi cuvântul Său, poate să asculte şi va asculta strigătele noastre şi va face ca lumina să strălucească în inima noastră. Prin rugăciune sinceră, noi suntem aduşi în legătură cu inima Celui Atotputernic. Poate că nu vom avea, în momentul acela, dovada clară că faţa Mântuitorului nostru este plecată asupra noastră cu o expresie de milă şi dragoste, şi totuşi este aşa. Poate că nu simţim atingerea Sa vizibilă, dar mâna Sa este îndreptată spre noi cu iubire, milă şi înţelegere — Calea către Hristos, 97.

Răspunsurile lui Dumnezeu nu sunt întotdeauna cele pe care le aşteptăm noi — Prin urmare, cereţi şi veţi primi. Cereţi umilinţă, înţelepciune, curaj şi o creştere în credinţă.

Pentru fiecare rugăciune sinceră, va exista un răspuns, S-ar putea să nu vină exact când aţi dori, sau la momentul pe care-l aşteptaţi, dar va veni în forma şi la momentul care va împlini cel mai bine nevoile voastre. Rugăciunile pe care le înălţaţi în singurătate, în oboseală şi în încercări, nu vor primi întotdeauna răspuns de la Dumnezeu în conformitate cu aşteptările voastre, dar întotdeauna spre binele vostru. — Solii pentru tineret, 250.

Dumnezeu ascultă rugăciunile făcute pentru convertirea sufletelor — Când aceia care cunosc adevărul manifestă renunţarea la sine ce a fost poruncită în Cuvântul lui Dumnezeu, solia va înainta cu putere. Domnul va asculta rugăciunile voastre pentru convertirea sufletelor. Lumina celor din poporul lui Dumnezeu va străluci, iar cei necredincioşi, văzând faptele lor bune, vor slăvi pe Tatăl nostru cel ceresc. — Sfaturi privind administrarea creştină a vieţii, 302.

Credeţi că Dumnezeu ascultă rugăciunile voastre — Cei care alcătuiesc poporul lui Dumnezeu trebuie să acţioneze înţelept. Să nu fie mulţumiţi, până când fiecare păcat cunoscut nu este mărturisit. Apoi, este privilegiul şi datoria lor să creadă că Domnul Isus îi primeşte. Ei nu trebuie să aştepte ca alţii să-i conducă să iasă din întuneric şi să câştige în locul lor biruinţa de care ei doar să se bucure apoi. O astfel de bucurie va dura doar până la încheierea adunării. Dumnezeu trebuie să fie slujit din principiu, nu din sentiment. Dimineaţa şi seara, câştigaţi biruinţa pentru voi înşivă, în familia voastră. Nu lăsaţi ca lucrul zilnic să vă lipsească de aceasta. Luaţi-vă timp să vă rugaţi şi, in timp ce vă rugaţi, să credeţi că Dumnezeu vă ascultă. Amestecaţi credinţa cu rugăciunile voastre. S-ar putea să nu simţiţi întotdeauna răspunsul imediat, însă, în acel timp, credinţa este pusă la încercare. Voi sunteţi încercaţi pentru a se vedea dacă vă veţi încrede în Dumnezeu, dacă aveţi o credinţă vie şi durabilă. „Credincios este Cel ce v-a chemat şi El va face lucrul acesta”. Umblaţi pe calea cea strâmtă a credinţei. Încredeţi-vă cu toţii în făgăduinţele Domnului. Încredeţi-vă în Dumnezeu când treceţi prin întuneric. Acesta este timpul când trebuie să aveţi credinţă. Totuşi, adesea, voi lăsaţi simţămintele să vă stăpânească. Când nu vă simţiţi mângâiaţi de Duhul lui Dumnezeu şi sunteţi disperaţi pentru că nu îl puteţi găsi, voi căutaţi merite în voi înşivă. Voi nu vă încredeţi suficient în Isus, scumpul Domn Isus. Voi nu lăsaţi totul pe seama meritelor Lui, da, totul Cel mai mare bine pe care sunteţi în stare să îl faceţi nu poate să merite favoarea lui Dumnezeu. Numai prin meritele lui Isus veţi fi mântuiţi, sângele Lui este singurul care vă va curaţi. Totuşi voi aveţi de făcut nişte eforturi. Trebuie să faceţi ce puteţi în dreptul vostru. Fiţi plini de râvnă şi pocăiţi-vă, apoi credeţi. — Mărturii pentru comunitate 1:167.

Capitolul 4 — Rugăciunea şi Câştigarea de Suflete

Rugăciunea este o parte importantă a succesului în câştigarea de suflete — Dacă şi-ar pune la lucru puterile minţii spre a alcătui planuri înţelepte şi spre a depune eforturi bine orientate, membrii bisericilor ar putea să facă pentru Domnul Hristos de o sută de ori mai mult decât fac în prezent. Dacă ar înainta cu rugăciune stăruitoare, cu blândeţea şi smerenia inimii, căutând să le împartă şi altora cunoştinţa mântuirii, solia ar putea să ajungă la locuitorii pământului. — The Review and Herald, 11 aprilie, 1893.

Noi trebuie să venim la Dumnezeu cu credinţă şi să aducem înaintea Lui cererile noastre, cu încrederea că El va lucra pentru noi şi pentru aceia pe care căutăm să-i salvăm. Trebuie să dedicăm mai mult timp pentru rugăciune stăruitoare. — Comentarii Biblice ale AZŞ 3:1146, 1147.

Alegeţi un suflet, iar apoi încă unul, căutând zi de zi călăuzirea lui Dumnezeu, aducând totul înaintea Lui în rugăciune stăruitoare şi lucrând cu înţelepciunea divină. Dacă veţi face aşa, veţi vedea că Dumnezeu vă va da Duhul Sfânt pentru a-i convinge pe oameni şi vă va da puterea adevărului pentru a converti suflete. — Lucrarea misionară medicală, 245.

Nu uita că succesul mustrării depinde în mare măsură de spiritul în care este făcută. Nu neglija rugăciunea serioasă, ca să poţi avea un duh smerit şi pentru ca îngerii lui Dumnezeu să meargă înaintea ta pentru a lucra cu inimile la care încerci să ajungi, sensibilizându-le prin impresii cereşti în aşa fel, încât eforturile tale să poată fi de folos. — Mărturii pentru comunitate 2:53.

Dacă mai mulţi credincioşi s-ar aduna cu un singur gând şi, cu inima împovărată pentru sufletele care pier, ar înălţa rugăciuni fierbinţi şi stăruitoare, ele s-ar dovedi eficiente. — The Review and Herald, 23 august, 1892.

Rugăciunea pentru suflete ne va aduce mai aproape de Dumnezeu — Când căutăm să-i câştigăm pe alţii pentru Domnul Hristos, când simţim o responsabilitate pentru mântuirea lor şi ne rugăm pentru ei, inima noastră va fremăta de puterea înviorătoare a harului lui Dumnezeu, feţele vor radia de zel divin şi întreaga noastră viaţă de credinţă va deveni o realitate mai vie, mai stăruitoare şi mai plină de spiritul rugăciunii. — Parabolele Domnului Hristos, 354.

Când eul va muri, va fi stârnită o dorinţă puternică pentru mântuirea altora, o dorinţă care va duce la eforturi perseverente în vederea săvârşirii binelui. Seminţele vor fi semănate de-a lungul tuturor apelor, iar cererile stăruitoare, rugăciunile insistente, făcute pentru sufletele care pier, vor ajunge la cer. — Slujitorii evangheliei, 470.

Veniţi sa ne rugăm împreună pentru convertirea sufletelor — Dacă într-un loc se află numai doi sau trei care cunosc adevărul, aceştia să alcătuiască o grupă de lucrători. Să-şi

păstreze legătura frăţească, depunând eforturi împreună, în dragoste şi unitate şi încurajându-se unul pe altul, să înainteze fiecare, primind curaj şi putere din ajutorul oferit de ceilalţi.... Dacă vor lucra şi se vor ruga în Numele lui Hristos, numărul lor va creşte. — Mărturii pentru comunitate 7:21.

Biserica să ţină în fiecare zi adunări de rugăciune pentru lucrarea care se face. Binecuvântarea Domnului va veni peste acei membri care participă în felul acesta la lucrare, adunându-se în fiecare zi în grupe mici, ca să se roage pentru succesul ei. Astfel, credincioşii vor primi har pentru ei înşişi, iar lucrarea Domnului va înainta. — Evanghelizare, 111, 112.

Să ţinem o adunare de rugăciune, cerându-l Domnului să deschidă calea pentru ca adevărul să pătrundă în fortăreţele unde Satana şi-a instaurat scaunul de domnie şi să alunge întunericul pe care el l-a aşternut pe calea celor pe care caută să-i amăgească şi să-i nimicească. — Mărturii pentru comunitate 6:80.

Oh, dacă rugăciunea sinceră a credinţei ar putea apărea oriunde, Dă-mi sufletele îngropate acum, în gunoiul rătăcirii, sau voi muri! Aduceţi-le la cunoştinţa adevărului aşa cum este el în Isus.—(This Day With God, 171)

Fiecare poate să se roage pentru suflete — Nu toţi sunt chemaţi să facă o lucrare personală în teritoriile din străinătate, dar toţi pot să contribuie spre a ajuta lucrarea misionară, prin rugăciunile şi prin darurile lor. — Mărturii pentru comunitate 6:29.

Fraţi şi surori, aţi uitat că rugăciunile voastre trebuie să-i însoţească pe lucrătorii din marile câmpuri de seceriş, ca nişte seceri ascuţite? — Mărturii pentru comunitate 3:162.

Cei care sunt evlavioşi să stea de vorbă cu sufletele acestea. Rugaţi-vă cu ele şi pentru ele. Folosiţi mult timp în rugăciune şi în studierea amănunţită a Cuvântului lui Dumnezeu. Toţi să primească realităţile credinţei în sufletul lor, prin credinţa că Spiritul Sfânt le va fi dat, deoarece ei au o adevărată foame şi sete după neprihănire. — Mărturii pentru comunitate 6:65.

Când năvodul Evangheliei este aruncat, să se vegheze asupra lui cu lacrimi şi rugăciune stăruitoare. Lucrătorii să se hotărască să nu se lase descurajaţi şi să nu părăsească năvodul până când nu este tras la mal, împreună cu roadele muncii lor. — Signs of the Times, 16 martie, 1882.

Cum putem să-L cinstim pe Dumnezeu, cum putem să apărăm Cuvântul Său, dacă nu ne rugăm mult, cerându-I să-şi manifeste puterea pentru salvarea celor ce pier? — The Review and Herald, 23 august, 1892.

Efortul personal pentru câştigarea sufletelor va avea succes prin rugăciune — Dar eu m-am hotărât ca eforturile mele să nu înceteze deloc, până când aceste suflete scumpe, pentru care eram atât de interesată, nu aveau să se supună lui Dumnezeu. Câteva nopţi

întregi le-am petrecut în rugăciune serioasă pentru cei pe care îi căutasem şi îi adusesem laolaltă spre a lucra şi spre a mă ruga împreună cu ei....

La fiecare dintre micile noastre întruniri, cu continuam să-i rog, să-i îndemn şi să mă rog pentru fiecare în parte, până ce toţi s-au supus lui Isus, recunoscând meritele iubirii Sale care iartă. Toţi au fost convertiţi pentru Dumnezeu. — Mărturii pentru comunitate 1:33, 34.

Rugăciunea pentru suflete ne abate gândurile de la grijile noastre mărunte — Solicitaţi rugăciune pentru sufletele pentru care lucraţi, prezentaţi-le înaintea bisericii ca subiecte speciale de rugăciune. Acest lucru va fi exact ce are nevoie biserica, spre a-şi abate gândurile de la dificultăţile mărunte, ca să simtă o răspundere mare şi un interes personal pentru un suflet care este gata să piară. — Lucrarea misionară medicală, 244.

Rugăciunea pentru o eficienţă mai mare în câştigarea de suflete — Oh, fraţii mei, faceţi să se vadă că Domnul Isus este în inima voastră, susţinând, întărind şi mângâind! Aveţi privilegiul de a fi înzestraţi zi de zi cu o măsură bogată a Duhului Său Sfânt si de a avea o înţelegere mai vastă a importanţei şi a scopului soliei pe care o proclamăm în lume. Domnul doreşte să vă descopere lucruri minunate în Legea Sa. Aşteptaţi înaintea Sa cu o inimă umilită, Rugaţi-vă cu cea mai mare stăruinţă pentru o înţelegere a timpurilor în care trăim, pentru o concepţie mai amplă cu privire la planul Său şi o eficienţă mai mare în salvarea sufletelor. — Mărturii pentru pastori, 513, 514.

Multe suflete au o dorinţă nespusă de a primi lumina, siguranţa ,şi puterea care se află dincolo de lucrurile pe care au fost în stare să le înţeleagă. Aceste suflete au nevoie să fie căutate şi să se lucreze pentru ele cu răbdare şi perseverenţă. Cereţi-I Domnului ajutorul în rugăciune fierbinte. Prezentaţi-L pe Isus aşa cum Îl cunoaşteţi, ca fiind Mântuitorul vostru personal. Dragostea Sa sensibilizatoare, harul Său îmbelşugat să se reverse în cuvintele voastre. Dacă nu sunteţi întrebaţi, nu trebuie să prezentaţi punctele de doctrină. Luaţi Cuvântul lui Dumnezeu şi, cu o dragoste delicată şi plină de duioşie faţă de aceste suflete, arătaţi-le neprihănirea preţioasă a lui Hristos, Cel la care trebuie să veniţi atât voi, cât şi ele, pentru a fi mântuiţi, — Evanghelizare, 442.

Ucenicii se rugau cu un zel stăruitor, ca să fie pregătiţi spre a-i întâmpina pe oameni şi ca să fie în stare să adreseze, în convorbirile lor de zi cu zi, cuvinte care să-i conducă pe cei păcătoşi la Hristos. Ei au lăsat deoparte orice neînţelegeri, orice dorinţă de întâietate şi s-au adunat într-o strânsă comuniune creştină. Ei s-au apropiat mai mult şi tot mai mult de Dumnezeu şi, făcând acest lucru, au înţeles ce privilegiu avuseseră de a li se fi îngăduit să aibă o legătură aşa de apropiată cu Isus. Totuşi, când se gândeau de câte ori L-au întristat prin lipsa lor de înţelegere cu privire la lucrurile pe care El Se străduia să-i înveţe spre binele lor, inimile le erau pline de întristare.

Aceste zile de pregătire au fost zile de cercetare adâncă a inimii. Ucenicii şi-au dat seama de nevoia lor spirituală şi au strigat către Domnul, cerând ungerea sfântă care avea să-i facă

destoinici pentru lucrarea de câştigare a sufletelor. Ei nu au cerut o binecuvântare care să le slujească numai lor. Asupra lor apăsa povara salvării sufletelor. Ei au înţeles că Evanghelia trebuia să fie vestită lumii şi, în vederea acestui lucru, cereau puterea pe care Domnul Hristos le-a făgăduit-o. — Istoria faptelor apostolilor, 37.

Este nevoie de multă rugăciune pentru a şti cum să-i abordăm pe oameni pentru a le descoperi adevărul — Nu oricine este în stare să lucreze înţelept pentru salvarea sufletelor. În lucrarea aceasta este nevoie de o gândire serioasă. Nu trebuie să începem lucrarea Domnului într-un mod necugetat, iar apoi să ne aşteptăm la succes.

Domnul are nevoie de oameni cu o gândire serioasă. Domnul Isus cheamă conlucrători, nu oameni care fac gafe. Dumnezeu doreşte oameni inteligenţi şi cu o gândire corectă, care să îndeplinească lucrarea cea mare, necesară pentru salvarea sufletelor.

Mecanicii, avocaţii, negustorii, oamenii de orice profesie se instruiesc spre a ajunge să-şi stăpânească bine meseria. Oare urmaşii lui Hristos ar trebui să fie mai puţin cunoscători şi, în timp ce sunt angajaţi în serviciul Lui, să fie necunoscători ai căilor şi mijloacelor pe care trebuie să le folosească? Îndeletnicirea de câştigare a vieţii veşnice este mai presus de orice consideraţie pământească. Spre a conduce sufletele la Hristos, este nevoie de cunoaşterea naturii umane şi de studiul minţii omeneşti. Se cere multă cugetare atentă şi rugăciune fierbinte spre a şti cum să te apropii de bărbaţi şi femei pentru a le descoperi marile subiecte ale adevărului. — Mărturii pentru comunitate 4:67.

Rugăciunea realizează pentru câştigarea sufletelor mai mult decât doar cuvintele — Satana este pe urmele voastre. El este un împotrivitor iscusit, iar spiritul cel răutăcios pe care îl întâlniţi în lucrarea voastră este inspirat de el. Aceia pe care îi conduce el dau glas cuvintelor lui. Dacă vălul ar putea fi dat la o parte de pe ochii lor, aceia care sunt folosiţi în felul acesta de el l-ar vedea pe Satana, lucrând cu toată iscusinţa lui spre a-i îndepărta de adevăr. Când lucrăm pentru a salva sufletele de amăgirile lui, realizăm mult mai mult prin rugăciunea umilă şi creştinească, decât adresând multe cuvinte, dar fără rugăciune. — Evanghelizarea prin literatură, 81.

Dumnezeu cheamă tineri modeşti, liniştiţi şi serioşi şi oameni maturi, echilibraţi şi principiali, care se pot ruga la fel de bine precum pot vorbi şi care se vor ridica în picioare în faţa celor vârstnici şi vor trata cu respect perii albi.

Lucrarea lui Dumnezeu suferă din cauza lipsei de lucrători înţelepţi. Fraţii mei şi surorile mele, Domnul v-a binecuvântat cu însuşiri intelectuale care pot ajunge la mari performanţe. Cultivaţi talentele voastre cu perseverenţă şi seriozitate. Educaţi-vă şi disciplinaţi-vă mintea prin studiu, prin observaţie şi prin meditaţie. Dacă nu vă folosiţi toate puterile, nu puteţi împlini voia lui Dumnezeu. Dacă veţi merge să lucraţi în temere de Dumnezeu, în umilinţă şi cu rugăciune stăruitoare, însuşirile intelectuale se vor întări si se vor dezvolta. O ţintă bine determinată va face minuni. Fiţi creştini sinceri, statornici şi hotărâţi. Înălţaţi-L pe Isus,

vorbiţi despre dragostea Lui, mărturisiţi despre puterea Lui şi faceţi ca lumina voastră să strălucească în lume. — Schiţe din viaţa mea, 275.

Rugaţi-vă pentru suflete — Apropiaţi-vă de coasta sângerândă a lui Hristos. Faceţi ca viaţa să vă fie împodobită cu un spirit blând şi liniştit, iar rugăciunile voastre stăruitoare, zdrobite şi smerite să se înalţe spre El, cerând înţelepciunea de care aveţi nevoie, ca să aveţi succes nu numai în salvarea propriului suflet, ci şi a altor suflete. Cântaţi mai puţin şi rugaţi-vă mai mult. Nu credeţi că aveţi mai multă nevoie de rugăciune decât de cântec? Tineri şi tinere, Dumnezeu vă cere să lucraţi pentru El. Faceţi o schimbare totală în viaţa voastră. Voi puteţi face o lucrare pe care cei care lucrează în domeniul predicării şi al învăţării nu o pot face. Voi puteţi ajunge la o clasă de oameni la care pastorul nu poate ajunge. — Mărturii pentru comunitate 1:513.

Să ne rugăm stăruitor pentru aceia pe care urmează să-i vizităm spre a-i aduce, unul câte unul, printr-o credinţă vie, în prezenţa lui Dumnezeu. — Sfaturi pentru o slujire creştină eficientă, 169.

Lucraţi printre cei umili, săraci şi apăsaţi. Noi ar trebui să ne rugăm cu şi pentru cei neajutoraţi, care nu au tăria şi voinţa de a-şi stăpâni poftele degradate de patimă. Trebuie să se facă eforturi serioase, stăruitoare, pentru mântuirea celor în a căror inimă s-a trezit un interes. — Mărturii pentru comunitate 6:84.

Capitolul 5 — Făgăduinţele lui Dumnezeu cu Privire la Rugăciune

Dumnezeu făgăduieşte să asculte rugăciunea şi să răspundă — Domnul Hristos este puntea de legătură între Dumnezeu şi om. El a făgăduit mijlocirea Sa personală, prin folosirea Numelui Său. El pune toată virtutea neprihănirii Sale de partea celui ce se roagă. Domnul Hristos pledează pentru om, iar omul, având nevoie de ajutorul divin, pledează pentru sine însuşi în prezenţa lui Dumnezeu, folosind puterea de influenţă a Aceluia care şi-a dat viaţa pentru lume. Când recunoaştem înaintea lui Dumnezeu că preţuim meritele lui Hristos, rugăciunile noastre de mijlocire ajung să fie plăcute. Oh, cine poate să înţeleagă valoarea acestui har şi a acestei mari iubiri! Când ne apropiem de Dumnezeu în virtutea meritelor lui Hristos, noi suntem îmbrăcaţi cu veşmintele Sale preoţeşti. El ne aşază aproape, alături de El, cuprinzându-ne cu braţul Său omenesc, în timp ce Se prinde cu braţul Său divin de scaunul de domnie al Celui Infinit. El pune în cădelniţa din mâinile noastre meritele Sale, ca pe o tămâie plăcut mirositoare, spre a încuraja cererile noastre. El făgăduieşte să asculte şi să răspundă rugăciunilor noastre. — Comentarii Biblice A.Z.Ş. 6:1078.

Rugăciunile simple, făcute la îndemnul Duhului Sfânt, se vor înălţa prin porţile întredeschise, prin uşa deschisă despre care Domnul Hristos a declarat: „Am deschis o uşă pe care niciun om nu poate să o închidă”. Rugăciunile acestea, amestecate cu tămâia desăvârşirii lui Hristos, se vor înălţa la Tatăl asemenea miresmei de tămâie plăcut mirositoare, iar răspunsurile vor veni. — Mărturii pentru comunitate 6:467.

Am văzut că fiecare rugăciune înălţată cu credinţă şi dintr-o inimă sinceră va fi ascultată de Dumnezeu şi va primi răspuns, iar acela care a înălţat cererea va avea binecuvântarea de care are nevoie cel mai mult şi care, adesea, va întrece aşteptările lui. Nicio rugăciune a unui sfânt adevărat nu se pierde, dacă este făcută cu credinţă şi dintr-o inimă sinceră. — Mărturii pentru comunitate 1:121.

A te ruga aşa cum s-a rugat Neemia în acel ceas de nevoie este o posibilitate la îndemâna creştinului în împrejurări, în care alte forme de rugăciune pot fi cu neputinţă. Truditorii, în mersul împovărat al vieţii, aglomeraţi şi aproape copleşiţi de încurcături, pot înălţa la Dumnezeu o rugăciune pentru călăuzire divină. Călătorii pe mare şi pe uscat, când sunt ameninţaţi de vreo primejdie, se pot preda în felul acesta protecţiei Cerului. În vremuri de primejdie sau greutăţi neaşteptate, inima îşi poate înălţa strigătul după ajutor spre Cel care S-a angajat să vină în sprijinul celor credincioşi ai Săi, oricând Îl cheamă. În orice împrejurare, în orice stare, sufletul împovărat de amărăciune şi grijă, sau asaltat crunt de ispită poate găsi asigurare, sprijin şi ajutor în dragostea şi puterea inepuizabilă ale unui Dumnezeu care-şi păstrează legământul. — Profeţi şi regi, 631, 632.

Dacă Îi cerem, Dumnezeu ne va răspunde — O parte a planului lui Dumnezeu este să ne ofere, ca răspuns la rugăciunea credinţei, lucruri pe care nu ni le-ar da, daca nu le cerem. — Tragedia veacurilor, 525.

Dumnezeu ascultă rugăciunea. Hristos a spus: „Dacă veţi cere ceva în Numele Meu, voi face". De asemenea, El spune: „Dacă îmi slujeşte cineva, (...) Tatăl Îl va cinsti" (Ioan 14, 14; 12, 26). Dacă trăim conform Cuvântului Său, fiecare făgăduinţă preţioasă pe care a făcut-o se va împlini. Suntem nevrednici de mila Sa, dar, când ne consacrăm Lui, El ne primeşte. El va lucra pentru şi prin aceia care-L urmează. — Divina vindecare, 226, 227.

Când îl rugaţi pe Domnul să vă ajute, onoraţi-L pe Mântuitorul vostru, crezând că primiţi binecuvântarea Sa. Toată puterea, toată înţelepciunea ne stau la îndemână. Tot ce avem de făcut este să le cerem. — Divina vindecare, 514.

Dumnezeu are un cer plin de binecuvântări pe care vrea să le reverse asupra acelora care Îl caută stăruitor, cerând acel ajutor pe care numai Domnul îl poate da. — Fii şi fiice ale lui Dumnezeu, 123.

Isus îi prezintă Tatălui rugăciunile noastre chiar dacă sunt formulate în cuvinte stângace — Orice rugăciune sinceră se aude în cer. Poate că nu este exprimată curgător, dar, dacă inima este în ea, ruga se va înălţa spre Sanctuarul în care slujeşte Hristos şi El o va înfăţişa Tatălui fără niciun cuvânt stângaci, bâlbâit, ci plăcută şi înfrumuseţată prin parfumul propriei desăvârşiri. — Hristos, Lumina lumii, 667.

Puterea de a birui ispita le este dată acelora care se roagă — Atâta vreme cât ne aflăm în lumea aceasta şi suntem în timpul de probă, toţi sunt răspunzători pentru faptele lor. Toţi au puterea de a-şi stăpâni faptele, dacă doresc. Dacă sunt slabi din punct de vedere al virtuţii şi al curăţiei gândurilor şi faptelor, ei pot să primească ajutor de la Prietenul celor neajutoraţi. Domnul Isus este obişnuit cu toate slăbiciunile naturii omeneşti şi, dacă este rugat, le va da puterea de a birui ispitele cele mai puternice. Toţi pot să obţină această putere, dacă o caută cu umilinţă. — Îndrumarea copilului, 466, 467.

Dumnezeu răspunde la rugăciunile noastre când şi cum consideră El că este cel mai bine — Fiecare sfânt care vine înaintea lui Dumnezeu cu o inimă deschisă şi îşi înalţă cererile sincere către El prin credinţă va primi răspuns la rugăciunile sale. Dacă nu vedeţi sau nu simţiţi imediat răspunsul la rugăciune, credinţa voastră nu trebuie să se desprindă de făgăduinţele lui Dumnezeu. Nu vă fie teamă să vă încredeţi în Dumnezeu. Bazaţi-vă pe făgăduinţa Lui sigură: „Cereţi şi vi se va da". Dumnezeu este prea înţelept pentru a greşi şi prea bun pentru a reţine vreun lucru bun de la sfinţii Săi, care merg pe o cale dreaptă. Omul greşeşte şi, deşi cererile sale sunt înălţate dintr-o inimă sinceră, el nu cere întotdeauna lucrurile care sunt bune pentru el, sau care vor aduce slavă lui Dumnezeu. Când este aşa, Tatăl nostru cel înţelept şi bun ne ascultă cererile şi, uneori, ne va răspunde imediat. Totuşi El ne dă lucrurile care contribuie cel mai mult pentru binele nostru şi care sunt spre slava Sa.

Dumnezeu ne dă binecuvântări. Dacă am putea observa planul Său, am vedea limpede că El ştie ce este cel mai bine pentru noi şi că rugăciunile noastre sunt ascultate. El nu ne dă nimic care să fie dăunător. În loc să ne dea un lucru pe care noi l-am cerut, dar care nu este spre binele nostru, ci ne va face rău, El ne dă tocmai binecuvântarea de care avem nevoie.

Am văzut că, dacă nu primim răspuns imediat la rugăciuni, noi ar trebui să ne menţinem credinţa şi să nu îngăduim descurajarea, căci aceasta ne va despărţi de Dumnezeu. Dacă credinţa noastră şovăie, nu vom primi nimic de la El. Încrederea noastră în Dumnezeu trebuie să fie puternică, iar când vom avea cel mai mult nevoie de aceasta, binecuvântarea va cădea asupra noastră ca un ropot de ploaie. — Mărturii pentru comunitate 1:120, 121.

Dumnezeu oferă înţelepciune, ca răspuns la rugăciune — Domnul ne-a făgăduit: „Dacă vreunuia dintre voi îi lipseşte înţelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă şi fără mustrare, şi ea îi va fi dată". Rânduiala lui Dumnezeu este ca toţi aceia care poartă răspunderi să se adune adesea pentru a se sfătui unii cu alţii şi pentru a se ruga stăruitor, cerând înţelepciunea pe care numai El este capabil să o ofere. Uniţi-vă în rugăciune şi spuneţi-I lui Dumnezeu dificultăţile voastre. Vorbiţi mai puţin. Mult timp preţios este pierdut în conversaţii care nu aduc nicio lumină. Fraţii să se unească în rugăciune şi post pentru a cere înţelepciunea pe care Dumnezeu a făgăduit să le-o dea fără reţineri. — Mărturii pentru pastori, 499.

Harul lui Hristos este disponibil chiar înainte de a ne ruga — Chiar înainte ca rugăciunea să fie rostită, ... harul care vine de la Hristos iese în întâmpinarea harului care lucrează asupra sufletului omenesc. — Parabolele Domnului Hristos, 206.

Putem să cerem cu îndrăzneală împlinirea făgăduinţelor Sale — „Dacă rămâneţi în Mine şi dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereţi orice veţi vrea şi vi se va da". Prezentaţi această făgăduinţă când vă rugaţi, Aveţi privilegiul de a veni la El cu o îndrăzneală sfântă. Când Îi cerem cu sinceritate să îngăduie ca lumina Sa să strălucească asupra noastră, El ne va auzi şi ne va răspunde. Totuşi, noi trebuie să trăim în armonie cu rugăciunile noastre. Dacă trăim contrar lor, ele nu au nicio valoare. Am văzut un tată care, după ce citea un pasaj din Scriptură şi se ruga, adesea, aproape îndată ce se ridica de pe genunchi, începea să-i certe pe copii. Cum putea Dumnezeu să răspundă la rugăciunea pe care o făcuse? Dacă, după ce îi ceartă pe copiii săi, un tată se roagă, oare rugăciunea aceea le face bine copiilor? Nu, cu excepţia faptului că este o rugăciune de mărturisire a păcatului înaintea lui Dumnezeu. — Îndrumarea copilului, 499.

Îngerii ne vor ajuta, ca răspuns la rugăciune — Când eşti pe punctul de a vorbi pătimaş, taci din gură. Nu rosti niciun cuvânt, Roagă-te înainte de a vorbi, iar îngerii vor veni în ajutorul tău şi îi vor respinge pe îngerii răi, care vor să te determine să-L dezonorezi pe Dumnezeu, să faci de ruşine lucrarea Lui şi să îţi slăbeşti propria putere sufletească. — Mărturii pentru comunitate 2:82.

Îngerii vor veni de partea noastră ca răspuns la rugăciune — Tuturor acelora care vor lucra în armonie cu căile lui Dumnezeu şi vor urma planurile Sale, le este garantată paza îngerilor. Noi putem să cerem în rugăciune stăruitoare şi smerită ca ajutoarele cereşti să vină de partea noastră. Oştirile invizibile ale luminii şi puterii vor lucra împreună cu omul smerit şi blând. — Selected Messages 1:97.

Evanghelia va face un progres rapid ca rezultat al rugăciunii — Dumnezeu ar lucra cu putere pentru poporul Său astăzi, dacă acesta s-ar aşeza pe deplin sub călăuzirea Sa. Credincioşii au nevoie de locuirea fără încetare a Duhului Sfânt în ei. Dacă în adunările acelora care poartă răspunderi ar fi mai multă rugăciune, mai multă smerire a inimii înaintea lui Dumnezeu, am vedea dovezi mai abundente ale conducerii divine şi lucrarea noastră ar face un progres rapid. — Mărturii pentru comunitate 8:238.

Rugăciunea va aduce puterea de a birui — Noi trebuie să îmbrăcăm întreaga armură a lui Dumnezeu şi să fim gata în fiecare clipă pentru lupta cu puterile întunericului. Când ispitele şi încercările năvălesc asupra noastră, să mergem la Dumnezeu şi să ne rugăm stăruitor. El nu ne va lăsa să plecăm înapoi cu sufletul gol, ci ne va da harul şi puterea de a birui şi va sfărâma puterea vrăjmaşului. — Experienţe şi viziuni, 46.

Binecuvântările vor fi direct proporţionale cu credinţa noastră — Rugaţi-vă cu credinţă şi asiguraţi-vă că viaţa voastră este în armonie cu cererile voastre, ca să puteţi primi binecuvântările pentru care vă rugaţi. Nu îngăduiţi să vă scadă credinţa, pentru că binecuvântările primite sunt proporţionale cu credinţa exercitată. „Facă-vi-se după credinţa voastră!” „Tot ce veţi cere cu credinţă, prin rugăciune, veţi primi” (Matei 9, 29; 21:22). Rugaţi-vă, credeţi şi bucuraţi-vă! Cântaţi laude lui Dumnezeu, pentru că El a răspuns la rugăciunile voastre, Credeţi-L pe cuvânt, „căci credincios este Cel ce a făcut făgăduinţa” (Evrei 10, 23). Nicio rugăciune sinceră nu este pierdută. Calea este deschisă, iar valul binecuvântării se revarsă. El are proprietăţi vindecătoare, oferind o putere de viaţă regeneratoare, sănătate şi mântuire. — Mărturii pentru comunitate 7:274.

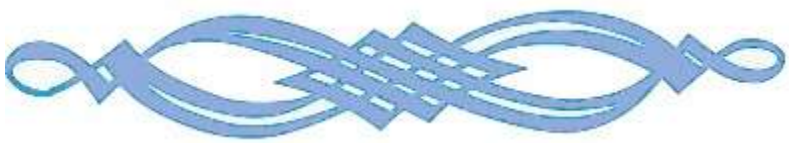

Capitolul 6 — Rugăciunea Credinţei

Rugăciunea este mijlocul cerului pentru succesul în biruirea păcatului — Mulţi dintre aceia care se străduiesc să asculte de poruncile lui Dumnezeu au puţină pace şi bucurie. Această lipsă în experienţa lor este urmarea faptului că nu şi-au exercitat credinţa. Ei se comportă ca şi cum ar trăi într-o ţară cu pământul sărat, într-o pustie pârjolită de soare. Ei cer puţin, în timp ce ar putea să ceară mult, pentru că făgăduinţele Iui Dumnezeu nu au nicio limită. Astfel de oameni nu reprezintă sfinţirea ce vine prin ascultarea de adevăr. Dumnezeu ar dori ca toţi fiii şi fiicele Sale să fie fericiţi, în pace şi ascultători. Prin exercitarea credinţei, cel credincios ajunge în posesia acestor binecuvântări. Prin credinţă poate fi împlinită orice lipsă a caracterului, poate fi curăţită orice pată, poate fi corectată orice greşeală şi poate fi dezvoltată orice însuşire aleasă.

Rugăciunea este mijlocul rânduit de cer pentru a avea succes în lupta cu păcatul şi în dezvoltarea caracterului creştin. Influenţa divină, care vine ca răspuns la rugăciunea credinţei, va împlini în sufletul celui care se roagă tot ce a cerut el. Noi putem cere iertare pentru păcate, putem cere Duhul Sfânt, o fire asemenea lui Hristos, înţelepciune şi tărie pentru a face lucrarea Sa şi orice dar pe care El l-a promis, iar făgăduinţa este: „Veţi primi”. — Istoria faptelor apostolilor, 563, 564.

Dumnezeu doreşte nespus să facă lucruri mari pentru noi — Partea noastră este să ne rugăm şi să credem. Vegheaţi în rugăciune. Vegheaţi şi cooperaţi cu Dumnezeu care ascultă rugăciunile. Păstraţi mereu în minte faptul că „noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu” (1 Corinteni 3, 9). Vorbiţi şi lucraţi în armonie cu rugăciunile voastre. Aceasta va constitui diferenţa infinită când încercarea va dovedi autenticitatea credinţei voastre sau va arăta că rugăciunile voastre sunt doar o formă.

Când se ivesc necazuri şi sunteţi confruntaţi cu dificultăţi, nu căutaţi ajutorul oamenilor. Încredinţaţi totul lui Dumnezeu. Obiceiul de a le spune altora greutăţile noastre ne face doar mai slabi, dar nu ne aduce nicio putere de a le rezolva. Prin aceasta, aşezăm asupra lor o povară a neputinţelor noastre spirituale, pe care ei nu o pot uşura. Noi căutăm putere din partea unor oameni greşiţi şi limitaţi, în timp ce putem avea puterea unui Dumnezeu infinit, care nu greşeşte.

Nu trebuie să mergeţi până la marginile pământului în căutarea înţelepciunii, căci Dumnezeu este aproape. Nu capacităţile pe care le aveţi acum sau pe care le veţi avea vreodată sunt cele care vă vor da succesul, ci lucrurile pe care le poate face Domnul pentru voi. Trebuie să avem mult mai puţină încredere în ce poate face omul şi mult mai multă încredere în ce poate face Dumnezeu pentru fiecare suflet care crede. El doreşte cu ardoare ca voi să-L căutaţi prin credinţă. Dumnezeu vrea să aşteptaţi lucruri mari de la El. El doreşte cu nerăbdare să vă ofere atât înţelegerea lucrurilor pământeşti, trecătoare, cât şi a lucrurilor spirituale. Domnul poate ascuţi mintea voastră. El vă poate da tact şi îndemânare. Puneţi la

lucru talentele voastre, cereţi-I lui Dumnezeu înţelepciune şi vă va fi dată. — Parabolele Domnului Hristos, 146.

Rugăciunea şi credinţa vor face lucruri minunate — Mă tem că nu avem credinţa aceea care este esenţială. De ce nu luptăm împotriva dezamăgirilor şi a ispitei de a ne descuraja? Dumnezeu este plin de milă, iar dacă adevărul înnobilează şi curăţeşte viaţa noastră, aducându-ne bucurie, suntem în stare să îndeplinim o lucrare serioasă şi temeinică pentru Dumnezeu. Rugăciunea şi credinţa vor face minuni. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie arma noastră de luptă. Prin Cuvântul acesta pot să fie săvârşite minuni, pentru că el este de folos în toate privinţele. — Evanghelizare, 489.

Credinţa să fie amestecată cu rugăciunile noastre — Cei care alcătuiesc poporul lui Dumnezeu trebuie să acţioneze înţelept. Să nu fie mulţumiţi până când fiecare păcat cunoscut nu este mărturisit. Apoi, este privilegiul şi datoria lor să creadă că Domnul Isus îi primeşte. Ei nu trebuie să aştepte ca alţii să-i conducă să iasă din întuneric şi să câştige biruinţa de care ei să se bucure apoi. O astfel de bucurie va dura doar până la încheierea adunării. Dumnezeu trebuie să fie slujit din principiu, nu din sentiment. Dimineaţa şi seara, câştigaţi biruinţa pentru voi înşivă, în familia voastră. Nu lăsaţi ca lucrul zilnic să vă lipsească de aceasta. Luaţi-vă timp să vă rugaţi şi, în timp ce vă rugaţi, să credeţi că Dumnezeu vă ascultă. Amestecaţi credinţa cu rugăciunile voastre. S-ar putea să nu simţiţi întotdeauna răspunsul imediat, însă, în acel timp, credinţa este pusă la încercare. Voi sunteţi încercaţi pentru a se vedea dacă vă veţi încrede în Dumnezeu, dacă aveţi o credinţă vie şi durabilă, „Credincios este Cel ce v-a chemat şi El va face lucrul acesta”. Umblaţi pe calea cea strâmtă a credinţei. Încredeţi-vă cu toţii în făgăduinţele Domnului. Încredeţi-vă în Dumnezeu, când treceţi prin întuneric. Acesta este timpul când trebuie să aveţi credinţă. Totuşi, adesea, voi lăsaţi simţămintele să vă stăpânească. Când nu vă simţiţi mângâiaţi de Duhul lui Dumnezeu şi sunteţi disperaţi pentru că nu îl puteţi găsi. voi căutaţi merite în voi înşivă. Voi nu vă încredeţi suficient în Isus. scumpul Domn Isus, Voi nu lăsaţi totul pe seama meritelor Lui, da, totul. Cel mai mare bine pe care îl puteţi face nu poate să merite favoarea lui Dumnezeu. Numai prin meritele lui Isus veţi fi mântuiţi, sângele Lui este singurul care vă va curăţi. Totuşi voi aveţi de făcut nişte eforturi. Trebuie să faceţi ce puteţi în dreptul vostru. Fiţi plini de râvnă şi pocăiţi-vă, apoi credeţi.

Nu confundaţi credinţa cu sentimentul. Acestea sunt distincte. Credinţa trebuie să fie exercitată. Noi trebuie să punem această credinţă la lucru fără încetare. Să credem continuu. Credinţa voastră să vă inspire convingerea că veţi primi binecuvântarea, iar aceasta va fi a voastră. Sentimentele voastre nu au nimic de a face cu această credinţă. Când credinţa aduce binecuvântare inimii voastre şi voi vă bucuraţi de această binecuvântare, bucuria aceasta pe care o simţiţi nu mai este credinţă, ci sentiment. — Mărturii pentru comunitate 1:167.

Rugăciunea şi credinţa se bazează pe puterea lui Dumnezeu — Cât de puternice sunt adevărata credinţă şi adevărata rugăciune! Ele sunt ca mâinile cu care rugătorul se prinde de

puterea Iubirii Infinite. A avea credinţă înseamnă a avea încredere în Dumnezeu, a crede că El ne iubeşte şi ştie ce este spre binele nostru. Prin urmare, în loc de a merge pe propria cale, credinţa ne determină să alegem calea Sa. In locul ignoranţei noastre, ea acceptă înţelepciunea Sa; în locul slăbiciunii noastre, puterea Sa; în locul păcătoşeniei noastre, neprihănirea Sa. Viaţa noastră, noi înşine suntem deja ai Săi. Credinţa recunoaşte dreptul Său de proprietate şi primeşte binecuvântările ei. Adevărul, dreptatea, curăţia morală sunt evidenţiate ca fiind secretele succesului în viaţă. Dar credinţa este cea care ne pune în posesia acestor atribute. Fiecare îndemn sau aspiraţie spre bine este darul lui Dumnezeu. Credinţa primeşte de la Dumnezeu acea unică viaţă care poate produce adevărata creştere şi eficienţă. — Slujitorii evangheliei, 259.

Viaţa noastră trebuie să fie în armonie cu cererile noastre — Rugaţi-vă cu credinţă şi asiguraţi-vă că vă puneţi viaţa în armonie cu cererile voastre, ca să puteţi primi binecuvântările pentru care vă rugaţi. Nu îngăduiţi să vă scadă credinţa, pentru că binecuvântările primite sunt proporţionale cu credinţa exercitată. „Facă-vi-se după credinţa voastră!" „Tot ce veţi cere cu credinţă, prin rugăciune, veţi primi" (Matei 9, 29; 21, 22). Rugaţi-vă, credeţi şi bucuraţi-vă! Cântaţi laude lui Dumnezeu, pentru că El a răspuns la rugăciunile voastre. Credeţi-L pe cuvânt, „căci credincios este Cel ce a făcut făgăduinţa" (Evrei 10, 23). Nicio rugăciune sinceră nu este pierdută. Calea este deschisă, iar valul binecuvântării se revarsă. El are proprietăţi vindecătoare, oferind o putere regeneratoare de viaţă, sănătate şi mântuire. — Mărturii pentru comunitate 7:274.

Dumnezeu primeşte rugăciunea credinţei — Rugăciunea credinţei, care este umilă, inteligentă şi vine de pe buze neprefăcute, este întru totul bine primită de Dumnezeu. Rugăciunea făcută din toată inima este auzită în ceruri şi este răsplătită printr-un răspuns pe pământ. „Iată spre cine îmi voi îndrepta privirile: spre cel ce suferă şi are duhul mâhnit, spre cel ce se teme de cuvântul Meu". „Căci aşa vorbeşte Cel Preaînalt, a cărui locuinţă este veşnică şi al cărui Nume este sfânt. «Eu locuiesc în locuri înalte şi în sfinţenie, dar sunt cu omul zdrobit şi smerit, ca să înviorez duhurile smerite, şi să îmbărbătez inimile zdrobite»". „Jertfele plăcute lui Dumnezeu sunt un duh zdrobit: Dumnezeule, Tu nu dispreţuieşti o inimă zdrobită şi mâhnită". — Signs of the Times, 3 decembrie, 1896.

Stăruiţi în rugăciune, cu credinţă — Dumnezeu va fi totul pentru noi, dacă îi vom îngădui să fie. Rugăciunile noastre apatice, rostite cu o jumătate de inimă, nu ne vor aduce rezultate din ceruri. Oh, trebuie să stăruim în rugăciune! Să cerem cu credinţă, să aşteptăm eu credinţă, să primim cu credinţă, să ne bucurăm în nădejde, pentru că oricine caută găseşte. Fiţi serioşi în privinţa aceasta. Căutaţi-L pe Dumnezeu cu toată inima. Oamenii îşi pun tot sufletul şi seriozitatea în lucrurile trecătoare pe care vor să le realizeze până când eforturile lor sunt încununate de succes. Învăţaţi cu toată seriozitatea îndeletnicirea de a căuta binecuvântările pe care Dumnezeu le-a făgăduit şi, printr-un efort perseverent şi hotărât, veţi avea lumina Sa, adevărul Său şi harul Său îmbelşugat.

Strigaţi după Dumnezeu cu sinceritate şi cu o foame a sufletului. Luptaţi cu solii cereşti, până când veţi avea biruinţa. Puneţi-vă toată făptura în mâinile Domnului, trup, suflet şi spirit, şi hotărâţi-vă să fiţi slujitorii Săi iubitori şi consacraţi, conduşi de voinţa şi gândirea Sa şi pătrunşi de Duhul Său.

Spuneţi-I lui Isus dorinţele voastre cu toată sinceritatea sufletului. Nu vi se cere să aveţi o conversaţie lungă cu Dumnezeu sau să-l ţineţi o predică, dar spuneţi-I cu inima plină de întristare pentru păcatele voastre astfel: „Scapă-mă, Doamne, sau voi pieri!”. Pentru asemenea suflete există speranţă. Ele vor căuta, vor cere, vor bate şi vor găsi. Când Domnul Isus va ridica povara păcatului care zdrobeşte sufletul vostru, veţi trăi experienţa binecuvântării păcii lui Hristos. — Our High Calling, 131.

Dumnezeu trimite putere ca răspuns la rugăciunea credinţei — Când oamenii vor fi la fel de consacraţi ca Ilie şi vor avea credinţa pe care a avut-o el, Dumnezeu li Se va descoperi, aşa cum S-a descoperit atunci. Când oamenii se vor ruga Domnului aşa cum s-a rugat Iacov, rezultatele care s-au văzut atunci se vor vedea din nou. Dumnezeu va trimite putere ca răspuns la rugăciunea credinţei. — Slujitorii evangheliei, 255.

Înţelegeţi ştiinţa rugăciunii — Rugăciunea şi credinţa sunt strâns legate şi trebuie să fie studiate împreună. În rugăciunea credinţei există ştiinţă divină, o ştiinţă pe care trebuie s-o înţeleagă orice om care vrea să trăiască o viaţă plină de succes. Domnul Hristos spune: „De aceea vă spun că orice lucru veţi cere când vă rugaţi, să credeţi că l-aţi şi primit şi-l veţi avea” (Marcu 11, 24). El ne spune clar că lucrurile pe care le cerem trebuie să fie în conformitate cu voinţa lui Dumnezeu. Noi trebuie să cerem lucrurile pe care ni le-a făgăduit, iar tot ce primim trebuie să fie folosit pentru a împlini voia Sa. Când sunt împlinite condiţiile, făgăduinţa este sigură.

Putem cere iertarea păcatului, Duhul Sfânt, un temperament creştin, înţelepciune şi putere pentru a face lucrarea Sa, orice dar pe care El l-a făgăduit. Apoi, urmează să credem că vom primi ce am cerut şi să-I mulţumim lui Dumnezeu pentru primirea acelui lucru. — Educaţie, 257, 258.

Rugăciunea în taină susţine viaţa sufletului — Nu avem nevoie să căutăm vreo dovadă exterioară a binecuvântării. Darul se află în făgăduinţă şi putem să începem lucrul asiguraţi că Dumnezeu este în stare să împlinească tot ce a promis şi că darul se află deja în posesia noastră şi va fi disponibil când vom avea cel mai mult nevoie de el.

A trăi în acest fel după Cuvântul lui Dumnezeu înseamnă a-I supune Lui toată viaţa noastră. Vom avea un sentiment continuu de nevoie şi dependenţă, o atracţie a inimii către Dumnezeu. Rugăciunea este o necesitate, pentru că ea este viaţa sufletului. Rugăciunea în familie şi rugăciunea publică, amândouă îşi au locul lor, dar comuniunea în taină cu Dumnezeu este cea care susţine viaţa sufletului.

Pe munte cu Dumnezeu, Moise a văzut modelul acelei construcţii minunate, care urma să fie locul slavei Sale. Pe munte cu Dumnezeu — într-un loc tainic, de comuniune — urmează să contemplăm idealul Său glorios pentru neamul omenesc. Astfel, vom ajunge în stare să ne ducem la bun sfârşit zidirea caracterului, aşa încât să se poată împlini pentru noi făgăduinţa: „Eu voi locui şi voi umbla în mijlocul lor, Eu voi fi Dumnezeul lor şi ei vor fi poporul Meu” (2 Corinteni 6, 16).

Tocmai în orele de rugăciune solitară, Domnul Isus a primit înţelepciune şi putere în timpul vieţii Sale pământeşti. Tinerii să urmeze exemplul Său şi să găsească, dimineaţa şi la apus, un timp liniştit pentru comuniunea cu Tatăl lor din ceruri. Pe parcursul întregii zile să-şi înalţe inimile către Dumnezeu. La fiecare pas pe care-l facem pe calea noastră, El spune: „Căci Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te iau de mâna dreaptă şi-ţi zic: Nu te teme de nimic, Eu îţi vin în ajutor!” (Isaia 41, 13). Dacă ar putea învăţa copiii noştri aceste lecţii în zorii anilor lor, ce prospeţime şi putere, ce bucurie şi gingăşie ar fi aduse în vieţile lor! — Educaţie, 258, 259.

Rugăciunea făcută cu credinţă aduce binecuvântări îmbelşugate — Prin cuvintele pe care le spunem oamenilor şi prin rugăciunile pe care le înălţăm, Dumnezeu doreşte să prezentăm o dovadă inconfundabilă că avem o viaţă spirituală. Noi nu ne bucurăm de plinătatea binecuvântării pe care Domnul a pregătit-o pentru noi, deoarece nu cerem cu credinţă. Dacă am exercita credinţa în Cuvântul viului Dumnezeu, am avea cele mai îmbelşugate binecuvântări. Noi Îl dezonorăm pe Dumnezeu prin lipsa noastră de credinţă, de aceea nu le putem împărtăşi altora viaţă, aducând o mărturie vie şi înălţătoare. Noi nu putem da ce nu avem. — Mărturii pentru comunitate 6:63.

Cereţi cu credinţă şi apoi primiţi — Noi putem să obţinem putere de la Dumnezeu. El este în stare să ne ajute. El poate să ne dea har şi înţelepciune cerească. Dacă veţi cere cu credinţă, veţi primi, dar trebuie să vegheaţi în vederea rugăciunii. Vegheaţi, rugaţi-vă, lucraţi — acestea să fie cuvintele voastre de ordine. — Mărturii pentru comunitate 2:427.

Credinţa consideră că are binecuvântarea înainte de a o vedea sau simţi — Am văzut adesea că mulţi copii ai Domnului neglijează prea mult rugăciunea, îndeosebi rugăciunea în taină, şi am văzut că mulţi nu exercită credinţa aceea pe care au atât privilegiul, cât şi datoria de a o exercita, aşteptând adesea acel simţământ pe care numai credinţa poate să-l aducă. Sentimentul nu este credinţă. Cele două sunt deosebite. Voi trebuie să vă exercitaţi credinţa, dar Dumnezeu este acela care dă sentimentul de bucurie şi binecuvântarea. Harul lui Dumnezeu vine în suflet prin intermediul unei credinţe vii, iar noi avem capacitatea de a exercita credinţa aceasta.

Credinţa cea adevărată se bazează pe făgăduinţă şi consideră că are binecuvântarea înainte de a o vedea sau simţi. Trebuie să trimitem cererile noastre în Sfânta Sfintelor cu credinţă, iar apoi, credinţa noastră trebuie să se bazeze pe binecuvântarea făgăduită şi să considere că am primit-o. După aceea, trebuie să credem că primim binecuvântarea,

deoarece credinţa noastră a primit-o deja şi, în conformitate cu Scriptura, ea este a noastră. „Orice lucru veţi cere când vă rugaţi, să credeţi că l-aţi şi primit şi-l veţi avea” (Marcu 11, 24). Aceasta este credinţa adevărată — a crede că primim binecuvântarea chiar înainte de a o vedea. Când binecuvântarea făgăduită este văzută şi ne bucurăm de ea, credinţa a pierit. Totuşi mulţi presupun că au o credinţă mare când se împărtăşesc într-o mare măsură de Duhul Sfânt şi că nu pot să aibă credinţă, decât dacă simt puterea Duhului. Astfel de oameni confundă credinţa cu binecuvântarea care vine prin credinţă. Timpul când trebuie să exercităm credinţa este tocmai timpul când ne simţim lipsiţi de Duhul Sfânt. Când norii groşi ai întunericului par să planeze asupra minţii, atunci este timpul ca această credinţă vie să străpungă întunericul şi să împrăştie norii. Credinţa adevărată se bazează pe făgăduinţele aliate în Cuvântul iui Dumnezeu şi numai aceia care urmează Cuvântul pot să ceară împlinirea făgăduinţelor lui pline de slavă. „Dacă rămâneţi în Mine şi dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereţi orice veţi vrea şi vi se va da” (Ioan 15, 7). „Orice vom cere, vom căpăta de la El, fiindcă păzim poruncile Lui şi facem ce este plăcut înaintea Lui” (1 Ioan 3, 22). — Experienţe şi viziuni, 72, 73,

Nu vă clătinaţi, dacă nu primiţi răspuns imediat la rugăciune — Credinţa voastră nu trebuie să se desprindă de făgăduinţele lui Dumnezeu, dacă nu vedeţi sau nu simţiţi imediat răspunsul la rugăciune. Nu vă fie teamă să vă încredeţi în Dumnezeu. Bazaţi-vă pe făgăduinţa Lui sigură: „Cereţi şi vi se va da”. Dumnezeu este prea înţelept pentru a greşi şi prea bun pentru a reţine vreun lucru bun de la sfinţii Săi care merg pe o cale dreaptă. — Mărturii pentru comunitate 1:120.

Rugaţi-vă, apoi lăsaţi rezultatele în grija lui Dumnezeu — Lucraţi cu credinţă şi lăsaţi rezultatele în grija lui Dumnezeu. Rugaţi-vă în credinţă, iar taina providenţei Sale va aduce răspunsul. Uneori, vi se va părea că nu puteţi avea succes. Lucraţi şi credeţi, punând în eforturile voastre credinţă, nădejde şi curaj. După ce aţi făcut tot ce aţi putut, aşteptaţi-L pe Domnul, mărturisind credincioşia Lui, iar El va face să se împlinească Cuvântul Său. Aşteptaţi nu cu o îngrijorare neliniştită, ci cu o credinţă neclintită şi cu încredere nezguduită. — Mărturii pentru comunitate 7:245.

Rugaţi-vă cu încredere — Rugăciunea credinţei, făcută din toată inima, este auzită în ceruri şi primeşte răspuns pe pământ. Dumnezeu înţelege nevoile omenirii. El ştie ce dorim înainte să-I cerem. El vede lupta sufletului cu îndoiala şi ispita. El observă sinceritatea celui ce se roagă. El va primi umilinţa şi tristeţea sufletului. „Iată spre cine îmi voi îndrepta privirile”, declară El, „spre cel ce suferă şi are duhul mâhnit, spre cel ce se teme de cuvântul Meu”.

Avem privilegiul de a ne ruga cu încredere, după cum ne îndeamnă Duhul Sfânt. Noi trebuie să-I spunem Domnului nevoile noastre cu simplitate şi să cerem împlinirea făgăduinţei Sale. — Harul uimitor al lui Dumnezeu, 92.

Isus este la fel de doritor să asculte rugăciunea astăzi, cum a fost când era pe pământ — Înţelepciunea omenească spune că rugăciunea nu este esenţială. Oamenii de ştiinţă pretind că nu poate exista un răspuns real la rugăciune, că acest fapt ar fi o călcare a legilor naturii, o minune, şi că minuni nu există. Universul, spun ei, este guvernat de legi fixe şi nici chiar Dumnezeu nu poate face nimic împotriva acestor legi. În felul acesta, ei Îl reprezintă pe Dumnezeu ca fiind legat de propriile legi — ca şi când acţiunea unei legi divine ar exclude libertatea divină. O astfel de învăţătură este contrară mărturiei Scripturii. N-au făcut minuni Hristos şi apostolii Săi? Acelaşi Mântuitor milostiv trăieşte şi astăzi şi este tot atât de doritor să asculte rugăciunea credinţei ea atunci când a trăit vizibil printre oameni, — Tragedia veacurilor, 525.

Rugăciunea credinţei exprimă nevoile simple ale sufletului — Rugăciunea nu este un act de ispăşire a păcatului, ea nu este o virtute, sau un merit. Cele mai alese şi mai frumoase cuvinte nu înseamnă nimic în comparaţie cu o dorinţă sinceră şi sfântă. Dacă nu exprimă adevăratele sentimente ale inimii, chiar şi cele mai elocvente rugăciuni sunt doar nişte cuvinte fără rost. Dar rugăciunea care izvorăşte dintr-o inimă sinceră.şi exprimă nevoile simple ale sufletului, ca şi când i-am cere o favoare unui prieten, cu încrederea că ne va fi acordată — aceasta este rugăciunea credinţei. Dumnezeu nu doreşte complimentele noastre formale, dar strigătul nerostit al inimii frânte şi copleşite de simţământul păcătoşeniei şi al unei neputinţe totale ajunge până la Tatăl oricărei îndurări. — Cugetări de pe Muntele Fericirilor, 86, 87.

Rugăciunea îl determină pe Dumnezeu să acţioneze — Prin rugăciunile voastre fierbinţi, făcute cu credinţă, voi puteţi să mişcaţi braţul care conduce lumea. Voi puteţi să-i învăţaţi pe copiii voştri să se roage eficient atunci când îngenunchează alături de voi. Înălţaţi-vă rugăciunile spre scaunul de domnie al lui Dumnezeu, spunând: „Doamne, îndură-Te de poporul Tău! Nu da de ocară moştenirea Ta, n-o face de batjocura popoarelor! Pentru ce să se zică printre neamuri: «Unde este Dumnezeul lor?»”

Dumnezeu este la lucru. El face minuni şi, chiar dacă Se află în înaltul cerurilor, rugăciunea poate să ajungă la scaunul Său de domnie. Acela care conduce totul, Acela care poate să facă lucruri minunate, va lua în considerare rugăciunea smerită a credinţei, care vine chiar şi de la cel mai umil dintre copiii Săi. — The Review and Herald, 23 aprilie, 1889.

Dumnezeu nu poate să răspundă rugăciunilor care nu-I sunt adresate — Rugăciunea şi credinţa vor face lucruri pe care nicio putere de pe pământ nu le poate săvârşi. Rareori suntem puşi de două ori în aceeaşi situaţie, din toate punctele de vedere. Trebuie să trecem fără încetare prin evenimente şi încercări noi, în care experienţa din trecut nu poate să fie o călăuză suficientă. Trebuie să avem lumina continuă care vine de la Dumnezeu. Domnul Hristos le trimite mereu solii celor care ascultă vocea Sa.

O parte a planului lui Dumnezeu este aceea de a ne da, ca răspuns la rugăciunea credinţei, binecuvântări pe care nu ni le-ar dărui, dacă nu I le-am cere. — My Life Today, 15.

Pastorii să se roage neobosit — Înainte de a se angaja în lucrarea ele a-i ajuta pe alţii, pastorii ar trebui să-şi pregătească inima, deoarece poporul este cu mult înaintea multora dintre pastori. Ei trebuie să lupte neobosit în rugăciune până când Domnul îi binecuvântează. Când iubirea lui Dumnezeu va arde pe altarul inimii lor, nu vor predica pentru a-şi etala propria isteţime, ci pentru a-L prezenta pe Hristos care ridică păcatele lumii. — Mărturii pentru comunitate 5:166.

Remediul pentru descurajare este credinţă, rugăciune şi lucrare — Există un singur remediu pentru toţi cei descurajaţi — rugăciunea, credinţa şi lucrarea. — Mărturii pentru comunitate 6:438.

Rugăciunea este arma cu care ne împotrivim vrăjmaşului — Domnul Hristos este singura noastră nădejde. Veniţi la Dumnezeu în Numele Aceluia care şi-a dat viaţa pentru lume. Bazaţi-vă pe eficienţa jertfei Sale. Arătaţi că dragostea şi bucuria Lui se află în sufletul vostru şi că, din motivul acesta, bucuria voastră este deplină. Dumnezeu este puterea noastră. Rugaţi-vă mult! Rugăciunea este viaţa sufletului. Rugăciunea credinţei este arma cu care putem să ne împotrivim cu succes fiecărui atac al vrăjmaşului. — Signs of the Times, 24 august, 1904.

Rugăciunea nu se pierde, chiar dacă nu primeşte răspunsul aşa cum îl aşteptăm — Rugăciunea credinţei nu se pierde niciodată, dar este o încumetare să afirmăm că ea va primi întotdeauna răspunsul, exact în modalitatea pe care am aşteptat-o şi prin lucrul precis pe care l-am cerut. — Mărturii pentru comunitate 1:231.

Mângâietorul vine ca răspuns la rugăciunea credinţei — Oricând şi în orice loc, în toate întristările şi în toate necazurile, când împrejurările sunt întunecoase şi viitorul este plin de tulburări, iar noi ne simţim fără putere şi singuri, Mângâietorul va fi trimis ca răspuns la rugăciunea credinţei. Împrejurările ne pot despărţi de orice prieten pământesc, dar nici împrejurarea, nici depărtarea nu ne pot despărţi de Mângâietorul ceresc. Oriunde am fi, oriunde am merge, El Se află totdeauna la dreapta noastră ca să ne sprijine, să ne ajute, să ne ridice şi să ne îmbărbăteze. — Hristos, Lumina lumii, 669, 670.

Îngerii duc rugăciunile noastre în Sanctuarul ceresc — Îngerii aud jertfa de laudă şi rugăciunea credinţei, iar ei duc cererile la Acela care slujeşte în Sanctuar pentru poporul Său şi prezintă meritele Sale în favoarea lor. Rugăciunea adevărată se bazează pe Cel Atotputernic şi le dă oamenilor biruinţa. Aşezat pe genunchi, creştinul obţine puterea de a se împotrivi ispitei. — The Review and Herald, 1 februarie, 1912.

Rugăciunea stăruitoare va zădărnici eforturile cele mai puternice ale lui Satana — Omul este robul lui Satana şi, în mod natural, este înclinat să urmeze sugestiile lui şi să facă tot ce îi porunceşte el. În el însuşi, omul nu are nicio putere de a se împotrivi cu succes

păcatului. El poate îndrăzni să înfrunte un vrăjmaş aşa de îngrozitor numai dacă Hristos locuieşte în el printr-o credinţă vie, care să-i influenţeze dorinţele şi să-l întărească oferindu-i putere de sus. Orice alte mijloace de apărare sunt zadarnice. Numai prin Hristos se poate limita puterea lui Satana. Acesta este un adevăr foarte important, pe care toţi ar trebui să-l înţeleagă. Satana este ocupat în fiecare clipă, mergând încoace şi încolo, în sus şi în jos pe pământ, căutând pe cine să înghită. Totuşi rugăciunea plină de zel a credinţei va zădărnici eforturile sale cele mai puternice. Aşadar, fraţilor, luaţi „scutul credinţei cu care veţi putea stinge toate săgeţile arzătoare ale celui rău", — Mărturii pentru comunitate 5:294.

Rugăciunea credinţei câştigă biruinţa asupra lui Satana — Rugăciunea credinţei constituie cea mai mare putere a creştinului, iar aceasta îl va învinge cu siguranţă pe Satana. Acesta este motivul pentru care el insinuează că nu avem nevoie de rugăciune. El detestă Numele lui Isus, Apărătorul nostru, iar atunci când venim stăruitor înaintea Lui, cerând ajutor, oştirea lui Satana intră în panică. Dacă neglijăm rugăciunea, o facem spre câştigul lui, căci atunci, minunile lui mincinoase sunt primite mai uşor. — Mărturii pentru comunitate 1:296.

Capitolul 7 — Rugăciunea şi Ascultarea

Rugaţi-vă şi lucraţi! — Noi nu trebuie să stăm într-o stare de aşteptare liniştită a asupririi şi necazului şi să ne împreunăm mâinile, fără să facem nimic spre a abate răul. Strigătele noastre unite să se înalţe spre cer. Rugaţi-vă şi lucraţi, lucraţi şi rugaţi-vă! Totuşi nimeni să nu acţioneze pripit. învăţaţi, ca niciodată mai înainte, că trebuie să fiţi blânzi şi smeriţi cu inima. — Selected Messages 2:370, 371.

Trebuie să ne rugăm, să lucrăm şi să credem. Domnul este cel care ne dă succesul. — Evanghelizare, 438.

Veţi fi nevoiţi să luptaţi cu multe dificultăţi, să purtaţi poveri, să sfătuiţi, să alcătuiţi planuri şi să le îndepliniţi căutându-L fără încetare pe Dumnezeu pentru ajutor. Rugaţi-vă şi lucraţi, lucraţi şi rugaţi-vă, învăţaţi de la Domnul Isus ca nişte elevi în şcoala Sa! — Mărturii pentru pastori, 498, 499.

Rugăciunea este planul Cerului pentru a avea succes împotriva păcatului — Mulţi dintre aceia care se străduiesc să asculte de poruncile lui Dumnezeu au puţină pace şi bucurie. Această lipsă în experienţa lor este rezultatul faptului că nu reuşesc să îşi exercite credinţa. Ei se comportă ca şi cum ar trăi într-o ţară cu pământul sărat, într-o pustie pârjolită de soare. Ei cer puţin, în timp ce ar putea să ceară mult, pentru că făgăduinţele lui Dumnezeu nu au nicio limită. Astfel de oameni nu reprezintă sfinţirea ce vine prin ascultarea de adevăr. Dumnezeu ar dori ca toţi fiii şi fiicele Sale să fie fericiţi, în pace şi ascultători. Prin exercitarea credinţei, cel credincios ajunge în posesia acestor binecuvântări. Prin credinţă poate fi împlinită orice lipsă a caracterului, poate fi curăţită orice pată, poate fi corectată orice greşeală şi poate fi dezvoltată orice însuşire aleasă.

Rugăciunea este mijlocul rânduit de Cer pentru a avea succes în lupta cu păcatul şi în dezvoltarea caracterului creştin. Influenţa divină, care vine ca răspuns la rugăciunea credinţei, va împlini în sufletul celui care se roagă tot ce a cerut el. Noi putem cere iertare pentru păcate, putem cere Duhul Sfânt, o fire asemenea lui Hristos, înţelepciune şi tărie pentru a face lucrarea Sa şi orice dar pe care El l-a promis, iar făgăduinţa este: „Veţi primi”. — Istoria faptelor apostolilor, 563, 564.

Ispitele zilnice fac din rugăciune o necesitate — Puterea obţinută în rugăciunea adresată lui Dumnezeu, unită cu efortul individual în educarea minţii pentru a fi atentă şi precaută, îl pregăteşte pe om pentru îndatoririle zilnice şi păstrează spiritul de pace în toate împrejurările, oricât de critice ar fi acestea. Ispitele la care suntem expuşi zilnic fac din rugăciune o necesitate. Ca să putem fi păziţi de puterea lui Dumnezeu prin credinţă, dorinţele sufletului să se înalţe continuu în rugăciune tăcută pentru ajutor, pentru lumină, pentru putere, pentru cunoştinţă. Totuşi gândul şi rugăciunea nu pot lua locul folosirii

serioase şi judicioase a timpului. Atât lucrarea, cât şi rugăciunea sunt necesare pentru lucrarea de desăvârşire a caracterului creştin. — Mărturii pentru comunitate 4:459.

Rugăciunea zilnică schimbă greşelile în biruinţe — Dacă o persoană care comunică zilnic cu Dumnezeu se abate de pe cale, dacă încetează pentru o clipă să privească statornic la Domnul Isus, acest lucru nu se întâmplă deoarece păcătuieşte cu voia, pentru că, atunci când îşi înţelege greşeala, se întoarce din nou şi îşi aţinteşte privirile către Isus, iar faptul că a greşit nu o face să fie mai puţin dragă inimii lui Dumnezeu, El ştie că persoana aceea are o comuniune cu Mântuitorul, iar când este mustrată pentru greşeala ei, ea nu pleacă supărată şi nu se plânge de Dumnezeu, ci schimbă greşeala într-o biruinţă. Ea învaţă lecţia aflată în cuvintele Domnului şi ia aminte, ca să nu fie amăgită din nou. — The Review and Herald, 12 mai, 1896.

Hristos este mijlocitorul rugăciunii, stând între noi şi Dumnezeu — Domnul Hristos este puntea de legătură între Dumnezeu şi om. El a făgăduit mijlocirea Sa personală, El pune toată virtutea neprihănirii Sale de partea celui care se roagă. Domnul Hristos pledează pentru om, iar omul, având nevoie de ajutorul divin, pledează pentru sine însuşi în prezenţa lui Dumnezeu, folosind puterea de influenţă a Aceluia care şi-a dat viaţa pentru lume. Când recunoaştem înaintea lui Dumnezeu că preţuim meritele lui Hristos, rugăciunile noastre de mijlocire ajung să fie plăcute. Oh, cine poate să înţeleagă valoarea acestui har şi a acestei mari iubiri! Când ne apropiem de Dumnezeu în virtutea meritelor lui Hristos, noi suntem îmbrăcaţi cu veşmintele Sale preoţeşti. El ne aşază aproape, alături de El, cuprinzându-ne cu braţul Său omenesc, în timp ce cu braţul Său divin Se prinde de scaunul de domnie al Celui Infinit. El pune în cădelniţa din mâinile noastre meritele Sale, ca pe o tămâie plăcut mirositoare, pentru a încuraja cererile noastre. El făgăduieşte să asculte şi să răspundă la rugăciunile noastre.

Da, Hristos a devenit mijlocitorul rugăciunii, stând între om şi Dumnezeu. El a devenit şi mijlocitorul binecuvântării între Dumnezeu şi om. El a unit cele dumnezeieşti cu cele omeneşti. Oamenii trebuie să conlucreze cu El pentru mântuirea propriului lor suflet şi apoi să facă eforturi puternice şi stăruitoare, pentru a-i salva pe aceia care sunt gata să piară. — Mărturii pentru comunitate 8:178.

După cum marele preot stropea sângele cald asupra tronului harului, în timp ce norul de tămâie plăcut mirositoare se înălţa înaintea lui Dumnezeu, tot aşa, când ne mărturisim păcatele şi cerem mijlocirea sângelui ispăşitor al Domnului Hristos, rugăciunile noastre se înalţă ia cer însoţite de meritele caracterului Mântuitorului nostru, în ciuda nevredniciei noastre, noi trebuie să ne aducem aminte că există Cineva care poate să îndepărteze păcatul şi care este doritor şi nerăbdător să-l mântuiască pe cel păcătos. El a plătit cu sângele Său pedeapsa pentru toţi cei greşiţi. El va înlătura fiecare păcat recunoscut cu o inimă smerită înaintea lui Dumnezeu. „De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, se vor face albe ca

zăpada, de vor fi roşii ca purpura, se vor face ca lâna" — The Review and Herald, 29 septembrie, 1896.

Rugăciunea nu valorează nimic dacă în inimă se află nelegiuire săvârşită cu voia — „Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toţi oamenii, a fost arătat şi ne învaţă s-o rupem cu păgânătatea şi cu poftele lumeşti şi să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate şi evlavie". Hristos spune: „Voi fiţi dar desăvârşiţi, după cum şi Tatăl vostru cel ceresc este desăvârşit". Ce poate face mulţimea rugăciunilor voastre, dacă păcatul este preţuit în inimile voastre? Dacă nu faceţi o schimbare totală, nu peste mult timp, veţi ajunge sătui de mustrare ca şi copiii lui Israel şi, ca şi ei, vă veţi lepăda de Dumnezeu. Unii dintre voi recunoaşteţi mustrarea prin cuvinte, dar nu o acceptaţi în inimă. Faceţi aceleaşi lucruri ca şi mai înainte, numai că sunteţi mai puţin sensibili la influenţa Duhului lui Dumnezeu, ajungând din ce în ce mai orbiţi, având mai puţină înţelepciune, mai puţină stăpânire de sine, mai puţină putere morală şi mai puţin zel şi atracţie pentru lucrurile religioase, iar dacă nu vă convertiţi, în cele din urmă veţi renunţa de tot să vă ţineţi de Dumnezeu. Când aţi fost mustraţi, voi n-aţi făcut schimbări decisive în viaţa voastră, pentru că n-aţi văzut şi nu v-aţi dat seama de defectele voastre de caracter şi de contrastul cel mare dintre viaţa voastră şi viaţa lui Hristos. Tactica voastră a fost aceea de a vă aşeza într-o poziţie din care să nu pierdeţi întru totul încrederea fraţilor voştri. — Mărturii pentru comunitate 4:332.

Rugăciunea nu ţine locul ascultării — Pentru împlinirea făgăduinţelor lui Dumnezeu există anumite condiţii, iar rugăciunea nu poate lua niciodată locul îndeplinirii datoriei. „Dacă Mă iubiţi", spune Domnul Hristos, „veţi păzi poruncile Mele. Cine arc poruncile Mele şi le păzeşte, acela Mă iubeşte şi cine Mă iubeşte va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi şi Mă voi arăta lui" (Ioan 14, 15.21). Cei care aduc cererile lor înaintea lui Dumnezeu, solicitând împlinirea făgăduinţei Sale, dar nu se conformează condiţiilor, Îl insultă pe Iehova. Ei folosesc Numele lui Hristos ca garanţie a împlinirii făgăduinţei, dar nu îndeplinesc acele lucruri care demonstrează credinţa lor în Hristos şi dragostea faţă de El.

Mulţi ignoră condiţia acceptării lor de către Tatăl ceresc. Trebuie să examinăm mai atent faptele credinţei prin care ne apropiem de Dumnezeu. Dacă suntem neascultători, Îi aducem Domnului un ordin de plată, pe care Îi cerem să îl onoreze, în timp ce noi nu am îndeplinit condiţiile care îl fac să fie plătibil. Noi Îi prezentăm lui Dumnezeu făgăduinţele Sale şi Îl rugăm să le îndeplinească, dar, dacă le-ar îndeplini, El şi-ar dezonora propriul Nume.

Făgăduinţa este: „Dacă rămâneţi în Mine şi dacă rămân în voi Cuvintele Melc, cereţi orice veţi vrea şi vi se va da" (Ioan 15, 7). Iar apostolul Ioan declară: „şi prin aceasta ştim că Îl cunoaştem, dacă păzim poruncile Lui. Cine zice: «Îl cunosc» şi nu păzeşte poruncile Lui este un mincinos şi adevărul nu este în el. Dar cine păzeşte Cuvântul Lui, în el, dragostea lui Dumnezeu a ajuns desăvârşită; prin aceasta ştim că suntem ai Lui" (Ioan 2, 3-5). — Parabolele Domnului Hristos, 143, 144.

Noi trebuie să credem că Dumnezeu ne aude, iar apoi să trăim în conformitate cu rugăciunile noastre — Copiii şi tinerii pot veni la Hristos cu poverile şi nelămuririle lor, iar eu ştiu că El va răspunde cererilor lor şi le va da exact ce au nevoie. Fii stăruitor, fii hotărât. Prezintă făgăduinţa lui Dumnezeu, iar apoi crede fără nicio îndoială. Nu te aştepta să ai simţăminte deosebite, înainte de a crede că Dumnezeu răspunde. Nu încerca să stabileşti modalitatea precisă în care crezi că Dumnezeu trebuie să lucreze pentru tine, înainte să crezi că ai şi primit lucrurile pe care I le-ai cerut, ci încrede-te în Cuvântul Lui şi lasă întreaga problemă în mâinile Domnului, cu încredinţarea deplină că rugăciunea ta va fi onorată şi că răspunsul va veni exact la momentul şi în modalitatea în care Tatăl ceresc crede că este mai bine pentru tine, iar apoi trăieşte în conformitate cu rugăciunile tale. Fii umilit şi continuă să înaintezi! — Solii pentru tineret, 123.

Rugăciunea pentru harul de a rezista ispitei — În viaţa de zi cu zi, te vei întâlni cu surprize neaşteptate, dezamăgiri şi ispite. Ce spune Cuvântul? „Împotriviţi-vă diavolului”, bazându-vă cu putere pe Dumnezeu, „şi el va fugi de la voi. Apropiaţi-vă de Dumnezeu şi El Se va apropia de voi”. „Dacă vor căuta ocrotirea Mea, vor face pace cu Mine, da, vor face pace cu Mine”. Priveşte la Domnul Hristos în orice timp şi în orice loc, înălţându-ţi rugăciunea dintr-o inimă sinceră, ca să ştii să faci voia Sa. Apoi, când vrăjmaşul năvăleşte ca un potop, Duhul lui Dumnezeu va ridica împrejurul tău un scut împotriva lui. Când eşti pe punctul de a ceda, de a-ţi pierde răbdarea şi stăpânirea de sine, de a fi aspru şi mustrător, de a găsi greşeli şi de a acuza — acesta este momentul când trebuie să înalţi către cer următoarea rugăciune: „Ajută-mă, o, Doamne, să rezist ispitei, să alung din inima mea orice amărăciune, orice mânie şi orice vorbire de rău. Da-mi blândeţea Ta, iubirea Ta, neprihănirea Ta, răbdarea Ta. Nu mă lăsa să-L dezonorez pe Răscumpărătorul meu, să interpretez greşit cuvintele soţiei mele, ale copiilor mei, ale fraţilor şi surorilor mele de credinţă. Ajută-mă să fiu milos, sensibil, iertător. Ajută-mă ca într-adevăr să îi unesc pe cei din casa mea şi să reprezint în faţa semenilor caracterul Domnului Hristos.” — Căminul adventist, 214, 215.

Noi ştim că pericolele şi ispitele care îi tulbură pe tineri în prezent nu sunt nici puţine, nici mici.... Trăim într-un veac, când împotrivirea faţă de rău cere veghere şi rugăciune continuă. Cuvântul preţios al lui Dumnezeu este standardul pentru tinerii care doresc să fie credincioşi faţă de împăratul cerurilor. Ei trebuie să studieze Scripturile. Să memoreze text după text şi să cunoască lucrurile pe care le-a spus Domnul.... Iar când trec prin încercări, tinerii să deschidă Cuvântul lui Dumnezeu şi, cu inima umilită şi cu credinţă, să-I ceară Domnului înţelepciune spre a descoperi calea Sa şi putere de a merge pe ea. — The Youth’s Instructor, 3 august, 1887.

Tinerii noştri trebuie să pornească o luptă împotriva oricărui obicei rău, care prezintă chiar şi cel mai mic pericol de a îndepărta sufletul de la datorie şi devotament. Să aibă ocazii prestabilite pentru rugăciune şi să nu le neglijeze niciodată, dacă le este cu putinţă să evite a le neglija. Dacă vor începe să lupte cu obiceiurile vicioase pe care şi le-au îngăduit, la fel

cum au luptat înainte de a-şi declara părtăşia cu Hristos, ci vor cădea curând, ca o pradă uşoară pentru uneltirile lui Satana. Totuşi, dacă vor fi înarmaţi cu Cuvântul lui Dumnezeu, pe care l-au adunat ca pe o comoară în minte şi în inimă, ei vor trece prin toate atacurile vrăjmaşilor lui Dumnezeu şi ai omului, fără să fie atinşi. — My Life Today, 315.

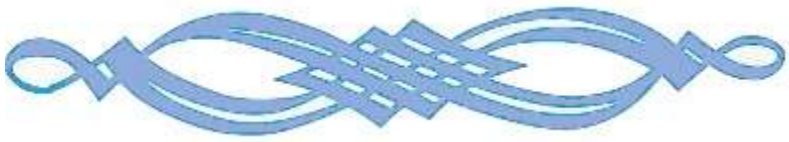

Capitolul 8 — Rugăciunea Biruitoare

Nu vă desprindeţi de făgăduinţele lui Dumnezeu — Fiecare sfânt care vine înaintea lui Dumnezeu cu o inimă sinceră şi îşi înalţă cererile sincere către El, prin credinţă, va primi răspuns la rugăciunile sale. Credinţa voastră nu trebuie să se desprindă de făgăduinţele lui Dumnezeu, dacă nu vedeţi sau nu simţiţi imediat răspunsul la rugăciune. Nu vă fie teamă să vă încredeţi în Dumnezeu. Bazaţi-vă pe făgăduinţa Lui sigură: „Cereţi şi vi se va da". Dumnezeu este prea înţelept pentru a greşi şi prea bun pentru a reţine vreun lucru bun de la sfinţii Săi, care merg pe o cale dreaptă. Omul greşeşte şi, deşi cererile sale sunt înălţate dintr-o inimă sinceră, el nu cere întotdeauna lucrurile care sunt bune pentru el, sau care vor aduce slavă lui Dumnezeu, în aceste cazuri, Tatăl nostru cel înţelept şi bun ne ascultă cererile şi uneori ne va răspunde imediat. Totuşi El ne dă lucrurile care sunt cel mai mult spre binele nostru şi spre slava Sa. Dumnezeu ne dă binecuvântări. Dacă am putea observa planul Său, am vedea limpede că El ştie ce este cel mai bine pentru noi şi că rugăciunile noastre sunt ascultate. Nu ne dă nimic care să ne fie vătămător, ci tocmai binecuvântarea de care avem nevoie, în loc să ne dea un lucru pe care noi l-am cerut, dar care nu este spre binele nostru, ci pentru a ne face rău.

Am văzut că, dacă nu primim imediat răspuns la rugăciuni, noi ar trebui să ne menţinem credinţa şi să nu ne lăsăm cuprinşi de descurajare, căci aceasta ne va despărţi de Dumnezeu. Dacă credinţa noastră şovăie, nu vom primi nimic de la El. Încrederea noastră în Dumnezeu trebuie să fie puternică, iar când vom avea cel mai mult nevoie de aceasta, binecuvântarea va cădea asupra noastră ca un ropot de ploaie. — Mărturii pentru comunitate 1:120, 121.

Rugăciunile noastre să fie fierbinţi şi stăruitoare — Dumnezeu nu spune: Cereţi o singură dată şi veţi primi. El ne îndeamnă să cerem în continuare. Stăruiţi în rugăciune fără şovăire. Perseverenţa în rugăciune îl aduce pe cel care se roagă la o atitudine mai serioasă şi îi dă o dorinţă tot mai mare de a primi lucrurile pe care le cere La mormântul lui Lazăr, Domnul Hristos i-a spus Mariei: „Nu ţi-am spus că, dacă vei crede, vei vedea slava lui Dumnezeu?" (Ioan 11, 40).

Dar mulţi nu au o credinţă vie. Acesta este motivul pentru care nu văd o manifestare mai mare a puterii lui Dumnezeu. Slăbiciunea lor este rezultatul necredinţei. Ei au mai multă încredere în acţiunile lor, decât în lucrarea lui Dumnezeu pentru ei. Aceşti oameni îşi asumă răspunderea de a-şi purta singuri de grijă. Ei fac multe planuri şi proiecte, dar se roagă puţin şi au doar o mică încredere reală în Dumnezeu, Ei consideră că au credinţă, dar aceasta este doar un impuls de moment. Pentru că nu reuşesc să-şi înţeleagă propria nevoie şi nici dispoziţia lui Dumnezeu de a dărui, ei nu. continuă să-şi aducă cererile lor înaintea Domnului cu stăruinţă.

Rugăciunile noastre trebuie să fie tot aşa de insistente şi de perseverente ca rugăciunea acelui prieten care cerea câteva pâini în miez de noapte. Cu cât vom cere mai stăruitor şi mai

statornic, cu atât legătura noastră spirituală cu Domnul Hristos va fi mai strânsă. Noi vom primi tot mai multe binecuvântări, pentru că vom avea o credinţă tot mai mare.

Partea noastră este să ne rugăm şi să credem. Vegheaţi în rugăciune. Vegheaţi şi cooperaţi cu Dumnezeu care ascultă rugăciunile. Păstraţi mereu în minte faptul că „noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu” (1 Corinteni 3, 9). Vorbiţi şi lucraţi în armonie cu rugăciunile voastre. Aceasta va constitui diferenţa infinită când încercarea va dovedi autenticitatea credinţei voastre sau va arăta că rugăciunile voastre sunt doar o formă. — Parabolele Domnului Hristos, 145, 146.

Rugăciunea stăruitoare valorează mult — Rugăciunea care vine dintr-o inimă stăruitoare şi credincioasă este acea rugăciune eficientă şi fierbinte, care valorează mult. Dumnezeu nu răspunde totdeauna la rugăciuni aşa cum aşteptăm, pentru că este posibil ca noi să nu cerem lucruri care ar fi spre cel mai mare bine al nostru, dar, în iubirea şi înţelepciunea Lui nemărginită, El ne va da acele lucruri de care noi avem cea mai mare nevoie. — Mărturii pentru comunitate 4:531.

Nu vă desprindeţi prea repede de braţul lui Dumnezeu — L-am întrebat pe înger de ce nu s-a manifestat mai multă credinţă şi putere în Israel. El a spus: „Voi vă desprindeţi prea repede de braţul Domnului. Aduceţi cu insistenţă cererile voastre înaintea scaunului Său de domnie şi rezistaţi printr-o credinţă puternică. Făgăduinţele Sale sunt sigure. Credeţi că primiţi lucrurile pentru care vă rugaţi şi le veţi avea”. Apoi, atenţia mi-a fost îndreptată spre Ilie. El a fost supus aceloraşi slăbiciuni ca şi noi, dar s-a rugat stăruitor. El s-a rugat de şapte ori Domnului, iar ultima oară s-a văzut norul. Am văzut că noi ne îndoiserăm de făgăduinţele sigure şi îl răniserăm pe Mântuitorul, prin lipsa noastră de credinţă. Îngerul a spus: „Îmbracă armura şi, mai presus de orice, ia scutul credinţei, căci el va păzi inima şi însăşi viaţa de săgeţile arzătoare ale celui rău”. Dacă vrăjmaşul îi poate face pe cei descurajaţi să-şi abată privirile de la Domnul Isus, să privească la ei înşişi şi să se gândească numai la propria nevrednicie, în loc de a se gândi la vrednicia lui Isus, la dragostea Sa, la meritele Sale şi la mila Sa cea mare, el va da la o parte scutul credinţei şi îşi va atinge scopul, iar ei vor fi expuşi ispitelor lui nemiloase. Prin urmare, cei slabi trebuie să privească la Isus şi să se încreadă în El. Aşadar, ei trebuie să-şi exercite credinţa. — Experienţe şi viziuni, 73.

Stăruiţi în rugăciune fără şovăire — Când un om îi adresează lui Dumnezeu o rugăciune foarte stăruitoare în Numele lui Isus (Isus Hristos este singurul Nume de sub cer prin care putem să fim mântuiţi), în acea stăruinţă şi seriozitate se găseşte un angajament al lui Dumnezeu, asigurându-l că El este gata să răspundă la rugăciune într-o măsură nespus de îmbelşugată, mai mult decât putem noi să cerem sau să gândim. Noi nu trebuie să ne rugăm doar în Numele lui Isus, ci şi prin inspiraţia şi îndemnurile fierbinţi ale Duhului Sfânt. Acest fapt explică semnificaţia cuvintelor: „Duhul Însuşi mijloceşte pentru noi cu suspine negrăite”. Rugăciunile trebuie sa fie înălţate cu o credinţă serioasă. Atunci, ele vor ajunge la

tronul harului. Stăruiţi în rugăciune fără şovăire. Dumnezeu nu spune: Rugaţi-vă o dată, iar Eu vă voi răspunde. El spune: Rugaţi-vă neîncetat, crezând că aveţi lucrurile pe care le cereţi şi le veţi primi, iar Eu vă voi răspunde. — The Gospel Herald, 28 mai, 1902.

Este nevoie de rugăciuni arzătoare, nu de rugăciuni slabe şi fără tragere de inimă — Este nevoie de rugăciune — de cea mai serioasă, arzătoare şi chinuitoare rugăciune — o rugăciune ca aceea înălţată de David, când a exclamat: „Cum doreşte un cerb izvoarele de apă, aşa Te doreşte sufletul meu pe Tine, Dumnezeule”. „Mi se topeşte sufletul de dor după legile Tale”. „Suspin după mântuirea Ta”. „Sufletul meu suspină şi tânjeşte după curţile Domnului, inima şi carnea mea strigă către Dumnezeul cel viu”. „Iată, doresc să împlinesc poruncile Tale”. Acesta este spiritul rugăciunii luptătoare, asemenea celui de care a fost stăpânit psalmistul rege.

Daniel s-a rugat lui Dumnezeu nu înălţându-se pe sine sau revendicând vreo virtute: „Ascultă, Doamne! Iartă, Doamne! Ia aminte, Doamne! Lucrează şi nu zăbovi, din dragoste pentru Tine”. Aceasta este rugăciunea pe care Iacov o numeşte eficientă şi fierbinte. Despre Hristos este scris: „A ajuns într-un chin ca de moarte şi a început să Se roage şi mai fierbinte”. În ce contrast cu această mijlocire din partea Maiestăţii cerului sunt rugăciunile slabe, fără tragere de inimă, care sunt înălţate către Dumnezeu! Mulţi sunt mulţumiţi cu o slujire a buzelor şi puţini au o dorinţă sinceră, serioasă şi plină de dragoste după Dumnezeu. — Mărturii pentru comunitate 4:534.

Rugăciunea biruitoare nu trebuie să conţină lacrimi şi lupte — Multe suflete se zbat pentru biruinţe speciale şi binecuvântări deosebite, ca să poată săvârşi unele lucruri mari. În scopul acesta, ele simt întotdeauna că trebuie să ducă lupte pline de agonie şi lacrimi în rugăciune. Dacă vor cerceta Scripturile, rugându-se să cunoască voinţa explicită a lui Dumnezeu şi apoi vor face voia Sa din inimă, fără reţineri sau îngăduinţă de sine, aceste persoane vor găsi pacea. Nici chiar toată agonia, toate lacrimile şi luptele lor nu le vor aduce binecuvântarea pe care o doresc aşa de stăruitor. Eul trebuie să fie supus în întregime lui Dumnezeu. Aceste suflete trebuie să facă lucrarea care li se prezintă, însuşindu-şi belşugul de har pe care Dumnezeu a făgăduit că-l va da tuturor celor ce îl cer cu credinţă. — Mărturii pentru comunitate 9:165.

Rugăciunea fierbinte şi continuă este o necesitate — Dacă Mântuitorul lumii, Fiul lui Dumnezeu, a simţit nevoia de a Se ruga, cu atât mai mult noi, ca fiinţe muritoare şi slabe, ar trebui să simţim nevoia de a ne ruga zelos şi consecvent.

Tatăl nostru ceresc aşteaptă să-şi reverse asupra noastră plinătatea binecuvântărilor Sale. Este privilegiu nostru acela de a bea cu îndestulare din fântâna Iubirii Nemărginite. Este de mirare că ne rugăm aşa de puţin! Cu toate că Dumnezeu este binevoitor şi gata să asculte rugăciunea sinceră a celui mai umil dintre copiii Săi, din partea noastră se manifestă o mare reţinere şi lipsă de interes pentru a-I face cunoscute nevoile noastre. Ce ar putea gândi îngerii cerului despre fiinţele omeneşti sărmane, neajutorate şi supuse ispitei, care, în ciuda

faptului că inima iubirii infinite a lui Dumnezeu se pleacă spre ele gata să le dea mai mult decât cer sau gândesc, totuşi se roagă aşa de puţin şi au atât de puţină credinţă? Îngerii se închină înaintea lui Dumnezeu cu bucurie şi simt plăcere să stea aproape de El. Ei consideră comuniunea cu Dumnezeu cea mai mare bucurie a lor; totuşi fiii acestui pământ, care au aşa de multă nevoie de ajutorul pe care numai Dumnezeu îl poate da, par a fi mulţumiţi să umble în afara luminii Duhului Său şi fără însoţirea prezenţei Sale.

Întunericul celui rău îi învăluie pe aceia care neglijează rugăciunea. şoaptele ispititoare ale vrăjmaşului îi amăgesc la păcat; şi toate acestea, pentru că ei nu folosesc privilegiile pe care li le-a dat Dumnezeu prin comuniunea divină a rugăciunii. De ce oare copiii lui Dumnezeu sunt aşa reticenţi şi lipsiţi de dispoziţia de a se ruga, ştiind că rugăciunea este cheia cu care mâna credinţei deschide tezaurul cerului, unde se află depozitate resursele inepuizabile ale Celui Atotputernic? Fără rugăciune continuă şi fără veghere atentă, suntem în pericolul de a deveni din ce în ce mai nepăsători şi de a ne abate de la calea cea dreaptă. Vrăjmaşul mântuirii se străduieşte fără încetare să ne blocheze calea spre tronul milei, ca să nu putem obţine, prin rugăciuni stăruitoare şi credinţă, harul şi puterea de a rezista ispitei. — Calea către Hristos, 93, 94.

Luptaţi în rugăciune asemenea lui Iacov — Fiţi stăruitori şi sinceri. Rugăciunea fierbinte valorează mult. Luptaţi în rugăciune asemenea lui Iacov. Agonizaţi. Dacă, în grădină, Domnul Isus S-a rugat până când sudoarea I s-a făcut ca stropii mari de sânge, şi voi trebuie să faceţi un efort. Nu părăsiţi cămăruţa tainică până când nu vă simţiţi puternici în Dumnezeu, apoi vegheaţi şi, atâta vreme cât vegheaţi şi vă rugaţi, veţi putea rămâne netulburaţi, iar harul lui Dumnezeu va putea să se arate în voi. — Mărturii pentru comunitate 1:158.

Iacov a biruit pentru că a fost stăruitor şi hotărât. Experienţa vieţii sale este o mărturie cu privire la puterea rugăciunii stăruitoare. Acum trebuie ca noi să învăţăm această lecţie a rugăciunii biruitoare, a credinţei care nu lasă loc îndoielii. Cele mai mari biruinţe ale bisericii lui Hristos sau ale creştinului nu sunt acelea care se obţin prin talent şi educaţie, prin avere sau prin favoarea oamenilor, ci sunt acele biruinţe care sunt câştigate în camera de audienţă cu Dumnezeu, când credinţa stăruitoare până la agonie se prinde strâns de braţul cel tare al puterii.

Aceia care nu sunt dispuşi să părăsească orice păcat şi să caute cu stăruinţă binecuvântarea lui Dumnezeu nu o vor primi. Dar toţi aceia care se vor baza pe făgăduinţele lui Dumnezeu, aşa cum a făcut Iacov, şi care sunt dispuşi să fie tot aşa de sinceri şi de stăruitori cum a fost el vor birui aşa cum a biruit el. — Patriarhi şi profeţi, 203.

Luptaţi în rugăciune până când vine biruinţa — Dumnezeu va fi totul pentru noi, dacă îi vom îngădui să fie. Rugăciunile noastre apatice, rostite cu o jumătate de inimă, nu ne vor aduce rezultate din ceruri, Oh, trebuie să stăruim în rugăciune! Să cerem cu credinţă, să aşteptăm cu credinţă, să primim cu credinţă, să ne bucurăm în nădejde, pentru că oricine

caută găseşte. Fiţi serioşi în privinţa aceasta. Căutaţi-L pe Dumnezeu cu toată inima. Oamenii îşi pun tot sufletul şi seriozitatea în lucrurile trecătoare pe care vor să le realizeze până când eforturile lor sunt încununate de succes. învăţaţi cu toată seriozitatea îndeletnicirea de a căuta binecuvântările pe care Dumnezeu le-a făgăduit şi, printr-un efort perseverent şi hotărât, veţi avea lumina Sa, adevărul Său şi harul Său îmbelşugat.

Strigaţi după Dumnezeu cu sinceritate şi cu o foame a sufletului. Luptaţi eu solii cereşti până când veţi avea biruinţa. Puneţi-vă toată făptura în mâinile Domnului: trup, suflet şi spirit şi hotărâţi-vă să fiţi slujitorii Săi iubitori şi consacraţi, conduşi de voinţa şi gândirea Sa şi pătrunşi de Duhul Său.

Spuneţi-I lui Isus dorinţele voastre cu toată sinceritatea sufletului. Nu vi se cere să aveţi o conversaţie lungă cu Dumnezeu, sau să-I ţineţi o predică, dar spuneţi-I cu inima plină de întristare pentru păcatele voastre astfel: „Scapă-mă, Doamne, sau voi pieri". Pentru asemenea suflete există speranţă. Ele vor căuta, vor cerc, vor bate şi vor găsi. Când Domnul Isus va ridica povara păcatului care zdrobeşte sufletul vostru, veţi trăi experienţa binecuvântării păcii lui Hristos. — Our High Calling, 131,

Rugaţi-vă fără încetare — În lucrarea de păzire a inimii, trebuie să ne rugăm neîncetat şi să trimitem neobosit cererile noastre către tronul harului, pentru a primi sprijin. Aceia care poartă Numele lui Hristos trebuie să vină la Dumnezeu cu stăruinţă şi umilinţă, cerând ajutor. Mântuitorul ne-a spus să ne rugăm fără încetare. Creştinul nu poate să stea mereu în poziţia de rugăciune, dar gândurile şi dorinţele lui pot să fie îndreptate fără încetare spre cer. Dacă am vorbi mai puţin şi ne-am ruga mai mult, încrederea de sine s-ar risipi. — Fii şi fiice ale lui Dumnezeu, 99.

Fiecare respiraţie ar trebui să fie o rugăciune — Motivul pentru care aşa de mulţi sunt lăsaţi singuri în locuri ale ispitei este că nu îl păstrează întotdeauna pe Domnul în atenţia lor. Când îngăduim ca părtăşia noastră cu Dumnezeu să fie întreruptă, atunci ne pierdem apărarea. Toate scopurile voastre bune, toate intenţiile voastre bune nu vă vor ajuta să vă împotriviţi răului. Trebuie să fiţi oameni ai rugăciunii. Cererile voastre nu trebuie să fie slabe, ocazionale şi de formă, ci din toată inima, perseverente şi continue. Nu este întotdeauna necesar să vă plecaţi pe genunchi pentru a vă ruga. Cultivaţi obiceiul de a vorbi cu Mântuitorul când sunteţi singuri, când mergeţi pe drum şi când sunteţi ocupaţi cu munca zilnică. Inima voastră să se înalţe neîncetat, cerând în tăcere ajutor, lumină, tărie, cunoaştere. Fiecare respiraţie să fie o rugăciune. — Divina vindecare, 510, 511.

Rugaţi-vă cu o credinţă neclintită — Rugaţi-vă, da, rugaţi-vă cu o credinţă neclintită! Îngerul Legământului, chiar Domnul nostru Isus Hristos, este Mijlocitorul care Se asigură că rugăciunile credincioşilor Săi sunt primite. — Mărturii pentru comunitate 8:179.

Rugaţi-vă cu îndrăzneală — De ce nu vă rugaţi ca şi cum aţi avea conştiinţa liberă şi ca şi cum aţi putea să veniţi la tronul harului cu umilinţă şi totuşi cu îndrăzneală sfântă,

înălţând spre cer mâini curate, fără mânie şi îndoială? Nu vă plecaţi capetele şi nu vă acoperiţi faţa, ca şi cum aţi avea ceva de ascuns, ci ridicaţi-vă ochii spre Sanctuarul ceresc, unde Hristos, Mijlocitorul vostru, stă înaintea Tatălui pentru a-I prezenta rugăciunile voastre, împletite cu meritele Sale şi neprihănirea Sa, ca un miros de tămâie.

Sunteţi invitaţi să veniţi, să cereţi, să căutaţi, să bateţi şi sunteţi asiguraţi că nu va fi în zadar: „Cereţi şi vi se va da; căutaţi şi veţi găsi; bateţi şi vi se va deschide. Căci orişicine cere capătă; cine caută găseşte; şi celui ce bate, i se deschide". (Matei 7, 7.8). — Sfaturi pentru părinţi, educatori şi elevi, 241, 242.

Rugăciunea fierbinte se înalţă ca o mireasmă plăcută — Ei au suportat de bunăvoie greutăţi şi lipsuri, au vegheat şi s-au rugat pentru succesul lucrării lui Dumnezeu. Darurile şi sacrificiile lor exprimă recunoştinţa fierbinte şi laudele inimii lor adresate Aceluia care i-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată. Nu există o mireasmă mai plăcută care se poate înălţa spre cer. Rugăciunile şi imnurile lor de laudă se înalţă ca o aducere aminte înaintea lui Dumnezeu. — Selected Messages 2:212.

Doi heruvimi încântători, câte unul la fiecare capăt al chivotului, stăteau în picioare cu aripile întinse deasupra lui şi atingându-se deasupra capului lui Isus, în timp ce El stătea înaintea tronului îndurării. Ei stăteau faţă în faţă şi priveau in jos spre chivot, reprezentând toate oştirile îngereşti care privesc Legea lui Dumnezeu cu interes. Între heruvimi se afla altarul de aur al tămâierii, iar când rugăciunile sfinţilor, rostite cu credinţă, se înălţau spre Domnul Isus. El le prezenta Tatălui Său şi un nor de tămâie mirositoare se ridica de pe altar, semănând cu un fum în culorile cele mai frumoase. Deasupra locului unde stătea Domnul Isus, înaintea chivotului, era o slavă atât de strălucitoare, încât nu am putut să o privesc. Ea părea la fel de strălucitoare ca scaunul de domnie al Iui Dumnezeu. Când tămâia se înălţa spre Tatăl, slava nespusă pornea de la scaunul de domnie al lui Isus şi se revărsa asupra acelora ale căror rugăciuni se înălţaseră asemenea fumului de tămâie plăcui mirositor. Lumina se revărsa cu îmbelşugare asupra lui Isus şi acoperea tronul harului, iar slava umplea templul. Nu am mai putut să privesc multă vreme strălucirea nespus de mare. Niciun limbaj nu poate să o descrie. Am fost copleşită şi m-am întors din prezenţa maiestăţii şi a slavei acelei privelişti. — Experienţe şi viziuni, 252.

Noi trebuie să imităm exemplul Domnului Hristos de rugăciune neîncetată — Puterea lui Hristos a stat în rugăciune. El a luat natura omenească, a purtat slăbiciunile noastre şi S-a făcut păcat pentru noi. Domnul Hristos Se retrăgea în dumbrăvi sau în munţi, departe de mulţime şi de orice altceva. Acolo era singur cu Tatăl Său, îşi revărsa cererile cu o stăruinţă puternică şi căuta cu toată puterea sufletului Său să Se prindă de mâna Celui Infinit. Când în faţa Lui se găseau încercări noi şi mari, El se retrăgea în singurătatea munţilor şi petrecea noaptea întreagă, rugându-Se Tatălui Său ceresc.

Pentru că Domnul Hristos este exemplul nostru în toate lucrurile, dacă noi imităm acest model de rugăciune stăruitoare şi neîncetată, cerând, în Numele Aceluia care nu a cedat

niciodată ispitelor lui Satana, puterea de a ne împotrivi amăgirilor duşmanului cel viclean, nu vom fi biruiţi de el. — The Youth's Instructor, 1 aprilie, 1873.

Efortul perseverent şi rugăciunea ne pregătesc pentru datoriile zilnice — Cei care îl caută pe Dumnezeu în locul lor tainic, pentru a-I vorbi despre nevoile lor şi pentru a-I cere ajutor, nu se vor ruga în zadar. „Tatăl tău, care vede în ascuns, îţi va răsplăti". Când Domnul Hristos va ajunge să fie tovarăşul nostru de zi cu zi, vom simţi că puterile unei lumi nevăzute sunt prezente pretutindeni în jurul nostru; şi, privind la Isus, vom deveni asemenea Lui. Privind la El suntem schimbaţi. Caracterul nostru devine sensibil, blând şi curat, fiind pregătit pentru împărăţia cerească. Rezultatul sigur al relaţiei noastre de prietenie cu Domnul va fi o sporire a evlaviei, a curăţiei morale şi a devotamentului. Rugăciunea noastră va ajunge să fie din ce în ce mai inteligentă. Noi vom primi o educaţie divină, iar aceasta se va vedea printr-o viaţă caracterizată de sârguinţă şi zel.

Cel care se îndreaptă în fiecare zi spre Dumnezeu, prin rugăciuni stăruitoare şi serioase, pentru a primi ajutor, sprijin şi putere de la El, va avea aspiraţii nobile, o înţelegere limpede a adevărului şi a responsabilităţii personale, obiective înalte de acţiune şi o continuă foame şi sete după neprihănire. Prin menţinerea unei legături permanente cu Dumnezeu, vom deveni capabili să le transmitem şi celor cu care venim în contact, lumina, pacea, liniştea şi simţământul de siguranţă care domnesc în inima noastră. Puterea dobândită în rugăciunea adresată lui Dumnezeu, unită cu efortul perseverent de educare a minţii în ce priveşte sensibilitatea, atenţia şi grija faţă de nevoile altora, îl pregăteşte pe om pentru îndatoririle zilnice şi menţine o stare de pace a spiritului, care rămâne aceeaşi, indiferent de circumstanţe. — Cugetări de pe Muntele Fericirilor, 85.

Nimic să nu ne abată de la studiul Bibliei şi de la rugăciunea stăruitoare — Nu îngăduiţi niciunui lucru, oricât de drag, oricât de iubit, să vă absoarbă gândurile şi simţămintele şi să vă abată de la studiul Cuvântului lui Dumnezeu sau de la rugăciunea stăruitoare, Vegheaţi în vederea rugăciunii! Trăiţi în conformitate cu cererile voastre! — Mărturii pentru comunitate 8:53.

Rugăciunea biruitoare implică credinţă — Un alt element al rugăciunii biruitoare este credinţa. „Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este şi că răsplăteşte pe cei ce-L caută" (Evrei 11, 6). „Orice lucru veţi cere când vă rugaţi, să credeţi că l-aţi şi primit şi-l veţi avea" (Marcu 11, 24). — Calea către Hristos, 96.

Credinţa este un element esenţial al rugăciunii biruitoare. „Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este şi că răsplăteşte pe cei ce-L caută." „Îndrăzneala pe care o avem la El este că, dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă. şi dacă ştim că ne ascultă, orice i-am cere, ştim că suntem stăpâni pe lucrurile pe care I le-am cerut" (Evrei 11, 61; Ioan 5, 14.15). Cu credinţa stăruitoare a lui Iacov, cu stăruinţa neabătută a lui Ilie, să prezentăm rugăciunile noastre Tatălui, cerând tot ce a făgăduit El. Onoarea tronului Său este pusă în joc pentru împlinirea cuvântului Său. — Profeţi şi regi, 157, 158.

Rugăciunea dovedeşte încrederea noastră în Dumnezeu — Domnul ne spune: „Cheamă-Mă în ziua necazului” (Psalmii 50, 15). El ne invită să aducem înaintea Lui greutăţile, trebuinţele noastre şi nevoia noastră de ajutor divin. El ne îndeamnă să ne rugăm cu sinceritate şi stăruinţă, îndată ce se ivesc dificultăţile. Prin rugăciunile noastre insistente, noi ne dovedim încrederea puternică în Dumnezeu. Conştientizarea nevoii noastre ne determină să ne rugăm stăruitor, iar Tatăl nostru ceresc este mişcat de rugăciunile noastre fierbinţi. — Parabolele Domnului Hristos, 172.

Dumnezeu răspunde la rugăciunile stăruitoare — Numai când privim la Isus, dorim să fim ca El, ... numai când ne rugăm fierbinte, Dumnezeu ne va împlini dorinţa sufletului. — Slujitorii evangheliei, 255.

După ce vă rugaţi, continuaţi să aşteptaţi împlinirea făgăduinţei, — După ce rugăciunea a fost făcută, dacă răspunsul nu este înţeles imediat, nu obosi să aştepţi şi nu deveni nestatornic. Nu te îndoi. Prinde-te de făgăduinţa: „Cel ce v-a chemat este credincios şi va face lucrul acesta”. Ca şi văduva stăruitoare, susţine-ţi cazul, urmărindu-ţi ferm scopul. Este lucrul pe care îl ceri foarte important pentru tine? Hotărât că este. Atunci nu te îndoi, deoarece credinţa ta poate fi încercată. Dacă lucrul pe care îl doreşti are valoare, atunci merită un efort puternic şi serios. Tu ai făgăduinţa, aşadar, veghează şi roagă-te! Fii statornic, iar rugăciunea va primi răspuns, pentru că nu este, oare, Dumnezeu Acela care a făgăduit? Dacă te costă ceva pentru a-l obţine, îl vei preţui mai mult după ce îl vei primi. ţi se spune clar că, dacă te îndoieşti, nu te poţi aştepta să primeşti ceva de la Domnul. Aici este adresat avertismentul de a nu obosi, ci de a te întemeia ferm pe făgăduinţă. Dacă ceri, El îţi va da cu mână largă şi fără mustrare. — Mărturii pentru comunitate 2:131.

Dumnezeu nu ne va lăsa să plecăm înapoi fără răspuns — Când ispitele şi încercările năvălesc asupra noastră, să mergem la Dumnezeu şi să luptăm cu El în rugăciune. El nu ne va lăsa să plecăm înapoi fără răspuns, ci ne va da harul şi puterea de a birui şi va sfărâma puterea vrăjmaşului. — Experienţe şi viziuni, 46.

Rugăciunea fără o credinţă vie nu valorează nimic — Credinţa nu este un sentiment. „şi credinţa este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredinţare despre lucrurile cari nu se văd” (Evrei 11, 1). Adevărata credinţă nu este asociată în niciun fel cu încumetarea. Numai cel care are adevărata credinţă este ferit de încumetare, deoarece încumetarea este contrafacerea lui Satana pentru credinţă.

Credinţa cere împlinirea făgăduinţelor lui Dumnezeu şi aduce roade prin ascultare. Încumetarea, de asemenea, cere împlinirea făgăduinţelor, dar le foloseşte aşa cum le-a folosit Satana, spre a scuza nelegiuirea. Credinţa i-ar fi determinat pe primii noştri părinţi să se încreadă în iubirea lui Dumnezeu şi să respecte poruncile Sale. Încumetarea i-a determinat să încalce Legea Sa, crezând că marea Sa iubire îi va salva de consecinţele păcatului lor. Nu credinţa este cea care cere favoarea Cerului, fără a se conforma condiţiilor prin care urmează a fi acordată mila.

A vorbi despre religie doar ocazional şi a te ruga fără foamea sufletului şi iară o credinţă vie nu valorează nimic. O credinţă formală, care Îl acceptă pe Hristos doar ca Mântuitor al lumii, nu va putea să aducă niciodată vindecare pentru suflet. Credinţa care duce la mântuire nu este doar un consimţământ intelectual acordat adevărului. Cel care aşteaptă să cunoască totul înainte de a-şi exercita credinţa nu va primi binecuvântarea de la Dumnezeu.

Nu este suficient să crezi ceva despre Hristos, noi trebuie să credem în El. Singura credinţă care ne va fi de folos este aceea care Îl acceptă pe Hristos ca Mântuitor personal şi prin care ne însuşim meritele Sale. Mulţi tratează credinţa ca pe o părere. Dar credinţa mântuitoare este un contract prin care cei care Îl primesc pe Hristos intră într-o relaţie cu Dumnezeu, bazată pe legământ, O credinţă vie înseamnă o creştere a puterii, o încredere deplină, prin care sufletul devine o forţă biruitoare. — Slujitorii evangheliei, 260, 261.

Rugăciunea va fi biruitoare împotriva lui Satana — Rugăciunea credinţei constituie cea mai mare putere a creştinului, iar aceasta îl va învinge cu siguranţă pe Satana. Acesta este motivul pentru care el insinuează că nu avem nevoie de rugăciune. El detestă Numele lui Isus, Apărătorul nostru, iar atunci când venim stăruitor înaintea Lui, cerând ajutor, oştirea lui Satana intră în panică. Dacă neglijăm rugăciunea, o facem spre câştigul lui, căci atunci minunile lui mincinoase sunt primite mai uşor. — Mărturii pentru comunitate 1:296.

Rugăciunea aduce biruinţele cele mai mari — Cele mai mari biruinţe pentru cauza lui Dumnezeu nu sunt rezultatul unor argumente elaborate, al facilităţilor ample, al influenţei vaste sau al abundenţei de mijloace financiare, ci ele sunt obţinute în camera de audienţă a lui Dumnezeu, când oamenii credinţei se sprijină cu stăruinţă şi în agonie pe braţul Său puternic. — Slujitorii evangheliei, 259.

Capitolul 9 — Puterea Rugăciunii

Rugăciunea aduce o putere spirituală sporită — Cei care îl caută pe Dumnezeu în locul lor tainic pentru a-I vorbi despre nevoile lor şi pentru a-I cere ajutor nu se vor ruga în zadar. „Tatăl tău, care vede în ascuns, îţi va răsplăti”. Când Domnul Hristos va deveni tovarăşul nostru de zi cu zi, vom simţi că puterile unei lumi nevăzute sunt prezente pretutindeni în jurul nostru; şi, privind la Isus, vom ajunge asemenea Lui. Privind la El suntem schimbaţi. Caracterul nostru devine sensibil, blând şi curat, fiind pregătit pentru împărăţia cerească. Rezultatul sigur al relaţiei noastre de prietenie cu Domnul va fi o sporire a evlaviei, a curăţiei morale şi a devotamentului. Rugăciunea noastră va deveni din ce în ce mai inteligentă. Noi vom primi o educaţie divină, iar aceasta se va vedea printr-o viaţă caracterizată de sârguinţă şi zel.

Cel care se îndreaptă în fiecare zi spre Dumnezeu, prin rugăciuni stăruitoare şi serioase, pentru a primi ajutor, sprijin şi putere de la El, va avea aspiraţii nobile, o înţelegere limpede a adevărului şi a responsabilităţii personale, obiective înalte de acţiune şi o continuă foame şi sete după neprihănire. Prin menţinerea unei legături permanente cu Dumnezeu, vom deveni capabili să le transmitem şi celor cu care venim în contact, lumina, pacea, liniştea şi simţământul de siguranţă care domnesc în inima noastră. Puterea dobândită în rugăciunea adresată lui Dumnezeu, unită cu efortul perseverent de educare a minţii în ce priveşte sensibilitatea, atenţia şi grija faţă de nevoile altora, îl pregăteşte pe om pentru îndatoririle zilnice şi menţine o stare de pace a spiritului, care rămâne aceeaşi indiferent de circumstanţe. — Cugetări de pe Muntele Fericirilor, 85.

Puterea şi harul pot fi găsite în rugăciune. Dragostea sinceră trebuie să fie principiul care conduce inima. — Căminul adventist, 127.

Consacră-ţi mintea lucrurilor spirituale. Abţine-te de a te mai gândi la tine însăţi. Cultivă un duh mulţumit şi bine dispus. Vorbeşti prea mult despre lucruri fără importanţă. Nu câştigi nicio putere spirituală din aceasta. Dacă puterea folosită în discuţii ar fi consacrată rugăciunii, ai primi putere spirituală şi I-ai cânta lui Dumnezeu în inima ta. — Mărturii pentru comunitate 2:434, 435.

Cea mai mare binecuvântare pe care Dumnezeu poate să o dea omului este spiritul rugăciunii stăruitoare. Tot cerul este deschis înaintea omului rugăciunii.... După ce vor fi venit înaintea lui Dumnezeu în rugăciune stăruitoare, ambasadorii lui Hristos vor avea putere în lucrarea cu oamenii. — The Review and Herald, 20 octombrie, 1896.

Noi nu preţuim puterea rugăciunii aşa cum ar trebui — Noi nu preţuim puterea şi eficienţa rugăciunii aşa cum ar trebui. Rareori suntem puşi de două ori în aceeaşi situaţie, din toate punctele de vedere. Trebuie să trecem fără încetare prin evenimente şi încercări noi, în care experienţa din trecut nu poate să fie o călăuză suficientă. Trebuie să avem

continuu lumina care vine de la Dumnezeu. Domnul Hristos le trimite mereu solii acelora care ascultă vocea Sa. — Divina vindecare, 509.

Rugăciunea ne pune sub protecţia lui Dumnezeu — Puterea primită prin rugăciunea adresată lui Dumnezeu ne va pregăti pentru îndatoririle zilnice. Ispitele la care suntem expuşi zilnic fac din rugăciune o necesitate. Pentru a putea fi păziţi de puterea lui Dumnezeu prin credinţă, gândurile ar trebui să fie înălţate fără încetare într-o rugăciune tăcută. Când suntem înconjuraţi de influenţe menite să ne conducă departe de Dumnezeu, cererile noastre pentru ajutor şi putere trebuie să fie neobosite. Altfel, nu vom reuşi niciodată să avem succes în a ne îngenunchea mândria şi a birui puterea ispitei poftelor păcătoase, care ne ţin departe de Mântuitorul. Lumina adevărului, sfinţind viaţa, va descoperi celui care o primeşte pasiunile păcătoase ale sufletului, care luptă să-l stăpânească şi care îl obligă să-şi exercite toate puterile pentru a i se împotrivi Iui Satana, aşa încât să poată birui prin meritele lui Hristos. — Solii pentru tineret, 248.

Puterea divină îi aşteaptă pe aceia care o doresc — Puteţi avea un simţământ adânc şi continuu cu privire la lucrurile veşnice şi acea iubire faţă de omenire, pe care Domnul Hristos a arătat-o în viaţa Sa. O legătură strânsă cu cerul va da un ton corect credincioşiei voastre si va fi temelia succesului vostru. Simţământul vostru de dependenţă vă va aduce la rugăciune şi simţul datoriei vă va chema la efort. Rugăciunea şi efortul, efortul şi rugăciunea vor fi ocupaţia vieţii voastre. Trebuie să vă rugaţi, ca şi când reuşita şi lauda s-ar datora întru totul lui Dumnezeu şi să lucraţi, ca şi când toată datoria ar fi a voastră. Dacă doriţi să aveţi putere, o puteţi avea, pentru că ea vă aşteaptă. Numai să credeţi în Dumnezeu, credeţi-L pe Cuvânt, acţionaţi prin credinţă şi binecuvântările vor veni. — Mărturii pentru comunitate 4:538, 539.

Chiar şi o rugăciune scurtă este în stare să aducă putere spirituală — Neemia a zis: „M-am rugat Dumnezeului cerurilor”. În rugăciunea aceea scurtă, Neemia a intrat în prezenţa împăratului împăraţilor şi a câştigat de partea lui o putere care este în stare să schimbe inimile, aşa cum sunt schimbate cursurile râurilor.

A te ruga aşa cum s-a rugat Neemia în acel ceas de nevoie este o posibilitate la îndemâna creştinului în împrejurări, în care alte forme de rugăciune pot fi cu neputinţă. — Profeţi şi regi, 631.

Rugăciunea este secretul puterii spirituale — Rugăciunea este respiraţia sufletului. Este secretul puterii spirituale. Niciun alt mijloc al harului nu o poate înlocui spre a păstra sănătatea sufletului. Rugăciunea aduce inima într-o legătură strânsă cu Izvorul vieţii şi întăreşte experienţa religioasă. Dacă veţi neglija rugăciunea, sau vă veţi ruga ocazional, când şi când, după cum vi se pare convenabil, veţi pierde dependenţa de Dumnezeu. însuşirile spirituale îşi vor pierde vitalitatea, iar experienţa religioasă va fi lipsită de sănătate şi de vigoare. — Solii pentru tineret, 249, 250.

Rugăciunea aduce putere de la Dumnezeu — Omul va primi putere de la Dumnezeu ca răspuns la rugăciunea credinţei. — Mărturii pentru comunitate 4:402.

Rugăciunea aduce succes în lupta cu păcatul — Rugăciunea este mijlocul rânduit de cer pentru a avea succes în lupta cu păcatul şi în dezvoltarea caracterului creştin. Influenţa divină, care vine ca răspuns la rugăciunea credinţei, va împlini în sufletul celui care se roagă tot ce a cerut el. Noi putem cere iertarea păcatului, Duhul Sfânt, o fire asemenea lui Hristos, înţelepciune şi tărie pentru a face lucrarea Sa şi orice dar pe care El l-a promis, iar făgăduinţa este: „Veţi primi”. — Istoria faptelor apostolilor, 563, 564.

Rugăciunea se prinde de puterea infinită — Credinţa adevărată şi rugăciunea adevărată — cât de puternice sunt acestea! Ele sunt asemenea celor două braţe cu care cel ce se roagă se prinde de puterea Dragostei Infinite. — Slujitorii evangheliei, 259.

Rugăciunea ne întăreşte împotriva ispitelor lui Satana — Satana le înfăţişează tinerilor multe ispite. El face totul pentru a le câştiga sufletul şi nu lasă neîncercat niciun mijloc pentru a-i amăgi şi pentru a-i ruina. Totuşi Dumnezeu nu-i lasă să lupte fără ajutor împotriva ispititorului. Ei au un Ajutor atotputernic.

Acela care l-a înfruntat şi l-a biruit pe Satana, când a fost în lumea aceasta în natura omenească, este mult mai puternic decât vrăjmaşul tinerilor şi se împotriveşte fiecărei ispite care vine la ei. El este Fratele lor mai mare. El simte pentru ei un interes adânc şi duios. El veghează continuu asupra lor şi Se bucură când ei se străduiesc să-L mulţumească. Atunci când ei se roagă, El amestecă rugăciunile lor cu tămâia neprihănirii Sale şi le aduce înaintea lui Dumnezeu, ca pe o jertfă înmiresmată. Prin puterea Sa, tinerii pot să suporte greutăţile ca nişte buni soldaţi ai crucii. Întăriţi de puterea Sa, ei sunt făcuţi în stare să atingă idealurile înalte care se află înaintea lor. Jertfa adusă pe Golgota este garanţia biruinţei lor. — Solii pentru tineret, 95, 96.

Rugăciunile noastre ajung până la scaunul de domnie al lui Dumnezeu — Prin rugăciunile voastre fierbinţi, făcute cu credinţă, voi puteţi să mişcaţi braţul care conduce lumea. Voi puteţi să-i învăţaţi pe copiii voştri să se roage eficient atunci când îngenunchează alături de voi. Înălţaţi-vă rugăciunile spre scaunul de domnie al lui Dumnezeu, spunând: „Doamne, Îndură-Te de poporul Tău! Nu da de ocară moştenirea Ta, n-o face de batjocura popoarelor! Pentru ce să se zică printre neamuri: «Unde este Dumnezeul lor?»”

Dumnezeu este la lucru. El face minuni şi, chiar dacă El Se află în înaltul cerurilor, rugăciunea noastră poate să ajungă la scaunul Său de domnie. Acela care conduce totul, Acela care poate să facă lucruri minunate, va lua în considerare rugăciunea smerită a credinţei, care vine chiar şi de la cel mai umil dintre copiii Săi. — The Review and Herald, 23 aprilie, 1889.

Vocea noastră ajunge până la urechile lui Dumnezeu — Cuvintele spuse lui Isus la Iordan — „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care îmi găsesc plăcerea” — cuprind întregul

neam omenesc. Dumnezeu I-a vorbit lui Isus ca reprezentant al nostru. Oricât am fi de păcătoşi si de slabi, noi nu suntem aruncaţi ca fiind fără valoare. El ne-a primit „în Prea iubitul Lui" (Efeseni 1, 6). Slava aşezată asupra lui Hristos este o garanţie a iubirii lui Dumnezeu faţă de noi. Ea ne vorbeşte despre puterea rugăciunii — cum poate ajunge vocea omenească la urechea lui Dumnezeu şi cum sunt primite cererile noastre în curţile cereşti. Prin păcat, pământul a fost despărţit de cer şi înstrăinat de legăturile cu el, dar Isus l-a legat din nou de tronul slavei. Iubirea Lui l-a înconjurat pe om şi a ajuns la cerurile preaînalte. Lumina care a venit asupra Mântuitorului nostru prin porţile deschise ale cerului va veni şi asupra noastră când ne rugăm pentru ajutorul de a ne împotrivi ispitei. Vocea care i-a vorbit lui Isus îi spune fiecărui suflet credincios: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care îmi găsesc plăcerea". — Hristos, lumina lumii, 113.

Trebuie să luptăm cu Dumnezeu în rugăciune — Vrem noi să ducem mai departe lucrarea în conformitate cu calea Domnului? Suntem noi dispuşi să ne lăsăm învăţaţi de Dumnezeu? Vrem noi să luptăm cu Dumnezeu în rugăciune? Vrem să primim botezul Duhului Sfânt? Acestea sunt lucrurile de care avem nevoie şi pe care putem să le avem acum. Astfel, vom merge mai departe eu o solie de la Domnul, iar lumina adevărului va străluci asemenea unui sfeşnic aprins, ajungând în toate părţile lumii. Dacă vom trăi cu umilinţă în legătură cu Dumnezeu, El va fi alături de noi. Să ne umilim sufletul şi atunci vom vedea mântuirea Sa. — The Review and Herald, 1 iulie, 1909.

Cele mai mari biruinţe sunt câştigate prin rugăciune stăruitoare — Iacov a biruit pentru că a fost stăruitor şi hotărât. Experienţa vieţii sale este o mărturie cu privire la puterea rugăciunii stăruitoare. Acum trebuie ca noi să învăţăm această lecţie a rugăciunii biruitoare, a credinţei ce nu lasă loc îndoielii. Cele mai mari biruinţe ale bisericii lui Hristos sau ale creştinului nu sunt acelea care se obţin prin talent şi educaţie, prin avere sau prin favoarea oamenilor. Ci sunt acele biruinţe care sunt câştigate în camera de audienţă cu Dumnezeu, când credinţa stăruitoare până la agonie ,se prinde strâns de braţul cel tare al puterii.

Aceia care nu sunt dispuşi să părăsească orice păcat şi să caute cu stăruinţă binecuvântarea lui Dumnezeu nu o vor primi. Dar toţi aceia care se vor baza pe făgăduinţele lui Dumnezeu, aşa cum a făcut Iacov, şi care sunt dispuşi să fie tot aşa de sinceri şi de stăruitori cum a fost el vor birui, aşa cum a biruit el. — Patriarhi şi profeţi, 203.

Lauda şi recunoştinţa aduc putere rugăciunilor noastre — Oare toate exerciţiile noastre devoţionale să constea numai în a cere si a primi? Să ne gândim oare întotdeauna la nevoile noastre şi niciodată la ce primim? Să fim oare primitori ai milei Sale şi niciodată să nu-L lăudăm pentru ce a făcut El pentru noi? De rugat nu ne rugăm prea mult, dar suntem prea zgârciţi în a-I aduce mulţumiri. Dacă iubirea plină de bunătate a lui Dumnezeu ar stârni mai multă mulţumire, recunoştinţă şi laudă, noi am avea mult mai multă putere în rugăciune. Vom avea mai mult şi tot mai mult din iubirea lui Dumnezeu şi vom avea mai multe cuvinte de laudă pe care să I le adresăm. Voi, cei care vă plângeţi că Dumnezeu nu vă ascultă

rugăciunile, schimbaţi ordinea prezentă a lucrurilor şi amestecaţi lauda cu cererile voastre, Atunci când vă veţi gândi la bunătatea si mila Sa, veţi constata că El va lua în considerare nevoile voastre. — Mărturii pentru comunitate 5:317.

Puterea rugăciunii aduce roade în lucrarea noastră pentru Dumnezeu — Aceia care se află în întunericul ideilor false sunt răscumpăraţi eu sângele lui Hristos. Aceşti oameni sunt roadele suferinţelor Sale şi trebuie să se lucreze pentru ei. Colportorii noştri trebuie să ştie că ei lucrează pentru înaintarea împărăţiei lui Hristos. El îi va învăţa ce să facă atunci când vor merge să îndeplinească lucrarea pe care le-a rânduit-o Dumnezeu spre a avertiza lumea cu privire la judecata care vine curând. Dacă este însoţită de puterea convingerii, de puterea rugăciunii şi de puterea dragostei lui Dumnezeu, lucrarea evanghelistului nu va fi şi nu va putea să fie lipsită de roade. Gândiţi-vă la interesul pe care îl au Tatăl şi Fiul fată de lucrarea acesta. După cum Tatăl Îl iubeşte pe Fiul, tot aşa Fiul îi iubeşte pe cei ce sunt ai Săi — cei care lucrează aşa cum a lucrat El pentru salvarea sufletelor care pier. Nimeni nu trebuie să simtă că este lipsit de putere, pentru că Domnul Hristos declară: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer şi pe pământ”. El a făgăduit că le va da lucrătorilor Săi puterea acesta. Puterea Sa trebuie să ajungă puterea lor. — Evanghelizarea prin literatură, 108.

Satana nu poate să biruiască pe cineva care se roagă — Vrăjmaşul nu poate să-l biruiască pe elevul umil al lui Hristos, pe acela care trăieşte într-un spirit de rugăciune înaintea Domnului. Hristos Se aşază între el şi atacurile celui rău, ca un adăpost, un loc de scăpare. Făgăduinţa este: „Când va năvăli vrăjmaşul ca un rău, Duhul Domnului îl va pune pe fugă”.., În toată oştirea satanică nu există nicio putere care să fie în stare să nimicească sufletul care manifestă o încredere simplă în înţelepciunea care vine de la Dumnezeu. — My Life Today, 316.

Rugăciunea aduce puterea de a rezista ispitei — Fără rugăciune continuă şi fără veghere atentă, suntem în pericolul de a deveni din ce în ce mai nepăsători şi de a ne abate de la calea cea dreaptă. Vrăjmaşul mântuirii se străduieşte fără încetare să ne blocheze calea spre tronul milei, ca să nu putem obţine, prin rugăciuni stăruitoare şi credinţă, harul şi puterea de a rezista ispitei. — Calea către Hristos, 95.

Neglijarea rugăciunii şi studiului Bibliei ne face vulnerabili la ispite — ispitele par adesea irezistibile pentru că, prin neglijarea rugăciunii şi a studiului Bibliei, cel ispitit nu-şi poate aminti cu uşurinţă făgăduinţele lui Dumnezeu şi nu-l poate întâmpina pe Satana cu armele Scripturii. Dar îngerii sunt în jurul acelora care sunt gata să se lase învăţaţi în lucrurile dumnezeieşti şi, în timp de mare dificultate, ei îşi vor aminti chiar acele adevăruri de care au nevoie. — Tragedia veacurilor, 600.

Lui Satana îi este frică, dacă ne rugăm — În rugăciune se află o mare putere. Vrăjmaşul nostru caută fără încetare să ţină sufletul tulburat departe de Dumnezeu. Un apel către Cer făcut de cel mai umil dintre sfinţi îl înspăimântă pe Satana mai mult decât hotărârile din guverne sau poruncile împăraţilor. — In Heavenly Places, 82.

Izvorul puterii în timpul Reformaţiunii a fost rugăciunea — Din locul ascuns al rugăciunii a venit puterea care a zguduit lumea în marea Reformă. Acolo, în linişte sfântă, slujitorii Iui Dumnezeu şi-au sprijinit picioarele pe stânca făgăduinţelor Sale. În timpul luptei de la Augsburg, Luther „nu lăsa să treacă nicio zi, fără să consacre cel puţin trei ore pentru rugăciune şi erau ceasurile cele mai potrivite pentru studiu". În cămăruţa lui retrasă, era auzit revărsându-şi sufletul înaintea lui Dumnezeu în cuvinte pline de adorare, teamă şi nădejde, ca şi când ar fi vorbit cu un prieten. — Tragedia veacurilor, 210.

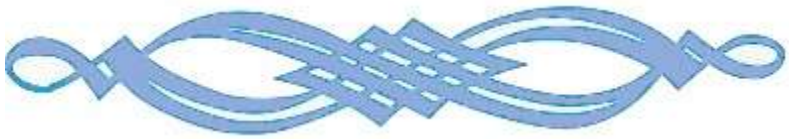

Capitolul 10 — Motive pentru a ne Ruga

Rugăciunea ilumineză mintea cu privire la adevăr — De ce nu primim mai mult de la Acela care este izvorul luminii şi al puterii? Noi aşteptăm prea puţin. Oare şi-a pierdut Dumnezeu dragostea pentru om? Oare dragostea aceasta nu se revarsă încă peste pământ? şi-a pierdut El dorinţa de a Se dovedi plin de putere pentru poporul Său? Domnul Hristos ne va da biruinţă în luptă. Cine se poate îndoi de lucrul acesta, când noi ştim că El şi-a lăsat la o parte mantia şi coroana împărătească şi a venit în lumea aceasta în veşmântul naturii omeneşti spre a putea fi înlocuitorul şi garantul omului? Noi nu preţuim aşa cum ar trebui puterea şi eficienţa rugăciunii. „Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră: căci nu ştim cum trebuie să ne rugăm. Dar Însuşi Duhul mijloceşte pentru noi cu suspine negrăite". Dumnezeu doreşte să venim la El în rugăciune, ca să poată ilumina mintea noastră. Numai El poate să ofere o înţelegere clară a adevărului. Numai El poate să sensibilizeze şi să supună inima. El poate să mărească inteligenţa noastră, ca să facem deosebire între adevăr şi ideile false. El poate să întărească mintea şovăitoare şi să-i dea o cunoaştere şi o credinţă care vor rezista încercării. Prin urmare, rugaţi-vă fără încetare. Domnul care a auzit rugăciunea lui Daniel va auzi şi rugăciunile voastre, dacă vă veţi apropia de El asemenea lui Daniel. — The Review and Herald, 24 martie, 1904.

Rugăciunea ne ajută să-L cunoaştem pe Tatăl — Oh, îl cunoaştem noi oare pe Dumnezeu aşa cum ar trebui? Ce mângâiere, ce bucurie am avea, dacă am învăţa zi de zi lecţiile pe care El doreşte să le învăţăm! Noi trebuie să Îl cunoaştem din experienţă personală. Va fi de mare folos pentru noi să petrecem mai mult timp în rugăciune tainică, personală, cunoscându-L pe Tatăl nostru ceresc. — Lucrarea misionară medicală, 102.

Rugăciunea aduce unitate între noi şi Dumnezeu — Rugăciunea ne uneşte unii cu alţii şi cu Dumnezeu. Rugăciunea Îl aduce pe Domnul Isus de partea noastră şi îi dă sufletului dezorientat şi ajuns la epuizare o putere nouă pentru a birui lumea, firea pământească, şi pe diavol. Rugăciunea îndepărtează atacurile lui Satana. — Parabolele Domnului Hristos, 250.

Rugăciunea ne face în stare să rezistăm ispitei — De ce oare copiii Iui Dumnezeu sunt aşa reticenţi şi lipsiţi de dispoziţia de a se ruga, ştiind că rugăciunea este cheia cu care mâna credinţei deschide tezaurul cerului, unde se află depozitate resursele inepuizabile ale Celui Atotputernic? Fără rugăciune continuă şi fără veghere atentă, suntem în pericolul de a deveni din ce în ce mai nepăsători şi de a ne abate de la calea cea dreaptă. Vrăjmaşul mântuirii se străduieşte fără încetare să ne blocheze calea spre tronul milei, ca să nu putem obţine, prin rugăciune stăruitoare şi prin credinţă, harul şi puterea de a rezista ispitei. — Calea către Hristos, 94, 95.

Domnul Hristos este singura noastră nădejde. Veniţi la Dumnezeu, în Numele Aceluia care şi-a dat viaţa pentru lume. Bazaţi-vă pe eficienţa jertfei Sale. Arătaţi că dragostea şi bucuria Lui se află în sufletul vostru şi că, din motivul acesta, bucuria voastră este deplină.

Dumnezeu este puterea noastră. Rugaţi-vă mult! Rugăciunea este viaţa sufletului. Rugăciunea credinţei este arma cu care putem să ne împotrivim cu succes fiecărui atac al vrăjmaşului. — Selected Messages 1:88.

Rugăciunea ne pregăteşte pentru a fi membri ai bisericii din cer — Pentru sufletul umil şi credincios, Casa lui Dumnezeu de pe pământ este poarta cerului. Cântecul de laudă, rugăciunea, cuvintele rostite de reprezentanţii Domnului Hristos sunt instrumentele rânduite de Dumnezeu ca să pregătească un popor pentru biserica din cer, pentru acea închinare înaltă, în care nu poate intra nimic ce întinează. — Mărturii pentru comunitate 5:491.

Rugăciunea întăreşte convingerile noastre — Convingerile noastre trebuie să fie întărite zilnic prin rugăciune smerită şi sinceră şi prin citirea Cuvântului. In timp ce fiecare dintre noi are o individualitate, în timp ce fiecare trebuie să îşi susţină convingerile cu tărie, noi trebuie să le susţinem ca fiind adevărul lui Dumnezeu şi cu puterea pe care o dă Dumnezeu. Dacă nu facem lucrul acesta, vom înceta să mai fim stăpâni pe ele. — Mărturii pentru comunitate 6:401.

Rugăciunea împlineşte nevoile trecătoare — Fiecare făgăduinţă din Cuvântul lui Dumnezeu constituie un subiect de rugăciune şi ne prezintă cuvântul lui Iehova ca pe o garanţie a împlinirii ei. Oricare ar fi binecuvântarea spirituală de care avem nevoie, avem privilegiul de a o cere în Numele lui Isus. Putem să-I vorbim Domnului cu simplitatea unui copil, cerându-I exact lucrurile de care avem nevoie. Putem să-I aducem la cunoştinţă grijile noastre trecătoare, să-I cerem atât pâinea şi îmbrăcămintea obişnuită, cât şi pâinea vieţii şi haina neprihănirii lui Hristos. Tatăl tău ceresc ştie că ai nevoie de toate acestea şi eşti invitat să-L rogi cu privire la ele. În Numele lui Isus, îţi va fi acordată orice favoare, Dumnezeu va onora acest Nume şi va împlini trebuinţele tale, dăruindu-ţi fără nicio reţinere din bogăţiile Sale. — Cugetări de pe Muntele Fericirilor, 133.

Fiecare suflet are privilegiul de a-I spune Domnului propriile nevoi deosebite şi de a-I aduce mulţumirile personale pentru binecuvântările pe care le primeşte zi de zi. — Mărturii pentru comunitate 9:278, 279.

Rugăciunea nu-I oferă lui Dumnezeu informaţii noi — Rugăciunea nu este înţeleasă aşa cum ar trebui. Rugăciunile noastre nu au scopul de a-L informa pe Dumnezeu cu privire la ceva ce El nu cunoaşte. Domnul este familiarizat cu tainele fiecărui suflet. Rugăciunile noastre nu trebuie să fie lungi şi rostite cu voce puternică. Dumnezeu cunoaşte gândurile ascunse. Noi putem să ne rugăm în taină, iar Acela care ştie tainele ne va asculta şi ne va răspunde pe faţă. — Solii pentru tineret, 247.

Rugăciunea zilnică oferă harul divin — Aceia care, în Ziua Cincizecimii, au fost înzestraţi cu putere de sus nu au fost scutiţi mai departe de ispite şi încercări. În timp ce mărturiseau despre adevăr şi neprihănire, ei au fost asaltaţi în repetate rânduri de vrăjmaşul adevărului, care căuta să le răpească experienţa creştină. Ei erau nevoiţi să lupte cu toate

puterile date lor de Dumnezeu, pentru a ajunge la starea de bărbaţi şi femei în Hristos Isus. Ei se rugau zilnic pentru noi resurse de har, ca să poată ajunge mai sus şi tot mai sus pe calea spre desăvârşire. Sub lucrarea Duhului Sfânt, exercitând credinţa în Dumnezeu, chiar şi cei mai slabi învăţau să-şi dezvolte puterile care le-au fost încredinţate şi să ajungă sfinţiţi, curaţi şi înnobilaţi. În umilinţă, ei se supuneau influenţei modelatoare a Duhului Sfânt, primeau plinătatea dumnezeirii şi erau modelaţi, făcuţi asemenea dumnezeirii. — Istoria faptelor apostolilor, 49, 50.

Rugăciunea oferă înţelepciune — Noi trebuie sa căutăm înţelepciune de sus, ca să putem rezista în aceste zile ale amăgirii şi ale ideilor false. — Rugaţi-vă cât se poate de stăruitor pentru a înţelege vremurile în care trăim, ca să aveţi o concepţie deplină cu privire la scopul Său şi să aveţi un succes mai mare în salvarea sufletelor. — Selected Messages 2:399.

Botezul Duhului Sfânt este dat prin rugăciune — Solii credincioşi ai lui Dumnezeu trebuie să se străduiască să ducă mai departe lucrarea Domnului pe calea rânduită de El. Ei trebuie să intre într-o relaţie strânsă cu Marele Învăţător, ca să poată fi învăţaţi zilnic de Dumnezeu. Să lupte cu Dumnezeu în rugăciune stăruitoare, ca să primească botezul Duhului Sfânt, aşa încât să fie în stare să împlinească nevoile unei lumi care piere în păcat. Celor ce înaintează încrezători, proclamând Evanghelia veşnică, le este făgăduită toată puterea. Atunci când slujitorii lui Dumnezeu vor vesti lumii solia vie şi nouă, care vine de la tronul de slavă, lumina adevărului va străluci până la mari depărtări, ca o candelă aprinsă ce luminează în toate părţile lumii. In felul acesta, întunericul greşelii şi al necredinţei va fi alungat din mintea celor cu inima sinceră, care Îl caută acum pe Dumnezeu „şi se silesc să-L găsească bâjbâind”. — Mărturii pentru pastori, 459, 460.

Rugăciunea asigură împlinirea nevoilor zilei de astăzi, — Adevărul lui Dumnezeu primit în inimă este în stare să te facă înţelept pentru mântuire. Dacă vei crede în el şi i te vei supune, vei primi har suficient pentru îndatoririle şi încercările de azi. Nu ai nevoie de har pentru mâine. Ar trebui să simţi că ai de-a face numai cu ziua de astăzi. Obţine biruinţa astăzi, învinge eul astăzi, veghează şi roagă-te pentru astăzi, primeşte biruinţe în Dumnezeu pentru astăzi. — Mărturii pentru comunitate 3:333.

Nevoile lucrării lui Dumnezeu sunt împlinite prin rugăciune — Diferitele interese ale lucrării lui Dumnezeu ne oferă subiecte pentru meditaţie şi o inspiraţie pentru rugăciunile noastre. — Mărturii pentru comunitate 4:459.

Răspunsurile primite la rugăciune sunt un motiv de laudă şi mulţumire — În capitolul al doilea din 1 Samuel este redată rugăciunea unei femei consacrate, care îi slujea lui Dumnezeu şi îl slăvea. Ea se ruga: „Mi se bucură inima în Domnul, puterea mea a fost înălţată de Domnul; mi s-a deschis larg gura împotriva vrăjmaşilor mei, căci mă bucur de ajutorul Tău. Nimeni nu este sfânt ca Domnul; nu este alt Dumnezeu decât Tine; nu este stâncă aşa ca Dumnezeul nostru”. Jertfa de mulţumire a Anei pentru răspunsul primit la

rugăciunea ei este o lecţie pentru aceia care primesc astăzi răspunsuri la cererile lor. Oare neglijăm noi să-I adresăm laude şi mulţumiri lui Dumnezeu pentru bunătatea Sa iubitoare? David declară: „Iubesc pe Domnul, căci El aude glasul meu, cererile mele. Da, El şi-a plecat urechea spre mine, de aceea-L voi chema toată viaţa mea". Bunătatea manifestată de Dumnezeu prin faptul că ascultă rugăciunile noastre şi le răspunde ne face să avem obligaţia serioasă de a ne exprima recunoştinţa pentru favorurile pe care ni le oferă. Ar trebui să-L lăudăm pe Dumnezeu mai mult decât o facem. Binecuvântările primite ca răspuns Ia rugăciune trebuie să fie recunoscute cu promptitudine. Raportul lor trebuie să fie scris în jurnalul nostru, pentru ca, atunci când luăm cartea în mână, să ne aducem aminte de bunătatea Domnului şi să lăudăm Numele Său sfânt. — The Review and Herald, 7 mai, 1908.

Caracterul nostru poate să fie schimbat — Schimbarea de care avem nevoie este o schimbare a inimii, jar aceasta poate să fie obţinută, numai dacă Îl căutăm pe Dumnezeu personal, cerând binecuvântarea şi puterea Sa, rugându-ne fierbinte ca harul Său să vina asupra noastră, aşa încât caracterul nostru să poată fi schimbat. Aceasta este schimbarea de care avem nevoie astăzi, iar pentru realizarea unei asemenea experienţe ar trebui să depunem un efort perseverent şi să manifestăm o stăruinţă din toată inima. Să ne întrebăm cu toată sinceritatea: „Ce trebuie să fac pentru a fi mântuit?" Noi trebuie să ştim bine care sunt paşii pe care îi facem pe calea spre ceruri. — Selected Messages 1:187.

Înţelegerea Cuvântului Iui Dumnezeu este mărită prin rugăciune — Niciun om nu este în siguranţă nici măcar o zi sau o oră, fără rugăciune. în mod deosebit trebuie să-L rugăm pe Domnul pentru înţelepciunea de a înţelege Cuvântul Său. Aici sunt descoperite ademenirile ispititorului şi mijloacele prin care putem să ne împotrivim lui cu succes. Satana este expert în citarea Scripturii şi în a-şi pune propria interpretare asupra pasajelor prin care nădăjduieşte să ne facă să cădem. Trebuie să studiem Biblia cu inima smerită şi să nu pierdem niciodată din vedere dependenţa noastră de Dumnezeu. În timp ce trebuie să fim continuu atenţi la planurile lui Satana, trebuie să ne rugăm continuu în credinţă: „şi nu ne duce în ispită". — Tragedia veacurilor, 530.

Biblia nu ar trebui să fie studiată niciodată fără rugăciune. Numai Duhul Sfânt poate să ne facă în stare să simţim importanţa acelor lucruri uşor de înţeles sau să ne ferească de interpretarea tendenţioasă a adevărurilor greu de înţeles, Lucrarea îngerilor cereşti este aceea de a pregăti inima pentru a înţelege Cuvântul lui Dumnezeu, astfel încât să fim încântaţi de frumuseţea lui, mustraţi de adevărurile lui sau însufleţiţi şi întăriţi de făgăduinţele lui. Cererea psalmistului trebuie să fie şi a noastră: „Deschide-mi ochii, ea să văd lucrurile minunate ale Legii Tale!" (Psalmii 119, 18). Ispitele par adesea irezistibile pentru că, prin neglijarea rugăciunii şi a studiului Bibliei, cel ispitit nu-şi poate aminti cu uşurinţă făgăduinţele lui Dumnezeu şi nu-l poate întâmpina pe Satana cu armele Scripturii. Dar îngerii sunt în jurul acelora care sunt gata să se lase învăţaţi în lucrurile dumnezeieşti, iar ei îşi vor aminti chiar acele adevăruri care le sunt necesare în timp de mare nevoie. În felul

acesta, „când vrăjmaşul va năvăli ca un râu. Duhul Domnului îl va pune pe fugă” (Isaia 59, 19). — Tragedia veacurilor, 599, 600.

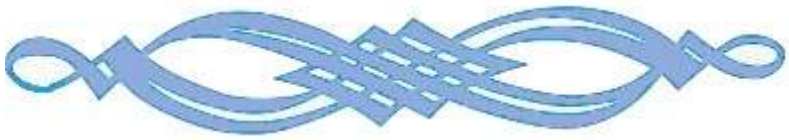

Capitolul 11 — Rugăciuni Ascultate

Dacă vom cere, Dumnezeu ne va răspunde — Înţelepciunea omenească spune că rugăciunea nu este esenţială. Oamenii de ştiinţă pretind că nu poate exista un răspuns real la rugăciune, că acest fapt ar fi o călcare a legilor naturii, o minune, şi că minuni nu există. Universul, spun ei, este guvernat de legi fixe şi nici chiar Dumnezeu nu poate face nimic împotriva acestor legi. În felul acesta, ei îl reprezintă pe Dumnezeu ca fiind legat de propriile legi — ca şi când acţiunea unei legi divine ar exclude libertatea divină. O astfel de învăţătură este contrară mărturiei Scripturii. N-au fost făcute minuni de către Hristos şi apostolii Săi? Acelaşi Mântuitor milostiv trăieşte şi astăzi şi este tot atât de doritor să asculte rugăciunea credinţei ca atunci când a trăit vizibil printre oameni. O parte a planului lui Dumnezeu este să ne ofere, ca răspuns la rugăciunea credinţei, lucruri pe care nu ni le-ar da, dacă nu le cerem. — Tragedia veacurilor, 525.

Când aveţi privilegiul de a-i întâlni pe fraţii voştri la biserică, vorbiţi-le despre necesitatea de a păstra deschisă calea de comunicare dintre Dumnezeu şi suflet. Spuneţi-le că, dacă ei vor asculta îndemnul inimii şi se vor ruga, Dumnezeu va găsi răspunsuri pentru cererile lor. Spuneţi-le să nu-şi neglijeze îndatoririle religioase. îndemnaţi-i pe fraţi să se roage. Dacă vrem să găsim, trebuie să căutăm. Dacă vrem să primim, trebuie să cerem şi dacă vrem să ni se deschidă o uşă, trebuie să batem. — Signs of the Times, 10 februarie, 1890.

Domnul Isus nu ne cerc să-L urmăm, pentru ca după aceea să ne părăsească. Dacă ne consacrăm viaţa în slujba Sa, nu vom. fi niciodată într-o situaţie pentru care Dumnezeu nu a prevăzut dinainte resursele necesare. Oricare ar fi situaţia în care ne aflăm, noi avem un Sfătuitor sigur. Oricare ar fi necazul nostru, întristarea sau însingurarea, noi avem un Prieten plin de simpatie. Dacă greşim din neştiinţă, Domnul Hristos nu ne părăseşte....

„Tot ce veţi cere cu credinţă, prin rugăciune, veţi primi” (Matei 21, 22). — Slujitorii evangheliei, 263.

Binecuvântarea lui Dumnezeu va veni ca rezultat al credinţei umile — O strânsă legătură cu cerul va da un ton corect credincioşiei voastre şi va fi temelia succesului vostru. Simţământul vostru de dependenţă vă va aduce la rugăciune şi simţul datoriei vă va chema la efort. Rugăciunea şi efortul, efortul şi rugăciunea vor fi ocupaţia vieţii voastre. Trebuie să vă rugaţi, ca şi când reuşita şi lauda s-ar datora întru totul lui Dumnezeu şi să lucraţi, ca şi când toată datoria ar Ei a voastră. Dacă doriţi să aveţi putere, o puteţi avea, pentru că ea vă aşteaptă. Numai să credeţi în Dumnezeu, credeţi-L pe Cuvânt, acţionaţi prin credinţă şi binecuvântările vor veni.

Dumnezeu îi primeşte pe aceia care au o inimă umilă, încrezătoare şi pocăită şi ascultă rugăciunile lor, iar când Dumnezeu ajută, toate obstacolele vor fi învinse. Cât de mulţi

bărbaţi cu mari daruri naturale şi cunoştinţe înalte nu au reuşit când au fost puşi în poziţii de răspundere, în timp ce aceia cu un intelect mai slab, care trăiesc într-un mediu mai puţin favorabil, au avut un succes minunat. Secretul a constat în faptul că cei dintâi s-au încrezut în ei înşişi, iar cei de pe urmă s-au unit cu Acela care este minunat la sfat şi puternic în lucrare spre a-şi îndeplini voinţa. — Mărturii pentru comunitate 4:538, 539.

Rugăciunile simple, făcute la îndemnul Duhului Sfânt, se vor înălţa prin porţile întredeschise, prin uşa deschisă despre care Domnul Hristos a declarat: „Am deschis o uşă pe care nimeni n-o poate închide”. Rugăciunile acestea, amestecate cu tămâia desăvârşirii lui Hristos, se vor înălţa la Tatăl asemenea fumului de tămâie plăcut mirositor, iar răspunsurile vor veni. — Mărturii pentru comunitate 6:467.

Rugăciunile făcute cu simplitatea unui copil vor fi ascultate — „Dacă însetează cineva, să vină după Mine şi să bea”. „Oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete; ba încă, apa pe care i-o voi da Eu se va preface în el într-un izvor de apă, care va ţâşni în viaţa veşnică” (Ioan 7, 37; 4, 14).

Dacă, având făgăduinţele acestea înaintea noastră, alegem totuşi să rămânem uscaţi şi ofiliţi din lipsă de apa vieţii, este vina noastră. Dacă am veni la Hristos cu simplitatea unui copil care vine la părinţii săi pământeşti şi am cere cele ce El a făgăduit, crezând că le primim, noi le-am avea. — Mărturii pentru comunitate 9:179.

Rugaţi-vă şi credeţi — Dumnezeu nu spune: Cereţi o singură dată şi veţi primi. El ne îndeamnă să cerem în continuare. Stăruiţi în rugăciune fără şovăire. Perseverenţa în rugăciune îl aduce pe cel care se roagă la o atitudine mai serioasă şi îi dă o dorinţă tot mai mare de a primi lucrurile pe care le cere. La mormântul lui Lazăr, Domnul Hristos i-a spus Martei: „Nu ţi-am spus că, dacă vei crede, vei vedea slava lui Dumnezeu?” (Ioan 11, 40).

Dar mulţi nu au o credinţă vie. Acesta este motivul pentru care nu văd o manifestare mai mare a puterii lui Dumnezeu. Slăbiciunea lor este rezultatul necredinţei. Ei au mai multă încredere în acţiunile lor, decât în lucrarea lui Dumnezeu pentru ei. Aceşti oameni îşi asumă răspunderea de a-şi purta singuri de grijă. Ei fac multe planuri şi proiecte, dar se roagă puţin şi au doar o mică încredere reală în Dumnezeu. Ei consideră că au credinţă, dar aceasta este doar un impuls de moment. Pentru că nu reuşesc să-şi înţeleagă propria nevoie şi nici dispoziţia lui Dumnezeu de a dărui, ei nu continuă să-şi menţină cererile înaintea Domnului cu perseverenţă.

Rugăciunile noastre trebuie să fie tot aşa de insistente şi de perseverente ca rugăciunea acelui prieten care cerea câteva pâini în miez de noapte. Cu cât vom cere mai stăruitor şi mai statornic, cu atât legătura noastră spirituală cu Domnul Hristos va fi mai strânsă. Noi vom primi tot mai multe binecuvântări, pentru că vom avea o credinţă tot mai mare.

Partea noastră este să ne rugăm şi să credem. Vegheaţi în rugăciune. Vegheaţi şi cooperaţi cu Dumnezeu care ascultă rugăciunile. Păstraţi mereu în minte faptul că „noi

suntem împreună lucrători cu Dumnezeu" (1 Corinteni 3, 9). Vorbiţi şi lucraţi în armonie cu rugăciunile voastre. Aceasta va constitui diferenţa infinită când încercarea va dovedi autenticitatea credinţei voastre sau va arăta că rugăciunile voastre sunt doar o formă. — Parabolele Domnului Hristos, 145, 146.

Rugaţi-vă cu credinţă, iar răspunsurile vor veni — Lecţiile pe care ni le trimite Dumnezeu, dacă sunt bine învăţate, ne vor fi întotdeauna de ajutor la timpul potrivit. Puneţi-vă încrederea în Dumnezeu. Rugaţi-vă mult şi credeţi. Încrezându-vă, nădăjduind, crezând, ţinând tare mâna Puterii Nemărginite, voi veţi fi mai mult decât biruitori.

Adevăraţii lucrători umblă şi lucrează prin credinţă. Uneori, ei obosesc urmărind înaintarea lentă a lucrării, când lupta se dă cu putere între forţele binelui şi ale răului. Dar, dacă refuză să renunţe sau să fie descurajaţi, vor vedea cum norii se dau la o parte şi cum se împlineşte făgăduinţa eliberării. Prin ceaţa cu care. i-a înconjurat Satana, ei vor vedea strălucirea razelor vii ale Soarelui Neprihănirii.

Lucraţi cu credinţă şi lăsaţi rezultatele în grija lui Dumnezeu. Rugaţi-vă în credinţă, iar taina providenţei Sale va aduce răspunsul. Uneori, vi se va părea că nu puteţi avea succes. Lucraţi şi credeţi punând în eforturile voastre credinţă, nădejde şi curaj. După ce aţi făcut tot ce aţi putut, aşteptaţi-L pe Domnul, mărturisind credincioşia Lui, iar El va face să se împlinească Cuvântul Său. Aşteptaţi nu cu o îngrijorare neliniştită, ei cu o credinţă neclintită şi încredere nezguduită. — Mărturii pentru comunitate 7:245.

Noi putem să obţinem putere de la Dumnezeu. El este în stare să ne ajute. El poate să ne dea har şi înţelepciune cerească. Dacă veţi cere cu credinţă, veţi primi, dar trebuie să vegheaţi în vederea rugăciunii. Vegheaţi, rugaţi-vă, lucraţi — acestea să fie cuvintele voastre de ordine. — Mărturii pentru comunitate 2:427.

Dumnezeu ne-a trimis să lucrăm în via Sa. Datoria noastră este să facem tot ce putem. „Dimineaţa seamănă-ţi sămânţa şi până seara nu lăsa mâna să ţi se odihnească, fiindcă nu ştii ce va izbuti, aceasta sau aceea". Noi avem prea puţină credinţă. Noi Îi punem limite Sfântului lui Israel. Ar trebui să fim recunoscători că El Se coboară până acolo, încât să folosească pe vreunul dintre noi ca unealtă a Sa. Fiecare rugăciune stăruitoare făcută cu credinţă va primi un răspuns. Acesta poate să nu vină întocmai cum l-am aşteptat, dar va veni exact atunci când vom avea cea mai mare nevoie de el. „Dacă rămâneţi în Mine şi dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereţi orice veţi vrea şi vi se va da". — The Review and Herald, 23 martie, 1897.

Dacă găsim timp să ne rugăm, Dumnezeu va găsi timp să răspundă — Fiecare rugăciune stăruitoare pentru har şi putere va primi răspuns... Cereţi-I lui Dumnezeu să facă pentru voi lucrurile pe care nu puteţi să le faceţi singuri. Spuneţi-I lui Isus totul. Împărtăşiţi-I tainele inimii voastre, pentru că ochii Săi cercetează încăperile cele mai ascunse ale sufletului şi cunoaşte gândurile voastre ca pe o carte deschisă. După ce aţi cerut lucrurile

necesare pentru binele sufletului vostru, credeţi că le veţi primi şi le veţi avea. Primiţi darurile Sale cu toată inima, pentru că Isus a murit ca să puteţi avea lucrurile preţioase ale cerului şi să găsiţi, în cele din urmă, un cămin alături de îngerii din Împărăţia lui Dumnezeu. Dacă veţi găsi timp şi cuvinte să vă rugaţi, Dumnezeu va găsi timp şi cuvinte să vă răspundă. — My Life Today, 16.

Bucuraţi-vă că Dumnezeu a răspuns la rugăciunile voastre — Rugaţi-vă cu credinţă şi asiguraţi-vă că vă puneţi viaţa în armonie cu cererile voastre, ca ,să puteţi primi binecuvântările pentru care vă rugaţi. Nu îngăduiţi să vă scadă credinţa, pentru că binecuvântările primite sunt proporţionale cu credinţa exercitată. „Facă-vi-se după credinţa voastră!" „Tot ce veţi cere cu credinţă, prin rugăciune, veţi primi" (Matei 9, 29; 21, 22). Rugaţi-vă, credeţi şi bucuraţi-vă. Cântaţi laude lui Dumnezeu, pentru că El a răspuns Ia rugăciunile voastre. Credeţi-L pe cuvânt, «căci credincios este Cel ce a făcut făgăduinţa» (Evrei 10, 23). Nicio rugăciune sinceră nu este pierdută. Calea este deschisă, far valul binecuvântării se revarsă. El are proprietăţi vindecătoare, oferind o putere regeneratoare de viaţă, sănătate şi mântuire. — Mărturii pentru comunitate 7:274.

Însăşi stăruinţa voastră în rugăciune este o garanţie că Dumnezeu va răspunde — Când un om Îi adresează lui Dumnezeu o rugăciune foarte stăruitoare (Isus Hristos este singurul nume de sub cer prin care putem să fim mântuiţi), în acea stăruinţă şi seriozitate se găseşte un angajament al lui Dumnezeu, asigurându-l că El este gata să răspundă la rugăciune într-o măsură nespus de îmbelşugată, mai mult decât putem noi să cerem, sau să gândim. Noi nu trebuie să ne rugăm doar în Numele lui Isus, ci şi prin inspiraţia şi îndemnurile fierbinţi ale Duhului Sfânt. Acest fapt explică semnificaţia cuvintelor: „Duhul însuşi mijloceşte pentru noi cu suspine negrăite". Rugăciunile trebuie să fie înălţate cu o credinţă serioasă. Atunci, ele vor ajunge la tronul harului. Stăruiţi în rugăciune fără şovăire. Dumnezeu nu spune: Rugaţi-vă o dată, iar Eu vă voi răspunde. El spune: Rugaţi-vă neîncetat, crezând că aveţi lucrurile pe care le cereţi şi le veţi primi, iar Eu vă voi răspunde. — The Gospel Herald, 28 mai, 1902.

Condiţiile pentru ascultarea rugăciunii — Noi ne putem aştepta ca Dumnezeu să asculte şi să răspundă rugăciunilor noastre, dar există anumite condiţii. Prima dintre aceste condiţii este să simţim nevoia după ajutorul Său. El a făgăduit că „va turna ape peste pământul însetat şi râuri peste pământul uscat" (Isaia 44, 3). Cei care flămânzesc şi însetează după neprihănire, care doresc fierbinte împăcarea cu Dumnezeu, pot fi siguri că vor fi săturaţi. Pentru ca binecuvântarea lui Dumnezeu să poată fi primită, inima trebuie să fie deschisă influenţei Duhului Sfânt.

Marea noastră nevoie de ajutor constituie prin ea însăşi un argument şi pledează în modul cel mai elocvent în favoarea noastră. Totuşi, ca să facă toate aceste lucruri pentru noi, Dumnezeu trebuie să fie căutat şi rugat. El spune: „Cereţi şi vi se va da; căutaţi şi veţi găsi".

„şi El care n-a cruţat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toţi, cum nu ne va da, fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?” (Matei 7, 7; Romani 8, 32).

Dacă iubim nelegiuirea din inima noastră, dacă ne ataşăm de vreun păcat cunoscut, Dumnezeu nu ne va asculta, dar rugăciunea inimii căite şi zdrobite va fi ascultată întotdeauna. Când ne-am corectat toate greşelile cunoscute, putem avea încredere că Dumnezeu va răspunde cererilor noastre. Propriile merite nu ne vor recomanda niciodată bunăvoinţei lui Dumnezeu. Numai meritele lui Hristos ne vor mântui şi numai sângele Său ne va curaţi. Totuşi noi avem de făcut o lucrare, şi anume aceea de a împlini condiţiile cerute pentru a fi acceptaţi de Dumnezeu.

Un alt element al rugăciunii cu succes este credinţa. „Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este şi că răsplăteşte pe cei ce-L caută” (Evrei 11, 6). Domnul Hristos le-a spus ucenicilor Săi: „Orice lucru veţi cere când vă rugaţi, să credeţi că l-aţi şi primit şi-l veţi avea” (Marcu 11, 24). îl credem noi oare pe Dumnezeu pe cuvânt?

Făgăduinţa aceasta este cuprinzătoare şi nelimitată şi Cel care a dat-o este credincios în împlinirea ei. Dacă nu primim lucrurile pe care le-am cerut chiar atunci când ne-am rugat, trebuie totuşi să credem că Dumnezeu aude şi că va răspunde rugăciunilor noastre. Noi suntem atât de supuşi greşelii şi avem o înţelegere atât de limitată, încât uneori cerem lucruri care nu ar fi o binecuvântare pentru noi, Totuşi, pentru că ne iubeşte, Tatăl nostru ceresc răspunde rugăciunilor noastre, dându-ne lucrurile care sunt cu adevărat spre binele nostru şi pe care noi înşine am dori să le avem, dacă, iluminaţi fiind de Duhul lui Dumnezeu, le-am putea vedea aşa cum sunt ele în realitate. Când ni se pare că rugăciunile noastre nu primesc un răspuns, trebuie să rămânem încrezători în făgăduinţele sfinte, căci timpul răspunsului va veni în mod sigur şi vom primi binecuvântarea de care avem cea mai mare nevoie. Totuşi a pretinde ca rugăciunea să fie întotdeauna împlinită exact în felul dorit de noi constituie o încumetare, o îndrăzneală necuvenită din partea noastră. Dumnezeu este prea înţelept ca să poată greşi şi prea bun ca să reţină vreun bine de la cei ce umblă în neprihănire. Deci nu te teme să te încrezi în El, chiar dacă nu vezi imediat un răspuns la rugăciunile tale. Ai încredere în făgăduinţa Lui sigură: „Cereţi şi vi se va da”.

Dacă ne lăsăm călăuziţi de îndoielile şi de temerile noastre sau dacă nu suntem dispuşi să credem până când nu reuşim să găsim răspuns la orice problemă pe care nu o înţelegem cu claritate, dificultăţile noastre vor ajunge să fie tot mai multe şi mai complicate. Dar, dacă venim la Dumnezeu simţindu-ne dependenţi şi neajutoraţi, aşa cum într-adevăr suntem, şi dacă Îi facem cunoscute nevoile noastre, cu umilinţă şi cu încredere, Cel a cărui cunoştinţă este fără margini, care vede toată creaţiunea Sa şi conduce totul prin voinţa şi Cuvântul Său poate să asculte şi va asculta strigătele noastre şi va face ca lumina să strălucească în inima noastră. Prin rugăciune sinceră, noi suntem aduşi în legătură cu inima Celui Atotputernic. Poate că nu vom avea, în momentul acela, dovada clară că faţa Mântuitorului nostru este plecată asupra noastră cu o expresie de milă şi dragoste, şi totuşi este aşa. Poate că nu

simţim atingerea Sa vizibilă, dar mâna Sa este îndreptată spre noi cu iubire, milă şi înţelegere.

Când venim să cerem mila şi binecuvântarea lui Dumnezeu, trebuie să avem un spirit iubitor şi iertător. Oare cum ne putem ruga: „şi ne iartă nouă greşelile noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri" şi totuşi să nutrim un spirit neiertător? (Matei 6, 12). Dacă ne aşteptăm ca rugăciunile noastre să fie ascultate, trebuie să-i iertăm pe alţii în acelaşi fel şi în aceeaşi măsură în care sperăm să fim iertaţi noi.

O altă condiţie a ascultării rugăciunii este perseverenţa. Dacă dorim să creştem în credinţa şi experienţa creştină, trebuie să ne rugăm neîncetat. Să fim „stăruitori în rugăciune", să „stăruim în rugăciune, veghind în ea cu mulţumiri" (Romani 12, 1.2; Coloseni 4, 2). Apostolul Petru îi sfătuia pe credincioşi să fie „înţelepţi şi să vegheze în vederea rugăciunii" (1 Petru 4, 7). Pavel sfătuia: „În orice lucru, aduceţi cererile voastre la cunoştinţa lui Dumnezeu, prin rugăciuni şi cereri, cu mulţumiri" (Filipeni 4, 6). „Dar voi, preaiubiţilor", spunea apostolul Iuda, „ ... rugaţi-vă prin Duhul Sfânt şi ţineţi-vă în dragostea lui Dumnezeu" (Iuda 20.21). — Calea către Hristos, 95-97.

Dacă îi aducem lui Dumnezeu doar o ascultare parţială, cu o jumătate de inimă, făgăduinţa Sa nu va fi împlinită pentru noi. — Divina vindecare, 227.

Dacă vrem ca rugăciunile noastre să fie ascultate, trebuie să trăim în conformitate cu ele — Noi trebuie să ne rugăm şi să veghem, ca să nu fie nicio lipsă de consecvenţă în viaţa noastră. Să nu dăm greş în a le arăta altora că noi înţelegem că a veghea în vederea rugăciunii înseamnă a trăi înaintea lui Dumnezeu în conformitate cu rugăciunile noastre, pentru ca El să le poată asculta. — Selected Messages 1:116, 117.

Rugăciunea nu are nicio valoare, dacă viaţa nu este trăită în conformitate cu ea — „Dacă rămâneţi în Mine şi dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereţi orice veţi vrea şi vi se va da". Prezentaţi această făgăduinţă când vă rugaţi. Aveţi privilegiul de a veni la El cu o îndrăzneală sfântă. Când Ii cerem cu sinceritate să îngăduie ca lumina Sa să strălucească asupra noastră, El ne va auzi şi ne va răspunde. Totuşi noi trebuie să trăim în armonie cu rugăciunile noastre. Dacă trăim contrar lor, ele nu au nicio valoare. Am văzut un tată care, după ce citea un pasaj din Scriptură şi se ruga, adesea aproape îndată ce se ridica de pe genunchi, începea să-l certe pe copil. Cum putea Dumnezeu să răspundă la rugăciunea pe care o făcuse? Dacă, după ce îi ceartă pe copiii săi, un tată se roagă, oare rugăciunea aceea le face bine copiilor? Nu, cu excepţia faptului că este o rugăciune de mărturisire a păcatului înaintea lui Dumnezeu. — Îndrumarea copilului, 499.

Dacă vrem să primim răspuns la rugăciune, trebuie să includem în ea laudele noastre — Oare toate exerciţiile noastre devoţionale să constea numai în a cere şi a primi? Să ne gândim oare totdeauna la nevoile noastre şi niciodată la ce primim? Să fim oare primitori ai milei Sale şi niciodată să nu-L lăudăm pentru ce a făcut El pentru noi? De rugat,

nu ne rugăm prea mult, dar suntem prea zgârciţi în a-I aduce mulţumiri. Dacă iubirea plină de bunătate a lui Dumnezeu ar stârni mai multă mulţumire, recunoştinţă şi laudă, noi am avea mult mai multă putere în rugăciune. Vom avea tot mai mult din iubirea lui Dumnezeu şi mai multe cuvinte de laudă pe care să I le adresăm. Voi, cei care vă plângeţi că Dumnezeu nu vă ascultă rugăciunile, schimbaţi ordinea prezentă a lucrurilor şi amestecaţi lauda cu cererile voastre. Atunci când vă veţi gândi la bunătatea şi mila Sa, veţi constata că El va lua în considerare nevoile voastre.

Rugaţi-vă, rugaţi-vă cu ardoare şi fără încetare, dar nu uitaţi să aduceţi laude. — Mărturii pentru comunitate 5:317.

Lipsa credincioşiei în isprăvnicie poate face ca rugăciunile să nu fie ascultate — Ca Dătător al tuturor binecuvântărilor, Dumnezeu pretinde o parte din tot ce avem. Acesta este planul Său pentru susţinerea predicării Evangheliei. Noi trebuie să arătăm faptul că apreciem darurile Sale, Înapoindu-I lui Dumnezeu partea Sa. Dar, dacă reţinem pentru noi ceea ce Îi aparţine Lui, cum ne putem aştepta ca El să ne încredinţeze lucrurile cereşti? Probabil că aici se află taina rugăciunilor la care nu s-a primit răspuns. — Parabolele Domnului Hristos, 144.

Când cerem împlinirea făgăduinţelor, fără a îndeplini condiţiile, noi Îl insultăm pe Dumnezeu — Pentru împlinirea făgăduinţelor lui Dumnezeu există anumite condiţii, iar rugăciunea nu poate lua niciodată locul îndeplinirii datoriei. „Dacă Mă iubiţi”, spune Domnul Hristos, „veţi păzi poruncile Mele. Cine are poruncile Mele şi le păzeşte, acela Mă iubeşte, şi cine Mă iubeşte va fi iubit de Tatăl Meu, Eu îl voi iubi şi Mă voi arăta lui” (Ioan 14, 15.21), Cei care aduc cererile lor înaintea lui Dumnezeu, solicitând împlinirea făgăduinţei Sale, dar nu se conformează condiţiilor, Îl insultă pe Iehova. Ei folosesc Numele lui Hristos ca garanţie a împlinirii făgăduinţei, dar nu îndeplinesc acele lucruri care evidenţiază credinţa lor în Hristos şi dragostea faţă de El. — Parabolele Domnului Hristos, 143.

Dacă sunt îndeplinite condiţiile, făgăduinţa răspunsului la rugăciune este de netăgăduit — Rugăciunea şi credinţa sunt strâns legate şi trebuie să fie studiate împreună. În rugăciunea credinţei există ştiinţă divină, o ştiinţă pe care trebuie s-o înţeleagă orice om care vrea să trăiască o viaţă plină de succes. Domnul Hristos spune: „De aceea vă spun că orice lucru veţi cere când vă rugaţi, să credeţi că l-aţi şi primit şi-l veţi avea” (Marcu 11, 24). El ne spune clar că lucrurile pe care le cerem trebuie să fie în conformitate cu voinţa lui Dumnezeu. Noi trebuie să cerem lucrurile pe care ni le-a făgăduit şi tot ce primim trebuie să fie folosit pentru a împlini voia Sa. Când sunt împlinite condiţiile, făgăduinţa este sigură.

Putem cere iertarea păcatului, Duhul Sfânt, un temperament creştin, înţelepciune şi tărie pentru a face lucrarea Sa, orice dar pe care l-a făgăduit. Apoi, urmează să credem că vom primi ce am cerut şi să-I mulţumim lui Dumnezeu pentru primirea acelui lucru.

Nu avem nevoie să căutăm vreo dovadă exterioară a binecuvântării. Darul se află în făgăduinţă şi putem merge la lucrarea noastră, asiguraţi că Dumnezeu poate împlini ceea ce a promis şi că darul care se află deja în posesia noastră, îl vom primi când vom avea cel mai mult nevoie de el. — Educaţie, 257, 258.

Rugăciunile noastre nu sunt nişte porunci adresate lui Dumnezeu — Noi ştim că El ne ascultă, dacă vom cere în conformitate cu voia Sa. Cererile noastre nu trebuie să preia forma unei porunci, ci aceea a unei mijlociri în care îl rugăm să facă lucrurile pe care dorim ca El să le facă. — Mărturii pentru comunitate 2:149.

Rugăciunile nu primesc întotdeauna răspuns imediat — Dumnezeu are un cer plin de binecuvântări pentru aceia care vor conlucra cu El. Toţi cei ce îl ascultă pot să ceară cu încredere împlinirea făgăduinţelor Sale.

Dar noi trebuie să manifestăm o încredere fermă şi neabătută în Dumnezeu. Adesea, El întârzie să ne răspundă pentru a pune la încercare încrederea noastră sau pentru a verifica sinceritatea dorinţei noastre. Dacă am cerut după Cuvântul Său, trebuie să credem în făgăduinţa Sa şi să continuăm cu insistenţă să-I adresăm cererile noastre, având convingerea că nu vor fi respinse. — Parabolele Domnului Hristos, 145.

Când aceia care cunosc adevărul practică renunţarea la sine poruncită în Cuvântul lui Dumnezeu, solia va înainta cu putere. Domnul va auzi rugăciunile noastre pentru convertirea sufletelor. Lumina celor care alcătuiesc poporul lui Dumnezeu va străluci cu putere, iar cei necredincioşi, văzând faptele lor bune, vor da slavă Tatălui nostru ceresc. — Solii pentru tineret, 315.

Cele două zile de întârziere ale lui Hristos, după ce a auzit că Lazăr era bolnav, nu au fost o neglijare sau un refuz din partea Sa. Scopul Său a fost acela de a rămâne acolo unde era, până după moartea lui Lazăr, ca să le poată da oamenilor o dovadă cu privire la divinitatea Sa nu prin vindecarea unui om aflat pe moarte, ci prin învierea unui om care fusese înmormântat.

Aceasta ar trebui să fie o încurajare pentru noi. Uneori suntem ispitiţi să credem că făgăduinţa „Cereţi şi vi se va da; căutaţi şi veţi găsi; bateţi şi vi se va deschide” nu se împlineşte dacă răspunsul nu vine imediat după ce am adresat cererea. Noi avem privilegiul să cerem binecuvântări speciale şi să credem că ele ne vor fi date. Totuşi, dacă binecuvântările cerute nu ne sunt acordate imediat, să nu credem că rugăciunile noastre nu sunt auzite. Le vom primi, chiar dacă răspunsul este amânat pentru o vreme. În împlinirea Planului de Mântuire, Domnul Hristos vede în oameni suficiente motive de descurajare. Totuşi El nu Se descurajează. În mila şi dragostea Sa, El continuă să ne ofere ocazii favorabile şi privilegii. Răspunsul la rugăciunile noastre ar putea să nu vină aşa de repede cum dorim şi ar putea să nu fie întocmai lucrul pe care l-am cerut, totuşi, dacă nu ajungem lipsiţi de credinţă şi descurajaţi, Acela care ştie ce este cel mai bine pentru copiii Săi ne va

da un bine mult mai mare decât acela pe care l-am cerut. — The Youth's Instuctor, 6 aprilie, 1899.

Noi toţi dorim răspunsuri imediate şi directe la rugăciunile noastre şi suntem ispitiţi să ne descurajăm când răspunsul întârzie sau soseşte într-o formă neaşteptată. Însă Dumnezeu este prea înţelept şi bun ca să răspundă întotdeauna la rugăciunile noastre exact când şi cum dorim noi. El va face mai mult şi mai bine pentru noi decât să ne împlinească toate dorinţele. Pentru că ne putem încrede în înţelepciunea şi iubirea Sa, nu ar trebui să-I cerem să fie de acord cu voinţa noastră, ci să căutăm să pătrundem şi să împlinim scopul Său. Dorinţele şi interesele noastre ar trebui să se piardă în voinţa Sa. Aceste experienţe care ne pun la probă credinţa sunt spre binele nostru. Prin ele se descoperă dacă credinţa noastră este dreaptă şi sinceră, sprijinindu-se numai pe Cuvântul lui Dumnezeu sau dacă, depinzând de împrejurări, este nesigură şi schimbătoare. Credinţa este întărită prin exerciţiu. Trebuie să lăsăm răbdarea să-şi facă lucrarea sa desăvârşită, amintindu-ne că există în Scripturi făgăduinţe preţioase pentru aceia care Îl aşteaptă pe Domnul. — Divina vindecare, 230, 231.

Am văzut că slujitorii lui Dumnezeu şi biserica s-au descurajat prea uşor. După ce I-au cerut Tatălui lor din ceruri lucrurile de care au crezut că au nevoie, pentru că ele nu au venit imediat, credinţa lor a şovăit, şi-au pierdut curajul şi simţămintele de murmurare au pus stăpânire pe ei. Am văzut că faptul acesta nu I-a plăcut lui Dumnezeu. Fiecare sfânt care vine la Dumnezeu cu toată inima, cu credinţă şi Îi adresează cereri sincere va primi răspuns la rugăciunile lui.

Dacă ei nu văd, sau nu simt, un răspuns imediat la rugăciunile lor, credinţa lor nu trebuie să renunţe la făgăduinţele lui Dumnezeu. Nu vă fie teamă să vă încredeţi în Dumnezeu. Bazaţi-vă pe făgăduinţa Lui sigură: „Cereţi şi vi se va da". Dumnezeu este prea înţelept ca să greşească şi prea bun ca să reţină vreun lucru bun de la sfinţii Săi care trăiesc o viaţă corectă. Omul este supus greşelii şi, deşi cererile lui vin dintr-o inimă sinceră, nu cerc întotdeauna lucruri care sunt bune pentru el sau care îi vor da slavă lui Dumnezeu. Când se întâmplă aşa, Tatăl nostru cel bun şi înţelept va auzi rugăciunile noastre şi va răspunde uneori imediat, dar ne va da lucrurile care sunt cele mai bune pentru noi şi care sunt spre slava Sa.

Dacă ar putea să vadă planul Său, copiii lui Dumnezeu ar şti că lucrurile pe care li le dă El sunt acele lucruri care vor fi pentru binele lor cel mai mare. Deşi ei ar putea să nu primească întocmai lucrurile pe care le-au aşteptat sau le-au cerut, totuşi rugăciunile lor vor fi ascultate. Nu le va fi dat nimic dăunător; în locul unui lucru pe care l-au cerut, dar care nu ar fi fost bun pentru ei, ci le-ar fi făcut rău, le va fi dată binecuvântarea de care au nevoie cel mai mult.

Am văzut că, dacă nu simţim imediat un răspuns la rugăciunile noastre, trebuie să rămânem neclintiţi în credinţă şi să nu lăsăm îndoiala să pătrundă în inima noastră, pentru că

ea ne va despărţi de Dumnezeu. Dacă credinţa noastră este şovăitoare, nu vom primi nimic de la El. încrederea noastră în Dumnezeu trebuie să fie puternică, iar binecuvântarea va veni peste noi ca o ploaie atunci când vom avea cea mai mare nevoie de ea.

Când slujitorii lui Dumnezeu se roagă pentru Duhul şi binecuvântarea Sa, acestea vin uneori imediat, dar nu sunt dăruite întotdeauna chiar atunci. În aceste situaţii, să nu vă clătinaţi! Credinţa voastră să se bazeze cu putere pe făgăduinţa că lucrurile cerute vor veni. Încredeţi-vă pe deplin în Dumnezeu, iar binecuvântarea va veni adesea când aveţi cea mai mare nevoie de ea, iar când le vorbiţi celor necredincioşi despre adevăr, veţi primi ajutor de la Dumnezeu pe neaşteptate şi veţi fi în stare să prezentaţi cuvântul cu claritate şi cu putere.

Mi-a fost arătat că noi suntem asemenea copiilor care cer o binecuvântare de la părinţii lor pământeşti, care îi iubesc. Ei cer un lucru despre care părintele ştie că le va face rău, dar în locul acelui lucru pe care copiii l-au dorit, el le dă lucruri care vor fi bune şi sănătoase pentru ei. Am văzut că fiecare rugăciune adresată cu credinţă şi dintr-o inimă sinceră va fi auzită de Dumnezeu şi va primi răspuns, iar cel care s-a rugat va avea binecuvântarea atunci când va fi cea mai mare nevoie de ea, iar binecuvântarea va întrece adesea aşteptările lui. Nicio rugăciune rostită de un sfânt adevărat nu se pierde, dacă vine dintr-o inima sinceră, cu credinţă. — Spiritual Gifts 4b:7-9.

După ce rugăciunea a fost făcută, dacă răspunsul nu este înţeles imediat, nu obosi să aştepţi şi nu deveni nestatornic. Nu te îndoi. Prinde-te de făgăduinţa: „Cel ce v-a chemat este credincios şi va face lucrul acesta”. Ca şi văduva stăruitoare, susţine-ţi cazul, urmărindu-ţi ferm scopul. Este lucrul pe care îl ceri foarte important pentru tine? Hotărât că este. Atunci nu te îndoi, deoarece credinţa ta poate fi încercată. Dacă lucrul pe care îl doreşti are valoare, atunci merită un efort puternic şi serios. Tu ai făgăduinţa, aşadar, veghează şi roagă-te. Fii statornic şi rugăciunea va primi răspuns, pentru că nu este, oare, Dumnezeu Acela care a făgăduit? Dacă te costă ceva spre a-l obţine, îl vei preţui mai mult după ce îl vei primi. ţi se spune clar că, dacă te îndoieşti, nu te poţi aştepta să primeşti ceva de la Domnul. Aici este adresat avertismentul de a nu obosi, ci de a te întemeia ferm pe făgăduinţă. Dacă ceri, El îţi va da cu mână largă şi fără mustrare. — Mărturii pentru comunitate 2:131.

„Cereţi şi veţi primi”. Asigurarea este vasta şi nelimitată, iar Acela care a făcut făgăduinţa este credincios. Uneori, noi şovăim în credinţă, pentru că înţelepciunea Infinită nu se potriveşte gândirii noastre. Dacă, din vreun motiv oarecare, nu primim întocmai lucrurile pe care le cerem şi atunci când le cerem, trebuie să continuăm să credem că Domnul ne ascultă şi că El ne va da acele lucruri care sunt cele mai bune pentru noi. Slava Sa însăşi este un motiv suficient pentru a nu ne da lucrurile pe care le cerem şi pentru a răspunde la rugăciunile noastre într-o modalitate pe care nu am aşteptat-o. Noi trebuie să ne prindem de făgăduinţă, deoarece timpul răspunsului va veni şi vom primi binecuvântările de care avem cea mai mare nevoie. — Signs of the Times, 21 august, 1884.

Dumnezeu nu răspunde întotdeauna aşa cum ne aşteptăm, dar răspunde întotdeauna spre binele nostru — Prin urmare, cereţi şi vi se va da. Cereţi umilinţă, înţelepciune, curaj şi o creştere în credinţă. Pentru fiecare rugăciune sinceră, va exista un răspuns. S-ar putea să nu vină exact când aţi dori, sau la momentul pe care-l aşteptaţi, dar va veni în forma şi la momentul care va împlini cel mai bine nevoile voastre. Rugăciunile pe care le înălţaţi în singurătate, în oboseală şi în încercări, nu vor primi întotdeauna răspuns de la Dumnezeu în conformitate cu aşteptările voastre, dar întotdeauna spre binele vostru. — Solii pentru tineret, 250.

Când te-ai rugat în necazul tău, cerând pace de la Hristos, un nor de întuneric a părut că se aşterne peste mintea ta. Pacea şi liniştea nu au venit aşa cum te-ai aşteptat. Uneori, credinţa ta a părut că este încercată până la extrem. Când ai privit înapoi la viaţa ta din trecut, ai văzut tristeţe şi dezamăgire, iar când ai privit în viitor, totul a fost nesigur. Mâna divină te-a condus într-o modalitate minunată, ca să te aducă la cruce şi să te înveţe că Dumnezeu este cu adevărat un Dumnezeu care îi răsplăteşte pe aceia care Îl caută cu perseverenţă. Aceia care cer după voia lui Dumnezeu vor primi. Aceia care caută cu credinţă vor găsi. Experienţa câştigată în cuptorul încercării şi al necazului valorează mai mult decât toată durerea şi disconfortul care au însoţit-o.

Rugăciunile pe care le-ai înălţat în singurătatea ta, când te simţeai încercat şi trudit, nu au primit întotdeauna răspuns de la Dumnezeu în conformitate cu aşteptările tale, dar întotdeauna spre binele tău. Tu nu ai avut concepţii clare şi corecte cu privire la fraţii tăi, nici nu te-ai văzut pe tine însuţi într-o lumină corectă. Totuşi, în providenţa Sa, Dumnezeu a lucrat spre a răspunde rugăciunilor pe care le-ai înălţat în necazul tău, într-o modalitate care te-a salvat şi a dat slavă Numelui Său. Pentru că nu te-ai cunoscut pe tine însuţi, nu ai cerut lucrurile care erau cele mai bune pentru tine. Dumnezeu a ascultat rugăciunile tale sincere, dar binecuvântarea pe care ţi-a dat-o a fost foarte diferită de aşteptările tale. În providenţa Sa, Dumnezeu a plănuit să te aducă într-o legătură mai apropiată cu biserica Sa, ca să ajungi să te încrezi mai puţin în tine însuţi şi să te încrezi mai mult în aceia pe care El îi conduce în vederea înaintării lucrării Sale.

Dumnezeu ascultă fiecare rugăciune sinceră — Mărturii pentru comunitate 3:415, 416.

Dumnezeu răspunde la rugăciune la timpul rânduit de El — Pe întregul parcurs al căsătoriei lui, Zaharia se rugase pentru un fiu. Acum, el şi soţia lui erau bătrâni şi, chiar dacă rugăciunea lor rămăsese fără răspuns, ei nu au murmurat. Dumnezeu nu uitase, ci avusese timpul rânduit de El pentru a răspunde acestei rugăciuni, iar când situaţia părea fără speranţă, Zaharia a primit răspunsul. — Comentarii Biblice ale AZŞ 5:1114.

De ce răspunsurile la rugăciune ar putea să fie amânate — Dumnezeu nu răspunde întotdeauna de prima dată când ne rugăm, pentru că, dacă ar face aşa, noi am putea crede că avem dreptul să primim toate binecuvântările şi favorurile pe care le-a revărsat asupra

noastră. In loc să ne cercetăm inima pentru a vedea dacă nutrim vreun rău, dacă ne îngăduim vreun păcat, noi am ajunge să fim neglijenţi şi nu am reuşi să ne dăm seama de dependenţa noastră de El şi de nevoia noastră de a primi ajutorul Său. — The Review and Herald, 9 iunie, 1891.

În Scripturi se află făgăduinţe preţioase pentru aceia care aşteaptă ajutorul Domnului. Cu toţii dorim un răspuns imediat la rugăciunile noastre şi, dacă ele nu primesc un răspuns imediat, suntem ispitiţi să ne descurajăm. Aşadar, experienţa m-a învăţat că aceasta este o greşeală mare. Amânarea răspunsului este pentru binele nostru deosebit. Noi avem ocazia de a vedea dacă credinţa noastră este adevărată şi sinceră sau schimbătoare ca valurile mării. Trebuie să ne legăm pe altar cu funiile puternice ale credinţei şi dragostei şi să lăsăm răbdarea să-şi îndeplinească lucrarea ei desăvârşită. Credinţa se întăreşte printr-o exercitare continuă. Aşteptarea aceasta nu înseamnă că, dacă îi cerem Domnului vindecarea, noi nu avem nimic de făcut. Dimpotrivă, noi trebuie să folosim cât mai bine mijloacele pe care Domnul, în bunătatea Sa, le-a pus la dispoziţie pentru împlinirea nevoilor noastre. — Sfaturi pentru sănătate, 380, 381.

Continuaţi să vă rugaţi, chiar dacă răspunsul nu vine — Uneori, răspunsurile la rugăciunile noastre vin imediat. Alteori, trebuie să aşteptăm cu răbdare şi să continuăm să cerem stăruitor lucrurile de care avem nevoie, asemenea acelui om din pildă care a cerut pâine cu insistenţă. „Dacă unul dintre voi are un prieten şi se duce la el la miezul nopţii şi-i zice” ... etc. Învăţătura aceasta înseamnă mai mult decât putem să ne imaginăm. Noi trebuie să continuăm să cerem, chiar dacă nu vedem răspunsul imediat la rugăciunile noastre. „De aceea şi Eu vă spun: Cereţi şi vi se va da; căutaţi şi veţi găsi; bateţi şi vi se va deschide. Fiindcă oricine cere capătă; cine caută găseşte; şi celui ce bate, i se deschide” (Luca 11, 9.10).

Avem nevoie de har, avem nevoie de iluminarea divină, pentru ca, prin ajutorul Duhului, să ştim cum să cerem lucrurile de care avem nevoie, Dacă vor fi inspirate de îndemnurile Domnului, cererile noastre vor primi răspuns. — Sfaturi pentru sănătate, 380.

Răspunsuri amânate pentru a da pe faţă egoismul nostru — Acela care l-a binecuvântat pe slujbaşul împărătesc din Capernaum vrea tot aşa de mult să ne binecuvânteze şi pe noi. Dar, la fel ca tatăl îndurerat, noi îl căutăm pe Mântuitorul de multe ori, din dorinţa de a câştiga bunuri pământeşti. Noi avem încredere în iubirea Lui numai când ni se împlinesc cererile. Mântuitorul vrea să ne dea binecuvântări mai mari decât acelea pe care le cerem şi întârzie cu răspunsul, ca să ne poată arăta răutatea din inimă şi cât de mult avem nevoie de harul Lui. El vrea să renunţăm la egoismul care ne determină să-L căutăm. Când mărturisim starea noastră rea şi lipsa noastră de putere, trebuie să ne încredem cu totul în iubirea Lui.

Slujbaşul împărătesc voia să vadă împlinirea rugăciunii sale înainte ca să creadă, dar el a trebuit să primească asigurarea lui Isus că rugăciunea lui era ascultată şi binecuvântarea era

dată. Noi trebuie să învăţăm acelaşi lucru. Nu trebuie să credem pentru că vedem sau simţim că Dumnezeu ne ascultă. Trebuie să ne încredem în făgăduinţele Lui. Când venim la El în credinţă, fiecare cerere pătrunde în inima lui Dumnezeu. Când am cerut binecuvântările Lui, trebuie să credem în acelaşi timp că le primim şi să-I mulţumim că le-am primit. Apoi să ne vedem de îndatoririle noastre, fiind siguri că binecuvântarea se va da, atunci când vom avea mai mare nevoie de ea. Când am învăţat să facem lucrul acesta, vom şti că rugăciunile noastre au fost ascultate. Dumnezeu va face pentru noi „nespus mai mult", „potrivit cu bogăţia slavei Sale" şi „după lucrarea puterii tăriei Lui" (Efeseni 3, 20.16; 1, 19), — Hristos, Lumina lumii, 200.

Rugăciunile la cure aparent nu primim răspuns ar putea să fie printre binecuvântările noastre cele mai mari — În grija Sa iubitoare şi în interesul arătat faţă de noi, adesea, Cel care ne înţelege mai bine decât ne înţelegem noi înşine refuză să ne lase să căutăm în mod egoist satisfacerea propriei ambiţii. El nu ne permite să trecem pe lângă îndatoririle comune, dar sfinte, care se află chiar lângă noi. Adesea, aceste îndatoriri reprezintă tocmai pregătirea esenţială pentru o lucrare mai înaltă. Deseori, planurile noastre dau greş numai pentru a avea succes acelea pe care le are Dumnezeu pentru noi.

Nu suntem niciodată chemaţi să facem cu adevărat un sacrificiu pentru Dumnezeu. El ne cere să-I cedăm multe lucruri, dar dacă facem aşa, nu renunţăm decât la ceva ce ne împiedică în calea noastră spre cer. Chiar şi când ni se cere să renunţăm la acele lucruri care sunt bune în ele însele, putem fi siguri că Dumnezeu ne pregăteşte un bine şi mai mare.

În viaţa viitoare, tainele care aici ne-au necăjit şi dezamăgit ni se vor desluşi. Vom vedea că rugăciunile noastre aparent neascultate şi aşteptările noastre zadarnice s-au numărat printre binecuvântările cele mai mari.

Trebuie să privim fiecare îndatorire ca fiind sfântă, oricât de umilă ar fi, pentru că ea este o parte din slujirea adusă lui Dumnezeu. Rugăciunea noastră zilnică ar trebui să fie: „Doamne, ajută-mă să fac tot ce pot mai bine. Învaţă-mă cum să fac o lucrare mai bună. Dă-mi energie şi voioşie. Ajută-mă să aduc în slujirea mea spiritul iubitor eu care a slujit Mântuitorul". — Divina vindecare, 473, 474.

Uneori, Dumnezeu nu ne dă lucrurile pe care le cerem, deoarece are ceva mai bun pentru noi — Când venim la El, trebuie să ne rugăm să fim făcuţi în stare să împlinim scopul Său şi să cerem ca dorinţele şi interesele noastre să poată fi pierdute în ale Lui. Trebuie să recunoaştem că acceptăm voinţa Sa, nu să ne rugăm ca El să fie de acord cu voinţa noastră. Este mai bine pentru noi că Dumnezeu nu răspunde întotdeauna la rugăciunile noastre exact când dorim şi în modalitatea pe care o dorim noi. El va face pentru noi mai mult şi mai bine decât să împlinească toate dorinţele noastre, pentru că înţelepciunea noastră nu este bună. — Mărturii pentru comunitate 4:148.

Rugăciunea care vine dintr-o inimă stăruitoare şi credincioasă este acea rugăciune eficientă şi fierbinte, care valorează mult. Dumnezeu nu răspunde totdeauna la rugăciuni aşa cum aşteptăm, pentru că noi nu putem cere lucruri care ar fi spre cel mai mare bine al nostru, dar, în iubirea şi înţelepciunea Lui nemărginită, El ne va da acele lucruri de care noi avem cea mai mare nevoie. — Mărturii pentru comunitate 4:531.

Noi trebuie să conlucrăm cu Dumnezeu în răspunsul la rugăciunile noastre — În Cuvântul lui Dumnezeu sunt reprezentate două tabere opuse, care influenţează şi conduc acţiunile omeneşti din lumea noastră. Aceste tabere lucrează cu fiecare făptură omenească. Aceia care se află sub conducerea lui Dumnezeu şi sunt influenţaţi de îngerii Săi vor fi în stare să vadă lucrările viclene ale puterilor nevăzute ale întunericului. Aceia care doresc să fie în armonie cu slujitorii cereşti vor fi foarte serioşi în împlinirea voinţei lui Dumnezeu. Ei nu trebuie să acorde niciun loc lui Satana şi îngerilor lui.

Dacă nu veghem fără încetare, vom fi biruiţi de vrăjmaşul. Deşi tuturor ne-a fost făcută o descoperire solemnă a voinţei lui Dumnezeu cu privire la noi, totuşi cunoaşterea voinţei Sale nu înlătură nevoia de a-I adresa cereri stăruitoare pentru ajutor şi de a căuta sârguincios să conlucrăm cu El în răspunsul la rugăciunile înălţate. El îşi îndeplineşte scopurile prin intermediul uneltelor omeneşti. — Comentarii Biblice ale AZŞ 6:1119.

Rugăciunile făcute cu jumătate de inimă nu vor aduce răspunsuri — Dumnezeu va fi totul pentru noi, dacă îi vom îngădui să fie. Rugăciunile noastre apatice, rostite cu jumătate de inimă, nu ne vor aduce rezultate din ceruri. Oh, trebuie să stăruim în rugăciune! Să cerem cu credinţă, să aşteptăm cu credinţă, să primim cu credinţă, să ne bucurăm în nădejde, pentru că oricine caută găseşte. Fiţi serioşi în privinţa aceasta. Căutaţi-L pe Dumnezeu cu toată inima. Oamenii îşi pun tot sufletul şi seriozitatea în lucrurile trecătoare pe care vor să le realizeze, până când eforturile lor sunt încununate de succes. învăţaţi cu toată seriozitatea îndeletnicirea de a căuta binecuvântările pe care Dumnezeu le-a făgăduit şi, printr-un efort perseverent şi hotărât, veţi avea lumina Sa, adevărul Său şi harul Său îmbelşugat.

Strigaţi după Dumnezeu cu sinceritate şi cu foame a sufletului. Luptaţi cu solii cereşti până când veţi avea biruinţa. Puneţi-vă toată făptura în mâinile Domnului: trup, suflet şi spirit şi hotărâţi-vă să fiţi slujitorii Săi iubitori şi consacraţi, conduşi de voinţa şi gândirea Sa şi pătrunşi de Duhul Său.

Spuneţi-I lui Isus dorinţele voastre cu toată sinceritatea sufletului. Nu vi se cere să aveţi o conversaţie lungă cu Dumnezeu sau să-I ţineţi o predică, dar spuneţi-I cu inima plină de întristare pentru păcatele voastre astfel: „Scapă-mă, Doamne, sau voi pieri!”. Pentru asemenea suflete există speranţă. Ele vor căuta, vor cere, vor bate şi vor găsi. Când Domnul Isus va ridica povara păcatului care zdrobeşte sufletul vostru, veţi trăi experienţa binecuvântării păcii lui Hristos. — Our High Calling, 131.

Rugăciunea pentru iertare primeşte întotdeauna un răspuns imediat — În unele cazuri de vindecare, Isus n-a dat îndată binecuvântarea cerută. Totuşi, în cazuri de lepră, când I se cerea ajutorul, cererea era ascultată de îndată. Atunci când ne rugăm pentru binecuvântări pământeşti, răspunsul la rugăciune poate să întârzie sau este posibil ca Dumnezeu să ne dea altceva decât lucrul pe care îl cerem, dar nu aşa se întâmplă când cerem să fim scăpaţi de păcat. Dorinţa Lui este tocmai să ne cureţe de păcat, să facă din noi copii ai Lui şi să ne dea putere pentru a trăi o viaţă sfântă. Hristos „S-a dat pe Sine Însuşi pentru păcatele noastre, ca să ne smulgă din acest veac rău, după voia Dumnezeului nostru şi Tatăl" (Galateni 1, 4). „Îndrăzneala pe care o avem la El este că, dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă. şi dacă ştim că ne ascultă, orice I-am cere, ştim că suntem stăpâni pe lucrurile pe care I le-am cerut" (1 Ioan 5, 14.15). „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept ca să ne ierte păcatele şi să ne cureţe de orice nelegiuire" (1 Ioan 1, 9).

Hristos prezintă rugăciunile noastre înaintea Tatălui, ca şi când ar fi cererile Sale — Îndată ce se apropie de tronul harului, orice copil al lui Dumnezeu ajunge să fie clientul marelui Avocat. La cea dintâi rostire a părerii lui de rău şi a cererii lui de iertare, Hristos preia cazul lui ca fiind al Său, prezentând rugămintea înaintea Tatălui, ca şi când ar fi cererea Sa. — Mărturii pentru comunitate 6:364.

Mulţumiţi şi lăudaţi pe Dumnezeu pentru rugăciunile ascultate — În capitolul al doilea din 1 Samuel este redată rugăciunea unei femei consacrate, care îi slujea lui Dumnezeu şi Îl slăvea. Ea se ruga: „Mi se bucură inima în Domnul, puterea mea a fost înălţată de Domnul; mi s-a deschis larg gura împotriva vrăjmaşilor mei, căci mă bucur de ajutorul Tău. Nimeni nu este sfânt ca Domnul; nu este alt Dumnezeu decât Tine; nu este stâncă aşa ca Dumnezeul nostru". Jertfa de mulţumire a Anei pentru răspunsul primit la rugăciunea ei este o lecţie pentru aceia care primesc astăzi răspunsuri la cererile lor. Oare neglijăm noi să-i adresăm laude şi mulţumiri lui Dumnezeu pentru bunătatea Sa iubitoare?

David declară: „Iubesc pe Domnul, căci El aude glasul meu, cererile mele. Da, El şi-a plecat urechea spre mine, de aceea-L voi chema toată viaţa mea". Bunătatea manifestată de Dumnezeu prin faptul că ascultă rugăciunile noastre şi răspunde ne face să avem obligaţia serioasă de a ne exprima recunoştinţa pentru favorurile pe care ni le oferă. Ar trebui să-L lăudăm pe Dumnezeu mai mult decât o facem. Binecuvântările primite ca răspuns la rugăciune trebuie să fie recunoscute cu promptitudine. Raportul lor trebuie să fie scris în jurnalul nostru, pentru ca, atunci când luăm cartea în mână, să ne aducem aminte de bunătatea Domnului şi să lăudăm numele Său sfânt. — The Review and Herald, 7 mai, 1908.

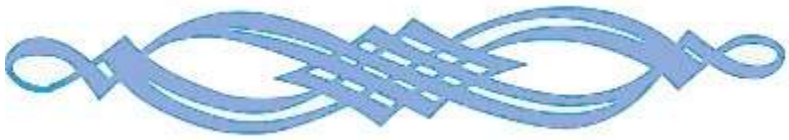

Capitolul 12 — Rugăciunea şi Înviorarea Spirituală

Înviorarea va veni numai ca răspuns la rugăciune — Cea mai mare şi cea mai urgentă dintre toate nevoile noastre este o înviorare a adevăratei evlavii în rândurile noastre. Trebuie să depunem un efort stăruitor pentru a obţine binecuvântarea Domnului, nu pentru că Dumnezeu nu este doritor să reverse binecuvântarea Sa asupra noastră, ci pentru că noi suntem nepregătiţi să o primim. Tată! nostru ceresc este mai doritor să le dea Duhul Său cei Sfânt celor ce Îl cer, decât sunt părinţii pământeşti doritori să le dea daruri bune copiilor lor. Cu toate acestea, lucrarea noastră este aceea de a ne mărturisi păcatul, de a ne umili, de a ne pocăi şi de a ne ruga stăruitor, îndeplinind astfel condiţiile pe care le-a pus Dumnezeu când a făgăduit că ne va da binecuvântarea Sa. Înviorarea spirituală trebuie să fie aşteptată numai ca răspuns la rugăciune. — Selected Messages 1:121.

În zilele noastre este nevoie de o înviorare a acelei religii trăite din toată inima, aşa cum a fost aceea pe care au experimentat-o israeliţii din vechime. Asemenea lor, trebuie să aducem roade vrednice de pocăinţă, să renunţăm la păcatele noastre, să curăţim templul întinat al inimii, pentru ca Domnul Isus să poată domni în el. Este nevoie de rugăciune — de o rugăciune stăruitoare şi biruitoare. Mântuitorul nostru a lăsat făgăduinţe preţioase pentru cei ce se roagă şi sunt pocăiţi cu adevărat. Astfel de oameni nu vor căuta faţa Sa în zadar. De asemenea, prin exemplul propriu, El ne-a învăţat despre necesitatea rugăciunii. El Însuşi, ca Maiestate a cerului, a petrecut întreaga noapte în comuniune cu Tatăl Său. Dacă Răscumpărătorul lumii nu S-a considerat prea neprihănit, prea înţelept, prea sfânt pentru a mai căuta ajutor de la Dumnezeu, atunci noi, muritori supuşi greşelii, avem o nevoie absolută de ajutorul divin. În pocăinţă şi cu credinţă, fiecare creştin adevărat va merge adesea la „scaunul harului, ca să capete îndurare şi să găsească har şi să fie ajutat în vreme de nevoie”. — Signs of the Times, 26 ianuarie, 1882.

Rugăciunea ne aduce în legătură cu Dumnezeu — Dacă venim la Dumnezeu, simţindu-ne dependenţi şi neajutoraţi, aşa cum într-adevăr suntem, şi dacă Îi facem cunoscute nevoile noastre, cu umilinţă şi cu încredere, Cel a cărui cunoştinţă este fără margini, care vede toată creaţiunea Sa şi conduce totul prin voinţa şi Cuvântul Său, poate şi va asculta strigătele noastre şi va face ca lumina să strălucească în inima noastră. Prin rugăciune sinceră, noi suntem aduşi în legătură cu inima Celui Atotputernic. Poate că nu vom avea, în momentul acela, dovada clară că faţa Mântuitorului nostru este plecată asupra noastră cu o expresie de milă şi dragoste, şi totuşi este aşa. Poate că nu simţim atingerea Sa vizibilă, dar mâna Sa este îndreptată spre noi cu iubire, milă şi înţelegere. — Calea către Hristos, 97.

Rugăciunile noastre se înalţă la cer udate cu sângele curăţitor al lui Hristos — Serviciile religioase, rugăciunile, laudele, mărturisirile pline de căinţă ale păcatului se înalţă de la credincioşii cei adevăraţi până la Sanctuarul ceresc, asemenea unei jertfe de tămâie.

Totuşi, pentru că vin de la făpturi omeneşti căzute, ele sunt aşa de întinate, încât, dacă nu ar fi curăţite de sângele lui Hristos, nu ar putea să aibă niciodată valoare înaintea lui Dumnezeu. Ele nu se înalţă într-o stare de curăţie deplină şi, dacă nu ar fi Mijlocitorul care Se află la dreapta lui Dumnezeu, ca să le cureţe prin neprihănirea Sa şi să le prezinte, nu ar fi bine primite de Dumnezeu. Toate jertfele de tămâie care se înalţă din sanctuarele pământeşti trebuie să fie udate cu stropii curăţitori ai sângelui lui Hristos. El ţine înaintea Tatălui Său cădelniţa cu meritele Sale, în care nu există nicio urmă de degradare pământească. El adună în cădelniţa aceasta rugăciunile, laudele şi mărturisirile poporului Său şi, alături de ele, pune propria neprihănire desăvârşită. Apoi, înmiresmată de meritele ispăşirii lui Hristos, tămâia ajunge înaintea lui Dumnezeu fiind sfântă şi întru totul vrednică de primit. După aceea, sunt trimise înapoi răspunsuri pline de har. — Selected Messages 1:344.

În rugăciune simţim prezenţa lui Isus — Dacă îl păstrăm pe Domnul în atenţia noastră, îngăduind inimii noastre să-şi exprime mulţumirea şi laudele la adresa Lui, viaţa noastră religioasă îşi va păstra o stare de înviorare continuă. Rugăciunile noastre vor lua forma unei conversaţii cu Dumnezeu, ca şi când am vorbi cu un prieten.

El ne va descoperi tainele Sale în mod personal. Adesea, vom trăi un simţământ fericit al prezenţei Domnului Isus. — Parabolele Domnului Hristos, 129.

Duhul Sfânt a venit în Ziua Cincizecimii ca răspuns la rugăciune — Asupra ucenicilor care aşteptau şi se rugau, Duhul Sfânt a venit cu o asemenea plenitudine, încât a cuprins fiecare inimă. Cel Infinit S-a manifestat cu putere în biserica Sa. Era ca şi cum această putere fusese zăvorâtă de veacuri, iar acum, Cerul se bucura de faptul că putea să reverse asupra bisericii bogăţiile harului Duhului Sfânt. Sub influenţa Duhului Sfânt, cuvintele de pocăinţă şi mărturisire se amestecau cu imnuri de laudă pentru păcatele iertate. Se auzeau cuvinte de mulţumire şi profeţii. Cerul întreg s-a coborât să privească şi să adore înţelepciunea fără egal şi de necuprins a iubirii. Cuprinşi de uimire, apostolii au exclamat: „Iată, aceasta este dragostea”. Ei au ajuns să fie conştienţi de darul care le-a fost dat. Care a fost urmarea? Sabia Duhului, proaspăt ascuţită cu putere şi scăldată în fulgerele cerului, şi-a croit drum prin necredinţă. Mii au fost convertiţi într-o zi. — Istoria faptelor apostolilor, 38.

Ar trebui să ne rugăm pentru Duhul Sfânt aşa cum s-au rugat ucenicii la Cincizecime — Inima trebuie să fie golită şi curăţită de orice întinare, pentru ca Duhul Sfânt să locuiască în ea. Cu ocazia Cinzecimii, primii ucenici s-au pregătit pentru revărsarea Duhului Sfânt,

mărturisindu-şi păcatele şi renunţând la ele, rugându-se şi consacrându-se lui Dumnezeu. Aceeaşi lucrare este necesară acum, dar într-o măsură mai mare....

Dacă nu progresăm zilnic în exemplificarea virtuţilor creştine, nu vom recunoaşte manifestarea Duhului Sfânt în ploaia târzie. Este posibil ca aceasta să vină în inima tuturor celor din jurul nostru, dar noi nu o vom discerne şi nici nu o vom primi....

Harul divin este necesar la început, harul divin este necesar la fiecare pas al înaintării şi numai harul divin este în stare să desăvârşească lucrarea. Nu există niciun moment în care ne putem relaxa într-o atitudine neglijentă. Să nu uităm niciodată avertizările lui Hristos; „Vegheaţi în rugăciune", „Vegheaţi ... şi rugaţi-vă neîncetat". Legătura cu Dumnezeu în fiecare clipă este esenţială pentru progresul nostru. Chiar dacă am avut o măsură a Duhului lui Dumnezeu, totuşi trebuie să căutăm fără încetare să primim tot mai mult, prin rugăciune şi prin credinţă. — Mărturii pentru pastori, 507, 508. Noi ar trebui să ne rugăm tot aşa de stăruitor pentru coborârea Duhului Sfânt, cum s-au rugat ucenicii în Ziua Cincizecimii. Dacă ei au avut nevoie de Duhul Sfânt în timpul acela, cu atât mai mult avem noi nevoie astăzi.

Fără Duhul şi puterea lui Dumnezeu, ar fi zadarnic să lucrăm pentru a prezenta adevărul. — Australasian Union Conference Record, 1 aprilie, 1898.

Cereţi prin credinţă împlinirea făgăduinţei Duhului Sfânt — Duhul Sfânt le este dat numai acelora care caută cu umilinţă pe Dumnezeu, care urmează călăuzirea şi harul Său. Puterea Iui Dumnezeu aşteaptă să fie cerută şi primită. Această binecuvântare făgăduită, dacă este cerută prin credinţă, aduce cu sine toate celelalte binecuvântări. Ea se dă potrivit cu bogăţiile harului lui Hristos, iar El este gata să dea fiecărui suflet atât cât poate să primească. — Hristos, Lumina lumii, 673.

Rugaţi-vă pentru ploaia târzie — Trebuie să ne rugăm ca Dumnezeu să deschidă izvoarele apei vieţii. Fiecare trebuie să primească apa vie pentru el însuşi. Acum, în timpul ploii târzii, să ne rugăm cu inima smerită şi cu toată stăruinţa, pentru ca torentele harului să se poată revărsa peste noi. Să ne rugăm cu ocazia fiecărei adunări, să ne rugăm lui Dumnezeu să dea chiar acum sufletului nostru căldura şi umiditatea necesară germinării seminţei. În timp ce ne rugăm lui Dumnezeu pentru Duhul Sfânt, El va realiza în noi blândeţea şi smerenia inimii, o dependenţă conştientă de El pentru a primi ploaia târzie care ne desăvârşeşte. Dacă vom cere cu credinţă binecuvântarea, o vom primi, aşa cum a făgăduit Dumnezeu. — Mărturii pentru pastori, 508.

Fiţi plini de zel în rugăciune şi în puterea Duhului Sfânt — Avem nevoie de influenţa înviorătoare a Duhului Sfânt al lui Dumnezeu. „Nu prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oştirilor". Rugaţi-vă neîncetat şi vegheaţi, lucrând în armonie cu rugăciunile voastre. Când vă rugaţi, încredeţi-vă în Dumnezeu. Este timpul ploii târzii, când Domnul va da o măsură bogată a Duhului Său. Fiţi plin de zel în rugăciune şi vegheaţi în Duhul Sfânt. — Mărturii pentru pastori, 512.

Satana se teme când poporul lui Dumnezeu se roagă pentru Duhul Sfânt — Satana nu se teme de nimic aşa de mult cum se teme că poporul lui Dumnezeu va elibera calea,

îndepărtând orice piedică, aşa încât Domnul să poată revărsa Duhul Său asupra unei biserici ofilite şi asupra unei adunări nepocăite. Dacă Satana şi-ar fi împlinit scopul, nu ar fi avut loc niciodată o altă înviorare spirituală, mare sau mică, până la sfârşitul timpului. Totuşi noi nu suntem în neştiinţă cu privire la metodele lui. Noi putem să ne împotrivim puterii lui. Când calea va fi pregătită pentru Duhul lui Dumnezeu, binecuvântarea va veni. Satana nu poate să împiedice o ploaie de binecuvântări care coboară asupra poporului lui Dumnezeu, aşa cum nu poate să închidă ferestrele cerului, pentru ca ploaia să nu poată cădea pe pământ. Oamenii răi şi diavolii nu sunt în stare să împiedice lucrarea lui Dumnezeu sau să îndepărteze prezenţa Sa din adunările celor ce alcătuiesc poporul Său, dacă ei îşi mărturisesc păcatele şi le înlătură cu o inimă supusă şi smerită şi dacă ei cer cu credinţă împlinirea făgăduinţelor Sale. — Selected Messages 1:124.

Duhul însoţeşte fiecare rugăciune sinceră — Religia care vine de la Dumnezeu este singura religie care duce la Dumnezeu. Pentru a-L sluji corect, trebuie să fim născuţi din Duhul Sfânt. El va curăţi inima şi va înnoi mintea, dându-ne o nouă putere de a-L cunoaşte şi a-L iubi pe Dumnezeu. El ne va face să ascultăm de bunăvoie de toate cerinţele Lui. Aceasta este adevărata închinare. Ea este rodul lucrării Duhului Sfânt, Toate rugăciunile sincere sunt inspirate de Duhul si asemenea rugăciuni sunt plăcute Iui Dumnezeu. Oriunde un suflet Îl caută pe Dumnezeu, se dă pe faţă lucrarea Duhului, iar Dumnezeu Se descoperă acelui suflet. Deoarece asemenea închinători caută, El aşteaptă să-i primească şi să facă din ei fiii şi fiicele Lui. — Hristos, Lumina lumii, 189.

Rugăciunea lipsită de o activitate stăruitoare pentru ceilalţi conduce la formalism — Dumnezeu nu doreşte ca vreunul dintre noi sa se facă pustnic sau călugăr şi să se retragă din lume pentru a face numai rugăciuni. Viaţa noastră trebuie să se asemene vieţii Domnului Hristos atât când era pe munte în rugăciune, cât şi după aceea, când era în mijlocul mulţimii. Cel care doar se roagă, nefăcând nimic altceva, în curând va înceta şi să se roage sau rugăciunile lui vor ajunge să fie o simplă formalitate. Când oamenii se retrag din viaţa socială, departe de sfera îndatoririlor creştine şi de purtarea crucii, când încetează să lucreze cu zel pentru Domnul care a lucrat cu zel pentru ei, ajung să nu mai aibă pentru ce să se roage şi pierd simţământul nevoii de rugăciune. Rugăciunile lor devin individualiste şi egoiste.

Ei nu se pot ruga pentru nevoile omenirii sau pentru înălţarea şi edificarea împărăţiei Iui Dumnezeu, cerând putere pentru această lucrare. — Calea către Hristos, 101.

Progresul spiritual depinde de rugăciune — Dacă vrem să progresăm în viaţa spirituală, trebuie să ne rugăm mai mult. Cât de mult ne rugam când solia adevărului a fost vestită pentru prima dată! Cât de des vocea mijlocirii s-a auzit în cameră, în hambar, în livadă sau în dumbravă! Adesea am petrecut ore întregi în rugăciuni stăruitoare, doi sau trei împreună, cerând împlinirea făgăduinţei. Adesea, suspinul plânsului era auzit, iar apoi, vocea mulţumirii şi a cântecului de laudă. Acum, ziua Domnului este mai aproape decât

atunci când am crezut prima dată şi de aceea, trebuie să fim mai doritori, mai zeloşi şi mai fierbinţi decât în acele zile de început. Primejdiile sunt mult mai mari acum decât atunci. — Mărturii pentru comunitate 5:161, 162.

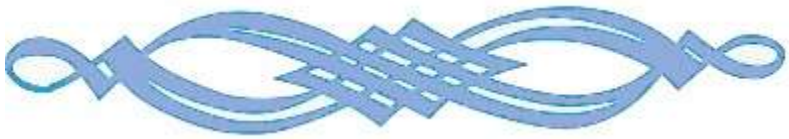

Capitolul 13 — Oameni al Rugăciunii

Enoh

Rugăciunea a fost respiraţia sufletului său — Printr-o astfel de comuniune cu Dumnezeu, Enoh a ajuns să reflecte din ce în ce mai mult chipul divin. Faţa lui radia de o lumină sfântă, aceeaşi lumină care a strălucit pe chipul Domnului Isus. După ce revenea din aceste perioade de comuniune divină, chiar şi cei nereligioşi vedeau cu uimire amprenta Cerului pe chipul lui.

Odată cu trecerea secolelor, credinţa lui a devenit tot mai puternică şi iubirea lui tot mai arzătoare. Pentru Enoh, rugăciunea era ca o respiraţie a sufletului. El trăia în atmosfera cerului. — Slujitorii evangheliei, 52.

Chinuit de creşterea stricăciunii celor nelegiuiţi şi temându-se ca nu cumva necredinţa lor să slăbească respectul lui faţă de Dumnezeu, Enoh a evitat legătura continuă cu ei şi a petrecut mai mult timp în singurătate, consacrându-se meditaţiei şi rugăciunii. Astfel, el zăbovea înaintea Domnului, căutând o cunoaştere mai clară a voii Sale, ca să o poată împlini. Pentru el, rugăciunea era respiraţia sufletului. El trăia chiar în atmosfera cerului. — Patriarhi şi profeţi, 85.

Enoh a umblat cu Dumnezeu prin rugăciune — Aş dori să întipăresc în mintea celor care lucrează pentru Dumnezeu marea nevoie a rugăciunii continue şi stăruitoare. Ei nu pot să stea pe genunchi tară încetare, dar pot să îşi înalţe inima spre Dumnezeu. Aceasta a fost modalitatea în care Enoh a umblat cu Dumnezeu. — The Review and Herald, 10 noiembrie, 1885.

În timp ce suntem angajaţi în lucrarea noastră zilnică, ar trebui să ne înălţăm sufletul către Cer, în rugăciune. Aceste cereri tăcute se vor înălţa ca fumul de tămâie înaintea tronului harului, iar duşmanul va fi pus în încurcătură. Creştinul a cărui inimă este îndreptată în felul acesta spre Dumnezeu nu poate să fie biruit. Niciun lucru rău nu poate să-i distrugă pacea. Toate făgăduinţele din Cuvântul lui Dumnezeu, toată puterea harului divin, toate resursele lui Iehova sunt promise pentru asigurarea eliberării lui. Astfel s-a întâmplat când Enoh a umblat cu Dumnezeu. Dumnezeu a fost cu el, un ajutor prezent în vreme de nevoie. — Solii pentru tineret, 249.

Oamenii îl căutau pe Enoh pentru rugăciune — Enoh a ajuns un predicator al neprihănirii, făcându-le cunoscut oamenilor ce îi descoperise Dumnezeu. Aceia care se temeau de Domnul îl căutau pe acest om sfânt pentru ca ei să le împărtăşească învăţăturile şi rugăciunile lui. — Patriarhi şi profeţi, 86.

Cu cât activitatea lui Enoh era mai intensă, cu atât rugăciunile lui erau mai fierbinţi — Enoh a menţinut cu stăruinţă comuniunea cu Dumnezeu, în mijlocul unei vieţi de muncă activă. Cu cât activitatea lui era mai intensă şi mai presantă, cu atât rugăciunile lui

erau mai constante şi mai fierbinţi. La anumite intervale, ei continua să se retragă din societate. După ce rămânea un timp între oameni, în mijlocul societăţii, lucrând în favoarea lor prin sfat şi exemplu, el se retrăgea pentru a petrece un timp în singurătate, flămânzind şi însetând după cunoştinţa divină pe care numai Dumnezeu o poale da. — Patriarhi şi profeţi, 86, 87.

Avraam

Rugăciunea zilnică să se înalţe către Dumnezeu ca o mireasmă plăcută — Viaţa lui Avraam, prietenul lui Dumnezeu, a fost o viaţă de rugăciune. Oriunde îşi aşeza cortul, aproape de el era construit şi un altar pe care se aduceau jertfele de dimineaţa şi de seara. Când îşi muta cortul, altarul rămânea. Iar canaanitul nomad, când ajungea la altarul acela, ştia cine fusese acolo. După ce îşi întindea cortul, repara altarul şi se închina Dumnezeului celui viu.

Tot la fel, căminele creştinilor ar trebui să fie nişte lumini în lume. Din ele, dimineaţa şi seara ar trebui să se înalţe rugăciuni către Dumnezeu, ca o mireasmă plăcută. Îndurările şi binecuvântările Sale vor coborî asupra celor plecaţi în rugăciune, ca rouă de dimineaţă.

Taţilor şi mamelor, în fiecare dimineaţă şi în fiecare seară, adunaţi-vă copiii în jurul vostru şi, în cerere umilă, înălţaţi-vă inima către Dumnezeu, după ajutor. Cei scumpi ai voştri sunt expuşi ispitei. Hărţuieli zilnice tulbură calea celor tineri şi a celor bătrâni. Aceia care doresc să ducă o viaţă plină de răbdare, iubire şi voie bună trebuie să se roage. Numai primind ajutor neîntrerupt de la Dumnezeu, putem obţine biruinţă asupra eului.

În fiecare dimineaţă, voi şi copiii voştri, consacraţi-vă lui Dumnezeu pentru ziua aceea. Nu faceţi socoteli pentru luni şi ani. Nu vă aparţin. Vouă vi se dă o zi scurtă. Lucraţi în cursul orelor ei pentru Domnul, ca şi cum aceasta ar fi ultima voastră zi pe pământ. Puneţi toate planurile voastre în faţa lui Dumnezeu pentru a fi aduse la îndeplinire sau părăsite, aşa cum vă va arăta providenţa Lui. Primiţi planurile Lui în locul planurilor voastre, chiar dacă primirea lor cere părăsirea celor mai dragi proiecte ale voastre. În felul acesta, viaţa va fi modelată tot mai mult după exemplul divin şi „pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile şi gândurile în Hristos Isus” (Filipeni 4, 7). — Mărturii pentru comunitate 7:44.

Avraam s-a rugat eu credinţă, în ciuda situaţiilor dificile — Avraam nu a putut să explice felul în care îl călăuzea Providenţa, el nu ajunsese la împlinirea aşteptărilor lui, dar şi-a păstrat statornic încrederea în făgăduinţa aceasta: „Te voi binecuvânta; îţi voi face un nume mare şi vei fi o binecuvântare”. El s-a rugat stăruitor, gândindu-se cum să apere viaţa oamenilor şi a turmelor sale, dar nu a îngăduit ca situaţiile în care s-a aflat să-i zguduie credinţa în cuvântul lui Dumnezeu. — Conflict and Courage, 45.

Avraam s-a rugat lui Dumnezeu cu încrederea cu care se roagă un copil când îi cere ceva tatălui său — Doi dintre solii cerului au plecat, lăsându-l pe Avraam singur cu Acela

pe care Îl cunoştea acum ca fiind Fiul lui Dumnezeu. Omul credinţei a mijlocit în favoarea locuitorilor Sodomei. Cândva îi salvase cu sabia sa, acum, el se străduia să-i salveze prin rugăciune. Lot şi familia lui locuiau încă acolo, iar iubirea neegoistă care îl determinase pe Avraam să-i scape de elamiţi căuta acum să-i salveze, dacă era voia lui Dumnezeu, de furtuna judecăţii divine.

Cu profund respect şi cu umilinţă, el şi-a început mijlocirea: „Iată, am îndrăznit să vorbesc Domnului, eu, care nu sunt decât praf şi cenuşă". Nu era nicio încredere în sine, nicio mândrie cu propria neprihănire. El nu a cerut vreo favoare pe temeiul ascultării sale sau al sacrificiilor pe care le-a făcut supunându-se voii lui Dumnezeu. Fiind el însuşi păcătos, a mijlocit în favoarea păcătoşilor. Un astfel de spirit vor da pe faţă cei care se vor apropia de Dumnezeu. Totuşi Avraam a dat pe faţă o încredere ca a unui copil care se roagă unui tată iubitor. El s-a apropiat de solul ceresc şi I-a prezentat cererea sa cu căldură.

Iubirea faţă de sufletele pieritoare a inspirat rugăciunea lui Avraam. Cu toate că îi era scârbă de păcatele acelei cetăţi corupte, el dorea ca păcătoşii să poată fi salvaţi. Profundul său interes pentru Sodoma ne înfăţişează neliniştea pe care ar trebui s-o simţim pentru cei nepocăiţi. Noi ar trebui să cultivăm ură faţă de păcat, dar milă şi iubire faţă de cei păcătoşi. — Patriarhi şi profeţi, 139, 140.

Iacov

Experienţa lui Iacov ne învaţă importanţa rugăciunii biruitoare — Iacov a biruit pentru că a fost stăruitor şi hotărât. Experienţa vieţii sale este o mărturie cu privire la puterea rugăciunii stăruitoare. Acum trebuie ca noi să învăţăm această lecţie a rugăciunii biruitoare, a credinţei ce nu lasă loc îndoielii. Cele mai mari biruinţe ale bisericii lui Hristos sau ale creştinului nu sunt acelea care se obţin prin talent şi educaţie, prin avere sau prin favoarea oamenilor, ci sunt acele biruinţe care sunt câştigate în camera de audienţă cu Dumnezeu, când credinţa stăruitoare până la agonie se prinde strâns de braţul cel tare al puterii.

Aceia care nu sunt dispuşi să părăsească orice păcat şi să caute cu stăruinţă binecuvântarea lui Dumnezeu nu o vor primi. Dar toţi aceia care se vor baza pe făgăduinţele iui Dumnezeu, aşa cum a făcut Iacov, şi care sunt dispuşi să fie tot aşa de sinceri şi stăruitori cum a fost el vor birui aşa cum a biruit el. — Patriarhi şi profeţi, 203.

Moise

Urmaţi exemplul lui Moise cu privire la rugăciune — Vorbiţi mai puţin. Mult timp preţios este pierdut în discuţii care nu aduc nicio lumină. Fraţii trebuie să postească şi să se roage împreună pentru înţelepciunea pe care Dumnezeu a făgăduit că o va da cu mână largă. Faceţi-I cunoscute lui Dumnezeu necazurile voastre. Spuneţi asemenea lui Moise: „Eu nu pot să conduc acest popor dacă prezenţa Ta nu va fi cu mine". Apoi, cereţi mai mult. Cereţi aşa cum a cerut Moise: „Arată-mi slava Ta!" (Exod 33, 18). Ce este această slavă? Este caracterul lui Dumnezeu. Aşa I-a spus Dumnezeu lui Moise. — Slujitorii evangheliei, 417.

Moise a mijlocit cu succes pentru Israel — Legământul lui Dumnezeu cu poporul Său fusese abrogat şi El i-a spus lui Moise: „Acum, lasă-Mă; mânia Mea are să se aprindă împotriva lor; şi-i voi mistui; dar pe tine te voi face strămoşul unui neam mare”. Poporul Israel, îndeosebi mulţimea pestriţă, avea să fie pornit întotdeauna să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu. Ei urmau să cârtească şi împotriva conducătorului lor şi să-l necăjească prin necredinţa şi încăpăţânarea lor, iar lucrarea de a-i conduce până în ţara Făgăduinţei avea să fie grea şi chinuitoare pentru suflet. Păcatele îi făcuseră deja să piardă favoarea cerului, iar dreptatea cerea nimicirea lor. De aceea, Domnul a propus nimicirea lor, iar pe Moise să-l facă un neam mare.

„Lasă-Mă şi-i voi mistui”, au fost cuvintele lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu şi-a propus să-l nimicească pe Israel, cine putea mijloci pentru el? Cât de puţini ar fi fost aceia care să nu fi voit să-i lase pe.păcătoşi să-şi urmeze soarta lor, cât de puţini ar fi fost aceia care să nu fi schimbat cu bucurie munca cea grea, povara şi sacrificiul, care erau răsplătite cu nerecunoştinţă şi cârtire, pentru o poziţie de viaţă uşoară şi de cinste, când Însuşi Dumnezeu era Acela care oferea lucrul acesta!

Dar Moise a găsit temei pentru nădejde acolo unde se vedeau numai descurajare şi mânie. El a înţeles cuvintele lui Dumnezeu, „lasă-Mă”, nu în sensul că interziceau mijlocirea, ci în sensul că o încurajau, înţelegându-se că numai rugăciunile lui Moise îl puteau salva pe Israel, iar dacă ar fi fost rugat astfel, Dumnezeu şi-ar fi cruţat poporul....

În timp ce Moise mijlocea pentru Israel, timiditatea lui a dispărut spre a face loc unui interes profund şi iubirii faţă de aceia pentru care, în mâinile lui Dumnezeu, el fusese unealta prin care se făcuse atât de mult. Domnul a ascultat cererile lui şi a împlinit rugăciunea lui neegoistă. Dumnezeu îl pusese la încercare pe slujitorul Său. El pusese la probă credincioşia şi iubirea lui pentru acest popor plin de greşeli şi nerecunoştinţa, iar Moise a trecut această încercare cu nobleţe. Interesul său pentru poporul Israel nu izvora dintr-un motiv egoist. Prosperitatea poporului ales al lui Dumnezeu îi era mai scumpă decât onoarea personală, mai scumpă decât privilegiul de a deveni tatăl unei naţiuni puternice. Lui Dumnezeu I-a plăcut credincioşia lui, smerenia inimii sale şi integritatea sa şi i-a încredinţat, ca unui păstor credincios, marea însărcinare de a duce poporul Israel în ţara Făgăduinţei. — Patriarhi şi profeţi, 318, 319.

Moise a continuat să insiste în cererile adresate lui Dumnezeu — Moise cunoştea foarte bine perversitatea şi orbirea acelora care se aflau sub conducerea lui. El ştia dificultăţile cu care trebuia să fie confruntat. Totuşi Moise învăţase că, pentru a o scoate la capăt cu poporul, trebuia să fie ajutat de Dumnezeu. El a cerut o descoperire mai clară a voinţei lui Dumnezeu, precum şi asigurarea prezenţei Sale: „Iată, Tu îmi zici: «Du pe poporul acesta!» şi nu-mi arăţi pe cine vei trimite cu mine. Însă, Tu ai zis: «Eu te cunosc pe nume şi ai căpătat trecere înaintea Mea». Acum, dacă am căpătat trecere înaintea Ta, arată-

mi căile Tale; atunci Te voi cunoaşte şi voi avea trecere înaintea Ta. şi gândeşte-Te că neamul acesta este poporul Tău".

Răspunsul a fost: „Voi merge Eu însumi cu tine şi îţi voi da odihnă". Dar Moise nu era satisfăcut. Asupra sufletului său, apăsa un simţământ al urmărilor îngrozitoare, în cazul în care Dumnezeu l-ar fi lăsat pe Israel pradă împietririi şi nepocăinţei. El nu putea să sufere ca interesele sale să fie despărţite de acelea ale fraţilor săi şi s-a rugat ca favoarea lui Dumnezeu să poată fi redată poporului Său şi ca semnele prezenţei Sale să continue să călăuzească peregrinările lor: „Dacă nu mergi Tu însuţi cu noi, nu ne lăsa să plecăm de aici. Cum se va şti că am căpătat trecere înaintea Ta, eu şi poporul Tău? Oare nu când vei merge Tu cu noi şi când prin aceasta vom fi deosebiţi, eu şi poporul Tău, de toate popoarele de pe faţa pământului?"

şi Domnul a zis: „Voi face şi ceea ce-Mi ceri acum, căci ai căpătat trecere înaintea Mea şi te cunosc pe nume". Dar profetul nu a încetat să se roage. Fiecare rugăciune înălţată primise răspuns, dar el înseta după o dovadă mai puternică a bunăvoinţei lui Dumnezeu. El adresează acum o cerere pe care nicio fiinţă omenească nu o făcuse vreodată până atunci. „Arată-mi slava Ta!"

Domnul nu l-a mustrat pentru cererea sa îndrăzneaţă, ci au fost rostite cuvinte pline de bunătate: „Voi face să treacă pe dinaintea ta toată bunătatea Mea". Niciun om muritor nu poate privi slava descoperită a lui Dumnezeu şi să trăiască, dar Moise a fost asigurat că va vedea din slava divină, atât cât va putea suporta să vadă. El a fost chemat din nou să se urce pe munte, apoi, mâna care a făcut lumea şi care mută munţii deodată „şi-i răstoarnă în mânia Sa" (Iov 9, 5) l-a luat pe Moise, această fiinţă făcută din ţărână, acest puternic bărbat al credinţei, şi l-a aşezat într-o crăpătură în stâncă în timp ce slava lui Dumnezeu şi toată bunătatea Lui au trecut pe dinaintea sa.

Această experienţă — mai presus de toate celelalte făgăduinţe făcute, în sensul că prezenţa divină îl va însoţi — a fost pentru Moise o asigurare a succesului în lucrarea ce-i stătea înainte şi el a socotit-o ca fiind de o valoare infinit mai mare decât toată înţelepciunea Egiptului sau decât orice realizare a sa ca om de stat sau conducător militar. Nicio putere pământească, nicio iscusinţă sau pricepere nu pot lua locul prezenţei continue a lui Dumnezeu. — Patriarhi şi profeţi, 327, 328.

Sub stres, rugăciunea lui Moise a fost aproape o plângere — Inima lui Moise s-a întristat. El mijlocise ca Israel să nu fie nimicit, chiar dacă urmaşii săi ar fi putut astfel ajunge o mare naţiune. În iubirea sa pentru ei, el se rugase ca mai bine să fie şters numele său din cartea vieţii, „decât să fie lăsaţi să piară". Pentru ci riscase totul, iar acum acesta era răspunsul. Toate necazurile lor, chiar şi suferinţele lor imaginare, le puneau pe seama lui, iar cârtirile lor ticăloase îi făceau îndoit de grea povara grijii şi a răspunderii sub care se clătina, în necazul său, era ispitit să nu mai aibă încredere nici în Dumnezeu. Rugăciunea lui era aproape o plângere: „Pentru ce mâhneşti Tu pe robul Tău şi pentru ce n-am căpătat eu

trecere înaintea Ta, de ai pus peste mine sarcina acestui popor întreg? De unde să iau carne, ca să dau la tot poporul acesta? Căci ei se plâng la mine, zicând: «Dă-ne carne să mâncăm!» Eu singur nu pot să port pe tot poporul acesta, căci este prea greu pentru mine".

Domnul i-a ascultat rugăciunea şi i-a spus să cheme şaptezeci de bărbaţi dintre bătrânii lui Israel — oameni nu doar înaintaţi în vârstă, ci şi cu demnitate, cu judecată sănătoasă şi experienţă. „Adu-i la cortul întâlnirii", a zis El, „şi să se înfăţişeze acolo împreună cu tine. Eu Mă voi pogorî şi-ţi voi vorbi acolo, voi lua din duhul care este peste tine şi-l voi pune peste ei ca să poarte împreună cu tine sarcina poporului şi să n-o porţi tu singur". — Patriarhi şi profeţi, 379, 380.

Moise a mijlocit pentru Israel — Moise s-a sculat şi a intrat în sfântul locaş. Domnul i-a spus: „Îi voi lovi cu ciumă şi-i voi nimici, dar pe tine te voi face un neam mare". Dar Moise s-a rugat din nou pentru poporul său. Nu se putea învoi ca ei să fie nimiciţi, iar el să ajungă un neam mare. Apelând la mila lui Dumnezeu, el a zis: „Să se arate puterea Domnului în mărimea ei, cum ai spus când ai zis: «Domnul este încet la mânie şi bogat în bunătate».... Iartă deci fărădelegea poporului acestuia, după mărimea îndurării Tale, cum ai iertat poporului acestuia din Egipt până aici!".

Domnul a făgăduit să-l cruţe pe Israel de o nimicire imediată, dar, din cauza necredinţei şi laşităţii lor, El nu putea să-şi manifeste puterea de a-i supune pe vrăjmaşii lor. De aceea, în îndurarea Lui, le-a poruncit să se înapoieze către Marea Roşie, ca fiind singura cale sigură. — Patriarhi şi profeţi, 390, 391.

Rugăciunile lui Moise i-au ferit pe israeliţi de judecăţile lui Dumnezeu — Când au privit la bărbatul acesta înaintat mult în vârstă, care în foarte scurtă vreme urma să fie luat de la ei, izraeliţii şi-au amintit cu toţii, cu o nouă şi mai adâncă preţuire a iubirii lui părinteşti, de sfaturile lui înţelepte, de munca lui care nu cunoştea oboseala. De atâtea ori, când păcatele lor atrăgeau cuvenita pedeapsă de Ia Dumnezeu, rugăciunile lui Moise pentru ca ei să fie cruţaţi biruiseră! Durerea lor a crescut din cauza remuşcărilor. Cu amară căinţă şi-au amintit că stricăciunea lor îl dusese pe Moise la păcat şi din această cauză el trebuia să moară. — Patriarhi si profeţi, 470.

Ultima rugăciune a lui Moise a fost împlinită pe Muntele Schimbării la faţă — Înainte de a se fi arătat în jertfa Domnului Hristos, dreptatea şi iubirea lui Dumnezeu nu s-au manifestat niciodată mai izbitor, ca în purtarea Lui cu Moise. Dumnezeu l-a exclus pe Moise din Canaan pentru a da o învăţătură care nu trebuie să fie uitată niciodată, şi anume că El cere ascultare strictă şi că oamenii nu trebuie să-şi însuşească o cinste care I se cuvine Creatorului lor. El nu a putut să asculte rugăciunea lui Moise de a avea parte de moştenirea lui Israel, dar nu l-a uitat şi nu l-a părăsit pe slujitorul Său. Dumnezeul cerului a înţeles durerea încercată de Moise. El notase fiecare faptă de slujire credincioasă în decursul anilor lungi de luptă şi încercare. Pe înălţimile muntelui Pisga, Dumnezeu I-a chemat pe Moise la o moştenire infinit mai măreaţă decât aceea a Canaanului pământesc.

Pe Muntele Schimbării la faţă, Moise s-a arătat împreună cu Ilie care fusese proslăvit. Ei au fost trimişi ca purtători de lumină şi slavă de la Tatăl către Fiul Său. Astfel a fost împlinită în cele din urmă rugăciunea pe care Moise o făcuse cu atâtea sute de ani mai înainte, El stătea pe „muntele cel bun", în mijlocul moştenirii poporului său şi mărturisea despre Acela care este esenţa tuturor făgăduinţelor lui Israel. Aceasta este ultima scenă descoperită privirilor oamenilor, din viaţa acestui bărbat atât de onorat de cer. — Patriarhi şi profeţi, 479.

Ana

Exemplul Anei este o încurajare pentru fiecare mamă — De la Silo, Ana s-a întors liniştită acasă, la Rama, şi l-a lăsat pe copilul Samuel pentru a fi educat în vederea slujbei în casa Domnului, sub conducerea marelui preot. Ea îl învăţase pe copil, încă de la primele licăriri ale minţii, să-L iubească şi să-L onoreze pe Dumnezeu şi să se socotească proprietatea Domnului. Prin toate cele cunoscute din jurul lui, ea căutase să-i înalţe gândurile spre Creator. Când a fost despărţită de copil, iubirea ei nu a încetat. În fiecare zi, el era obiectul rugăciunilor ei. În fiecare an, îi lucra cu mâna ei o hăinuţă şi când, împreună cu soţul ei, urca la Silo ca să se roage, îi dădea copilului această amintire a iubirii ei. Fiecare fir din hăinuţă era împletit cu o rugăciune ca el să fie curat, nobil şi sincer. Ea nu a cerut în rugăciune mărire lumească pentru fiul ei, dar a stăruit cu toată râvna ca el să ajungă la mărirea aceea pe care o preţuieşte Cerul — să-L onoreze pe Dumnezeu şi să fie o binecuvântare pentru semenii lui.

Ce răsplătire a avut Ana! Ce încurajare spre credincioşie este exemplul ei! Fiecărei mame i-au fost încredinţate ocazii de o valoare ce nu poate fi măsurată şi interese nemărginit de scumpe. Cercul modest de activitate şi îndeplinirea unor datorii fără strălucire, pe care multe femei le privesc ca pe o sarcină obositoare, trebuie să fie socotite ca o lucrare nobilă şi măreaţă. Este privilegiul mamei să devină o binecuvântare pentru omenire prin influenţa ei, iar îndeplinirea acestei îndatoriri va aduce bucurie propriei inimi. Ea poate să netezească drumul care, prin soare şi umbră, duce spre înălţimi măreţe. Mama poate nădăjdui să formeze caracterul copiilor ei după chipul divin, numai atunci când ea însăşi caută să urmeze în propria viaţă învăţăturile Domnului Hristos. Lumea e plină de influenţe dăunătoare. Moda şi moravurile exercită o mare putere asupra tineretului. Dacă mama este delăsătoare în ce priveşte datoria ei de a-i învăţa, îndruma şi înfrâna pe copii, ei vor accepta de la sine răul şi se vor îndepărta de bine. Fiecare mamă să se înfăţişeze cât mai des înaintea Mântuitorului cu rugăciunea: „Învaţă-ne ce să păzim cu privire la copil şi ce avem de făcut!" Să ia seama la îndrumările date de Dumnezeu în Cuvântul Său şi va primi înţelepciune, după cum va avea nevoie. — Patriarhi şi profeţi, 572, 573,

Ana a fost o femeie a rugăciunii — Ana nu i-a adus niciun reproş soţului ei pentru căsătoria lui neînţeleaptă. Ea a mers la Tatăl ei ceresc cu durerea pe care nu putea să o împărtăşească niciunui prieten de pe pământ şi a cerut mângâiere de la Acela care a spus:

„Cheamă-Mă în ziua necazului şi Eu te voi izbăvi”. În rugăciune se află o putere minunată. Marele nostru vrăjmaş caută fără încetare să ţină sufletul tulburat departe de Dumnezeu. Satana se teme de un apel adresat Cerului de către sfântul cel mai umil, mai mult decât de hotărârile guvernelor sau de poruncile împăraţilor.

Rugăciunea Anei nu a fost auzită de urechile oamenilor muritori, dar a ajuns la urechile Domnului oştirilor. Ea L-a rugat stăruitor pe Dumnezeu să înlăture ruşinea ei şi să-i acorde acea favoare care era cea mai preţuită de femeile din acea vreme — binecuvântarea de a fi mamă. Pe când se lupta în rugăciune, vocea ei nu scotea niciun sunet, dar buzele i se mişcau, iar înfăţişarea ei arăta o emoţie adâncă. Astfel, femeia umilă care se ruga avea să treacă acum printr-o nouă încercare. Când a zărit-o, Eli, marele preot, a tras concluzia pripită că ea era sub influenţa băuturilor alcoolice. Petrecerile de sărbători înlocuiseră aproape cu totul evlavia cea adevărată din mijlocul poporului Israel. Cazurile de necumpătare erau destul de frecvente chiar şi printre femei, iar acum Eli a fost hotărât să-i adreseze o mustrare pe care o considera binemeritată. „Până când vei fi beată? Du-te de te trezeşte”.

Ana era în comuniune cu Dumnezeu. Ea a crezut că a fost ascultată, iar pacea lui Hristos i-a umplut inima. Pentru că avea o fire înţeleaptă şi amabilă, nu s-a lăsat cuprinsă nici de întristare, nici de indignare la auzul acuzaţiei nedrepte că ar fi beată în casa Domnului. Cu respectul cuvenit faţă de unsul Domnului, ea a respins calm acuzaţia şi a declarat cauza emoţiei ei. „Nu, domnul meu, eu sunt o femeie care sufere în inima ei şi n-am băut nici vin, nici băutură ameţitoare, ci îmi vărsam sufletul înaintea Domnului. Să nu iei pe roaba ta drept o femeie stricată, căci numai prea multa mea durere şi supărare m-a făcut să vorbesc până acum”. Convins că mustrarea lui fusese nedreaptă, Eli a răspuns: „Du-te în pace şi Dumnezeul lui Israel să asculte rugăciunea pe care I-ai făcut-o!”

În rugăciunea ei, Ana făcuse un legământ că, dacă îi va fi ascultată cererea, îl va consacra pe copilul ei în slujba lui Dumnezeu. Ea a făcut cunoscut acest legământ soţului ei, iar el l-a confirmat printr-un act solemn de închinare, înainte de a pleca de la şilo.

Rugăciunea Anei a fost ascultată, iar ea a primit darul pentru care se rugase aşa de stăruitor. Când a privit la dovada favorii divine, i-a dat copilului numele de Samuel — Dumnezeu a ascultat. — Signs of the Times, 27 octombrie, 1881.

Ilie

Ilie s-a rugat pentru pocăinţa lui Israel — În munţii Galaadului, la răsărit de Iordan, trăia în zilele lui Ahab un om al credinţei şi al rugăciunii, a cărui lucrare neînfricată era destinată să oprească răspândirea rapidă a apostaziei în Israel. Departe de orice oraş renumit şi neavând o poziţie înaltă în societate, Ilie Tişbitul şi-a început misiunea încrezător în planul lui Dumnezeu de a pregăti calea înaintea lui şi de a-i da succes deplin. Cuvântul credinţei şi al puterii era pe buzele lui şi întreaga lui viaţă era consacrată lucrării de reformă.

Glasul lui era al unuia care striga în pustie pentru a mustra păcatul şi pentru a respinge valul răului. Deşi a venit la oameni ca mustrător al păcatului, totuşi solia lui oferea balsamul de Galaad sufletelor bolnave de păcat ale celor care doreau să fie vindecaţi.

Când Ilie l-a văzut pe Israel afundându-se din ce în ce mai mult în idolatrie, sufletul său a fost îndurerat şi indignarea l-a cuprins. Dumnezeu făcuse lucruri mari pentru poporul Său. Îl eliberase din robie şi îi dăduse „pământurile neamurilor.... ca să păzească poruncile Lui şi să ţină legile Lui" (Psalmii 105, 44.45). Dar planurile pline de îndurare ale lui Iehova erau acum aproape uitate. Necredinţa îl despărţea cu repeziciune pe poporul ales de Izvorul puterii lui. Când a văzut această apostazie, din locuinţa lui retrasă de la munte, Ilie a fost copleşit de amărăciune. Cu groază în suflet, el L-a implorat pe Dumnezeu să oprească poporul favorizat de odinioară de pe calea lui păcătoasă, să îi trimită pedepse, dacă este nevoie, ca să poată fi determinat să vadă în adevărata lumină îndepărtarea lui de Cer. El dorea să-i vadă pe israeliţi aduşi la pocăinţă înainte ca ei să ajungă atât de departe în nelegiuirea lor, încât să-L provoace pe Dumnezeu să-i distrugă cu totul.

Rugăciunea lui Ilie a fost ascultată. Apelurile repetate adesea, mustrările şi avertizările nu-l aduseseră pe Israel la pocăinţă. Venise timpul când Dumnezeu trebuia să îi vorbească prin judecăţi. Atâta timp cât închinătorii lui Baal pretindeau că darurile cerului, rouă şi ploaia, nu veneau de la Iehova, ci de la puterile ce dirijau natura şi că pământul era îmbogăţii şi făcut să rodească din belşug prin energia creatoare a soarelui, blestemul lui Dumnezeu avea să cadă greu asupra ţării întinate. Seminţiilor apostaziate ale lui Israel trebuia să li se arate nebunia încrederii în puterea lui Baal pentru binecuvântări pământeşti. Până când nu se vor întoarce la Dumnezeu cu pocăinţă şi nu-L vor recunoaşte ca izvor al tuturor binecuvântărilor, nu va cădea pe pământ nici rouă, nici ploaie. — Profeţi şi regi, 119, 120.

Temerea de Dumnezeu era din ce în ce mai puţină în Israel. Dovezile blasfematoare ale idolatriei lor oarbe se vedeau în mijlocul Israelului lui Dumnezeu. Nu era nimeni care să îndrăznească să-şi rişte viaţa pentru a se împotrivi pe faţă idolatriei blasfematoare care predomina. Altarele lui Baal şi preoţii lui Baal care aduceau jertfe soarelui, lunii şi stelelor atrăgeau atenţia pretutindeni. Ei aveau temple şi dumbrăvi consacrate, unde se aflau obiecte de închinare făcute de mâini omeneşti. Binefacerile pe care Dumnezeu le-a dat acestui popor nu îl determinau să aducă nicio mulţumire Dătătorului. Ei atribuiau favorii zeilor lor toate binecuvântările Cerului, izvoarele, pâraiele, rouă şi ploaia care înviorau pământul şi făceau câmpurile lor să aducă roade abundente.

Sufletul credincios al lui Ilie era îndurerat. El a fost cuprins de indignare şi gelos pentru slava lui Dumnezeu. El a văzut că Israel era cufundat într-o apostazie îngrozitoare. Ilie a fost copleşit de uimire şi de durere, văzând apostazia poporului, în timp ce îşi aducea aminte de lucrurile cele mari pe care Dumnezeu le făcuse pentru aceşti oameni. Totuşi cei mai mulţi uitaseră toate aceste lucruri. El a mers înaintea lui Dumnezeu cu sufletul plin de suferinţă şi

L-a rugat să îşi salveze poporul, chiar şi prin pedepse, dacă era necesar. El L-a rugat pe Dumnezeu să înceteze a-i trimite acestui popor nerecunoscător rouă şi ploaie, comorile cerului, pentru ca Israelul apostaziat să aştepte în zadar de la idolii lui de aur, lemn şi piatră, de la soare, lună şi stele, de la zeii lor, să ude pământul şi să-l facă să aducă roade îmbelşugate. Dumnezeu i-a spus lui Ilie că auzise rugăciunea lui. Dumnezeu urma să reţină de la poporul Său rouă şi ploaia, până când acesta se va întoarce la El, în pocăinţă. — The Review and Herald, 16 septembrie, 1873.

În anii lungi de secetă şi foamete, Ilie s-a rugat stăruitor ca inima celor din Israel să se întoarcă de la idolatrie la slujirea lui Dumnezeu. Profetul a aşteptat cu răbdare, în timp ce mâna Domnului apăsa cu putere peste ţara lovită. Când a văzut dovezile suferinţei şi lipsei înmulţindu-se în toate părţile, inima lui a fost copleşită de durere şi dorea nespus puterea care să aducă reforma cât mai grabnic. Însuşi Dumnezeu îşi aducea la îndeplinire planul, iar tot ce putea să facă slujitorul Său era să se roage cu credinţă şi să aştepte timpul pentru o acţiune hotărâtă. — Profeţi şi regi, 133.

Ilie este exemplul de om care a biruit prin rugăciune stăruitoare — Noi ar trebui să petrecem mult timp în rugăciune tainică. Domnul Hristos este viţa, noi suntem mlădiţele. Dacă dorim să creştem şi să aducem roade, trebuie să luăm continuu seva şi hrana de la Adevărata Viţă, pentru că, despărţiţi de Viţă, nu avem nicio putere.

L-am întrebat pe înger de ce nu s-a manifestat mai multă credinţă şi putere în Israel. El a spus: „Voi vă desprindeţi prea repede de braţul Domnului. Aduceţi cu insistenţă cererile voastre înaintea scaunului Său de domnie şi rezistaţi printr-o credinţă puternică. Făgăduinţele Sale sunt sigure. Credeţi că primiţi lucrurile pentru care vă rugaţi şi le veţi avea”. Apoi, atenţia mi-a fost îndreptată spre Ilie, El a fost — supus aceloraşi slăbiciuni ca şi noi, dar s-a rugat stăruitor. El s-a rugat de şapte ori Domnului, iar ultima oară s-a văzut norul. Am văzut că noi ne îndoiserăm de făgăduinţele sigure şi îl răniserăm pe Mântuitorul prin lipsa noastră de credinţă. Îngerul a spus: „Îmbracă armura şi, mai presus de orice, ia scutul credinţei, căci el va păzi inima şi însăşi viaţa de săgeţile arzătoare ale celui rău”. Dacă vrăjmaşul îi poate face pe cei descurajaţi să-şi abată privirile de la Domnul Isus, să privească la ei înşişi şi să se gândească numai la propria nevrednicie, în loc de a se gândi la vrednicia lui Isus, la dragostea Sa, la meritele Sale şi la mila Sa cea mare, el va da la o parte scutul credinţei şi îşi va atinge scopul, iar ei vor fi expuşi la ispitele lui nemiloase. Prin urmare, cei slabi trebuie să privească la Isus şi să se încreadă în El. Aşadar, ei trebuie să-şi exercite credinţa. — Experienţe şi viziuni, 73.

Dacă doresc să aibă succes în lucrarea lor, solii lui Dumnezeu trebuie să zăbovească mult în prezenţa Sa. Se spune de.spre o femeie în vârstă din Lancashire că asculta motivele menţionate de vecinele ei pentru succesul pastorului lor. Ele vorbeau despre darurile Iui, despre stilul lui de predicare, despre manierele lui. „Nu”, a spus atunci femeia în vârstă, „vă voi spune eu care este motivul. Omul vostru este foarte aproape de Cel Atotputernic”.

Când oamenii sunt consacraţi aşa cum a fost Ilie şi au credinţa pe care a avut-o el, Dumnezeu Se va descoperi aşa cum S-a descoperit atunci. De asemenea, când oamenii se vor ruga Domnului aşa cum s-a rugat Iacov, rezultatele care au fost văzute atunci se vor vedea din nou. Puterea va veni de la Dumnezeu ca rezultat al rugăciunii credinţei. — Slujitorii evangheliei, 255.

Rugăciunea lui Ilie pe Muntele Carmel a primit un răspuns vizibil — Ilie i-a reamintit poporului apostazia îndelungată care stârnise mânia iui Iehova, chemându-i pe oameni să-şi umilească inimile şi să se întoarcă la Dumnezeul părinţilor lor, pentru ca blestemul să fie îndepărtat din ţara lui Israel. Apoi, plecându-se cu respect înaintea Dumnezeului nevăzut, îşi înălţă mâinile către cer şi rosti o rugăciune simplă, Preoţii lui Baal săriseră, ţipaseră, făcuseră spume, de dimineaţă până târziu după-amiază, dar când Ilie se rugă, niciun ţipăt fără rost nu răsună pe înălţimea Carmelului. El se ruga ca şi cum ştia că Iehova este acolo, martor la scenă, şi ascultă cererea lui. Prorocii lui Baal s-au rugat prosteşte, fără niciun înţeles. Ilie se rugă simplu şi cu căldură, cerând lui Dumnezeu să-şi arate superioritatea asupra lui Baal, pentru ca Israel să poată fi determinat să se întoarcă la El.

„Doamne, Dumnezeul lui Avraam, Isaac şi Israel!” se ruga profetul, „Fă să se ştie astăzi că Tu eşti Dumnezeu în Israel, că eu sunt slujitorul Tău şi că toate aceste lucruri le-am făcut după porunca Ta. Ascultă-mă, Doamne, ascultă-mă, pentru ca să cunoască poporul acesta că Tu, Doamne, eşti adevăratul Dumnezeu şi să le întorci astfel inima spre bine”.

O tăcere apăsătoare se aşternu peste toţi. Preoţii lui Baal tremurau de groază. Conştienţi de vinovăţia lor, se aşteptau acum la o pedeapsă grabnică.

Nici nu s-a sfârşit rugăciunea lui Ilie, că flăcări de foc, ca nişte fulgere strălucitoare de lumină, au coborât din cer peste altarul înălţat, mistuind jertfa, secând apa din şanţ şi mistuind chiar şi pietrele altarului. Strălucirea focului a iluminat muntele şi a orbit ochii mulţimii. În văile de jos, unde mulţi priveau cu încordare îngrijorată mişcările celor de sus, coborârea focului s-a văzut clar şi toţi au fost uimiţi de privelişte, Aceasta semăna cu stâlpul de foc care, la Marea Roşie, a despărţit pe copiii lui Israel de oastea egipteană. — Profeţi şi Regi 152, 153.

Rugăciunile lui Ilie au cerut, prin credinţă, împlinirea făgăduinţelor lui Dumnezeu — Odată cu uciderea prorocilor lui Baal, s-a deschis calea pentru aducerea la îndeplinire a unei puternice reforme spirituale în cele zece seminţii ale regatului de nord. Ilie prezentase poporului apostazia lui, îl chemase să-şi umilească inima şi să se întoarcă la Domnul. Judecăţile Cerului fuseseră aduse la îndeplinire, poporul îşi mărturisise păcatele şi Îl recunoscuse pe Dumnezeul părinţilor săi ca fiind Dumnezeul cel viu, iar acum blestemul Curului avea să fie retras, iar binecuvântările vremelnice ale vieţii să fie reînnoite. ţara urma să fie înviorată cu ploaie. „Suie-te de mănâncă şi bea”, i-a spus Ilie lui Ahab, „căci se aude vuiet de ploaie”. Apoi prorocul s-a urcat în vârful muntelui să se roage.

Nu pentru că se arătase vreo dovadă exterioară a ploii care era gata să cadă, a putut Ilie să-i îndemne atât de sigur pe Ahab să se pregătească de ploaie. Profetul n-a văzut niciun nor pe cer, n-a auzit niciun tunet. El a rostit numai cuvântul pe care Duhul Domnului l-a îndemnat să-i spună ca răspuns la credinţa lui cea puternică. Toată ziua se conformase neabătut voinţei lui Dumnezeu, iar acum, după ce făcuse tot ce fusese în puterea lui, ştia că Cerul va revărsa din belşug binecuvântările promise. Acelaşi Dumnezeu care trimisese seceta, făgăduise o ploaie îmbelşugată ca răsplată a îndeplinirii dreptăţii, iar acum Ilie aştepta revărsarea făgăduită. într-o atitudine de umilinţă, „cu faţa între genunchi", el mijlocea înaintea lui Dumnezeu în favoarea Israelului pocăit.

Din nou şi din nou, Ilie l-a trimis pe solul său într-un loc de unde se putea vedea Marea Mediterană, ca să vadă dacă este vreun semn vizibil că Dumnezeu i-a ascultat rugăciunea. De fiecare dată, robul se întorcea spunând: „Nu este nimic". Profetul nu şi-a pierdut răbdarea şi nici credinţa, ci a continuat cererea lui stăruitoare. De şase ori, robul s-a întors cu răspunsul că nu vede niciun nor de ploaie pe cerul ca anima. Nedescurajat, Ilie I-a trimis încă o dată, dar de data aceasta robul s-a întors zicând: „Iată că se ridică un nor mic din mare, ca o palmă de om".

Acest fapt era suficient. Ilie nu a aşteptat să se întunece tot cerul, în acel mic nor, el a văzut, prin credinţă, o ploaie îmbelşugată şi a acţionat potrivit credinţei sale, trimiţând de îndată pe slujitorul său la Ahab, cu solia: „Înhamă şi pogoară-te, ca să nu te oprească ploaia".

Deoarece Ilie a fost un bărbat cu o mare credinţă, Dumnezeu l-a putut folosi în această criză din istoria lui Israel. În timp ce se ruga, mâna credinţei sale a prins făgăduinţele Cerului şi a stăruit în rugăciune până când cererile sale au fost ascultate. El nu a aşteptat o dovadă deplină că Dumnezeu l-a ascultat, ci a fost gata să se avânte riscând totul la cel mai slab semn al bunăvoinţei divine. Totuşi lucrul pe care el a fost în stare să îl facă prin puterea lui Dumnezeu, pot să îl facă toţi în domeniul lor de activitate în slujba Iui Dumnezeu, căci despre profetul din Munţii Galaadului stă scris: „Ilie era un om supus aceloraşi slăbiciuni ca şi noi şi s-a rugat cu stăruinţă să nu plouă şi nu a plouat în ţară trei ani şi şase luni" (Iacov 5, 17).

O credinţă ca aceasta este necesară în lume astăzi — credinţa care se prinde de făgăduinţele Cuvântului lui Dumnezeu şi nu se lasă până când Cerul nu răspunde. O credinţă ca aceasta ne leagă strâns cu Cerul şi ne aduce putere pentru a lupta cu forţele întunericului. „Prin credinţă", copiii lui Dumnezeu „au cucerit împărăţii, au făcut dreptate, au căpătai făgăduinţe, au astupat gurile leilor, au stins puterea focului, au scăpat de ascuţişul săbiei, s-au vindecat de boli, au fost viteji în războaie, au pus pe fugă ostile vrăjmaşe" (Evrei 11, 33.34), Prin credinţa, şi noi astăzi trebuie să atingem înălţimile planului fui Dumnezeu pentru noi! „Tu zici: «Dacă poţi!» Toate lucrurile sunt cu putinţă celui ce crede!" (Marcu 9, 23).

Credinţa este un element esenţial al rugăciunii biruitoare. „Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este şi că răsplăteşte pe cei ce-L caută” (Evrei 11, 6). „Îndrăzneala pe care o avem la El este că, dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă. şi dacă ştim că ne ascultă, orice I-am cere, ştim că suntem stăpâni pe lucrurile pe care I le-am cerut” (1 Ioan 5, 14.15). Cu credinţa stăruitoare a lui Iacov, cu stăruinţa neabătută a lui Ilie, să prezentăm rugăciunile noastre Tatălui, cerând tot ce El a făgăduit. Onoarea tronului Său este pusă în joc pentru împlinirea cuvântului Său. — Profeţi şi regi, 155-158.

Ilie a perseverat în rugăciune, până când răspunsul a venit — În experienţa lui Ilie ne sunt prezentate lecţii importante. Când s-a aflat pe Muntele Cârmei şi s-a rugat pentru ploaie, credinţa lui a fost pusă la încercare, dar el a perseverat, continuând să-I adreseze lui Dumnezeu cererea lui. El s-a rugat stăruitor de şase ori şi totuşi nu a fost niciun semn că rugămintea lui a fost ascultată, dar el a continuat cu o credinţă puternică să trimită insistent cererea lui către tronul harului. Dacă ar fi renunţat descurajat a şasea oară, rugăciunea lui nu ar fi fost ascultată, însă el a perseverat până când răspunsul a venit. Noi avem un Dumnezeu a cărui ureche nu este astupată faţă de cererile noastre, iar dacă punem la încercare cuvântul Său, El va onora credinţa noastră. El doreşte ca toate interesele noastre să fie împletite cu interesele Sale şi atunci va putea să ne binecuvânteze în siguranţă, pentru că nu ne vom slăvi pe noi înşine când vom primi binecuvântarea, ci Îi vom aduce lui Dumnezeu toată lauda. Dumnezeu nu ascultă întotdeauna rugăciunile noastre de prima dată când Îi vorbim, pentru că, daca ar face aşa, noi am putea să credem că am avut dreptul la toate binecuvântările şi favorurile pe care le-a revărsat asupra noastră. În loc de a ne cerceta inima pentru a vedea dacă există vreun rău pe care îl nutrim, vreun păcat pe care îl îndrăgim, noi am ajunge să fim neatenţi şi nu am reuşi să ne dăm seama de dependenţa noastră de El şi de nevoia pe care o avem de ajutorul Său.

Ilie s-a umilit până când s-a aflat în situaţia în care nu avea să îşi atribuie sieşi slava. Aceasta este condiţia cu care Domnul ascultă rugăciunea, pentru că atunci noi îi vom da slavă Lui. Obiceiul de a-i lăuda pe oameni are ca rezultat un mare rău. Unul îl laudă pe altul, iar astfel oamenii sunt determinaţi să simtă că slava şi cinstea le aparţin. Când îi înălţaţi pe oameni, voi puneţi o capcană pentru sufletul lor şi faceţi exact ce doreşte Satana. Ar trebui să-L lăudaţi pe Dumnezeu cu toată inima, sufletul, cugetul şi puterea voastră, pentru că numai Dumnezeu este vrednic de slavă. — Comentarii Biblice ale AZŞ 2:1034, 1035.

In timp ce Ilie s-a rugat, slujitorul lui a vegheat. El s-a întors de şase ori din locul de veghere, spunând: „Nu este nimic”, niciun nor, niciun semn de ploaie. Totuşi profetul nu s-a descurajat. El a continuat să îşi revizuiască viaţa pentru a vedea dacă dăduse greş în a-L cinsti pe Dumnezeu. El şi-a mărturisit păcatele şi a continuat să îşi smerească sufletul înaintea lui Dumnezeu, în timp ce aştepta un semn că rugăciunea lui a primit răspuns. Pe când îşi cerceta inima, i se părea că este tot mai mic atât în ochii lui, cât şi în ochii lui Dumnezeu. Lui Ilie i s-a părut că era nimic şi că Dumnezeu era totul, iar când a ajuns în

punctul renunţării totale la sine, în timp ce se prindea de Mântuitorul ca fiind singura Iui putere şi neprihănire, răspunsul a venit. — The Review and Herald, 26 mai, 1891.

David

Căderea lui David este o avertizare de a nu neglija rugăciunea — Dumnezeu doreşte ca istoria căderii lui David să servească drept avertizare, pentru ca nici chiar aceia pe care El i-a binecuvântat şi favorizat foarte mult să nu se simtă în siguranţă şi să nu neglijeze rugăciunea şi vegherea. Aşa a şi fost cu aceia care, în umilinţă, au căutat să înveţe lecţia pe care Dumnezeu vrea să o dea. în felul acesta, generaţie după generaţie, mii de oameni au ajuns să-şi dea seama de primejdia în care se aflau în faţa puterii ispititorului. Căderea lui David — om atât de mult onorat de Dumnezeu — a trezit în ei neîncredere faţă de eul personal. Ei şi-au dat seama că numai Dumnezeu poate să-i susţină prin puterea Lui, prin credinţă. Pentru că au ştiut că la El se află puterea şi siguranţa lor, ei s-au temut să facă până şi un singur pas pe terenul lui Satana. — Patriarhi şi profeţi, 724.

Dumnezeu a răspuns la rugăciunea lui David pentru iertare — Una dintre cele mai stăruitoare rugăciuni raportate în Cuvântul lui Dumnezeu este aceea a lui David, când a cerut: „Zideşte în mine o inimă curată, Dumnezeule". Răspunsul lui Dumnezeu la o asemenea rugăciune este: „Îţi voi da o inimă nouă". Lucrarea aceasta nu poate să fie făcută de niciun om limitat. Bărbaţii şi femeile trebuie să înceapă încă din prima clipă să-I ceară lui Dumnezeu cât se poate de stăruitor să Ie dea o experienţă creştină adevărată. Ei trebuie să simtă puterea creatoare a Duhului Sfânt. Ei trebuie să primească o inimă nouă, care este păstrată sensibilă şi duioasă prin harul Cerului. Spiritul egoist trebuie să fie curăţit din suflet. Ei trebuie să lucreze cu seriozitate şi cu umilinţă, fiecare cerându-I lui Isus călăuzire şi încurajare. Apoi, zidirea, bine alcătuită şi potrivită, va creşte ajungând un templu sfânt în Domnul. — Comentarii Biblice ale AZŞ 4:1165.

Solomon

Trebuie să învăţăm lecţia aflată în rugăciunea smerită a lui Solomon — La începutul domniei sale, Solomon s-a rugat: „Doamne, Dumnezeul meu, Tu ai pus pe robul Tău să împărătească în locul tatălui meu David, şi eu nu sunt decât un tânăr, nu sunt încercat" (1 Regi 3, 7).

Solomon urmase tatălui său David la tronul lui Israel. Dumnezeu l-a onorat mult şi, aşa cum ştim, el a ajuns în anii de mai târziu cel mai mare, cel mai bogat şi cel mai înţelept împărat care a stat vreodată pe un scaun de domnie pământesc. De timpuriu, în anii de început ai domniei sale, Solomon a fost impresionat de Duhul Sfânt cu privire la solemnitatea răspunderilor sale şi, deşi era bogat în talente şi capacităţi, el şi-a dat scama că, fără ajutor dumnezeiesc, era tot atât de neajutorat pentru a le duce la îndeplinire, ca un copilaş. Solomon n-a fost niciodată atât de bogat, sau atât de înţelept, sau realmente atât de

mare, ca atunci când a mărturisit Domnului: „Eu nu sunt decât un tânăr (engl.: un copil), nu sunt încercat”....

„Cererea aceasta a lui Solomon a plăcut Domnului. şi Dumnezeu a zis: «Fiindcă lucrul acesta îl ceri, fiindcă nu ceri pentru tine nici viaţă lungă, nici bogăţii, nici moartea vrăjmaşilor tăi, ci ceri pricepere, ca să faci dreptate, voi face după cuvântul tău. Iţi voi da o inimă înţeleaptă şi pricepută, aşa cum n-a fost nimeni înaintea ta şi nu se va scula nimeni niciodată ca tine. Mai mult, îţi voi da şi ce n-ai cerut, bogăţii şi slavă, aşa încât tot timpul vieţii tale nu va fi niciun împărat ca tine. şi dacă vei umbla în căile Mele, păzind legile şi poruncile Mele, cum a făcut David, tatăl tău, îţi voi lungi zilele»”..

Toţi aceia care ocupă locuri de răspundere au nevoie să înveţe lecţia ce se cuprinde în smerita rugăciune a lui Solomon. Ei nu trebuie să uite că poziţia pe care o ocupă nu va schimba niciodată caracterul şi nici nu-l va face pe om infailibil. Cu cât poziţia pe care o ocupă un om este mai înaltă, cu cât este mai mare răspunderea pe care o are de purtat, cu atât mai extinsă va fi influenţa pe care o exercită şi cu atât mai mare va fi nevoia sa de a-şi simţi dependenţa de înţelepciunea şi de puterea lui Dumnezeu şi de a cultiva caracterul cel mai bun şi cel mai sfânt. — Mărturii pentru comunitate 9:281, 282.

Exemplul lui Solomon este o lecţie cu privire la vegherea în vederea rugăciunii — În cazul lui Solomon, el, care a fost puternic, îndrăzneţ, ferm şi hotărât din fire, fiind zguduit de puterea ispitei, a ajuns slab şi oscilant ca o trestie bătută de vânt! Cum a fost doborât de furtuna ispitei un cedru bătrân şi noduros din Liban, un stejar înalt din Basan! Ce lecţie este aceasta pentru toţi aceia care doresc să-şi salveze sufletul, ca să vegheze neîncetat în vederea rugăciunii! Ce avertizare este aceasta, ca să păstreze mereu harul lui Hristos în inima lor şi să lupte cu decăderea dinăuntru şi cu ispitele din afară! — Manuscript Releases 21:383.

Ezechia

Ezechia s-a rugat pentru rămăşiţa lui Israel — Ziua aceasta „este o zi de necaz, de pedeapsă şi de ocară”, a fost cuvântul pe care regele i l-a trimis. „Poate că Domnul, Dumnezeul tău, a auzit toate cuvintele lui Rabşache, pe care l-a trimis împăratul Asiriei, stăpânul său, să batjocorească pe Dumnezeul cel viu şi, poate că Domnul, Dumnezeul tău, îl va pedepsi pentru cuvintele pe care le-a auzit. Înalţă dar o rugăciune pentru ceilalţi care au mai rămas” (2 Regi 19, 3.4).

„Împăratul Ezechia şi prorocul Isaia, fiul lui Amoţ, au început să se roage pentru lucrul acesta şi au strigat către cer”. (2 Cronici 32, 20).

Dumnezeu a răspuns la rugăciunile slujitorilor Săi. Lui Isaia i-a fost dată solia pe care s-o transmită lui Ezechia: „Aşa vorbeşte Domnul: «Nu te speria de cuvintele pe care le-ai auzit şi prin care M-au batjocorit slujitorii împăratului Asiriei. Voi pune în el un duh care îl va

face ca, la auzul unei veşti pe care o va primi, să se întoarcă în ţara lui; şi-l voi face să cadă ucis de sabie în ţara lui»" (2 Regi 19, 6.7). — Profeţi şi regi, 354.

Rugăciunea lui Ezechia a fost în armonie cu planul lui Dumnezeu — Când a primit scrisoarea batjocoritoare, împăratul lui Iuda a luat-o la templu, „a întins-o înaintea Domnului" (Vers. 14) şi s-a rugat cu o credinţă puternică pentru ajutor din cer, pentru ca popoarele pământului să ştie că Dumnezeul evreilor încă trăieşte şi domneşte. Era în joc onoarea lui Iehova. Numai El putea aduce eliberarea.

„Doamne, Dumnezeul lui Israel, care şezi pe heruvimi", s-a rugat Ezechia. „Tu eşti singurul Dumnezeu al tuturor împăraţilor pământului! Tu ai făcut cerurile şi pământul. Doamne, pleacă-ţi urechea şi ascultă! Doamne, deschide-ţi ochii şi priveşte! Auzi cuvintele lui Sanherib, care a trimis pe Rabşache să batjocorească pe Dumnezeul cel viu. Da, Doamne, este adevărat că împăraţii Asiriei au nimicit neamurile şi le-au pustiit ţările şi că au aruncat în foc pe dumnezeii lor; dar ei nu erau dumnezei, ci erau lucrări făcute de mâna omului, erau lemn şi piatră; şi i-au nimicit. Acum, Doamne, Dumnezeul nostru, izbăveşte-ne din mâna lui Sanherib. ca să ştie toate împărăţiile pământului că numai Tu eşti Dumnezeu, Doamne" (Vers. 15-19).

Rugăciunile lui Ezechia în favoarea lui Iuda, şi pentru onoarea Conducătorului lor suprem, erau în armonie cu planul lui Dumnezeu. Solomon, în binecuvântarea rostită la consacrarea templului, se rugase Domnului „să facă în tot timpul dreptate robului Său şi poporului Său Israel, pentru ca toate popoarele pământului să poată cunoaşte că Domnul este Dumnezeu şi că nu este alt Dumnezeu afară de El" (1 Regi 8, 59.60). Domnul avea să-şi arate favoarea îndeosebi atunci când, în vreme de război sau de înfrângere, căpeteniile lui Israel aveau să intre în casa de rugăciune şi trebuia să se roage pentru izbăvire (Vers. 33, 34).

Ezechia n-a fost lăsat fără nădejde. Isaia a fost trimis la el să-i spună: „Aşa vorbeşte Domnul, Dumnezeul lui Israel: «Am auzit rugăciunea pe care Mi-ai făcut-o cu privire la Sanherib, împăratul Asiriei»". — Profeţi şi regi, 355, 356, 359.

Ezechia, vindecat ca răspuns la rugăciune — Din zilele lui David, nu mai domnise niciun împărat care să fi făcut pentru zidirea împărăţiei lui Dumnezeu în timp de apostazie şi descurajare, aşa de mult cum făcuse Ezechia. Domnitorul aflat pe moarte Îl slujise pe Dumnezeul său cu credincioşie şi făcuse mult pentru a întări încrederea poporului în Iehova, ca fiind Conducătorul lui suprem. Asemenea lui David, el a putut să se roage: „S-ajungă rugăciunea mea înaintea Ta! Ia aminte la cererile mele; căci mi s-a săturat sufletul de rele şi mi se apropie viaţa de locuinţa morţilor". „Căci Tu eşti nădejdea mea, Doamne, Dumnezeule! În Tine mă încred din tinereţea mea. Pe Tine mă sprijin.... Nu mă lepăda la vremea bătrâneţe!, când mi se duc puterile, nu mă părăsi!... Dumnezeule, nu Te depărta de mine! Dumnezeule, vino degrabă în ajutorul meu!... Nu mă părăsi, Dumnezeule, chiar la

bătrâneţe cărunte, ca să vestesc tăria Ta neamului de acum şi puterea Ta, neamului de oameni care va veni!" (Psalmii 88, 2.3; 71, 5-18).

Acela ale cărui îndurări „nu sunt la capăt" (Plângerile lui Ieremia 3, 22) a auzit rugăciunea slujitorului Său. „Isaia, care ieşise, n-ajunsese încă în curtea din mijloc când cuvântul Domnului i-a vorbit astfel: «Întoarce-te şi spune lui Ezechia, căpetenia poporului Meu: Aşa vorbeşte Domnul, Dumnezeul tatălui tău David: ţi-am auzit rugăciunea şi ţi-am văzut lacrimile. Iată că te voi face sănătos; a treia zi te vei sui la Casa Domnului. Voi mai adăuga cincisprezece ani la zilele tale. Te voi izbăvi, pe tine şi cetatea aceasta, din mâna împăratului Asiriei şi voi ocroti cetatea aceasta, din pricina Mea şi din pricina robului Meu David»" (2 Regi 20, 4-6). — The Review and Herald, 6 mai, 1915.

Daniel

Rugăciunea eficientă şi fierbinte a lui Daniel — Daniel s-a rugat lui Dumnezeu nu înălţându-se pe sine sau revendicând vreo virtute: „Ascultă, Doamne! Iartă, Doamne! Ia aminte, Doamne! Lucrează şi nu zăbovi, din dragoste pentru Tine". Aceasta este rugăciunea pe care Iacov o numeşte eficientă şi fierbinte. Despre Hristos este scris: „A ajuns într-un chin ca de moarte şi a început să Se roage şi mai fierbinte". În ce contrast faţă de această mijlocire din partea Maiestăţii cerului sunt rugăciunile slabe, fără tragere de inima, care sunt înălţate de unii către Dumnezeu! Mulţi sunt mulţumiţi cu o slujire a buzelor şi puţini au o dorinţă sinceră, serioasă şi plină de dragoste după Dumnezeu. — Mărturii pentru comunitate 4:534.

Daniel a rămas credincios în rugăciune, în ciuda persecuţiilor. — Oare a încetat Daniel să se roage din cauza poruncii acesteia care avea să fie impusă? Nu, ci tocmai acela a fost timpul când a avut nevoie să se roage mai mult. „Când a aflat Daniel că s-a iscălit porunca, a intrat în casa lui, unde ferestrele odăii de sus erau deschise înspre Ierusalim, şi de trei ori pe zi îngenunchea, se ruga şi lăuda pe Dumnezeul lui, cum făcea şi mai înainte". Daniel nu a căutat să-şi ascundă loialitatea faţă de Dumnezeu. El nu s-a rugat doar în inima lui, ci s-a rugat cu voce tare, cu fereastra deschisă spre Ierusalim. Apoi, vrăjmaşii lui au venit cu reclamaţia lor înaintea împăratului, iar Daniel a fost aruncat în groapa leilor. Totuşi Fiul lui Dumnezeu a fost acolo. Îngerul Domnului a tăbărât în jurul slujitorului Domnului, iar dimineaţa, când împăratul a venit şi a întrebat: „Daniele, robul Dumnezeului celui viu, a putut Dumnezeul tău, căruia li slujeşti necurmat, să te scape de lei?", „Daniel a zis împăratului: «Veşnic să trăieşti, împărate! Dumnezeul meu a trimis pe îngerul Său şi a închis gura leilor, care nu mi-au făcut niciun rău, pentru că am fost găsit nevinovat înaintea Lui. şi nici înaintea ta, împărate, n-am făcut nimic rău!»" Lui Daniel nu i s-a făcut niciun rău, iar el L-a preamărit pe Domnul Dumnezeul cerurilor. — The Review and Herald, 3 mai, 1892.

Rugăciunile lui Daniel au fost caracterizate de stăruinţă şi zel — Pe măsură ce se apropia încheierea celor şaptezeci de ani de robie, gândurile lui Daniel au ajuns foarte

preocupate de profeţiile lui Ieremia. El a înţeles că se apropia timpul când Dumnezeu îi va acorda o nouă şansă poporului Său ales şi a mijlocit pentru Israel înaintea Dumnezeului cerurilor, cu post şi umilinţă, rugându-se astfel: „Doamne, Dumnezeule mare şi înfricoşate, Tu, care ţii legământul şi dai îndurare celor ce Te iubesc şi păzesc poruncile Tale! Noi am păcătuit, am săvârşit nelegiuire, am fost răi şi îndărătnici, ne-am abătut de la poruncile şi orânduirile Tale. N-am ascultat pe robii Tăi prorocii, care au vorbit în Numele Tău împăraţilor noştri, căpeteniilor noastre, părinţilor noştri şi către tot poporul ţării" (Daniel 9, 4-6).

Când stă înaintea Domnului, Daniel nu îşi declară propria credincioşie. În loc să pretindă că este curat şi sfânt, acest profet onorat se identifică plin de umilinţă cu Israelul păcătos. Înţelepciunea pe care Dumnezeu i-a dat-o era aşa de înaltă fală de înţelepciunea oamenilor mari ai lumii, pe cât este de strălucitoare lumina soarelui aflat pe cer la miezul zilei, faţă de steaua cea mai firavă. Totuşi să cugetăm la rugăciunea care a ieşit de pe buzele acestui om aşa de mult favorizat de Cer. Cu o adâncă umilinţă, cu lacrimi şi cu inima frântă, ei se roagă pentru sine şi pentru poporul său. El îşi deschide sufletul înaintea lui Dumnezeu, mărturisindu-şi propria nevrednicie şi recunoscând măreţia şi maiestatea Domnului.

Ce stăruinţă şi zel au caracterizat rugăciunile lui! Mâna credinţei s-a întins spre cer spre a se prinde de făgăduinţele Celui Preaînalt, care nu dau greş niciodată. Sufletul lui se zbate în agonie. Apoi, primeşte dovada că rugăciunea lui este ascultată. El ştie că biruinţa i-a fost dată. Dacă noi, ca popor, ne-am ruga aşa cum s-a rugat Daniel şi am lupta aşa cum a luptat el, umilindu-ne sufletul înaintea lui Dumnezeu, am vedea răspunsuri la fel de evidente la rugăciunile noastre, cum au fost acelea care i-au fost date lui Daniel. Iată cum îşi prezintă el cazul înaintea curţii cerului:

„Pleacă urechea, Dumnezeule, şi ascultă! Deschide ochii şi priveşte la dărâmăturile noastre şi la cetatea peste care este chemat Numele Tău! Căci nu pentru neprihănirea noastră îţi aducem noi cererile noastre, ci pentru îndurările Tale cele mari. Ascultă, Doamne! Iartă, Doamne! Ia aminte, Doamne! Lucrează şi nu zăbovi, din dragoste pentru Tine, Dumnezeul meu! Căci Numele Tău este chemat peste cetatea Ta şi peste poporul Tău!" (versetele 18.19).

Omul lui Dumnezeu se ruga, cerând ca binecuvântarea Cerului să vină peste poporul lui şi pentru a primi o cunoaştere mai clară a voinţei divine. Povara inimii lui era pentru Israelul care nu păzea Legea lui Dumnezeu în sensul cel mai strict. El recunoştea că toate nenorocirile veniseră asupra lor ca o consecinţă a călcărilor acelei Legi sfinte. El spune: „Noi ani păcătuit, am săvârşit nelegiuire.... Căci din pricina păcatelor noastre şi din pricina nelegiuirilor părinţilor noştri, este Ierusalimul şi poporul Tău de ocara tuturor celor ce ne înconjoară" (versetele 15.16). Iudeii îşi pierduseră caracterul sfânt şi deosebit de popor ales al lui Dumnezeu. „Ascultă dar acum, Dumnezeul nostru, rugăciunea şi cererile robului Tău şi, pentru dragostea Domnului, fă să strălucească Faţa Ta peste sfântul Tău locaş pustiit!"

(versetul 17). Inima lui Daniel se îndreaptă cu un dor puternic spre sanctuarul pustiit al lui Dumnezeu. El ştie că prosperitatea lui poate să fie restabilită numai dacă izraeliţii se vor pocăi de călcările Legii iui Dumnezeu şi vor ajunge să fie smeriţi, credincioşi şi ascultători.

În timp ce rugăciunea lui Daniel se înălţa spre cer, îngerul Gabriel a coborât în grabă din curţile cereşti pentru a-i spune că toate cererile lui au fost auzite şi ascultate. Acest înger puternic primise însărcinarea de a-i da înţelepciune şi înţelegere, de a-i descoperi tainele veacurilor viitoare. Prin urmare, în timp ce se străduia stăruitor să cunoască şi să înţeleagă adevărul, Daniel a fost pus în legătură cu solul trimis de Cer.

Ca răspuns la cererea lui, Daniel nu a primit numai lumina şi cunoaşterea adevărului de care aveau nevoie atât el, cât şi poporul lui, ci şi o viziune a marilor evenimente viitoare chiar până la venirea Răscumpărătorului lumii. Aceia care pretind că sunt sfinţiţi, deşi nu au nicio dorinţă de a cerceta Scripturile sau de a lupta cu Dumnezeu în rugăciune, cerând o înţelegere mai clară a adevărului Bibliei, nu ştiu ce este sfinţirea adevărată. — Sfinţirea vieţii, 46-49.

Neemia

Rugăciunea lui Neemia este un exemplu pentru poporul lui Dumnezeu din zilele noastre — Inima acelora care susţin lucrarea aceasta trebuie să fie plină de Duhul lui Isus. Numai Marele Medic poate să aplice balsamul din Galaad. Dacă oamenii aceştia ar citi cartea lui Neemia, cu inima smerită şi atinsă de Duhul Sfânt, ideile lor false ar fi schimbate, s-ar da pe faţă principii corecte, iar starea actuală a lucrurilor ar fi schimbată. Neemia s-a rugat lui Dumnezeu pentru ajutor, iar Dumnezeu a auzit rugăciunea lui. Domnul i-a determinat pe împăraţii păgâni să vină în ajutorul lui. Când vrăjmaşii lucrau cu zel împotriva lui, Domnul a lucrat prin împăraţi spre a-şi aduce la îndeplinire scopul Său şi spre a răspunde la numeroasele rugăciuni ce se înălţau către El, cerând ajutorul de care aveau atâta nevoie. — The Review and Herald, 23 martie, 1911.

Rugăciunea a făcut să fie mai puternice credinţa şi curajul lui Neemia — Prin mesageri din Iudeea, evreul patriot a aflat că peste Ierusalim, cetatea aleasă, veniseră zile grele. Robii întorşi sufereau dispreţ şi necaz. Templul şi părţi din cetate fuseseră rezidite, dar lucrarea de restatornicire era stânjenită, slujbele templului erau tulburate, iar poporul era ţinut într-o alarmă continuă de faptul că zidurile cetăţii erau încă într-o mare măsură în ruină.

Copleşit de amărăciune, Neemia nu putea nici să mănânce şi nici să bea: „Am plâns şi m-am jelit multe zile şi am postit”. În durerea lui, s-a îndreptat către Ajutorul divin. „M-am rugat”, zicea el, „înaintea Dumnezeului cerurilor”. Cu credinţă, el a mărturisit păcatele lui şi ale poporului lui. El a stăruit ca Dumnezeu să susţină cauza lui Israel, să-i redea curajul şi puterea şi să-l ajute să clădească locurile pustii ale lui Iuda.

Pe măsură ce Neemia se ruga, credinţa şi curajul lui creşteau. Cuvintele lui au prezentat o mulţime de argumente sfinte. El a arătat către dezonoarea care avea să fie aruncată asupra lui Dumnezeu, dacă poporul Său, care acum se întorsese către El, avea să fie lăsat în slăbiciune şi apăsare şi a stăruit de Domnul să-şi împlinească făgăduinţa: „Dacă vă veţi întoarce la Mine şi dacă veţi păzi poruncile Mele şi le veţi împlini, atunci, chiar dacă veţi fi izgoniţi la marginea cea mai îndepărtată a cerului, de acolo vă voi aduna şi va voi aduce înapoi iarăşi în locul pe care l-am ales, ca să locuiască Numele Meu acolo" (Neemia 1, 9; Vezi şi Deuteronom 4, 29-31). Această făgăduinţă îi fusese dată lui Israel prin Moise înainte de a fi intrat în Canaan şi, de-a lungul secolelor, ea rămăsese neschimbată. Poporul lui Dumnezeu se întorsese acum la El, în pocăinţă şi credinţă, iar făgăduinţa nu avea să rămână neîmplinită.

Neemia îşi revărsase deseori sufletul în rugăciune în favoarea poporului său. Dar acum, pe când se ruga, un plan sfânt a luat fiinţă în mintea lui. A hotărât că, dacă va putea primi consimţământul împăratului şi ajutorul necesar pentru a procura unelte şi materiale, îşi va asuma personal sarcina reclădirii zidurilor Ierusalimului şi a restatornicirii puterii naţionale a lui Israel. El I-a cerut Domnului să-i dea trecere înaintea împăratului, pentru ca acest plan să poată fi împlinit. „Dă, astăzi, izbândă robului Tău", s-a rugat el, „şi fă-l să capete trecere înaintea omului acestuia!"

Patru luni de zile a aşteptat Neemia o ocazie favorabilă pentru a prezenta cererea sa împăratului. În tot acest timp, deşi inima îi era apăsată de durere, el s-a străduit să se poarte cu voioşie în prezenţa împăratului. În acele săli pline de strălucire şi splendoare, toţi trebuiau să arate fericiţi şi cu inima liberă. Necazul nu trebuia să-şi arunce umbra pe faţa niciunuia care venea la împărăţie. Totuşi, în clipele în care se putea retrage, ascuns de vederea oamenilor, cât de multe erau rugăciunile, mărturisirile şi lacrimile pe care le auzeau şi la care erau martori Dumnezeu şi îngerii! — Profeţi şi Regi, 628-630.

Neemia şi-a recunoscut păcatele personale în rugăciunile lui — Neemia nu a spus că numai Israel păcătuise, ci a recunoscut plin de pocăinţă că el şi casa tatălui său păcătuiseră. „Te-am supărat", spune el, aşezându-se în rândul acelora care îl dezonoraseră pe Dumnezeu, pentru că nu rămăseseră neclintiţi de partea adevărului....

Neemia s-a umilit înaintea lui Dumnezeu şi a acordat slava cuvenită Numelui Său. Tot aşa a făcut şi Daniel în Babilon. Să studiem rugăciunile acestor oameni. Ele ne învaţă că trebuie să ne umilim şi să nu ştergem niciodată linia de separare dintre poporul lui Dumnezeu, care respectă poruncile, şi aceia care nu au niciun respect pentru Legea Sa. — Comentarii Biblice ale AZŞ 3:1136.

Neemia s-a rugat cu siguranţa că Dumnezeu va împlini făgăduinţele Sale — Prin credinţă, Neemia s-a prins cu putere de făgăduinţa divină şi a pus la piciorul tronului harului rugăciunile lui, cerând ca Dumnezeu să susţină cauza poporului Său pocăit, să refacă puterea lui şi să zidească locurile lui devastate. Când poporul Său se despărţise de El,

Dumnezeu fusese credincios în împlinirea ameninţărilor Sale, îl împrăştiase printre popoare, în conformitate cu cele declarate în Cuvântul Său. Neemia a găsit tocmai în faptul acesta o asigurare că El va fi la fel de credincios şi în împlinirea făgăduinţelor Sale. — Comentarii Biblice ale AZŞ 3:1136.

Neemia şi-a formulat rugăciunile în conformitate cu nevoile momentului — Prezentarea stării Ierusalimului a deşteptat simpatia monarhului, fără să-i trezească prejudecăţile. O altă întrebare i-a dat ocazia pe care Neemia o aşteptase de multă vreme: „Ce ceri?" Dar omul lui Dumnezeu n-a îndrăznit să răspundă până nu a primit îndrumarea de la Unul mai mare decât Artaxerxe. El avea de îndeplinit o însărcinare sfântă, pentru care cerea ajutorul împăratului, şi şi-a dat seama că depindea mult de felul în care prezenta problema, în aşa fel, încât să-i câştige aprobarea şi să primească ajutor. „M-am rugat", zice el, „Dumnezeului cerurilor". În rugăciunea aceea scurtă, Neemia a intrat în prezenţa Împăratului împăraţilor şi a câştigat de partea lui o putere care poate abate inimile, aşa cum sunt abătute râurile de apă. — Profeţi şi regi, 631.

Rugăciunile lui Neemia au fost însoţite de o voinţă hotărâtă — În biserica din zilele noastre este nevoie de oameni ca Neemia — nu de oameni care pot numai să predice şi să se roage, ci de oameni ale căror predici şi rugăciuni sunt însoţite de o voinţă hotărâtă şi înflăcărată. — Signs of the Times, 6 decembrie, 1883.

Noi putem să ne rugam în orice timp şi în orice loc, asemenea lui Neemia — A te ruga aşa cum s-a rugat Neernia în acel ceas de nevoie este o posibilitate la îndemâna creştinului, în împrejurări când alte forme de rugăciune pot fi cu neputinţa. Truditorii, în mersul împovărat al vieţii, aglomeraţi şi aproape copleşiţi de încurcături, pot înălţa către Dumnezeu o rugăciune pentru călăuzire divină. Călătorii pe mare şi pe uscat, când sunt ameninţaţi de vreo primejdie, se pot încredinţa în felul acesta protecţiei cerului. În vremuri de primejdie sau greutăţi neaşteptate, inima îşi poate înălţa strigătul după ajutor către Acela care S-a angajat să vină în sprijinul celor credincioşi ai Săi, oricând Îl cheamă. In orice împrejurare, în orice stare, sufletul împovărat cu amărăciune şi grijă sau asaltat crunt de ispită poate găsi asigurare, sprijin şi ajutor în dragostea şi puterea inepuizabilă ale unui Dumnezeu care-şi păstrează legământul.

În acea clipă scurtă de rugăciune către împăratul împăraţilor, Neemia a fost încurajat să-i spună lui Artaxerxe dorinţa lui de a fi eliberat pentru o vreme de îndatoririle de la curte şi a cerut autorizarea de a reclădi locurile pustiite ale Ierusalimului şi de a face din nou din el o cetate puternică şi apărată. Urmări importante pentru naţiunea iudaică depindeau de această cerere. „şi", declară Neemia, „împăratul mi-a dat. căci mâna cea bună a Dumnezeului meu era peste mine". — Profeţi şi regi, 631-633.

În providenţa Sa, Dumnezeu nu ne îngăduie să cunoaştem sfârşitul de la început, dar El ne dă lumina Cuvântului Său spre a ne călăuzi pe măsură ce înaintăm pe cale şi ne porunceşte să ne păstrăm gândurile aţintite spre Isus. Oriunde suntem, oricare ar fi ocupaţia

noastră, inima trebuie să ne fie înălţată spre Dumnezeu, în rugăciune. Aceasta înseamnă a te ruga neîncetat. Nu trebuie să aşteptăm, până când putem să îngenunchem înainte de a ne ruga. Într-o ocazie, când Neemia a venit înaintea împăratului, acesta l-a întrebat de ce arăta aşa de întristat şi care era cererea pe care urma să o adreseze. Totuşi Neemia nu a îndrăznit să răspundă îndată. în joc erau interese importante. Soarta unei naţiuni depindea de impresia pe care trebuia să o facă atunci asupra minţii împăratului, iar înainte de a îndrăzni să-i răspundă împăratului, Neemia a înălţat o rugăciune rapidă către Dumnezeul Cerurilor. Rezultatul a fost acela că a obţinut tot ce a cerut şi tot ce a dorit. — Signs of the Times, 20 octombrie, 1887. Nu există timp sau loc nepotrivit pentru a ne înălţa cererile spre Dumnezeu. Nu există nimic care să ne poată împiedica să facem ca inima să ne fie cuprinsă de spiritul înălţător al rugăciunii stăruitoare, în aglomeraţia străzilor, în mijlocul ocupaţiilor zilnice, noi putem să aducem cererile noastre înaintea lui Dumnezeu, pentru ca El să ne acorde călăuzirea divină, aşa cum a făcut Neemia, când i-a adresat cererea sa împăratului Artaxerxe. Un Ioc retras pentru rugăciune poate fi găsit oriunde ne-am afla. Noi ar trebui să avem uşa inimii deschisă în permanenţă, adresând mereu invitaţia ca Domnul Hristos să vină şi să locuiască în ea, ca oaspete ceresc.

Deşi în jurul nostru ar putea fi o atmosferă coruptă, nu trebuie să respirăm miasmele ei otrăvitoare, ci putem să trăim respirând aerul curat al cerului. Prin înălţarea inimii noastre în prezenţa lui Dumnezeu, în rugăciune sinceră, noi putem închide porţile minţii, împiedicând intrarea oricărui gând imoral şi nesfânt. Cei a căror inimă este deschisă pentru a primi sprijinul şi binecuvântarea lui Dumnezeu vor umbla într-o atmosferă mai sfânta decât aceea a pământului şi vor avea o continuă comuniune cu Cerul. — Calea către Hristos, 99.

Neemia s-a rugat stăruitor toată noaptea — În taină şi în linişte, Neemia a făcut înconjurul zidurilor. El declară: „Dregătorii nu ştiau unde fusesem şi ce făceam. Până în clipa aceea nu spusesem nimic iudeilor, nici preoţilor, nici mai marilor, nici dregătorilor, nici vreunuia din cei ce vedeau de treburi". In această cercetare dureroasă, Neemia nu a dorit să le atragă atenţia nici prietenilor, nici duşmanilor, ca să nu se creeze agitaţie, iar zvonurile răspândite să poată fi înfrânte sau, cel puţin, să nu împiedice lucrarea sa. El şi-a dedicat rugăciunii timpul rămas din noapte, căci dimineaţa trebuia să facă un efort serios pentru a-i sensibiliza şi pentru a-i uni pe concetăţenii lui descurajaţi şi dezbinaţi. — Sfaturi pentru o slujire creştină eficientă, 174.

Succesul lui Neemia ne arată puterea rugăciunii — În lucrarea lor, Ezra şi Neemia s-au umilit înaintea Iui Dumnezeu, mărturisindu-şi păcatele lor şi păcatele poporului lor şi cerând iertare, ca şi când ei ar fi fost călcătorii Legii. S-au luptat, s-au rugat şi au suferit cu răbdare. Ceea ce a făcut ca lucrarea lor să fie atât de grea nu a fost ostilitatea făţişă a păgânilor, ci împotrivirea ascunsă a pretinşilor prieteni care, punând influenţa lor în slujba răului, au înzecit povara slujitorilor lui Dumnezeu. Aceşti trădători au pus la îndemâna vrăjmaşilor lui Dumnezeu un material pe care să-l folosească în lupta împotriva poporului

Său. Patimile lor rele şi voinţa lor răzvrătită erau într-o continuă luptă cu cerinţele lămurite ale lui Dumnezeu.

Succesul care a însoţit eforturile lui Neemia arată ce pot realiza rugăciunea, credinţa şi o acţiune energică şi înţeleaptă. Neemia nu era preot; el nu era profet; nu avea vreun titlu înalt. El a fost un reformator ridicat pentru o vreme importantă. Scopul Iui a fost să-l aducă pe popor în armonie cu Dumnezeu. Inspirat de o ţintă înaltă, el şi-a concentrat toată puterea fiinţei pentru îndeplinirea ci. Integritatea înaltă, neabătută, a caracterizat eforturile Iui. Când venea în legătură cu păcatul şi împotrivirea faţă de bine, el lua o atitudine atât de categorică, încât oamenii erau îndemnaţi să lucreze cu o râvnă şi un curaj nou. Ei nu-i puteau nega credincioşia, patriotismul şi dragostea profundă faţă de Dumnezeu şi, văzând lucrul acesta, erau gata să-l urmeze acolo unde îi conducea. — Profeţi şi regi, 675, 676.

Ioan Botezătorul

Ioan a petrecut timp în meditaţie şi rugăciune spre a cunoaşte voia lui Dumnezeu pentru viaţa lui — Ioan însă nu ducea o viaţă de lenevie, de tristeţe ascetică sau de înstrăinare egoistă. Din timp în timp, el căuta să se amestece printre oameni şi era întotdeauna un observator interesat de cele ce se petreceau în lume. Din locul lui retras, ci urmărea desfăşurarea evenimentelor. Cu o putere de pricepere luminată de Duhul Sfânt, el studia caracterul oamenilor, ca să ştie cum sa ajungă la inima lor cu solia cerului. Povara misiunii sale îl apăsa. În singurătate, prin meditaţie şi rugăciune, căuta să-şi întărească sufletul pentru lucrarea care-l aştepta. — Hristos, Lumina lumii, 102.

Rugăciunea i-a dat Iui Ioan putere a de a-i înfrunta pe împăraţii pământului — Ioan Botezătorul a fost învăţat de Dumnezeu în timpul vieţuirii lui în pustie. El a cercetat descoperirile lui Dumnezeu din natură. Sub îndrumarea Spiritului divin, el a cercetat sulurile profeţilor. Zi şi noapte, Hristos a fost studiul lui până ce mintea, inima şi sufletul au fost pline de glorioasa viziune.

El L-a privit pe împărat, în toată frumuseţea Sa, şi s-a pierdut din vedere pe sine. El a privit măreţia sfinţeniei şi s-a recunoscut ca nedestoinic şi nedemn. El urma să vestească solia lui Dumnezeu. El urma să stea în puterea şi neprihănirea lui Dumnezeu. El era gata să pornească, în calitate de sol al Cerului, neînfricat de tot ce este omenesc, deoarece el văzuse Divinitatea. El putea sta neînfricat înaintea monarhilor pământeşti, deoarece se plecase cu tremur înaintea Împăratului împăraţilor. — Mărturii pentru comunitate 8:331, 332.

Petru

Dumnezeu a răspuns la rugăciunea lui Petru de a o învia pe Dorca — Pe când privea la tristeţea lor, inima apostolului a fost cuprinsă de milă. Apoi, după ce a cerut ca prietenii care plângeau să fie scoşi din cameră, el a îngenuncheat şi s-a rugat fierbinte lui Dumnezeu ca s-o readucă la viaţă şi.sănătate pe Dorea. Întorcându-se spre trupul ei, el a spus: „Tabita, scoală-te!” Ea a deschis ochii şi, când a văzut pe Petru, a stat în capul oaselor. Dorea fusese

de mare ajutor bisericii, iar Dumnezeu a socotit potrivit să o aducă înapoi din ţara vrăjmaşului, pentru ca priceperea şi puterea ei să poată fi mai departe o binecuvântare pentru alţii şi, de asemenea, pentru ca, prin această manifestare a puterii sale, lucrarea lui Hristos să fie întărită. — Istoria faptelor apostolilor, 132.

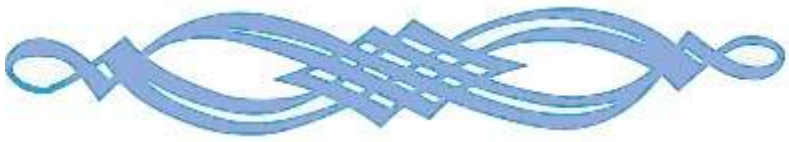

Capitolul 14 — Rugăciunea Zilnică

Rugăciunea este la fel de esenţială ca hrana zilnicii — Dacă dorim sa ne dezvoltăm un caracter pe care Dumnezeu poate să-l accepte, trebuie să ne formăm obiceiuri corecte în viaţa religioasă. Rugăciunea zilnică este la fel de esenţială pentru a creşte în har şi chiar pentru viaţa spirituală însăşi, precum este hrana trecătoare pentru bunăstarea fizică. Trebuie să ne obişnuim să ne înălţăm adesea gândurile spre Dumnezeu în rugăciune. Dacă mintea rătăceşte, trebuie să o aducem înapoi. Prin efort perseverent, în cele din urmă, ne vom obişnui să facem lucrul acesta cu uşurinţă. Despărţiţi de Hristos, nu putem să fim în siguranţă nicio clipă. Noi putem să avem prezenţa Sa, care să ne însoţească la fiecare pas, numai prin respectarea condiţiilor pe care le-a pus El însuşi. — Solii pentru tineret, 114, 115.

Nevoia de rugăciune zilnică — Toţi aceia care vin la Hristos astăzi trebuie să îşi aducă aminte că meritele Sale sunt asemenea miresmei de tămâie care se împleteşte cu rugăciunile celor care se pocăiesc de păcatele lor şi primesc iertare, milă şi har. Nevoia noastră de a beneficia de mijlocirea Domnului Hristos este continuă. Inima umilă trebuie să înalţe în fiecare zi, dimineaţa şi seara, rugăciuni care vor primi ca răspuns har, pace şi bucurie. „Prin El, să aducem întotdeauna lui Dumnezeu o

jertfă de laudă, adică rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui. şi să nu daţi uitării binefacerea şi dărnicia; căci lui Dumnezeu, jertfe ca acestea Îi plac”. — Comentarii Biblice ale AZŞ 6:1078.

Începeţi ziua cu rugăciune — Noi avem privilegiul de a ne deschide inima şi de a lăsa lumina prezenţei lui Hristos să intre în ea. Fratele meu, sora mea, staţi în faţa luminii! Veniţi în prezenţa reală şi personală a lui Hristos, ca să puteţi exercita o influenţă înălţătoare şi înviorătoare. Credinţa voastră să fie puternică, statornică şi curată! Recunoştinţa faţă de Dumnezeu să umple inima voastră! Când vă treziţi dimineaţa, îngenuncheaţi pe marginea patului şi cereţi-I lui Dumnezeu să vă dea puterea necesară, pentru a îndeplini datoriile zilei şi pentru a înfrunta ispitele ei. Cereţi-I să vă ajute să aduceţi frumuseţea caracterului lui Hristos în lucrarea voastră. Cereţi-I să vă ajute să rostiţi cuvinte care le vor inspira speranţă şi curaj celor din jurul vostru şi vă vor aduce mai aproape de Mântuitorul. — Fii şi fiice ale lui Dumnezeu, 199.

În fiecare dimineaţă, luaţi-vă timp pentru a începe lucrul vostru cu rugăciune. Nu consideraţi că acesta este un timp pierdut, pentru că este un timp care va dăinui în veacurile veşnice. Prin mijlocul acesta, succesul şi biruinţa spirituală vor fi aduse în viaţa practică. Maşinile din tipografie vor răspunde la atingerea mâinii Domnului. Atunci, cu siguranţă, binecuvântarea lui Dumnezeu poate fi cerută, iar lucrul poate să fie săvârşit bine numai dacă începutul este bun. înainte ca Domnul să poată folosi eu succes un lucrător, mâinile lui

trebuie să fie întărite şi inima lui trebuie să fie curăţită. — Mărturii pentru comunitate 7:194.

Fraţi şi surori, bătrâni şi tineri, când aveţi o oră liberă, deschideţi Biblia şi îmbogăţiţi-vă mintea cu adevărurile ei preţioase. Când sunteţi angajaţi în lucru, păziţi-vă mintea, păstraţi-vă gândurile îndreptate spre Dumnezeu, vorbiţi mai puţin şi meditaţi mai mult. Aduceţi-vă aminte că: „în ziua judecăţii, oamenii vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor, pe care-l vor fi rostit". Cuvintele voastre să fie alese, acest fapt va închide uşa în faţa vrăjmaşului sufletelor. Faceţi ca ziua voastră să înceapă cu rugăciune. Lucraţi ca în prezenţa lui Dumnezeu. Îngerii Lui se află întotdeauna alături de voi, înregistrând cuvintele, comportamentul şi felul în care este făcută lucrarea voastră. Dacă vă îndepărtaţi de sfatul cel bun, alegând să vă asociaţi cu cei pe care aveţi motiv să-i bănuiţi că nu sunt înclinaţi spre cele religioase, eu toate că ei mărturisesc a fi creştini, curând veţi deveni asemenea lor. Voi vă aşezaţi în calea ispitei, pe terenul de luptă al lui Satana, iar dacă nu sunteţi păziţi continuu, veţi fi biruiţi de amăgirile lui. — Mărturii pentru comunitate 4:588, 589.

Cereţi zilnic de la Domnul sfat şi călăuzire. Depindeţi de Dumnezeu pentru lumină şi călăuzire. Rugaţi-vă pentru acest sfat şi această lumină, până când le obţineţi. Nu este de folos să cereţi ceva, iar apoi să uitaţi ce aţi cerut în rugăciune. Mintea să rămână la rugăciunea pe care aţi înălţat-o. Puteţi face acest lucru în timp ce lucraţi cu mâinile.

Puteţi spune: Doamne, eu cred; eu cred cu toată inima mea. Fă ca puterea Duhului Sfânt să vină asupra mea! — Principiile fundamentale ale educaţiei creştine, 531.

Când Îl urmaţi pe Hristos, privindu-L ca fiind Autorul şi Desăvârşitorul credinţei voastre, veţi simţi că lucraţi sub ocrotirea Lui, că sunteţi influenţaţi de prezenţa Lui şi că El vă cunoaşte motivele. La fiecare pas, veţi întreba: îi va plăcea lui Isus lucrul acesta? Îl va slăvi el pe Dumnezeu? Rugăciunile voastre să se înalţe spre Dumnezeu dimineaţa şi seara pentru binecuvântarea şi călăuzirea Sa. Rugăciunea adevărată se prinde de Cel Atotputernic şi vă dă biruinţa. Pe genunchi, creştinul obţine putere spre a rezista ispitei. — Mărturii pentru comunitate 4:615, 616.

Dedicaţi un anumit timp în fiecare zi pentru rugăciune — Aceia care îmbracă toată armătura lui Dumnezeu şi consacră zilnic un timp pentru meditaţie, rugăciune şi studiul Scripturilor, vor fi puşi în legătură cu Cerul şi vor avea o influenţă mântuitoare şi transformatoare asupra celor din jurul lor. Ei vor avea gânduri mari, aspiraţii nobile, o înţelegere clară a adevărului şi datoriei faţă de Dumnezeu. Ei vor avea o dorinţă arzătoare după curăţie, lumină şi iubire, precum şi după toate darurile naşterii din nou. Rugăciunile lor stăruitoare vor trece dincolo de perdeaua dinăuntru. Aceşti oameni vor avea o îndrăzneală sfinţitoare de a veni în prezenţa Celui infinit. Ei vor simţi că lumina şi slava cerului sunt pentru ei, că vor ajunge să fie curăţiţi, înălţaţi şi înnobilaţi prin această legătură apropiată cu Dumnezeu. Acesta este privilegiul adevăraţilor creştini.

Meditaţia abstractă nu este suficientă, acţiunea grăbită nu ajunge. Ambele sunt esenţiale pentru formarea caracterului creştin. Puterea obţinută în rugăciunea stăruitoare şi tainică ne pregăteşte să rezistăm atracţiilor amăgitoare ale societăţii. Totuşi noi nu trebuie să ne izolăm de lume, deoarece experienţa noastră creştină trebuie să fie lumina lumii. Societatea necredincioşilor nu ne va face niciun rău dacă ne amestecăm printre ei cu scopul de a-i lega de Dumnezeu şi dacă suntem destul de puternici din punct de vedere spiritual pentru a ne împotrivi influenţelor lor. — Mărturii pentru comunitate 5:112, 113.

Rezultatele rugăciunii zilnice — Cel care se îndreaptă în fiecare zi spre Dumnezeu, prin rugăciuni stăruitoare şi serioase, pentru a primi ajutor, sprijin şi putere de la El, va avea aspiraţii nobile, o înţelegere limpede a adevărului şi a responsabilităţii personale, obiective înalte de acţiune şi o continuă foame şi sete după neprihănire. Prin menţinerea unei legături permanente cu Dumnezeu, vom deveni capabili să le transmitem şi celor cu care venim în contact, lumina, pacea, liniştea şi simţământul de siguranţă care domnesc în inima noastră. Puterea dobândită în rugăciunea adresată lui Dumnezeu, unită cu efortul perseverent de educare a minţii, în ce priveşte sensibilitatea, atenţia şi grija faţă de nevoile altora, îl pregăteşte pe om pentru îndatoririle zilnice şi menţine o stare de pace a spiritului, care rămâne aceeaşi, indiferent de circumstanţe.

Dacă ne apropiem de Dumnezeu, El va pune cuvintele Sale pe buzele noastre, ca să vorbim pentru El şi să lăudăm numele Lui. El ne va învăţa melodia cântecului îngeresc pentru a-I mulţumi Tatălui nostru ceresc. Lumina şi dragostea Mântuitorului care locuieşte în inima noastră se vor dezvălui în fiecare faptă a vieţii. Dificultăţile şi tulburările trecătoare nu pot afecta nicio viaţă trăită prin credinţa în Fiul lui Dumnezeu. — Cugetări de pe Muntele Fericirilor, 85.

Rugăciunea este necesară zilnic, spre a-i rezista lui Satana — Sfinţirea nu este o lucrare de o clipă, de o oră sau de o zi. Este o continua creştere în har. Noi nu ştim astăzi cât de aprigă va fi lupta mâine. Satana trăieşte şi este activ şi, în fiecare zi, noi trebuie să strigăm cu stăruinţă după ajutor la Dumnezeu şi după tărie pentru a putea să ne împotrivim lui. Atâta timp cât stăpâneşte Satana, trebuie să ne supunem eul. Avem de întâmpinat obstacole şi nu există loc pentru zăbavă şi punct în care să putem ajunge şi să spunem că am atins ţinta. — Mărturii pentru comunitate 1:340.

Rugăciunea zilnică va conţine atât nevoile spirituale, cât şi pe cele fizice — Rugăciunea pentru pâinea cea de toate zilele nu se referă doar la hrana pentru susţinerea trupului, ci şi la hrana spirituală, care împlineşte nevoile sufletului în vederea vieţii veşnice. Domnul Isus ne îndeamnă: „Lucraţi nu pentru mâncarea pieritoare, ci pentru mâncarea care rămâne pentru viaţa veşnică” (Ioan 6, 27). El spune: „Eu sunt Pâinea vie, care S-a pogorât din cer. Dacă mănâncă cineva pâinea aceasta, va trăi în veac” (Ioan 6, 51). Mântuitorul nostru este Pâinea vieţii şi, când contemplăm iubirea Lui şi o primim în suflet, ne hrănim cu Pâinea care S-a coborât din cer.

Noi Îl primim pe Hristos prin intermediul Cuvântului Său, iar Duhul Sfânt ne este dat pentru a ne ajuta să înţelegem Cuvântul lui Dumnezeu şi pentru a sădi adevărurile Lui în inima noastră. În fiecare zi, trebuie să ne rugăm ca, atunci când citim Cuvântul Său. Dumnezeu să trimită Duhul Sfânt, ca să ne descopere acele adevăruri care vor întări sufletul nostru pentru a face faţă nevoilor zilei.

Prin faptul că ne învaţă să cerem în fiecare zi binecuvântările necesare atât în domeniul material, trecător, cât şi în cel spiritual, Dumnezeu intenţionează să ne facă un bine. Dumnezeu doreşte să conştientizăm dependenţa noastră de grija Sa neîncetată, deoarece Se străduieşte să ne aducă într-o relaţie de comuniune permanentă cu El. Prin comuniunea cu Hristos, prin rugăciune şi prin studiul adevărurilor mari şi preţioase ale Cuvântului Său, cei flămând spiritual este hrănit, iar cel însetat este înviorat de apa Izvorului vieţii. — Cugetări de pe Muntele Fericirilor, 112, 113.

Asemenea primilor creştini, noi trebuie să ne rugăm zilnic pentru Duhul Sfânt — Aceia care în Ziua Cincizecimii au fost înzestraţi cu putere de sus nu au fost scutiţi mai departe de ispite şi încercări. În timp ce mărturiseau despre adevăr şi neprihănire, ci au fost asaltaţi în repetate rânduri de vrăjmaşul adevărului, care căuta să le răpească experienţa creştină. Ei erau nevoiţi să lupte cu toate puterile date lor de Dumnezeu pentru a ajunge la starea de bărbaţi şi femei în Hristos Isus. Ei se rugau zilnic pentru noi resurse de har, ca să poată ajunge mai sus şi tot mai sus pe calea spre desăvârşire. Sub lucrarea Duhului Sfânt, exercitând credinţa în Dumnezeu, chiar şi cei mai slabi învăţau să-şi dezvolte puterile ce le-au fost încredinţate şi să ajungă sfinţiţi, curaţi şi înnobilaţi. În umilinţă, ci se supuneau influenţei modelatoare a Duhului Sfânt, primeau plinătatea Dumnezeirii şi erau modelaţi, făcuţi asemenea Dumnezeirii.

Trecerea vremii nu a adus nicio schimbare în ce priveşte făgăduinţa făcută de Hristos la despărţire, că va trimite Duhul Sfânt ca reprezentant al Său. Nu din pricina vreunei restricţii din partea lui Dumnezeu bogăţiile harului Său nu se revarsă pe pământ asupra oamenilor. Dacă împlinirea făgăduinţei nu se vede aşa cum ar putea fi văzută, acest fapt este din cauză că făgăduinţa nu este preţuită aşa cum ar trebui să fie. Dacă ar voi, ar fi cu toţii umpluţi cu Duhul Sfânt. Oriunde nevoia după Duhul Sfânt este o problemă de mai mică importanţă şi preocupare, acolo se vede secetă spirituală, întuneric spiritual, decădere şi moarte spirituală. Ori de câte ori probleme minore ocupă atenţia, lipseşte puterea divină, care este necesară pentru creşterea şi prosperitatea bisericii şi care ar aduce cu ea toate celelalte binecuvântări, deşi ea este oferită în toată infinita ei plinătate.

Deoarece acesta este mijlocul prin care trebuie să primim putere, de ce nu flămânzim şi nu însetăm după darul Duhului? De ce nu vorbim despre el, de ce nu ne rugăm pentru el şi nu predicăm despre el? Domnul este mult mai binevoitor să dea Duhul Sfânt celor care Îi slujesc, decât sunt părinţii să dea daruri bune copiilor lor. Pentru botezul zilnic cu Duhul Sfânt, fiecare lucrător ar trebui să înalţe rugăciunile lui către Dumnezeu. Grupuri de

lucrători creştini ar trebui să se adune pentru a cere un ajutor deosebit, înţelepciune cerească, ca să ştie cum să plănuiască şi cum să aducă la îndeplinire aceste planuri cu înţelepciune. În mod deosebit, ei ar trebui să se roage ca Dumnezeu să-i boteze pe aleşii Săi trimişi în câmpurile misionare cu o bogată măsură a Duhului Său. Prezenţa Duhului Sfânt în lucrătorii lui Dumnezeu va da vestirii adevărului o putere pe care nici toată puterea sau slava lumii n-o pot da. — Istoria faptelor apostolilor, 49-51.

Rugaţi-vă pentru har în vederea împlinirii nevoilor fiecărei zile — Adevărul lui Dumnezeu primit în inimă este în stare să te facă înţelept pentru mântuire. Dacă vei crede în el şi i te vei supune, vei primi har suficient pentru îndatoririle şi încercările de azi. Nu ai nevoie de har pentru mâine. Ar trebui să simţi că ai de-a face numai cu ziua de astăzi. Obţine biruinţa astăzi, învinge eul astăzi, veghează şi roagă-te pentru astăzi, primeşte biruinţe în Dumnezeu pentru astăzi. Împrejurările şi locurile înconjurătoare, schimbările care au loc zilnic în jurul nostru şi Cuvântul lui Dumnezeu care deosebeşte şi verifică toate lucrurile, toate acestea sunt suficiente pentru a ne învăţa care ne este datoria şi ce anume ar trebui să facem în fiecare zi. În loc să îngădui ca mintea şi gândurile să îţi alunece pe un făgaş din care nu vei avea nimic de câştigat, ar trebui să studiezi zilnic Scripturile şi să îndeplineşti acele datorii ale vieţii de zi cu zi, care pot fi plictisitoare acum pentru tine, dar pe care cineva tot trebuie să le facă. — Mărturii pentru comunitate 3:333.

Rugaţi-vă zilnic pentru înţelegerea Bibliei! — Aceia care mărturisesc a crede în Isus ar trebui să se îndrepte mereu spre lumină. Ei ar trebui să se roage zilnic pentru ca lumina Duhului Sfânt să strălucească asupra paginilor cărţii sfinte, aşa încât să fie făcuţi în stare să înţeleagă lucrurile Duhului Sui Dumnezeu. — Principiile fundamentale ale educaţiei creştine, 188, 189.

Rugaţi-vă zilnic pentru binecuvântarea pe care o aduce Sabatul — Toţi aceia care consideră că Sabatul este un semn între ei şi Dumnezeu, arătând că El este Dumnezeul care-i sfinţeşte, vor reprezenta principiile guvernării Sale. Ei vor aduce legile împărăţiei Sale în viaţa lor zilnică. În fiecare zi, rugăciunea lor va fi ca sfinţirea Sabatului să rămână asupra lor. În fiecare zi, ei vor avea tovărăşia lui Hristos şi vor da pe faţă desăvârşirea caracterului Său. În fiecare zi, lumina lor va străluci în faţa altora în fapte bune. — Mărturii pentru comunitate 6:353.

Rugăciunea zilnică a unui părinte — Faceţi ca munca voastră să fie plăcută prin cântece de laudă. Dacă doriţi să aveţi un raport curat în cărţile cerului, nu fiţi niciodată iritaţi şi aspri. Rugăciunea voastră zilnică să fie: „Doamne, învaţă-mă să fac tot ce pot mai bine. Învaţă-mă cum să fac o lucrare mai bună. Dă-mi putere şi voioşie”.... Aduceţi-L pe Hristos în tot ce faceţi. Atunci, viaţa voastră va fi umplută de strălucire şi recunoştinţă.... Să facem tot ce putem mai bine, înaintând cu voioşie în slujba Domnului, cu inima plină de bucuria Sa. — Îndrumarea copilului, 148.

Tinerii să se roage zilnic pentru înţelepciune şi har — Domnul Hristos a suportat tară să murmure încercările şi lipsurile de care se plâng aşa de mulţi tineri. Disciplina aceasta este tocmai experienţa de care tinerii au nevoie, care va da fermitate caracterului lor şi îi va face să fie asemenea lui Hristos, puternici spiritual spre a se împotrivi ispitei. Dacă se vor despărţi de influenţa acelora care vor să-i ducă în rătăcire şi să corupă moralitatea lor, ei nu vor fi biruiţi de amăgirile lui Satana. Prin rugăciuni zilnice către Dumnezeu, ei vor primi de la El har şi înţelepciune pentru a suporta conflictele şi realităţile dure ale vieţii şi vor ieşi biruitori din acestea. Seninătatea şi liniştea minţii pot fi menţinute doar prin veghere şi rugăciune. Viaţa Domnului Hristos a fost un exemplu de energie perseverentă, căreia nu i s-a îngăduit să fie diminuată de reproşuri, ridiculizări, lipsuri sau greutăţi.

Aşa trebuie să fie şi viaţa tinerilor. Dacă încercările prin care trec se măresc, ei pot să ştie că Dumnezeu pune la încercare credincioşia lor. Exact în măsura în care îşi vor păstra integritatea caracterului când sunt cuprinşi de descurajare, vor creşte şi tăria sufletească, statornicia şi puterea de a răbda, iar ei vor ajunge să aibă un spirit puternic. — Solii pentru tineret, 80.

Nevoia educatorului de a se ruga zilnic — Fiecare educator trebuie să primească zilnic învăţături de la Hristos şi să lucreze fără încetare sub călăuzirea Sa. Dacă nu petrece mult timp cu Dumnezeu în rugăciune, îi va fi imposibil să înţeleagă corect sau să-şi împlinească lucrarea. Educatorul poate spera să-şi facă lucrarea înţelept şi bine, numai prin ajutorul divin, împletit cu un efort sârguincios şi renunţare la sine.

Dacă nu înţelege nevoia de rugăciune şi nu-şi smereşte inima înaintea lui Dumnezeu, educatorul va pierde însăşi esenţa educaţiei. El trebuie să ştie cum să se roage şi ce limbaj să folosească în rugăciune. „Eu sunt Viţa”, spunea Isus, „voi sunteţi mlădiţele. Cine rămâne în Mine şi în cine rămân Eu aduce multă roadă; căci despărţiţi de Mine, nu puteţi face nimic” (Ioan 15, 5). Educatorul trebuie să lase ca roadă credinţei să se manifeste în rugăciunile lui. El trebuie să înveţe cum să vină la Domnul şi să pledeze până când primeşte asigurarea că cererile lui sunt auzite. — Sfaturi pentru isprăvnicie, 321.

În timpurile Vechiului Testament, izraeliţii se rugau zilnic — Când preoţii intrau în locul sfânt dimineaţa şi seara, la timpul când se aducea tămâia pe altar, jertfa zilnică era gata să fie adusă pe altarul din curtea de afară. Acesta era un timp de mare însemnătate pentru închinătorii care se adunau la tabernacol. Înainte de a intra în prezenţa lui Dumnezeu prin slujirea preotului, ei trebuiau să-şi ia timp să-şi cerceteze stăruitor inima şi să-şi mărturisească păcatele. Ei se uneau în rugăciune tăcută, cu feţele îndreptate spre sfântul locaş. În felul acesta, cererile lor se înălţau odată cu norul de tămâie, în timp ce credinţa se prindea puternic de meritele Mântuitorului făgăduit, simbolizat prin jertfa de ispăşire. Orele rânduite pentru jertfele de dimineaţa şi seara erau socotite ca sfinte şi au ajuns să fie privite de toată naţiunea iudaică asemenea unui timp hotărât pentru închinare. Mai târziu, când iudeii au fost împrăştiaţi ca nişte captivi în ţări îndepărtate, la orele rânduite, ei încă îşi

întorceau feţele spre Ierusalim şi îşi înălţau rugăciunile către Dumnezeul lui Israel, în practica aceasta, creştinii au un exemplu pentru rugăciunea de dimineaţa şi seara. Deşi condamnă un simplu şir de ceremonii, lipsite de spiritul închinării, Dumnezeu priveşte cu multă plăcere asupra acelora care-L iubesc şi care se pleacă dimineaţa şi seara în rugăciune, pentru a căuta iertare pentru păcatele făptuite şi pentru a-I prezenta cererile lor pentru binecuvântările necesare. — Patriarhi şi profeţi, 353, 354.

Rugăciunea zilnică cultivă experienţa noastră religioasă — Religia trebuie să înceapă cu golirea şi curăţirea inimii şi trebuie să fie cultivată prin rugăciunea zilnică — Mărturii pentru comunitate 4:535.

O viaţă de rugăciune zilnică necesită un efort serios — O viaţă de rugăciune şi laudă zilnică la adresa lui Dumnezeu, o viaţă care revarsă lumină asupra căii altora nu poate să fie menţinută fără eforturi serioase. Totuşi astfel de eforturi vor da roade preţioase, fiind o binecuvântare nu numai pentru primitor, ci şi pentru cel care dăruieşte. Spiritul unei munci neegoiste în favoarea altora dă caracterului o profunzime, stabilitate şi frumuseţe asemenea caracterului Domnului Hristos, aducând pace şi fericire celui ce îl deţine. Aspiraţiile sunt înălţate. Nu există loc pentru trândăvie sau egoism. Cei care exercită harul creştin vor creşte. Ei vor avea tendoane şi muşchi spirituali şi vor fi puternici spre a lucra pentru Dumnezeu. Ei vor avea o înţelegere spirituală clară, o credinţă fermă, crescândă şi o putere biruitoare în rugăciune. Cei care veghează asupra sufletelor, care se consacră în totul mântuirii celor greşiţi, lucrează în modul cel mai sigur pentru propria mântuire. — Mărturii pentru comunitate 5:607.

Îngerii notează rugăciunea de dimineaţă — Voi aveţi o influenţă asupra minţii şi caracterului altora fie spre bine, fie spre rău. Influenţa pe care o exercitaţi este scrisă în cărţile cerului. Un înger vă însoţeşte şi notează cuvintele şi faptele voastre. Când vă treziţi dimineaţa, simţiţi neajutorarea voastră şi nevoia de a primi putere de la Dumnezeu? Îi aduceţi voi la cunoştinţă Tatălui ceresc nevoile voastre, cu umilinţă şi din toată inima? Dacă faceţi aşa, îngerii consemnează rugăciunile voastre, iar dacă aceste rugăciuni nu au ieşit de pe buze prefăcute, când vă aflaţi în pericolul de a face un rău, fără să vă daţi seama, şi de a exercita o influenţă care îi va determina pe alţii să greşească, îngerul vostru păzitor va fi lângă voi, sugerându-vă o cale mai bună, alegând cuvintele pentru voi şi influenţând faptele voastre.

Dacă nu vă simţiţi în niciun pericol şi dacă nu înălţaţi nicio rugăciune pentru ajutorul şi puterea de a vă împotrivi ispitelor, cu siguranţă vă veţi rătăci. Faptul ca aţi neglijat datoria va fi consemnat în cartea lui Dumnezeu în ceruri şi veţi fi găsiţi cu lipsuri în ziua încercării. — Mărturii pentru comunitate 3:363, 364.

Practica rugăciunii zilnice nu trebuie să se desfăşoare la întâmplare — Închinarea în familie să nu fie condusă de circumstanţe. Nu trebuie să vă rugaţi ocazional şi să neglijaţi rugăciunea când aveţi o zi de muncă încărcată. Dacă procedaţi aşa, îi determinaţi pe copiii

voştri să considere că rugăciunea nu are nicio importanţă deosebită. Rugăciunea înseamnă foarte mult pentru copiii lui Dumnezeu, iar jertfele de mulţumire ar trebui să se înalţe spre Dumnezeu dimineaţa şi seara. Psalmistul spune: „Veniţi să cântăm cu veselie Domnului şi să strigăm de bucurie către Stânca mântuirii noastre. Să mergem înaintea Lui cu laude, să facem să răsune cântece în cinstea Lui!”

Taţi şi mame, oricât de presante ar fi treburile voastre, nu uitaţi să vă adunaţi familia în jurul altarului lui Dumnezeu. Cereţi paza îngerilor sfinţi în căminul vostru. Amintiţi-vă că iubiţii voştri copii sunt expuşi ispitelor.

În eforturile noastre de a asigura confortul şi fericirea oaspeţilor, nu trebuie să uităm de obligaţiile pe care le avem faţă de Dumnezeu. Ora de rugăciune nu trebuie să fie neglijată pentru niciun motiv. Nu vorbiţi şi nu vă amuzaţi până când ajungeţi să fiţi prea obosiţi spre a vă bucura de ora de rugăciune. A face acest lucru înseamnă a-I oferi lui Dumnezeu o jertfă schilodită. Seara, devreme, când ne rugăm fără grabă şi inteligent, ar trebui să prezentăm cererile noastre şi să înălţăm vocile noastre în laude pline de fericire şi recunoştinţă la adresa lui Dumnezeu.

Toţi cei care îi vizitează pe creştini să înţeleagă faptul că ora de rugăciune este cea mai preţioasă, cea mai sfântă şi cea mai fericită oră din zi. Aceste ocazii de rugăciune exercită o influenţă înălţătoare asupra tuturor celor care participă la ele. Ele aduc o pace şi o odihnă binemeritată sufletului. — Îndrumarea copilului, 520, 521.

Rugăciunea zilnică se înalţă la Dumnezeu ca o mireasmă plăcută — Viaţa lui Avraam, prietenul lui Dumnezeu, a fost o viaţă de rugăciune. Oriunde îşi aşeza cortul, aproape de el era construit şi un altar pe care se aduceau jertfele de dimineaţa şi de seara. Când îşi muta cortul, altarul rămânea. Iar canaanitul nomad, când ajungea la altarul acela, ştia cine fusese acolo. După ce îşi întindea cortul, repara altarul şi se închina Dumnezeului celui viu.

Tot la fel, căminele creştinilor ar trebui să fie nişte lumini în lume. Din ele, dimineaţa şi seara ar trebui să se înalţe rugăciuni spre Dumnezeu ca o mireasmă plăcută. Îndurările şi binecuvântările Lui vor coborî asupra celor plecaţi în rugăciune, ca rouă de dimineaţă. Taţilor şi mamelor, în fiecare dimineaţă şi în fiecare seară, adunaţi-vă copiii în jurul vostru şi, în cerere umilă, înălţaţi-vă inima la Dumnezeu după ajutor. Cei scumpi ai voştri sunt expuşi ispitei. Hărţuieli zilnice tulbură calea celor tineri şi a celor bătrâni. Aceia care doresc să ducă o viaţă plină de răbdare, iubire şi voie bună trebuie să se roage. Numai primind ajutor neîntrerupt de la Dumnezeu, putem obţine biruinţă asupra eului.

În fiecare dimineaţă, voi şi copiii voştri, consacraţi-vă lui Dumnezeu pentru ziua aceea. Nu faceţi socoteli pentru luni şi ani; acestea nu sunt ale voastre. Vouă vi se dă o zi scurtă. Lucraţi în cursul orelor ei pentru Domnul, ca şi cum aceasta ar fi ultima voastră zi pe pământ. Puneţi toate planurile voastre în faţa lui Dumnezeu, pentru a fi aduse la îndeplinire

sau părăsite, aşa cum va arăta providenţa Lui. Primiţi planurile Lui în locul planurilor voastre, chiar dacă primirea lor cere părăsirea celor mai dragi proiecte ale voastre. În felul acesta, viaţa va fi modelată tot mai mult după exemplul divin şi „pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile şi gândurile în Hristos Isus” (Filipeni 4, 7). — Mărturii pentru comunitate 7:44.

Pentru ce să vă rugaţi zilnic — Trebuie să privim fiecare îndatorire ca fiind sfântă, oricât de umilă ar fi, pentru că ea este o parte din slujirea adusă lui Dumnezeu. Rugăciunea noastră zilnică ar trebui să fie: „Doamne, ajută-mă să fac tot ce pot mai bine! Învaţă-mă cum să fac o lucrare mai bună. Dă-mi energie şi voioşie! Ajută-mă sa aduc în slujirea mea spiritul iubitor cu care a slujit Mântuitorul”. — Divina vindecare, 474.

Consacră-te lui Dumnezeu în fiecare dimineaţă; aceasta să fie prima activitate a ta. Roagă-te astfel: „O, Doamne, primeşte-mă să fiu cu totul al Tău! Aşez toate planurile mele la picioarele Tale. Foloseşte-mă astăzi în serviciul Tău. Rămâi cu mine şi tot ce fac eu să fie făcut prin puterea Ta”. Această lucrare trebuie să fie îndeplinită zilnic. In fiecare dimineaţă, consacră-te lui Dumnezeu pentru ziua aceea. Pune toate planurile tale la dispoziţia Lui, pentru a fi aduse la îndeplinire sau abandonate, după cum va hotărî El în providenţa Sa. În acest fel, zi de zi, ai posibilitatea de a-ţi încredinţa viaţa în mâinile lui Dumnezeu şi astfel, viaţa ta va fi modelată, ajungând să fie tot mai asemănătoare cu viaţa Domnului Hristos. — Calea către Hristos, 70.

Capitolul 15 — Exemplul lui Isus

Urmaţi exemplul lui Isus, începând ziua cu rugăciune — Tocmai în orele de rugăciune solitară, Domnul Isus a primit înţelepciune şi putere în timpul vieţii Sale pământeşti. Tinerii să urmeze exemplul Său şi să găsească dimineaţa şi la apus un timp liniştit pentru comuniune cu Tatăl lor din ceruri. Pe parcursul întregii zile să-şi înalţe inimile către Dumnezeu. La fiecare pas pe care-l facem pe calea noastră, El spune: „Căci Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te iau de mâna dreaptă şi-ţi zic: «Nu te teme de nimic, Eu îţi vin în ajutor!»” (Isaia 41, 13). Dacă ar putea învăţa copiii noştri aceste lecţii în zorii vieţii lor, ce prospeţime şi putere, ce bucurie şi gingăşie ar fi aduse în viaţa lor! — Educaţie, 259.

Rugăciunile stăruitoare ale lui Isus sunt în contrast cu rugăciunile noastre slabe — Despre Hristos este spus: „A ajuns într-un chin ca de moarte şi a început să Se roage şi mai fierbinte”. În ce contrast cu această mijlocire din partea Maiestăţii cerului sunt rugăciunile slabe, fără tragere de inimă, care sunt înălţate către Dumnezeu! Mulţi sunt mulţumiţi cu o slujire a buzelor şi puţini au o dorinţă sinceră, serioasă şi plină de dragoste după Dumnezeu. — Mărturii pentru comunitate 4:534.

Dacă Isus a avut nevoie de rugăciune când a fost pe pământ, cu cât mai mult avem noi nevoie! — Când a fost pe pământ, Domnul Isus i-a învăţat pe ucenici cum să se roage. El i-a sfătuit să-şi prezinte nevoile zilnice înaintea lui Dumnezeu şi să aşeze toată povara lor asupra Lui. Asigurarea pe care le-a dat-o, că cererile lor vor fi ascultate, este valabilă şi pentru noi.

Domnul Însuşi S-a rugat des atunci când a trăit printre oameni. Mântuitorul nostru S-a identificat cu nevoile şi slăbiciunea noastră şi astfel a devenit un rugător zelos, care căuta să primească de la Tatăl Său rezerve noi de putere, pentru a-şi împlini datoria şi pentru a rezista încercărilor. El este exemplul nostru în toate lucrurile. în ceea ce priveşte neputinţele noastre, El este un frate „care în toate lucrurile a fost ispitit ca şi noi”. Dar având în vedere că El era fără păcat, natura Lui se îndepărta cu repulsie de la săvârşirea răului. El a îndurat toate luptele şi frământările omului care trăieşte într-o lume a păcatului. Datorită naturii Lui omeneşti, rugăciunea a fost pentru Domnul o necesitate şi un privilegiu. El a găsit mângâiere şi bucurie în comuniunea cu Tatăl Său. Iar dacă Mântuitorul lumii, Fiul lui Dumnezeu, a simţit nevoia de a Se ruga, cu atât mai mult noi — fiinţe muritoare şi slabe — ar trebui să simţim nevoia de a ne ruga zelos şi consecvent. — Calea către Hristos, 93, 94.

Domnul Hristos a luptat în rugăciune stăruitoare. Cu strigăt puternic şi lacrimi, El a înălţat către Tatăl cererile sale pentru aceia pentru a căror mântuire părăsise cerul şi venise pe pământul acesta. Prin urmare, cât de potrivit şi cât de important este ca oamenii să se roage şi să nu cedeze! — The Review and Herald, 1 aprilie, 1890.

Domnul Isus S-a rugat pentru puterea de a îndura încercările — Puţini vor urma exemplul Mântuitorului nostru cu privire la rugăciunea stăruitoare şi frecventă către Dumnezeu, spre a primi puterea de a îndura încercările şi de a îndeplini datoriile zilnice ale vieţii acesteia. Domnul Hristos este Căpetenia mântuirii noastre şi, prin propria suferinţă şi prin sacrificiu, El le-a dat urmaşilor Săi un exemplu care le arată că vegherea, rugăciunea şi efortul perseverent sunt necesare din partea lor, dacă vor să reprezinte corect dragostea din sufletul Său pentru neamul omenesc căzut. — The Review and Herald, 23 februarie, 1886.

Puterea lui Isus a venit din rugăciune — Puterea lui Hristos a constat în rugăciune. El a luat natura omenească, a purtat slăbiciunile noastre şi s-a făcut păcat pentru noi. Domnul Hristos Se retrăgea în dumbrăvi sau în munţi, departe de mulţime şi de orice altceva. Acolo era singur cu Tatăl Său şi îşi revărsa cererile cu o stăruinţă puternică şi căuta cu toată puterea sufletului Său să se prindă de mâna Celui Infinit. Când în faţa Lui se găseau încercări noi şi mari, El Se retrăgea în singurătatea munţilor şi petrecea noaptea întreagă rugându-Se Tatălui Său ceresc.

Pentru că Domnul Hristos este exemplul nostru în toate lucrurile, dacă noi imităm acest model de rugăciune stăruitoare şi neîncetată, cerând în Numele Aceluia care nu a cedat niciodată ispitelor lui Satana puterea de a ne împotrivi amăgirilor duşmanului cel viclean, nu vom fi biruiţi de el. — The Youth's Instructor, 1 aprilie, 1873.

Într-o viaţă cu totul devotată pentru binele altora, Mântuitorul a considerat că este necesar să lase la o parte oboseala călătoriei şi să Se retragă din mijlocul mulţimii care-L urma în fiecare zi. El trebuia să Se retragă dintr-o viaţă de neîncetată activitate şi de contact direct cu nevoile omeneşti, pentru a căuta un loc liniştit şi o comuniune neîntreruptă cu Tatăl Său. Fiind una cu noi, părtaş la nevoile şi slăbiciunile noastre, El era cu totul dependent de Dumnezeu şi, în locul tainic al rugăciunii, căuta putere divină, ca să poată merge mai departe, înarmat, pentru a-şi împlini datoria şi pentru a înfrunta încercările. într-o lume de păcat, Isus a avut de suportat lupte şi chinuri sufleteşti. În comuniunea cu Dumnezeu, El a putut să Se despovăreze de întristările care îl zdrobeau. Aici, El găsea mângâiere şi bucurie.

În Hristos, strigătul omenirii ajungea la Părintele milei nemărginite. Ca om, înălţa cereri la tronul lui Dumnezeu până când natura Sa omenească era încărcată de un curent ceresc, care trebuia să lege natura omenească de cea dumnezeiască. Printr-o continuă comuniune, El a primit viaţă de la Dumnezeu, ca să poată da viaţă lumii. Experienţa Lui trebuie să fie şi experienţa noastră.

„Veniţi singuri la o parte", ne îndeamnă El. Dacă vom lua seama la cuvintele Lui, vom fi mai puternici şi mai folositori. Ucenicii L-au căutat pe Isus şi I-au spus totul, iar El i-a încurajat şi i-a învăţat. Dacă azi ne-am lua timp să mergem la Isus şi să-I spunem nevoile noastre, n-am fi dezamăgiţi. — Hristos, Lumina lumii, 362, 363.

Omul întristării a început să-şi reverse cererile, cu strigăte mari şi cu lacrimi. El Se ruga pentru putere, ca să reziste încercării, pentru binele omenirii. El însuşi avea nevoie de o nouă legătură cu Cel Atotputernic, deoarece numai în felul acesta putea privi viitorul. El îşi revărsa dorinţele inimii pentru ucenicii Săi, pentru ca, în ceasul puterii întunericului, credinţa lor să nu scadă. Rouă se aşternea cu îmbelşugare peste fiinţa Lui plecată, dar El nu lua seama. Umbrele nopţii se adunau tot mai dese în jurul Lui, dar El nu privea la tristeţea lor. — Hristos, Lumina lumii, 419, 420.

Când a ajuns în pustie, Domnul Isus a fost înconjurat de slava Tatălui. Absorbit de comuniunea cu Dumnezeu, El a fost înălţat mai presus de slăbiciunea omenească. Totuşi slava s-a îndepărtat, iar El a fost lăsat să lupte cu ispita. Ea apăsa asupra Lui clipă de clipă.

Natura Sa omenească era cuprinsă de groază în faţa conflictului care îl aştepta. Timp de patruzeci de zile a postit şi S-a rugat. Slăbit şi epuizat de foame, obosit şi palid din cauza agonici sufleteşti, faţa Lui era „atât de schimonosită, ... şi atât de mult se deosebea înfăţişarea Lui de a fiilor oamenilor”, încât aceea a fost ocazia favorabilă a lui Satana. El a presupus că poate să-L biruiască pe Hristos. — Selected Messages 1:227, 228.

Lucrătorul consacrat simte o mângâiere minunată atunci când ştie că Însuşi Hristos, în viaţa Sa pe pământ, îl căuta zilnic pe Tatăl Său pentru a primi de la El noi rezerve de har şi, după această comuniune cu Dumnezeu, mergea să-i întărească şi să-I binecuvânteze pe alţii.

Priviţi-L pe Fiul lui Dumnezeu aşezat pe genunchi, rugându-Se Tatălui Său! Deşi este Fiul lui Dumnezeu, El Îşi întăreşte credinţa prin rugăciune şi, prin comuniunea cu Dumnezeu, primeşte puterea de a se opune răului şi de a sluji nevoilor oamenilor. Ca Frate mai mare al familiei noastre omeneşti, El cunoaşte nevoile celor care, cuprinşi de nedesăvârşire şi trăind într-o lume a păcatului şi a ispitei, încă doresc să-I slujească. El ştie ca solii pe care Îi consideră potriviţi pentru a-I trimite să vestească solia Sa sunt nişte oameni slabi şi greşiţi, dar tuturor celor care se consacră pe deplin în slujba Sa, El le făgăduieşte ajutorul divin, Exemplul Său este o asigurare că rugăciunea fierbinte şi stăruitoare, înălţată spre Dumnezeu cu o credinţă care conduce la deplina dependenţă de El şi cu o consacrare fără rezerve pentru lucrarea Sa, va reuşi să le aducă oamenilor ajutorul Duhului Sfânt în lupta contra păcatului.

Fiecare lucrător care urmează exemplul Domnului Hristos va fi pregătit să primească şi să folosească puterea pe care Dumnezeu a făgăduit-o bisericii Sale pentru a pregăti secerişul pământului. în fiecare dimineaţă, când vestitorii Evangheliei îngenunchează înaintea Domnului şi îşi înnoiesc votul consacrării faţă de El, Domnul le acordă prezenţa Duhului Său, cu puterea Sa înviorătoare şi sfinţitoare. Când merg să îndeplinească îndatoririle zilnice, ei au asigurarea că prezenţa nevăzută a Duhului Sfânt îi face în stare să fie nişte „împreună lucrători cu Dumnezeu” (1 Corinteni 3, 9). — Slujitorii evangheliei, 510, 511.

Rugăciunea L-a întărit pe Isus pentru încercări — Domnul Hristos, Mântuitorul nostru, a fost ispitit în toate lucrurile ca şi noi, totuşi a fost fără păcat. El a luat natura omenească, fiind asemenea omului la înfăţişare, iar nevoile Sale au fost nevoile unui om. El a avut nevoi trupeşti care trebuiau să fie împlinite şi a simţit oboseala care cerea odihnă. Rugăciunea a fost mijlocul prin care Tatăl Său L-a întărit pentru împlinirea datoriei şi pentru încercări. Zi după zi. El şi-a îndeplinit şirul îndatoririlor, căutând să salveze suflete.... Apoi, petrecea nopţi întregi în rugăciune pentru cei ispitiţi....

Orele de rugăciune din noapte, pe care Mântuitorul le petrecea pe munte sau în pustie, erau esenţiale spre a-L pregăti pentru încercările pe care trebuia să le înfrunte în ziua următoare. El a simţit nevoia de împrospătare şi înviorare a sufletului şi a trupului, ca să poată întâmpina ispitele lui Satana, iar aceia care se străduiesc să trăiască asemenea Lui trebuie să simtă aceeaşi nevoie. — Maranatha, 85.

Când Ierusalimul era cuprins de linişte, iar ucenicii se întorseseră la casele lor spre a beneficia de odihna somnului, Domnul Isus nu dormea. Cererile Sale divine se înălţau spre Tatăl Său pentru ucenici, ca să fie păziţi de influenţele rele pe care aveau să le întâlnească zi de zi în lume şi pentru ca sufletul Lui să fie întărit pentru datoriile şi încercările zilei următoare. — The Review and Herald, 17 august, 1886.

Rugăciunea Îl înviora pe Isus — Ziua era foarte ocupat cu slujirea nevoilor nenumăraţilor oameni care Ii cereau, în mod insistent, ajutorul şi cu demascarea teoriilor false şi periculoase ale rabinilor, iar munca aceasta necontenită Îl istovea adesea într-o asemenea măsură, încât mama şi fraţii Lui şi chiar ucenicii se temeau că îşi va pune viaţa în pericol. Totuşi, când Se întorcea de la orele de rugăciune prin care Îşi încheia ziua de muncă obositoare, ei observau că expresia chipului Său era plină de pace şi întreaga Lui fiinţă părea străbătută de înviorare. După acele ore pe care le petrecea în fiecare dimineaţă în comuniune cu Dumnezeu, El ie aducea oamenilor lumina cerului. — Cugetări de pe Muntele Fericirilor, 102.

Rugăciunea susţinea viaţa spirituală a lui Isus — Nu numai pe cruce S-a jertfit Hristos pentru omenire. Aşa cum „umbla din loc în loc” şi „făcea bine” (Faptele Apostolilor 10, 38), experienţa fiecărei zile era o revărsare a propriei vieţi. într-un singur fel putea fi susţinută o asemenea viaţă. Isus trăia în dependenţă de Dumnezeu şi în comuniune cu El. În locul tainic al Celui Preaînalt, la umbra Celui Atotputernic, oamenii se refac din când în când, rămân acolo pentru o vreme, iar rezultatul se arată prin fapte nobile. Apoi, credinţa lor scade, comuniunea este întreruptă şi lucrarea vieţii este pătată. Totuşi viaţa lui Isus a fost o viaţă de încredere neîncetată, susţinută prin comuniune neîntreruptă, iar slujirea Sa pentru cer şi pământ a fost fără greşeli sau ezitări.

Ca om, El stăruia cu rugăminţi fierbinţi la tronul lui Dumnezeu, pană când natura Sa umană era încărcată cu un curent ceresc care lega omenescul de divin. Primind viaţă de la Dumnezeu, El oferea viaţă oamenilor. — Educaţie, 80, 81.

Viaţa de rugăciune a lui Isus descoperă secretul puterii spirituale — Viaţa Mântuitorului pe pământ a fost o viaţă de comuniune cu natura şi cu Dumnezeu. In comuniunea aceasta, El ne-a descoperit secretul puterii spirituale. — Sfaturi pentru sănătate, 162.

Isus Se pregătea pentru lucrări speciale, prin rugăciune — Când Se pregătea pentru o mare încercare sau o lucrare importantă, Isus Se retrăgea în singurătatea din munţi şi Îşi petrecea noaptea rugându-Se Tatălui Său. O noapte de rugăciune a precedat alegerea apostolilor, la fel predica de pe munte, schimbarea la faţă, agonia din sala de judecată, crucea şi slava învierii.

Noi, de asemenea, trebuie să avem un timp pus deoparte pentru meditaţie şi rugăciune şi pentru a primi înviorare spirituală. Noi nu preţuim puterea şi eficienţa rugăciunii aşa cum ar trebui s-o facem. — Divina vindecare, 509.

Natura umană a lui Isus a făcut din rugăciune o necesitate — În timp ce avea natură umană, El simţea nevoia de putere de ia Tatăl Său. El a ales locuri de rugăciune. Îi plăcea să aibă legătură cu Tatăl Său în singurătatea muntelui. Sfântul Lui suflet uman era întărit pentru îndatoririle şi necazurile zilei. Mântuitorul nostru S-a identificat cu nevoile şi slăbiciunile noastre, astfel că a devenit un om al rugăciunii, care Îşi petrecea noaptea, cerând de la Tatăl Său provizii proaspete de putere, pentru a fi întărit şi înviorat pentru îndatoriri şi încercări. El este exemplul nostru în toate privinţele. El ne este Frate în slăbiciunile noastre, dar nu prin faptul că a avut aceleaşi patimi ca noi. Pentru că a fost Cel fără păcat, natura Lui s-a ferit de rău. El a îndurat lupte şi chin sufletesc într-o lume a păcatului. Natura Lui umană a făcut din rugăciune o necesitate şi un privilegiu. El a cerut tot ajutorul divin puternic şi mângâierea pe care Tatăl Său era gata să I le împărtăşească Aceluia care, pentru folosul omului, a părăsit bucuriile cerului şi şi-a ales căminul într-o lume rece şi nerecunoscătoare. Hristos a găsit mângâiere şi bucurie în legătura cu Tatăl Său. Aici putea El să-şi descarce inima de durerile care Îl zdrobeau. El a fost un om al durerii şi obişnuit cu suferinţa.

În cursul zilei, El muncea cu zel să facă bine altora, să salveze oameni de nimicire. Îi vindeca pe bolnavi, îi mângâia pe cei întristaţi şi aducea bucurie şi nădejde celor disperaţi. Pe morţi, i-a adus la viaţă. După ce Îşi încheia lucrarea de peste zi, El pleca, seară de seară, departe de tumultul oraşului şi îngenunchea într-o dumbravă retrasă, în rugăciune fierbinte către Tatăl Său. Uneori, razele luminoase ale lunii străluceau asupra făpturii Lui aplecate. Apoi, din nou, norii şi întunericul îndepărtau toată lumina. În timp ce Se găsea aplecat în rugăciune, rouă şi bruma nopţii se aşezau pe capul şi pe barba Sa. Adesea, El continua cu cererile Lui pe parcursul nopţii întregi. El este pilda noastră. Dacă ne-am putea aduce aminte de acest lucru şi l-am imita, am fi mult mai puternici în Dumnezeu.

Dacă Mântuitorul oamenilor, cu puterea Lui divină, a simţit nevoia de rugăciune, cu cât mai mult muritorii slabi şi păcătoşi ar trebui să simtă nevoia de rugăciune fierbinte, constantă! Când a fost atacat de ispita cea mai nemiloasă, Hristos nu a mâncat nimic. El S-a

predat lui Dumnezeu şi, prin rugăciune stăruitoare şi supunere desăvârşită faţă de voinţa Tatălui Său, a ieşit biruitor. Cei care mărturisesc adevărul în aceste zile de pe urmă, mai presus de oricare altă categorie de creştini, trebuie să-L imite pe Marele Model în rugăciune.

„Ajunge ucenicului să fie ca învăţătorul lui şi robului să fie ca domnul lui". Mesele noastre sunt adesea pline cu mâncăruri de lux, care nu sunt nici sănătoase, nici necesare, pentru că iubim aceste lucruri mai mult decât iubim renunţarea la sine, eliberarea de boală şi sănătatea minţii. Isus a căutat stăruitor putere de la Tatăl Său. Fiul divin al lui Dumnezeu a considerat că lucrul acesta era, chiar şi pentru Sine, de o valoare mai mare decât să stea la masa cea mai îmbelşugată. El ne-a prezentat dovada că rugăciunea este importantă ca să primim puterea necesară spre a lupta cu puterile întunericului şi a face lucrarea care ne este încredinţată. Puterea noastră este slăbiciune, dar puterea pe care o dă Dumnezeu îi face pe toţi cei care o obţin să fie mai mult decât biruitori. — Mărturii pentru comunitate 2:201-203.

Domnul Isus şi-a luat timp pentru rugăciune, indiferent cât de ocupat sau obosit era — Domnul Hristos nu a îndeplinit o lucrare parţială. El nu şi-a măsurat munca prin numărul orelor. Timpul Său, inima Sa, sufletul şi puterea Sa, toate erau dedicate lucrării pentru binele omenirii. El trudea pe parcursul zilelor obositoare şi petrecea nopţi îndelungate în rugăciune pentru harul şi rezistenţa necesare spre a face o lucrare mai mare. Cu strigăte puternice şi lacrimi, El trimitea cererile Sale către cer, pentru ca natura Sa omenească să fie întărită, să fie făcut în stare să înfrunte toate lucrările amăgitoare ale vrăjmaşului celui viclean şi să primească puterea necesară spre a-şi îndeplini misiunea de a ridica omenirea căzută. El le spune slujitorilor Săi: „V-am dat o pildă, ca şi voi să faceţi cum am făcut Eu" (Ioan 13, 15). — Divina vindecare, 500.

Isus Se ruga dimineaţa devreme — Adesea, zorii dimineţii Îl găseau pe Isus în vreun loc retras, meditând, cercetând Scripturile, sau rugându-Se. El spunea bun venit dimineţii cântând. Îşi înviora ceasurile prin cântări de mulţumire şi le aducea voioşia cerului acelora care erau trudiţi şi descurajaţi. — Sfaturi pentru sănătate, 162.

Isus a avut anumite locuri pentru rugăciune — Trebuie să aveţi un loc pentru rugăciunea tainică. Domnul Isus a avut anumite locuri pentru comuniunea cu Dumnezeu şi tot aşa ar trebui să avem şi noi. Adesea, avem nevoie să ne retragem într-un loc anume, oricât de umil, unde putem să fim singuri cu Dumnezeu. — Cugetări de pe Muntele Fericirilor, 84.

Isus S-a rugat pentru noi — Din cauza muncii neîncetate, a renunţării la sine şi a jertfirii de sine, Domnul Isus era adesea prea obosit pentru a-i binecuvânta pe cei aflaţi în suferinţă şi în nevoie. Ei petrecea nopţi întregi în rugăciune pe munţii singuratici nu din pricina slăbiciunilor şi nevoilor Sale, ci pentru că a văzut şi a simţii slăbiciunea firilor voastre de a se împotrivi ispitelor vrăjmaşului, chiar în acele puncte în care sunteţi biruiţi

acum. El a ştiut că veţi fi indiferenţi faţă de primejdii şi că nu veţi simţi nevoia rugăciunii. El şi-a revărsat rugăciunile către Tatăl Său în locul nostru, cu strigăte puternice şi lacrimi. — Mărturii pentru comunitate 3:379.

Ucenicii lui Isus erau impresionaţi de obiceiul Său de a Se ruga — „Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească". El nu a trăit, a meditat şi S-a rugat pentru Sine Însuşi, ci pentru alţii. În fiecare dimineaţă, El venea din locul tainic al rugăciunii, unde petrecuse ore cu Dumnezeu, spre a le aduce oamenilor lumina cerurilor. El primea zilnic un nou botez cu Duhul Sfânt. În orele de dimineaţă ale fiecărei zile noi, Domnul Îl trezea din somn, iar sufletul şi buzele Sale erau unse cu har, ca să-l poată împărtăşi altora. El primea din curţile cereşti solii noi, cuvinte pe care putea să le adreseze la timpul potrivit celor obosiţi şi asupriţi. „Domnul Dumnezeu Mi-a dat", spunea El, „o limbă iscusită, ca să ştiu să înviorez cu vorba pe cel doborât de întristare. El Îmi trezeşte în fiecare dimineaţă, El Îmi trezeşte urechea, să ascult cum ascultă nişte ucenici".

Ucenicii Săi erau foarte impresionaţi de rugăciunile Lui şi de obiceiul Lui de a intra în comuniune cu Dumnezeu. După ce au lipsit pentru un scurt timp din prezenţa Domnului lor, a doua zi, ei L-au găsit absorbit în rugăciune. El a părut că nu Îşi dă seama de prezenţa lor şi a continuat să Se roage cu voce tare, Inima ucenicilor a fost mişcată adânc. După ce a încetat să Se roage, ei au exclamat: „Doamne, învaţă-ne să ne rugăm"! — The Review and Herald, 11 august, 1910.

Rugăciunea domnească arată frumuseţea simplităţii — Domnul Isus i-a învăţat pe ucenicii Săi că numai o rugăciune care se înalţă de pe buze neprefăcute, determinată de nevoile reale ale sufletului, este o rugăciune adevărată, care îi va aduce binecuvântarea cerului aceluia care se roagă. El le-a prezentat ucenicilor o rugăciune scurtă şi cuprinzătoare. Datorită simplităţii ei frumoase, rugăciunea aceasta este fără egal. Ea este o rugăciune perfectă pentru a fi rostită atât în public, cât şi în particular. Ea este nobilă şi plină de demnitate, şi totuşi aşa de simplă, încât şi copilul de pe genunchii mamei lui poate să o înţeleagă. Copiii lui Dumnezeu au repetat rugăciunea aceasta de-a lungul secolelor, şi totuşi strălucirea ei nu s-a micşorat. Asemenea unei comori de preţ, ea continuă să fie îndrăgită şi bine primită. Rugăciunea aceasta este minunat alcătuită. Dacă principiile conţinute în ea vor fi incluse în rugăciunile noastre, nimeni nu se va ruga în zadar. Rugăciunile noastre în public trebuie să fie scurte şi să exprime numai dorinţele reale ale sufletului, cerând cu simplitate şi cu o încredere simplă tocmai lucrurile de care avem nevoie. Rugăciunea unei inimi umile şi pocăite este respiraţia vitală a unui suflet care flămânzeşte după neprihănire. — Signs of the Times, 3 decembrie, 1896.

Isus Se ruga în genunchi — Atât în închinarea publică, cât şi în cea particulară, atunci când aducem cererile noastre înaintea Domnului, noi avem privilegiul de a ne pleca pe genunchi. Domnul Isus, exemplul nostru, „a îngenuncheat şi S-a rugat". Despre ucenicii Săi este scris că şi ei, de asemenea, „au îngenuncheat şi s-au rugat". Pavel declară: „Îmi plec

genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos”. Ezra a îngenuncheat mărturisind înaintea lui Dumnezeu păcatele lui Israel. Daniel „de trei ori pe zi îngenunchea, se ruga şi lăuda pe Dumnezeul lui”. — Solii către tineret, 251.

Gândiţi-vă cu atenţie la învăţăturile lui Isus cu privire la rugăciune — Învăţăturile Domnului Hristos cu privire la rugăciune ar trebui luate în considerare şi studiate cu multă atenţie. În rugăciune există o ştiinţă divină, iar ilustraţia prezentată de El aduce în atenţie principii pe care trebuie să le înţeleagă toţi oamenii. Domnul ne arată care este adevăratul spirit al rugăciunii. El ne învaţă despre necesitatea perseverenţei în rugăciunile adresate lui Dumnezeu şi ne asigură de bunăvoinţa şi dispoziţia Sa de a ne asculta şi de a ne răspunde. — Parabolele Domnului Hristos, 142.

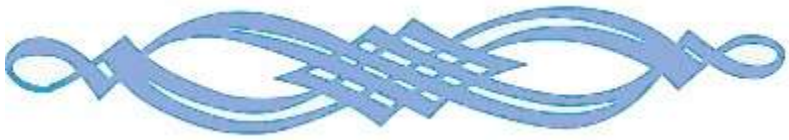

Capitolul 16 — Rugăciunea în Particular

Rugăciunea în particular este esenţială — Dacă rugăciunea nu este o practică specială personală, este imposibil ca sufletul să prospere. Numai rugăciunea în familie sau în public nu este suficientă. Rugăciunea în taină este foarte importantă. în singurătate, sufletul este deschis înaintea ochiul cercetător al lui Dumnezeu şi fiecare motiv este cercetat îndeaproape. Rugăciunea tainică! Ce preţioasă este! Sufletul, comunicând cu Dumnezeu! Rugăciunea în taină trebuie să fie auzită numai de Dumnezeu, Acela care aude în taină, Nicio ureche curioasă nu trebuie să primească povara unor astfel de cereri. In rugăciunea în taină, sufletul este liber de influenţa din jur, liber de emoţie. Liniştită, dar fierbinte, ea se va înălţa căutându-L pe Dumnezeu. Rugăciunea în taină este adesea denaturată, iar scopul ei plăcut este pierdut prin rugăciunea cu voce tare. În locul încrederii calme şi liniştite în Dumnezeu, în care sufletul este deschis în tonuri umile şi încete, vocea este ridicată la mare înălţime, este încurajată o stare de agitaţie, iar rugăciunea în taină îşi pierde influenţa liniştitoare şi sfântă.

Se manifestă o furtună de simţăminte, o furtună de cuvinte, care fac imposibil de sesizat vocea liniştită şi blândă ce îi vorbeşte sufletului angajat într-o adevărată devoţiune tainică şi sinceră. Dacă este îndeplinită cum trebuie, rugăciunea în taină aduce mult bine. Totuşi rugăciunea care este făcută în public, în prezenţa familiei şi a vecinilor nu este rugăciunea în taină, chiar dacă se crede a fi, şi prin ea nu se primeşte putere divină. Cât de dulce şi constantă va fi influenţa care emană de la Acela care vede în ascuns şi a cărui ureche este deschisă spre a răspunde rugăciunii care se înalţă din inimă. Prin credinţă calmă şi simplă, sufletul ţine legătura cu Dumnezeu şi adună pentru sine raze de lumină spre a-l întări şi sprijini, ca să reziste luptelor cu Satana. Dumnezeu este turnul tăriei noastre. — Mărturii pentru comunitate 2:189, 190. Rugăciunea în particular, rugăciunea în familie, rugăciunea în adunările publice de închinare înaintea lui Dumnezeu — toate sunt importante. Noi trebuie să punem în practică rugăciunile noastre. Să cooperăm cu Domnul Hristos în lucrarea Sa. — Mărturii pentru comunitate 7:239.

Toţi trebuie să vegheze şi să se roage neîncetat — Răul însuşi a început prin neglijarea vegherii şi a rugăciunii tainice. Apoi, a urmat neglijarea altor îndatoriri religioase şi, astfel, s-a deschis calea pentru toate păcatele care au urmat. Fiecare creştin va fi asaltat de amăgirile lumii, de manifestările firii pământeşti şi de ispitele directe ale lui Satana. Nimeni nu este în siguranţă. Indiferent care a fost experienţa noastră în trecut, indiferent cât de înaltă este starea noastră actuală, trebuie să veghem şi să ne rugăm fără încetare. Noi trebuie să fim conduşi zi de zi de Duhul lui Dumnezeu, pentru că altfel vom fi conduşi de Satana. — Mărturii pentru comunitate 5:102.

Rugaţi-vă în orice vreme. — Cultivaţi obiceiul de a vorbi cu Dumnezeu când sunteţi singuri, când mergeţi pe drum şi când sunteţi ocupaţi cu treburile zilnice. Inima să vă fie

înălţată fără încetare într-o cerere tăcută pentru ajutor, lumină, putere şi cunoaştere. Fiecare respiraţie să fie o rugăciune. — Temperanţa, 135.

Calea spre tronul lui Dumnezeu este deschisă întotdeauna. Deşi nu puteţi să staţi fără încetare pe genunchi, în rugăciune, totuşi cererile voastre tăcute pot să se înalţe continuu spre Dumnezeu, pentru putere şi călăuzire. Când sunteţi ispitiţi, şi veţi fi, puteţi să alergaţi în locul tainic al Celui Preaînalt. Braţele Sale veşnice vă vor susţine. — Sfaturi pentru sănătate, 362.

Rugăciunea tainică este potrivită oriunde şi oricând — Roagă-te în cămăruţa ta şi în timp ce mergi la lucrul tău zilnic, inima ta să fie mereu înălţată spre Dumnezeu. Aşa a umblat Enoh cu Dumnezeu. Aceste rugăciuni tăcute se înalţă la tronul harului, asemenea mirosului preţios al jertfei de tămâie. Satana nu poate să-l înfrângă pe acela a cărui inimă se sprijină în felul acesta pe Dumnezeu.

Nu există timp sau loc nepotrivit pentru a ne înălţa cererile spre Dumnezeu. Nu există nimic care să ne poată împiedica să facem ca inima să ne fie cuprinsă de spiritul înălţător al rugăciunii stăruitoare, în aglomeraţia străzilor, în mijlocul ocupaţiilor zilnice, noi putem aduce cererile noastre înaintea lui Dumnezeu, pentru ca El să ne acorde călăuzirea divină, aşa cum a făcut Neemia când i-a adresat cererea sa împăratului Artaxerxe. Un loc retras pentru rugăciune poate fi găsit oriunde ne-am afla. Noi ar trebui să avem uşa inimii deschisă în permanenţă, adresând mereu invitaţia ca Domnul Hristos să vină şi să locuiască în ea, ca oaspete ceresc. — Calea către Hristos, 98, 99.

Rugăciunea ne aduce în prezenţa lui Dumnezeu Însuşi — Rugăciunea, indiferent dacă este înălţată într-o adunare publică, la altarul familial sau în taină, îl pune pe om direct în prezenţa lui Dumnezeu. Printr-o rugăciune neîncetată, tinerii pot să îşi însuşească principii aşa de neclintite, încât nici ispitele cele mai puternice nu îi vor atrage departe de supunerea faţă de Dumnezeu. — My Life Today, 18.

Rugăciunea ne păstrează în legătură cu Hristos — Noi ar trebui să petrecem mult timp în rugăciune tainică. Domnul Hristos este Viţa, voi sunteţi mlădiţele. Dacă dorim să creştem şi să aducem roade, trebuie să luăm continuu seva şi hrana de la Adevărata Viţă, pentru că, despărţiţi de Viţă, nu avem nicio putere.

L-am întrebat pe înger de ce nu s-a manifestat mai multă credinţă şi putere în Israel. El a spus: „Voi vă desprindeţi prea repede de braţul Domnului. Aduceţi cu insistenţă cererile voastre înaintea scaunului Său de domnie şi rezistaţi printr-o credinţă puternică. Făgăduinţele Sale sunt sigure.” — Experienţe şi viziuni, 73.

Rugăciunea tainică susţine sufletul — A trăi în acest fel după Cuvântul lui Dumnezeu înseamnă să-I supunem Lui toată viaţa noastră. Vom avea un sentiment continuu de nevoie şi dependenţă, o atracţie a inimii către Dumnezeu. Rugăciunea este o necesitate, pentru că ea este viaţa sufletului. Rugăciunea în familie şi rugăciunea publică, amândouă îşi au locul lor,

dar comuniunea în taină cu Dumnezeu este cea care susţine viaţa sufletului. — Educaţie, 258.

Rugăciunea tainică este necesară pentru a ajunge să-L cunoaştem pe Dumnezeu personal — Oh, Îl cunoaştem noi oare pe Dumnezeu aşa cum ar trebui? Ce mângâiere, ce bucurie am avea, daca am învăţa zi de zi lecţiile pe care El doreşte să le învăţăm! Noi trebuie să îl cunoaştem din experienţă personală. Va fi de mare folos pentru noi să petrecem mai mult timp în rugăciune tainică, personală, cunoscându-L pe Tatăl nostru ceresc. — Lucrarea misionară medicală, 102.

Poporul lui Dumnezeu neglijează rugăciunea tainică — Am văzut adesea că mulţi copii ai Domnului neglijează întru totul prea mult rugăciunea, îndeosebi rugăciunea în taină, şi am văzut că mulţi nu exercită credinţa aceea pe care au atât privilegiul, cât şi datoria de a o exercita, aşteptând adesea acel simţământ pe care numai credinţa poate să-l aducă. Sentimentul nu este credinţă. Cele două sunt deosebite. — Experienţe şi viziuni, 72.

Creatorul nostru cere devotamentul nostru suprem, supunerea noastră deplină, Orice lucru care tinde să abată dragostea noastră faţă de Dumnezeu sau să se interpună în slujirea pe care o datorăm Lui ajunge să fie un idol în sine însuşi. Pentru unii, pământurile, casele, afacerile sunt nişte idoli. Întreprinderile lor comerciale sunt urmărite cu zel şi energie, în timp ce slujirea adusă lui Dumnezeu ajunge să aibă o importanţă secundară. închinarea în familie este neglijată şi rugăciunea în taină este uitată. — Comentarii Biblice ale AZŞ 2:1011, 1012.

Neglijarea rugăciunii este progresivă — Fiţi atenţi la felul în care neglijaţi rugăciunea lainică şi studiul Cuvântului lui Dumnezeu. Acestea sunt armele voastre împotriva aceluia care luptă să împiedice înaintarea voastră pe calea spre ceruri. Prima neglijare a rugăciunii şi a studiului Bibliei face ca a doua neglijare să fie mai uşoară. Prima împotrivire faţă de îndemnurile Duhului pregăteşte calea pentru o a doua împotrivire. In felul acesta, inima este împietrită, iar conştiinţa devine insensibilă. — Solii pentru tineret, 96.

Rugăciunea sporadică vă va face să pierdeţi dependenţa de Dumnezeu — Rugăciunea este respiraţia sufletului. Este secretul puterii spirituale. Niciun alt mijloc al harului nu o poate înlocui pentru a păstra sănătatea sufletului. Rugăciunea aduce inima într-o comuniune directă cu Izvorul vieţii şi întăreşte vigoarea şi tonusul experienţei religioase. A neglija rugăciunea sau a ne ruga ocazional, atunci când ne convine, înseamnă a pierde legătura eu Dumnezeu. Însuşirile spirituale îşi pierd vitalitatea, experienţa religioasă va fi lipsită de sănătate şi vigoare. — Idem, 249, 250.

Rugăciunea particulară trebuie să fie tainică — În rugăciunea particulară, toţi au privilegiul să se roage cât de mult doresc şi să fie cât de expliciţi le place. Ei se pot ruga pentru toate rudele şi pentru toţi prietenii lor. O adunare obişnuită pentru a ne închina lui Dumnezeu nu este locul pentru comunicarea tainelor inimii. — Mărturii pentru comunitate

2:578. Rugăciunile noastre, rostite în momentele de devoţiune tainică, trebuie să fie auzite numai de Dumnezeu. Nicio ureche curioasă nu trebuie să primească povara acestui gen de cereri.

„Când te rogi, intră în odăiţa ta”. Pentru rugăciunea tainică este necesar să avem un loc special. Domnul Isus avea locuri alese special pentru comuniunea cu Dumnezeu, iar noi trebuie să procedăm în acelaşi fel. Adesea trebuie să ne retragem într-un loc anume, oricât de umil ar fi, unde să putem fi singuri cu Dumnezeu.

„Roagă-te Tatălui tău, care este în ascuns”. Când ne rugăm în Numele lui Isus, putem veni în prezenţa lui Dumnezeu cu încrederea unui copil. Nu avem nevoie de niciun mijlocitor omenesc. Prin Domnul Isus, ne putem deschide inima înaintea lui Dumnezeu ca înaintea unei persoane care ne cunoaşte şi ne iubeşte.

În locul tainic al rugăciunii, unde ne poate vedea şi auzi doar Dumnezeu, putem să-I destăinuim Părintelui îndurării şi al înţelegerii infinite cele mai tainice dorinţe şi năzuinţe ale noastre, iar, în liniştea şi tăcerea sufletului, acel glas care nu zăboveşte niciodată să răspundă strigătului nevoii omeneşti va vorbi inimii noastre.

„Domnul este plin de milă şi de îndurare” (Iacov 5, 11). Cu o iubire neobosită, El aşteaptă să audă mărturisirile celor greşiţi, care I s-au împotrivit, şi să accepte pocăinţa lor. Domnul aşteaptă să vadă un semn de mulţumire din partea noastră, aşa cum aşteaptă o mamă să vadă zâmbetul de recunoaştere al copilului ei drag. El ar dori să ne facă să înţelegem cât de arzător este dorul inimii Lui pentru noi. Domnul ne invită să aducem încercările noastre în atenţia simpatiei şi înţelegerii Sale, să încredinţăm necazurile noastre iubirii Sale, să primim vindecarea Sa pentru rănile noastre, puterea Sa pentru slăbiciunea noastră, să lăsăm ca prezenţa Lui să umple golul din inima noastră. Niciun om care a venit la El nu a fost dezamăgit vreodată. „Când îţi întorci privirile spre El, te luminezi de bucurie şi nu ţi se umple faţa de ruşine” (Psalmii 34, 5).

Cei care Îl caută pe Dumnezeu în locul lor tainic, pentru a-I vorbi despre nevoile lor şi pentru a-I cere ajutor, nu se vor ruga în zadar. „Tatăl tău, care vede în ascuns, îţi va răsplăti”. Când Domnul Hristos va deveni tovarăşul nostru de zi cu zi, vom simţi că puterile unei lumi nevăzute sunt prezente pretutindeni în jurul nostru şi, privind la Isus, vom ajunge asemenea Lui. Privind la El suntem schimbaţi. Caracterul nostru devine sensibil, blând şi curat, fiind pregătit pentru Împărăţia cerească. Rezultatul sigur al relaţiei noastre de prietenie cu Domnul va fi o sporire a evlaviei, a curăţiei morale şi a devotamentului. Rugăciunea noastră va deveni din ce în ce mai inteligentă. Noi vom primi o educaţie divină, iar aceasta se va vedea printr-o viaţă caracterizată de sârguinţă şi zel.

Cel care se îndreaptă în fiecare zi spre Dumnezeu, prin rugăciuni stăruitoare şi serioase, pentru a primi ajutor, sprijin şi putere de la El, va avea aspiraţii nobile, o înţelegere limpede a adevărului şi a responsabilităţii personale, obiective înalte de acţiune şi o continuă foame

şi sete după neprihănire. Prin menţinerea unei legături permanente cu Dumnezeu, vom deveni capabili să le transmitem şi celor cu care venim în contact lumina, pacea, liniştea şi simţământul de siguranţă care domnesc în inima noastră. Puterea dobândită în rugăciunea adresată lui Dumnezeu, unită cu efortul perseverent de educare a minţii în ce priveşte sensibilitatea, atenţia şi grija faţă de nevoile altora, îl pregăteşte pe om pentru îndatoririle zilnice şi menţine o stare de pace a spiritului, care rămâne aceeaşi, indiferent de circumstanţe. — Cugetări de pe Muntele Fericirilor, 84, 85.

Mă tem că unii nu aduc necazurile lor la Dumnezeu în rugăciune tainică, ci le păstrează pentru adunarea de rugăciune, iar acolo îşi fac rugăciunea pentru mai multe zile. Aceştia pot fi numiţi ucigaşi ai adunărilor de predicare şi rugăciune. Ei nu transmit nicio lumină, nu ajută pe nimeni. Rugăciunile lor reci, îngheţate şi lungi şi mărturiile căderilor lor aruncă o umbră. Toţi sunt bucuroşi când au terminat şi este aproape imposibil să îndepărtezi răceala şi întunecimea pe care rugăciunile şi îndemnurile lor le-au adus în adunare. Din lumina pe care am primit-o, adunările noastre trebuie să fie spirituale şi sociale, dar nu prea lungi. Rezerva, mândria, vanitatea şi frica de oameni trebuie să fie lăsate acasă. Micile neînţelegeri şi prejudecăţile nu trebuie să fie luate cu noi la aceste adunări. Ca într-o familie unită, simplitatea, blândeţea, încrederea şi iubirea trebuie să existe în inimile fraţilor şi surorilor care se adună împreună spre a fi reîmprospătaţi şi întăriţi, aducând lumina lor laolaltă. — Mărturii pentru comunitate 2:578, 579.

Rugăciunea tainică oferă o imagine de sine clară — Nimic nu va oferi o concepţie aşa de clară cu privire la sine, cum o face rugăciunea tainică. Acela care vede în locurile tainice şi cunoaşte toate lucrurile va ilumina înţelegerea noastră şi va răspunde la cererile noastre. Îndatoririle simple şi clare care nu trebuie să fie neglijate vă vor fi descoperite. — Mărturii pentru comunitate 5:163.

Rugăciunea tainică va cultiva un caracter nobil — În mijlocul pericolelor din aceste zile ale sfârşitului, singura cale de a fi în siguranţă pentru tineri constă într-o veghere tot mai atentă şi în rugăciune. Tânărul care îşi găseşte plăcerea în citirea Cuvântului lui Dumnezeu şi în ora de rugăciune va fi înviorat continuu de apa pe care o bea din fântâna vieţii. El va atinge o înălţime a excelenţei morale şi o lărgime a gândirii, pe care alţii nu pot să o conceapă. Comuniunea cu Dumnezeu încurajează gândurile bune, aspiraţiile nobile, înţelegerea clară a adevărului şi scopurile înalte ale acţiunilor lui. Aceia care se află într-o astfel de legătură cu Dumnezeu sunt recunoscuţi de El ca fiind fiii şi fiicele Sale. Ei ajung neîncetat mai sus şi tot mai sus, însuşindu-şi concepţii mai clare despre Dumnezeu şi despre veşnicie, până când Dumnezeu îi face să fie nişte mijloace de răspândire a luminii şi înţelepciunii pentru lume.

Totuşi rugăciunea nu este înţeleasă aşa cum ar trebui să fie. Rugăciunile noastre nu au scopul de a-L informa pe Dumnezeu cu privire la ceva ce El nu cunoaşte. Domnul este familiarizat cu tainele fiecărui suflet. Rugăciunile noastre nu trebuie să fie lungi şi rostite cu

voce puternică. Dumnezeu cunoaşte gândurile ascunse. Noi putem să ne rugăm în taină, iar Acela care ştie tainele ne va asculta şi ne va răspunde pe faţă.

Rugăciunile care Îi sunt adresate lui Dumnezeu pentru a-I vorbi despre starea noastră jalnică, în timp ce noi nu ne simţim deloc într-o stare jalnică, sunt rugăciuni ipocrite. Domnul acordă atenţie numai rugăciunilor smerite. „Căci aşa vorbeşte Cel Preaînalt, a cărui locuinţă este veşnică şi al cărui Nume este sfânt: «Eu locuiesc în locuri înalte şi în sfinţenie; dar sunt cu omul zdrobit şi smerit, ca să înviorez duhurile smerite şi să îmbărbătez inimile zdrobite»". — The Youth's Instructor, 18 august, 1898.

Puterea spirituală vine prin rugăciunea tainică — Aceia care îmbracă toată armătura lui Dumnezeu şi consacră zilnic un timp pentru meditaţie, rugăciune şi studierea Scripturilor vor fi puşi în legătură cu cerul şi vor avea o influenţă mântuitoare şi transformatoare asupra celor din jurul lor. Ei vor avea gânduri mari, aspiraţii nobile, o înţelegere clară a adevărului şi a datoriei faţă de Dumnezeu. Ei vor avea o dorinţă arzătoare după curăţie, lumină şi iubire, pentru toate darurile naşterii din nou, Rugăciunile lor stăruitoare vor trece dincolo de perdeaua dinăuntru. Aceşti oameni vor avea o îndrăzneală simţitoare de a veni în prezenţa Celui infinit. Ei vor simţi că lumina şi slava cerului sunt pentru ei, că vor ajunge să fie curăţiţi, înălţaţi şi înnobilaţi prin această legătură apropiată cu Dumnezeu. Acesta este privilegiul adevăraţilor creştini.

Meditaţia abstractă nu este suficientă; acţiunea grăbită nu ajunge - ambele sunt esenţiale pentru formarea caracterului creştin. Tăria se capătă prin rugăciuni fierbinţi, tainice, care ne pregătesc pentru a rezista fascinaţiei societăţii. şi totuşi, nu ne vom izola de lume, căci experienţa noastră creştină trebuie să fie lumina lumii. Societatea necredincioşilor nu ne face nici un rău, dacă ne amestecăm printre ei cu scopul de a-i lega de Dumnezeu şi dacă suntem destul de puternici din punct de vedere spiritual pentru a ne împotrivi influenţelor lor. — Mărturii pentru comunitate 5:112, 113.

Dumnezeu primeşte rugăciunea tăcută — Domnul va primi chiar şi rugăciunea tăcută a unei inimi împovărate. — Comentarii Biblice ale AZŞ 2:1014.

Rugăciunea trebuie să preceadă mărturisirea — Efortul personal pentru binele altora trebuie să fie precedat de multă rugăciune în taină, deoarece, pentru a înţelege ştiinţa salvării de suflete, este necesară o mare înţelepciune. înainte de a vorbi cu oamenii, vorbiţi cu Domnul Hristos. Obţineţi de la tronul ceresc pregătirea necesară pentru a sluji nevoilor oamenilor. — Parabolele Domnului Hristos, 149.

Noi trebuie să primim lumină şi binecuvântare, ca să avem să le împărtăşim altora, Fiecare lucrător are privilegiul de a vorbi mai întâi cu Dumnezeu în locul tainic al rugăciunii, iar apoi de a le vorbi oamenilor în calitate de purtător de cuvânt al lui Dumnezeu. Bărbaţii şi femeile care au o comuniune cu Dumnezeu şi în inima cărora rămâne Hristos fac

însăşi atmosfera din jurul lor să fie sfântă, deoarece ei conlucrează cu îngerii sfinţi. Asemenea martori sunt necesari pentru vremea aceasta. — Mărturii pentru comunitate 6:52.

Lucrarea şi rugăciunea trebuie să fie combinate — Noi trebuie să trăim o viaţă în care să se împletească două aspecte — meditaţia şi acţiunea, rugăciunea tainică, dar şi o lucrare serioasă.... Sufletul care apelează la Dumnezeu pentru puterea şi sprijinul Său, prin rugăciune zilnică şi stăruitoare, va avea aspiraţii nobile, o înţelegere clară a adevărului şi datoriei, scopuri înalte de acţiune şi o foame şi o sete continuă după neprihănire. — Mărturii pentru comunitate 4:459, 460.

Dacă graba muncii este lăsată să ne îndepărteze de scopul de a-L căuta pe Domnul zilnic, vom face greşelile cele mai mari şi vom suferi pierderi, pentru că Domnul nu va fi cu noi. Noi am închis uşa, astfel că El nu poate avea acces la sufletele noastre. Totuşi, dacă ne rugăm chiar atunci când mâinile noastre sunt ocupate, urechea lui Dumnezeu este deschisă să ne asculte cererile.... Dumnezeu are grijă de voi în locul în care este de datoria voastră să fiţi. Totuşi asiguraţi-vă că veţi merge cât mai des cu putinţă în locuri unde puteţi să vă rugaţi. — Lucrarea misionară medicală, 216.

Folosiţi un limbaj simplu în rugăciune — Un limbaj bombastic nu este potrivit în rugăciune, indiferent dacă ea este rostită de la amvon, în cercul familiei sau în taină. Îndeosebi cel care se roagă în public ar trebui să folosească un limbaj simplu, aşa încât ceilalţi să înţeleagă ce se spune şi să fie de acord cu rugăciunea.

Rugăciunea rostită din inimă şi cu credinţă este auzită în ceruri şi primeşte răspuns pe pământ. — Slujitorii evangheliei, 177.

Avem privilegiul să îngenunchem la rugăciune — Atât în închinarea publică, cât şi în cea particulară, atunci când aducem cererile noastre înaintea Domnului, noi avem privilegiul de a ne pleca pe genunchi. Domnul Isus, exemplul nostru, „a îngenuncheat şi S-a rugat” (Luca 22, 41). Despre ucenicii Săi este scris că şi ei, de asemenea, „au îngenuncheat şi s-au rugat” (Faptele Apostolilor 9, 40). Pavel declară: „Îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos”. Ezra a îngenuncheat mărturisind înaintea lui Dumnezeu păcatele lui Israel (vezi Ezra 9, 5). Daniel „de trei ori pe zi îngenunchea, se ruga şi lăuda pe Dumnezeul lui” (Daniel 6, 10). — Profeţi şi regi, 48.

Nu vă angajaţi în distracţii care vă descalifică pentru rugăciunea tainică — Orice distracţie în care vă puteţi angaja cerând, în credinţă, binecuvântarea lui Dumnezeu, nu va fi periculoasă. Dar orice amuzament care vă descalifică pentru rugăciunea tainică, pentru devoţiunea de la altarul rugăciunii, sau pentru a lua parte la adunările de rugăciune, nu este unul sigur, ci unul periculos. — Solii pentru tineret, 386.

Dumnezeu ne vede în locul tainic al rugăciunii — Asemenea lui Natanael, noi avem nevoie să studiem Cuvântul lui Dumnezeu pentru noi înşine şi să ne rugăm pentru iluminarea Duhului Sfânt. Cel care l-a văzut pe Natanael sub smochin ne va vedea şi pe noi

în locul tainic al rugăciunii. îngerii porniţi din lumea de lumină sunt aproape de aceia care, plini de umilinţă, caută călăuzirea divină. — Hristos, Lumina lumii, 141.

Rugăciunile noastre nu pot să se piardă — Este minunat că ne putem ruga eficient, că fiinţele muritoare şi nevrednice au puterea de a-şi înălţa cererile spre Dumnezeu. Ce putere mai înaltă ca aceasta îşi poate dori omul — să intre în legătură cu Dumnezeul cel infinit? Omul slab şi păcătos are privilegiul de a vorbi cu Creatorul lui. Noi putem vorbi cu Isus în timp ce mergem pe drum, iar El ne spune: „Eu sunt la dreapta la” (vezi Psalmii 16, 8).

Putem avea comuniune cu Dumnezeu în inima noastră şi putem merge pe drum însoţiţi de Domnul Hristos. Când suntem angajaţi în munca noastră de zi cu zi, ne putem exprima dorinţele inimii, neauzite de nicio ureche omenească, dar cuvintele noastre nu se vor stinge în tăcere şi nici nu se vor pierde. Ele se ridică deasupra larmei străzii, deasupra zgomotelor. Noi îi vorbim lui Dumnezeu, iar rugăciunea noastră este auzită.

Prin urmare, cereţi şi veţi primi. Cereţi umilinţă, înţelepciune, curaj şi mai multă credinţă. Fiecare rugăciune sinceră va primi un răspuns. Poate că răspunsul nu va veni exact aşa cum doriţi sau în timpul în care îl aşteptaţi, dar va veni în maniera şi în timpul care se vor potrivi cel mai bine cu nevoia voastră. Dumnezeu răspunde rugăciunilor pe care le înălţaţi în taină, când sunteţi istoviţi şi ispitiţi, deşi nu întotdeauna în conformitate cu aşteptările voastre, dar întotdeauna spre binele vostru. — Slujitorii evangheliei, 258.

Toţi cei care suferă sau sunt trataţi nedrept să strige către Dumnezeu, îndepărtaţi-vă de aceia ale căror inimi sunt ca oţelul şi faceţi-I cunoscute cererile voastre Creatorului. Nimeni dintre cei care vin la El cu inima zdrobită nu va fi respins. Nicio rugăciune sinceră nu se va pierde. Deşi este înconjurat de osanalele înălţate de corurile cereşti, Dumnezeu aude strigătele celei mai slabe fiinţe omeneşti. Când ne deschidem inima în cămăruţa noastră, prezentându-I dorinţa noastră lui Dumnezeu sau când şoptim o rugăciune mergând pe drum, cuvintele noastre ajung până la tronul Stăpânului Universului. Poate că nu sunt auzite de nicio ureche omenească, dar ele nu se pot stinge neauzite şi nici nu se pot pierde în învălmăşeala preocupărilor zilnice. Nimeni şi nimic nu poate înăbuşi rugăciunea sufletului. Ea se ridică mai presus de zgomotul străzii, mai presus de tumultul mulţimii şi ajunge în curţile cereşti. Noi Îi vorbim lui Dumnezeu şi de aceea rugăciunile noastre sunt ascultate. — Parabolele Domnului Hristos, 174.

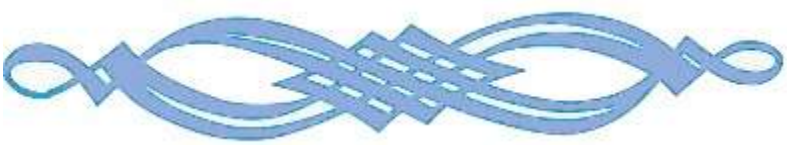

Capitolul 17 — Rugăciunea în Cercul Familiei

Membrii familiei să se roage împreună în fiecare dimineaţă şi seară — Închinarea în familie să nu fie condusă de circumstanţe. Nu trebuie să vă rugaţi ocazional şi să neglijaţi rugăciunea când aveţi o zi de muncă încărcată. Dacă procedaţi aşa, îi determinaţi pe copiii voştri să considere că rugăciunea nu are nicio importanţă deosebită. Rugăciunea înseamnă foarte mult pentru copiii lui Dumnezeu, iar jertfele de mulţumire ar trebui să se înalţe spre Dumnezeu dimineaţa şi seara. Psalmistul spune: „Veniţi să cântăm cu veselie Domnului şi să strigăm de bucurie către Stânca mântuirii noastre. Să mergem înaintea Lui cu laude, să facem să răsune cântece în cinstea Lui!”

Taţi şi mame, oricât de presante ar fi treburile voastre, nu uitaţi să vă adunaţi familia în jurul altarului lui Dumnezeu. Cereţi paza îngerilor sfinţi în căminul vostru. Amintiţi-vă ca iubiţii voştri copii sunt expuşi ispitelor.

În eforturile noastre de a asigura confortul şi fericirea oaspeţilor, nu trebuie să uităm de obligaţiile pe care le avem faţă de Dumnezeu. Ora de rugăciune nu trebuie să fie neglijată pentru niciun motiv. Nu vorbiţi şi nu vă amuzaţi până când ajungeţi să fiţi prea obosiţi spre a vă bucura de ora de rugăciune. A face acest lucru înseamnă a-I oferi lui Dumnezeu o jertfă schilodită. Seara devreme, când ne rugăm fără grabă şi inteligent, ar trebui să prezentăm rugăminţile noastre şi să înălţăm vocile noastre în laude pline de fericire şi recunoştinţă la adresa lui Dumnezeu.

Toţi cei care îi vizitează pe creştini să înţeleagă faptul că ora de rugăciune este cea mai preţioasă, cea mai sfântă şi cea mai fericită oră din zi. Aceste ocazii de rugăciune exercită o influenţă înălţătoare asupra tuturor celor care participă la ele. Ele aduc o pace şi o odihnă binemeritată sufletului. — Îndrumarea copilului, 520, 521.

Domnul este deosebit de interesat de familiile copiilor Săi de pe pământ. Îngerii aduc jertfele de tămâie plăcut mirositoare pentru sfinţii care se roagă. Aşadar, dimineaţa şi în ceasul răcoros al apusului, în toate familiile noastre, să se înalţe rugăciuni către cer, prezentând înaintea lui Dumnezeu meritele Mântuitorului în dreptul fiecăruia. Dimineaţa şi seara, cerul notează fiecare cămin care se roagă. — My Life Today, 29.

Dimineaţa şi seara, cerul priveşte la fiecare familie care se roagă, iar îngerul cu tămâia care reprezintă sângele ispăşirii, îşi găseşte intrare la Dumnezeu. — Comentarii Biblice ale AZŞ 7:971.

Dimineaţa, primele gânduri ale creştinului trebuie să fie îndreptate spre Dumnezeu. Lucrul vremelnic şi interesele proprii trebuie să fie pe plan secundar. Copiii să fie învăţaţi să respecte ora de rugăciune.... Părinţii creştini au datoria de a ridica un zid de apărare în jurul copiilor lor, rugându-se stăruitor şi cu o credinţă perseverentă, dimineaţa şi seara. Ei trebuie

să-i educe cu răbdare, învăţându-i cu bunătate şi neobosit cum să trăiască pentru a fi pe placul lui Dumnezeu. — Îndrumarea copilului, 519.

În fiecare cămin creştin, Dumnezeu trebuie să fie onorat prin jertfele de dimineaţă şi de seară ale rugăciunii şi laudei — Copiii trebuie să fie învăţaţi să respecte şi să preţuiască acest timp al rugăciunii. Părinţii creştini au datoria ca, dimineaţa şi seara, prin rugăciune sinceră şi credinţă perseverentă, să ridice un zid de apărare în jurul copiilor lor.

În biserica de acasă, copiii trebuie să înveţe să se roage şi să se încreadă în Dumnezeu. Învăţaţi-i să repete poruncile lui Dumnezeu. Referitor la acestea, izraeliţii au fost instruiţi astfel: „Să le întipăreşti în mintea copiilor tăi şi să vorbeşti de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca şi când te vei scula”. (Deuteronom 6, 7). Veniţi cu umilinţă, cu o inimă plină de duioşie, înţelegând ispitele şi pericolele ce stau în faţa voastră şi a copiilor şi, prin credinţă, apropiaţi-i de altar, cerând pentru ei ocrotirea Domnului. Învăţaţi-i pe copii să se roage în cuvinte simple. Spuneţi-le că Dumnezeu Se bucură auzindu-i cum apelează la El. — Sfaturi pentru părinţi, educatori şi elevi, 110.

Înainte de a pleca de acasă la lucru, întreaga familie trebuie să se adune, iar tatăl, sau mama în absenţa tatălui, trebuie să se roage cu stăruinţă lui Dumnezeu să-i ocrotească pe parcursul zilei. Veniţi cu umilinţă, cu o inimă plină de duioşie, conştienţi de pericolele şi ispitele care vă aşteaptă pe voi şi pe copiii voştri. Aduceţi-i la altar cu credinţă, implorând grija Domnului pentru ei. Îngerii slujitori îi vor ocroti pe copiii care sunt consacraţi lui Dumnezeu în felul acesta. — Îndrumarea copilului, 519.

Să aveţi ore fixate pentru închinare— În fiecare familie trebuie să existe un timp fixat pentru altarul de dimineaţă şi de seară. Cât de potrivit este ca părinţii să-şi adune copiii în jurul lor, înainte ca masa de dimineaţă să fie servită, să-i mulţumească Tatălui ceresc pentru protecţia lui din timpul nopţii şi să-i ceară ajutorul, călăuzirea şi protecţia în timpul zilei! Cât de potrivit este, de asemenea, ca părinţii şi copiii să se mai adune odată înaintea Lui, când se lasă seara, ca să-i mulţumească pentru binecuvântările zilei care a trecut! — Îndrumarea copilului, 520

Rugăciunea în familie este importantă — Rugăciunea în particular, rugăciunea în familie, rugăciunea în adunările publice de închinare înaintea lui Dumnezeu — toate sunt importante. Noi trebuie să punem în practică rugăciunile noastre. Să cooperăm cu Domnul Hristos în lucrarea Sa. — Mărturii pentru comunitate 7:239.

Nimic nu este aşa de trist ca un cămin fără rugăciune — Nu ştiu niciun lucru care să-mi aducă aşa de multă tristeţe cum o face un cămin fără rugăciune. într-o asemenea casă nu mă simt în siguranţă nici măcar o singură noapte şi nu aş rămâne, dacă nu ar fi speranţa de a-i ajuta pe părinţi să-şi dea seama de nevoia lor şi de neglijenţa lor tristă. Copiii arată rezultatul acestei neglijenţe, pentru că temerea de Dumnezeu nu se află în atenţia lor. — Îndrumarea copilului, 518.

Fiecare casă trebuie să fie o casă de rugăciune — Dacă a fost vreodată un timp când fiecare casă ar trebui să fie o casă de rugăciune, timpul acesta este acum. — Mărturii pentru comunitate 7:42.

Rugăciunea în familie ne pune în prezenţa directă a lui Dumnezeu — Rugăciunea, indiferent dacă este înălţată într-o adunare publică, la altarul familial sau în taină, îl pune pe om direct în prezenţa lui Dumnezeu. Printr-o rugăciune neîncetată, tinerii pot să îşi însuşească principii aşa de neclintite, încât nici ispitele cele mai puternice nu îi vor atrage departe de supunerea lor faţă de Dumnezeu. — My Life Today, 18.

Rugăciunea în familie aduce putere şi binecuvântare — Ar trebui să ne rugăm lui Dumnezeu mai mult decât o facem. În rugăciunea pe care o facem împreună cu copiii noştri şi pentru ei, se află o mare putere şi binecuvântare. Când copiii mei greşeau, vorbeam cu ei cu bunătate, iar apoi mă rugam cu ei. După aceea, nu am constatat niciodată că este necesar să-i pedepsesc. Inima lor era sensibilizată şi înduioşată de Duhul Sfânt, care venea ca răspuns la rugăciune. — Îndrumarea copilului, 525.

Limbajul simplu este cel mai potrivit pentru rugăciune — Un limbaj bombastic nu este potrivit în rugăciune, indiferent dacă ea este rostită de la amvon,

în cercul familiei sau în taină. îndeosebi cel care se roagă în public ar trebui să folosească un limbaj simplu, aşa încât ceilalţi să înţeleagă ce se spune şi să fie de acord cu rugăciunea.

Rugăciunea rostită din inimă şi cu credinţă este auzită în ceruri şi primeşte răspuns pe pământ. — Slujitorii evangheliei, 177.

Învăţaţi-i pe copiii voştri să respecte timpul pentru rugăciune Copiii voştri ar trebui să fie educaţi să fie buni, atenţi cu ceilalţi, blânzi, uşor de îndemnat şi, mai presus de toate, să respecte lucrurile religioase şi să înţeleagă importanţa cerinţelor lui Dumnezeu. Ei trebuie să fie învăţaţi să respecte ora de rugăciune, să li se ceară să se scoale în fiecare dimineaţă spre a fi prezenţi la rugăciunea de dimineaţă a familiei. — Îndrumarea copilului, 521.

Rugăciunile pentru familiile noastre să fie făcute cel mai bine acasă — Noi nu ar trebui să venim în casa lui Dumnezeu spre a ne ruga pentru familiile noastre, afară de cazul când un simţământ profund ne conduce să facem acest lucru, în timp ce Duhul lui Dumnezeu lucrează convingerea asupra noastră. În general, locul potrivii spre a ne ruga pentru familiile noastre este la altarul familial. Când cei care constituie subiectele rugăciunilor noastre sunt plecaţi, cămăruţa este locul cel mai potrivit de a-L ruga pe Dumnezeu pentru ei. Când suntem în casa lui Dumnezeu, trebuie să ne rugăm pentru o binecuvântare potrivită pentru acel moment şi să ne aşteptăm ca Dumnezeu să ne asculte şi să ne răspundă la rugăciuni. Acest fel de întâlniri vor fi interesante şi pline de viaţă. — Mărturii pentru comunitate 1:145, 146.

Domnul nu acceptă un serviciu de închinare în familie, care a ajuns o simplă formalitate — În multe cazuri, rugăciunea de dimineaţa şi cea de seara sunt doar eu puţin mai mult decât o simplă formalitate, o repetare monotonă, rece, de propoziţii în care spiritul recunoştinţei şi simţământul nevoii nu-şi găsesc nicio exprimare. Domnul nu acceptă o asemenea slujire, dar nu va dispreţul cererile unei inimi umile şi ale unui spirit smerit. Adevărata rugăciune este deschiderea inimii către Tatăl nostru ceresc, recunoaşterea dependenţei noastre depline, exprimarea nevoilor noastre şi omagiul iubirii pline de recunoştinţă. — Îndrumarea copilului, 518.

Părinţii trebuie să se roage pentru înţelepciunea necesară spre a-şi educa bine copiii — Fiecare familie să se adune în jurul altarului ei de rugăciune, înţelegând că temerea de Dumnezeu este începutul înţelepciunii. Dacă sunt în lume oameni care au nevoie de puterea şi încurajarea pe care le dă religia, atunci aceştia sunt cei răspunzători de educarea copiilor. Ei nu-şi pot face lucrarea într-o modalitate bine primită de Dumnezeu, în timp ce exemplul lor de zi cu zi îi învaţă pe aceia care îi caută pentru călăuzire că pot să trăiască fără Dumnezeu. Dacă îi educă pe copiii lor spre a trăi doar pentru viaţa aceasta, ei nu se vor pregăti pentru veşnicie. Copiii lor vor muri aşa cum au trăit, adică fără Dumnezeu, iar părinţilor li se va cere socoteală pentru pierderea mântuirii lor. Taţi şi mame, trebuie să-L căutaţi pe Dumnezeu dimineaţa şi seara la altarul familiei, ca să învăţaţi cum să-i educaţi pe copiii voştri cu înţelepciune, duioşie şi iubire. — Îndrumarea copilului, 517.

Aţi adus pe lume copii care n-au putut să se pronunţe în legătură cu aducerea lor la existenţă. Voi singuri v-aţi făcut răspunzători, în mare măsură, pentru fericirea lor viitoare, pentru bunăstarea lor veşnică. Fie că simţiţi sau nu, voi aveţi răspunderea de a-i educa pe aceşti copii pentru Dumnezeu, de a urmări cu mare grijă prima apropiere a vrăjmaşului cel viclean şi de a fi pregătiţi să vă împotriviţi lui. Construiţi în jurul copiilor voştri un zid de apărare prin rugăciune şi credinţă, supravegheaţi-i cu atenţie. Voi nu sunteţi siguri nicio clipă împotriva atacurilor lui Satana. — Mărturii pentru comunitate 2:397, 398.

Părinţii să caute călăuzirea lui Dumnezeu în lucrarea lor. Plecaţi pe genunchi înaintea Lui, ei vor dobândi o adevărată înţelegere a marilor lor responsabilităţi, iar acolo îşi pot încredinţa copiii Aceluia care niciodată nu dă greş în sfat şi îndemnare. — Căminul adventist, 321.

Părinţii trebuie să ridice un zid de apărare în jurul copiilor lor, prin rugăciune sinceră şi stăruitoare. Ei ar trebui să se roage cu credinţă deplină ca Dumnezeu să rămână cu copiii lor şi ca îngerii sfinţi să-i păzească de puterea nemiloasă a lui Satana. — Mărturii pentru comunitate 7:42, 43.

Cu răbdare, cu iubire, ca nişte ispravnici credincioşi ai harului felurit al Domnului Hristos, părinţii trebuie să-şi facă lucrarea încredinţată lor. De la ei se aşteaptă să fie găsiţi credincioşi în lucrarea lor. Totul trebuie să fie făcut cu credinţă. Ei trebuie să se roage necurmat, pentru ca Dumnezeu să reverse harul Său asupra copiilor lor. Să nu ajungă

niciodată obosiţi, nerăbdători, sau iritabili, în lucrarea lor. Ei trebuie să se apropie de copiii lor şi de Dumnezeu.

Dacă lucrează cu răbdare şi iubire, străduindu-se cu seriozitate să-i ajute pe copiii lor să atingă cel mai înalt standard al curăţiei şi modestiei, părinţii vor reuşi. — Căminul adventist, 208.

Fără efortul omenesc, efortul divin este în zadar. Dumnezeu va lucra cu putere când părinţii vor fi conştienţi de responsabilitatea sfântă pe care o au şi, cu o dependenţă plină de încredere faţă de El, vor căuta să-şi educe copiii corect. El va coopera cu acei părinţi care îi vor educa pe copiii lor cu grijă şi cu rugăciune, lucrând pentru mântuirea proprie şi a copiilor lor. El va lucra în ei atât voinţa, cât şi în făptuirea, după buna Sa voinţă. — Căminul adventist, 206, 207.

Părinţi, lucraţi voi cu o energie neşovăitoare pentru copiii voştri? Dumnezeul cerurilor observă preocuparea voastră, lucrarea voastră serioasă şi vegherea continuă. El aude rugăciunile voastre. Educaţi-i pe copiii voştri pentru Domnul, cu răbdare şi duioşie. Tot cerul este interesat de lucrarea voastră. Îngerii luminii se vor uni cu voi, când vă veţi strădui să-i conduceţi pe copiii voştri spre ceruri. Dumnezeu Se va uni cu voi, încoronând cu succes eforturile voastre. Domnului Hristos îi place să onoreze familia creştină, pentru că o astfel de familie este un simbol al familiei din ceruri. — The Review and Herald, 29 ianuarie, 1901.

Marea importanţă a rugăciunilor unei mame — Aceia care păzesc Legea lui Dumnezeu privesc asupra copiilor lor cu simţăminte de speranţă şi, totodată, cu teamă de nedescris, întrebându-se ce rol vor juca aceştia în marele conflict care se alia în faţa lor. Mama grijulie se întreabă: „Ce poziţie vor lua? Ce pot face eu pentru a-i pregăti să acţioneze bine, pentru a putea fi vase ale slavei veşnice?” Mamelor, asupra voastră se află răspunderi mari. Deşi nu aveţi un loc în consiliile naţionale, ... voi puteţi face o lucrare mare pentru Dumnezeu şi pentru ţara voastră. Voi puteţi să-i educaţi pe copiii voştri. Îi puteţi ajuta să-şi formeze caractere care nu pot fi influenţate sa facă răul, ci îi vor influenţa pe alţii să facă binele. Prin rugăciunile voastre fierbinţi şi pline de credinţă, voi puteţi pune în mişcare braţul care conduce lumea. — Căminul adventist, 264.

Influenţa unei mame temătoare de Dumnezeu, care se roagă, va rămâne de-a lungul veşniciei. Poate că ea va muri, dar lucrarea ei va rămâne. — Mărturii pentru comunitate 4:500.

Dacă şi-ar da seama de importanţa misiunii lor, mamele ar petrece mult timp în rugăciune tainică, prezentându-şi copiii Domnului Isus, implorând binecuvântarea Sa asupra lor şi cerând înţelepciunea de a şti cum să îndeplinească bine datoriile sfinte pe care le au. Mama să folosească orice ocazie de a modela şi forma înclinaţiile şi obiceiurile copiilor ei. Să vegheze cu grijă dezvoltarea caracterului lor, stăpânind acele trăsături care sunt prea

pronunţate şi încurajându-le pe cele deficitare, Viaţa ei să fie un exemplu curat şi nobil pentru preţioasa fiinţă pe care o are în grijă.

Mama trebuie să-şi înceapă lucrarea cu mult curaj şi energie, bazându-se continuu pe ajutorul divin în toate eforturile ei. Să nu găsească niciodată odihnă, până când nu vede o creştere continuă în caracterul copiilor ei şi până când aceştia nu au în viaţă un ţel mai înalt decât doar acela de a căuta propria plăcere.

Puterea influenţei unei mame care se roagă este imposibil de estimat. Ea Îl recunoaşte pe Dumnezeu în toate căile ei. Ea îşi duce copiii înaintea tronului harului şi îi prezintă înaintea Domnului Isus, implorând binecuvântarea Sa asupra lor. Influenţa acelor rugăciuni este „un izvor de viaţă" pentru acei copii. Aceste rugăciuni, înălţate cu credinţă, constituie sprijinul şi puterea mamei creştine. A neglija datoria de a ne ruga împreună cu copiii noştri înseamnă a pierde una dintre cele mai mari binecuvântări care se află la îndemâna noastră, unul dintre cele mai mari ajutoare în mijlocul frământărilor, grijilor şi poverilor vieţii.

Puterea rugăciunilor mamei nu poate fi estimată. Mama care îngenunchează lângă fiul şi fiica ei în perioada plină de greutăţi a copilăriei, în tinereţe, când sunt atâtea primejdii, nu va cunoaşte niciodată, până în ziua judecăţii, influenţa pe care au avut-o rugăciunile sale în viaţa copiilor ei. Dacă este legată prin credinţă de Fiul lui Dumnezeu, mâna duioasă a mamei îl poate împiedica pe fiu să ajungă sub puterea ispitei, iar pe fiică să îşi îngăduie păcatul. Când pasiunea şi pofta luptă pentru supremaţie, puterea iubirii, a influenţei restrictive, serioase şi hotărâte a mamei poate echilibra sufletul şovăielnic, punându-l de partea cea dreaptă. — Căminul adventist, 265, 266.

Rugăciunile marnelor creştine nu sunt desconsiderate de Tatăl tuturor, care L-a trimis pe Fiul Său pe pământ spre a răscumpăra un popor care să fie al Său. El nu-şi va întoarce spatele faţă de cererile voastre, lăsându-vă pe voi şi pe ai voştri în voia atacurilor lui Satana în marea zi a conflictului final. Voi trebuie să lucraţi cu simplitate şi credincioşie, iar Dumnezeu va întări lucrarea mâinilor voastre. — Îndrumarea copilului, 526.

Rugăciunea în familie este importantă, dar şi alte tipuri de rugăciune sunt tot aşa de necesare — Numai rugăciunea în familie sau în public nu este suficientă, Rugăciunea în taină este foarte importantă. In singurătate, sufletul este deschis înaintea ochiului cercetător al lui Dumnezeu şi fiecare motiv este cercetat îndeaproape. Rugăciune tainică! Ce preţioasă este! Sufletul comunicând cu Dumnezeu! Rugăciunea în taină trebuie să fie auzită numai de Dumnezeu, Acela care aude în taină. Nicio ureche curioasă nu trebuie să primească povara unor astfel de cereri, — Mărturii pentru comunitate 2:189, 190.

Capitolul 18 — Rugăciunea şi Închinarea

Rugăciunea şi închinarea sunt importante pentru creşterea spirituală — Caută să foloseşti orice ocazie de a merge acolo unde rugăciunea este dorită. Cei care caută cu adevărat comuniunea cu Dumnezeu vor fi văzuţi în adunările de rugăciune, îndeplinindu-şi cu credincioşie datoria, fiind plini de zel şi dornici de a culege toate binecuvântările care le sunt oferite. Ei vor folosi orice ocazie pe care o au, pentru a se aşeza în acel loc în care pot primi razele luminii cereşti. — Calea către Hristos, 98.

Rugăciunea în particular, rugăciunea în familie, rugăciunea în adunările publice de închinare înaintea lui Dumnezeu — toate sunt importante. Noi trebuie să punem în practică rugăciunile noastre. Să cooperăm cu Domnul Hristos în lucrarea Sa. — Mărturii pentru comunitate 7:239.

În adunările pentru devoţiune, vocile noastre să exprime, prin rugăciuni şi laude, adorarea faţă de Tatăl ceresc, pentru ca toţi să ştie că noi ne închinăm lui Dumnezeu în simplitate, în adevăr şi în frumuseţea sfinţirii. — Sfaturi pentru părinţi, educatori şi elevi, 245.

Credincioşii să se adune în mici grupe seara, la prânz sau dimineaţa devreme, pentru a studia Biblia. Să aibă un timp de rugăciune, ca să poată fi întăriţi, luminaţi şi sfinţiţi de Duhul Sfânt. Domnul Hristos doreşte ca lucrarea aceasta să se realizeze în inima fiecărui lucrător. Dacă voi înşivă veţi deschide uşa pentru a o primi, o mare binecuvântare va veni asupra voastră. Îngerii lui Dumnezeu vor fi prezenţi în adunarea voastră. Vă veţi hrăni cu frunzele pomului vieţii. Ce mărturie veţi putea prezenta cu privire la cunoştinţa plină de iubire pe care aţi făcut-o cu tovarăşii voştri de lucru în aceste ocazii preţioase, când aţi căutat binecuvântarea lui Dumnezeu! Fiecare să-şi povestească experienţa în cuvinte simple. Acest fapt va aduce sufletului mai multă mângâiere şi bucurie, decât toate instrumentele muzicale care ar putea să fie aduse în biserici. Domnul Hristos va veni în inima voastră. Numai în felul acesta vă puteţi menţine integritatea. — Mărturii pentru comunitate 7:195.

Pregăteşte-te pentru veşnicie cu un astfel de zel, cum nu ai manifestat încă până acum. Educă-ţi mintea spre a-i plăcea Biblia, adunarea de rugăciune, ora de meditaţie şi, mai presus de toate, ora când sufletul intră în comuniune cu Dumnezeu. Caută să ai înclinaţii cereşti, dacă doreşti să te alături corului ceresc din locaşurile de sus. — Mărturii pentru comunitate 2:267.

Când Duhul lui Dumnezeu va lucra asupra inimii curăţind templul sufletului de întinarea lumească şi de dragostea de plăceri, toţi vor fi văzuţi la adunarea de rugăciune, îndeplinindu-şi datoria cu credincioşie şi obţinând cu nerăbdare tot beneficiul pe care pot să-l obţină. Lucrătorul credincios faţă de Domnul lui va folosi orice ocazie de a se aşeza direct sub razele de lumină ce vin de la tronul lui Dumnezeu, iar lumina aceasta va fi reflectată asupra altora. — Mărturii pentru comunitate 4:461.

Prezenţa lui Dumnezeu face ca timpul de rugăciune şi închinare să fie sfânt — Adevăratul respect faţă de Dumnezeu este inspirat de un simţământ al măreţiei Sale infinite şi de o conştientizare a prezenţei Sale. Inima fiecărui copil ar trebui să fie impresionată profund de acest sentiment al prezenţei Celui Nevăzut. Copilul ar trebui să fie învăţat să privească ora şi locul rugăciunii şi serviciul divin public ca fiind sfinte, pentru că Dumnezeu este acolo. Când respectul se manifestă în atitudine şi comportament, simţământul care îl inspiră se va adânci. — Educaţie, 242, 243.

Rugăciunea publică ne aduce în prezenţa lui Dumnezeu — Rugăciunea, indiferent dacă este înălţată într-o adunare publică, la altarul familial sau în taină, îl pune pe om direct în prezenţa lui Dumnezeu. Printr-o rugăciune neîncetată, tinerii pot să îşi însuşească principii aşa de neclintite, încât nici ispitele cele mai puternice nu îi vor atrage departe de supunerea lor faţă de Dumnezeu. — My Life Today, 18.

Rugăciunile publice nu trebuie să fie lungi şi seci — În calitate de copii ai împăratului ceresc, ar trebui să vă educaţi pentru a prezenta mărturia cu o voce clară şi distinctă şi într-o asemenea modalitate, încât nimeni să nu aibă impresia că sunteţi reţinuţi în a vorbi despre milostivirile Domnului. In adunările sociale, rugăciunea să fie rostită în aşa fel încât toţi să fie zidiţi sufleteşte, iar aceia care iau parte la ea să urmeze exemplul dat de rugăciunea frumoasă pe care Domnul a făcut-o pentru lume. Rugăciunea lui Isus este simplă, clară, cuprinzătoare, şi totuşi nu este aşa de lungă şi de lipsită de viaţă cum sunt rugăciunile seci care se rostesc adesea în public. Ar fi mai bine ca aceste rugăciuni lipsite de viaţă să nu fie rostite, pentru că ele nu reuşesc nici să zidească, nici sa binecuvânteze, ci sunt nişte simple formalităţi fără putere. — Christian Education, 129.

Rugăciunile prezentate în public trebuie să fie scurte şi la subiect. Dumnezeu nu doreşte ca adunarea de rugăciune să fie obositoare din cauza cererilor lungi.... Câteva minute sunt suficiente pentru o rugăciune publică obişnuită. — Evanghelizare, 146.

Rugăciunile şi adunările noastre sociale ar trebui să fie ocazii de ajutor special şi încurajare. Fiecare are de făcut o lucrare pentru ca aceste adunări să devină cât mai interesante şi folositoare cu putinţă. O astfel de lucrare poate fi realizată cel mai bine printr-o experienţă zilnică în lucrurile lui Dumnezeu şi prin dispoziţia de a vorbi fără ezitare despre iubirea Sa în adunările poporului Său. Dacă nu veţi îngădui ca întunericul sau necredinţa să pătrundă în inima voastră, ele nu se vor manifesta nici în adunările voastre.

Întâlnirile noastre trebuie să fie făcute foarte interesante. Ele trebuie să fie cuprinse de atingerea cerului. Să nu fie vorbiri lungi, seci şi rugăciuni formale, numai de dragul de a ocupa tim — Sfaturi pentru o slujire creştină eficientă, 211.

La altarul familiei să participe şi copiii. Toţi să-şi aducă Biblia şi fiecare să citească un verset sau două. Apoi, să se cânte un imn cunoscut, urmat de rugăciune. Hristos ne-a dat un model în acest sens. Rugăciunea Domnească nu a fost dată cu scopul de a fi repetată ca o

formulă, ci este o ilustraţie cu privire la felul cum trebuie să fie rugăciunile noastre — simple, stăruitoare şi cuprinzătoare. Printr-o rugăciune simplă, spuneţi-I Domnului nevoile voastre si exprimaţi-vă recunoştinţa pentru îndurările Sale. În felul acesta, îl invitaţi pe Isus ca pe un oaspete binevenit în casa şi în inima voastră. Rugăciunile lungi şi pentru subiecte îndepărtate nu-şi au locul în familie. Ele fac ora de rugăciune obositoare, în ciuda faptului că ar trebui să fie privită ca un privilegiu şi o binecuvântare. Faceţi ca ocazia să fie plină de interes şi bucurie. — Îndrumarea copilului, 524. Cuvântările şi rugăciunile lungi şi prozaice sunt nepotrivite oriunde, dar îndeosebi la adunările sociale. Ele îi obosesc atât pe îngeri, cât şi pe oamenii care le ascultă. Rugăciunile noastre să fie scurte şi la subiect. Duhul lui Dumnezeu trebuie să pătrundă inima ascultătorilor, iar El va înlătura orice formalitate şi monotonie. — The Review and Herald, 10 octombrie, 1882.

Unul sau două minute sunt suficiente pentru orice rugăciune obişnuită. — Mărturii pentru comunitate 2:581.

Rugăciunile lungi fac închinarea să fie obositoare — În fiecare familie ar trebui să fie un timp precis pentru altarul de dimineaţă şi cel de seară. Cât de bine este ca părinţii să-şi adune copiii în jurul lor înaintea mesei de dimineaţă, să-I mulţumească Tatălui ceresc pentru ocrotirea Sa din timpul nopţii şi să-I ceară ajutor, călăuzire şi protecţie pentru timpul zilei! Cât de potrivit este, de asemenea, ca atunci când vine seara, părinţii şi copiii să se adune încă o dată în faţa Lui şi să-I mulţumească pentru binecuvântările zilei trecute!

Tatăl, iar în lipsa lui marna, să conducă serviciul de închinare, alegând un pasaj din Scriptură care este interesant şi uşor de înţeles. Serviciul să fie scurt. Dacă se citeşte un capitol lung şi se rosteşte o rugăciune lungă, serviciul devine obositor şi încheierea lui aduce un simţământ de uşurare. Dumnezeu este dezonorat când minutele de închinare devin seci şi neplăcute şi când sunt aşa plictisitoare şi atât de lipsite de interes, încât copiii se tem de acest serviciu.

Taţilor şi mamelor, faceţi ca ora de închinare să fie cât se poate de interesantă. Nu există motiv pentru care ora aceasta să nu fie cea mai plăcută şi frumoasă din zi. Puţină meditaţie pentru pregătirea ei vă va ajuta să o faceţi plină de interes şi de folos. Din când în când, faceţi acest serviciu divin să fie variat. Se pot pune întrebări cu privire la pasajul citit din Scriptură şi se pot face câteva observaţii potrivite. Se poate cânta o cântare de laudă. Rugăciunea rostită să fie scurtă şi la subiect. În cuvinte simple şi călduroase, acela care înalţă rugăciunea să aducă laudă lui Dumnezeu pentru bunătatea Lui şi să ceară ajutor. Dacă împrejurările îngăduie, ar fi bine să ia şi copiii parte la citit şi la rugăciune. Numai veşnicia va dezvălui tot binele pe care l-au adus aceste ocazii de rugăciune. — Mărturii pentru comunitate 7:43, 44.

Rugăciunile noastre în public trebuie să fie scurte şi să exprime numai dorinţele reale ale sufletului, cerând cu simplitate şi cu o încredere simplă tocmai lucrurile de care avem

nevoie. Rugăciunea unei inimi umile şi pocăite este respiraţia vitală a unui suflet care flămânzeşte după neprihănire. — Signs of the Times, 3 decembrie, 1896.

Din lumina pe care am avut-o cu privire la acest subiect, am stabilit că, atunci când ne adunăm să ne închinăm Lui, Dumnezeu nu doreşte ca aceste ocazii să fie plictisitoare şi obositoare, prin faptul că rămânem pe genunchi un timp destul de îndelungat, ascultând câteva rugăciuni lungi. Cei cu sănătatea şubredă nu pot să suporte acest efort, fără să ajungă extrem de obosiţi şi epuizaţi. Din cauză că stă în genunchi aşa de mult timp, trupul oboseşte, iar ce este şi mai rău este faptul că mintea ajunge să fie aşa de obosită de rugăciunea continua, încât nu se mai primeşte nicio înviorare spirituală, iar adunarea este pentru oameni mai rea decât o pierdere. Ei ajung obosiţi din punct de vedere mintal şi fizic, fără să fi obţinut nicio putere spirituală.

Adunările pentru predicare şi rugăciune nu trebuie să fie plictisitoare. Dacă este posibil, toţi să fie prezenţi la ora stabilită şi, dacă unii întârzie şi vin cu o jumătate de oră sau chiar cu cincisprezece minute după timpul stabilit, nu trebuie să fie aşteptaţi. Dacă sunt prezenţi numai doi, aceştia pot să ceară împlinirea făgăduinţei. Dacă este posibil, adunarea trebuie să înceapă la ora stabilită, indiferent dacă sunt prezenţi puţini sau mulţi. Formalitatea şi rigiditatea rece trebuie să fie lăsate la o parte, iar toţi trebuie să îşi îndeplinească datoria cu promptitudine. La ocaziile obişnuite, timpul pentru rugăciune să nu dureze mai mult de zece minute. După ce a avut loc o schimbare de poziţie, iar o cântare sau un îndemn au îndepărtat monotonia, dacă vreunul simte nevoia de a se ruga, atunci să se roage.

Toţi trebuie sa simtă ca fiind o datorie creştină să se roage scurt. Spune-I Domnului exact ce doreşti, fără să înconjori toată lumea. în rugăciunea particulară, toţi au privilegiul să se roage cât de lung doresc şi să fie cât de expliciţi le place. Ei se pot ruga pentru toate rudele şi pentru toţi prietenii lor. O adunare obişnuită pentru a ne închina lui Dumnezeu nu este locul pentru comunicarea tainelor inimii. Care este scopul venirii noastre împreună? Oare este acela de a-L informa pe Dumnezeu sau de a-L învăţa, spunându-I în rugăciune tot ce ştim? Noi ne adunăm spre a ne zidi sufleteşte unul pe altul prin schimbul de idei şi simţăminte, spre a aduna putere, lumină şi curaj prin cunoaşterea speranţelor şi aspiraţiilor celorlalţi, iar prin rugăciunile noastre zeloase şi sincere, înălţate prin credinţă, primim reîmprospătare şi vigoare de la Izvorul tăriei noastre. Adunările acestea ar trebui să fie cele mai preţioase ocazii şi trebuie să fie făcute interesante pentru toţi aceia care au o înclinaţie spre lucrurile religioase.

Mă tem că unii nu aduc necazurile lor la Dumnezeu în rugăciune tainică, ci le păstrează pentru adunarea de rugăciune, iar acolo îşi fac rugăciunea pentru mai multe zile. Aceştia pot fi numiţi ucigaşi ai adunărilor de predicare şi rugăciune. Ei nu transmit nicio lumină, nu ajută pe nimeni. Rugăciunile lor reci, îngheţate şi lungi şi mărturiile căderilor lor aruncă o umbră. Toţi sunt bucuroşi când au terminat şi este aproape imposibil să îndepărtezi răceala şi întunecimea pe care le-au adus în adunare rugăciunile şi îndemnurile lor. Din lumina pe

care am primit-o, adunările noastre trebuie să fie spirituale şi sociale, dar nu prea lungi. Rezerva, mândria, vanitatea şi teama de om trebuie să fie lăsate acasă. Micile neînţelegeri şi prejudecăţile nu trebuie să fie luate cu noi la aceste adunări. Ca într-o familie unită, simplitatea, blândeţea, încrederea şi iubirea trebuie să existe în inima fraţilor şi surorilor care se adună împreună, pentru a fi reîmprospătaţi şi întăriţi, aducând lumina lor laolaltă. — Mărturii pentru comunitate 2:577-579.

Rugăciunile publice să fie rostite distinct şi clar — Aceia care se roagă şi aceia care vorbesc trebuie să pronunţe cuvintele aşa cum se cuvine şi să vorbească în tonuri clare, distincte şi uniforme. Rugăciunea, dacă e făcută aşa cum se cuvine, este o putere spre bine. Ea este unul dintre mijloacele folosite de Domnul pentru a transmite oamenilor comorile preţioase ale adevărului. Totuşi rugăciunile nu sunt ce ar trebui să fie, din cauza vocilor defectuoase ale acelora care le rostesc. Satana se bucură când rugăciunile înălţate către Dumnezeu aproape nici nu se aud. Poporul lui Dumnezeu trebuie să înveţe să vorbească şi să se roage, aşa încât să reprezinte bine marile adevăruri pe care le posedă. Mărturiile prezentate şi rugăciunile oferite să fie clare şi distincte. În felul acesta, Dumnezeu va fi slăvit. — Mărturii pentru comunitate 6:382.

Când vă rugaţi în public, să folosiţi un limbaj simplu — Un limbaj bombastic nu este potrivit în rugăciune, indiferent dacă ea este rostită de la amvon, în cercul familiei sau în taină. îndeosebi cel care se roagă în public ar trebui să folosească un limbaj simplu, aşa încât ceilalţi să înţeleagă ce se spune şi să fie de acord cu rugăciunea. Rugăciunea rostită din inimă şi cu credinţă este auzită în ceruri şi primeşte răspuns pe pământ. — Slujitorii evangheliei, 177.

Rugăciunile noastre să fie ordonate — Am văzut că Domnului nu îi place o stare de confuzie şi că în rugăciune şi în cântare trebuie să fie ordine. Noi nu ar trebui să venim în casa lui Dumnezeu spre a ne ruga pentru familiile noastre, afară de căzui când un simţământ profund ne conduce să facem acest lucru, în timp ce Duhul lui Dumnezeu lucrează convingerea asupra lor. În general, locul potrivit unde ne putem ruga pentru familiile noastre este la altarul familial. Când cei care constituie subiectele rugăciunilor noastre sunt plecaţi, cămăruţa este locul cel mai potrivit pentru a-L ruga pe Dumnezeu pentru ei. Când suntem în casa Domnului, trebuie să ne rugăm pentru o binecuvântare potrivită pentru acel moment şi sa ne aşteptăm ca Dumnezeu să asculte şi să răspundă la rugăciuni. Acest fel de întâlniri vor fi interesante şi pline de viaţă. — Mărturii pentru comunitate 1:145, 146.

Să ne apropiem de Dumnezeu în rugăciune cu respect — Unii cred că a se ruga lui Dumnezeu într-o manieră obişnuită, ca şi când ar vorbi cu un om, este un semn de umilinţă. Ei profanează Numele Său când rostesc în rugăciunile lor expresii cum ar fi „Dumnezeule Atotputernic” — cuvinte sfinte şi pline de fior, care nu ar trebui să iasă niciodată de pe buzele cuiva, fără un ton umilit şi fără un simţământ de respect şi veneraţie. — Slujitorii evangheliei, 176.

Avem privilegiul de a îngenunchea în rugăciunea publică — Atât în închinarea particulară, cât şi în închinarea publică, când îi adresăm lui Dumnezeu cererile noastre, noi avem datoria de a ne pleca pe genunchi. Acest gest arată dependenţa noastră de Dumnezeu. — Selected Messages 2:312.

În conformitate cu lumina care mi-a fost dată, lui Dumnezeu I-ar plăcea ca pastorii să îngenuncheze îndată ce urcă la amvon şi sa ceară cu solemnitate ajutorul lui Dumnezeu. Ce impresie ar face faptul acesta? Oamenii ar fi cuprinşi de simţământul solemnităţii şi veneraţiei. Pastorul lor este în comuniune cu Dumnezeu şi se consacră Lui, înainte de a îndrăzni să stea în picioare în faţa oamenilor. Solemnitatea se aşterne asupra oamenilor, iar îngerii lui Dumnezeu sunt aduşi foarte aproape. Primul lucru pe care trebuie să-l facă pastorii când vin la amvon este acela de a-L căuta pe Dumnezeu, spunându-le astfel tuturor: „Dumnezeu este izvorul puterii mele." — Mărturii pentru comunitate 2:612.

Când intră, pastorul trebuie să o aibă o expresie demnă şi solemnă. Îndată ce urcă la amvon, el trebuie să se plece în genunchi, în rugăciune tăcută, şi să ceară stăruitor ajutorul lui Dumnezeu. Ce impresie va face lucrul acesta? Oamenii ar fi cuprinşi de simţământul solemnităţii şi veneraţiei. Pastorul lor este în comuniune cu Dumnezeu şi se consacră Lui înainte de a îndrăzni să stea în picioare, în faţa oamenilor. Solemnitatea este asupra tuturor şi îngerii lui Dumnezeu sunt foarte aproape. De asemenea, toţi cei din adunare care se tem de Dumnezeu ar trebui să plece capul, uniţi într-o rugăciune tăcută împreună cu el, cerând lui Dumnezeu să binecuvânteze întâlnirea cu prezenţa Lui şi să dea putere adevărului Său vestit de buze omeneşti. Când adunarea este deschisă prin rugăciune, fiecare genunchi trebuie să se plece în prezenţa Celui Sfânt şi fiecare inima ar trebui să se înalţe la Dumnezeu într-o devoţiune tăcută. Rugăciunile închinătorilor vor fi auzite şi prezentarea Cuvântului se va dovedi eficientă. Atitudinea lipsită de viaţă a închinătorilor din Casa Iui Dumnezeu este unul dintre marile motive pentru care pastorul nu reuşeşte să facă mai mult bine. Melodia cântecului, revărsată din multe inimi în exprimări clare, este unul dintre instrumentele lui Dumnezeu în lucrarea de salvare a sufletelor. Toate serviciile trebuie să fie conduse cu solemnitate şi teamă sfântă, ca în prezenţa vizibilă a Domnului. — Mărturii pentru comunitate 5:492, 493.

Atât în închinarea publică, cât şi în cea particulară, atunci când aducem cererile noastre înaintea Domnului, noi avem privilegiul de a ne pleca pe genunchi. Domnul Isus, exemplul nostru, „a îngenuncheat şi S-a rugat" (Luca 22, 41). Despre ucenicii Săi este scris că şi ei, de asemenea, „au îngenuncheat şi s-au rugat" (Faptele Apostolilor 9, 40). Pavel declară: „Îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos". Ezra a îngenuncheat mărturisind, înaintea lui Dumnezeu, păcatele lui Israel (vezi Ezra 9, 5). Daniel „de trei ori pe zi îngenunchea, se ruga şi lăuda pe Dumnezeul lui" (Daniel 6, 10). — Profeţi şi regi, 48.

Rugăciunea publică este importantă, dar nu este suficientă — Numai rugăciunea în familie sau în public nu este suficientă. Rugăciunea în taină este foarte importantă. în

singurătate, sufletul este deschis înaintea ochiului cercetător al lui Dumnezeu şi fiecare motiv este cercetat îndeaproape. Rugăciune tainică! Ce preţioasa este! Sufletul comunicând cu Dumnezeu! Rugăciunea in taina trebuie să fie auzită numai de Dumnezeu, Acela care aude în taină Nicio ureche curioasă nu trebuie să primească povara unor astfel de cereri. — Mărturii pentru comunitate 2:189, 190.

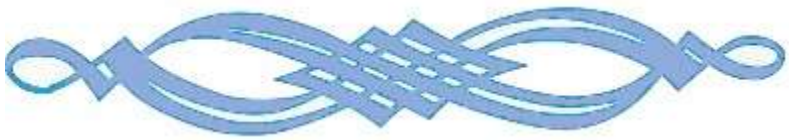

Capitolul 19 — Atitudinea în Rugăciune

Atitudinea potrivită pentru rugăciunea publică — Am primit scrisori în care sunt întrebată cu privire la atitudinea potrivită pe care trebuie să o aibă o persoană care se roagă Suveranului Universului. De unde au preluat fraţii noştri ideea că trebuie să stea în picioare când se roagă lui Dumnezeu? Un credincios care fusese educat cinci ani la Battle Creek a fost chemat să conducă rugăciunea înainte ca sora White să le vorbească oamenilor. Totuşi, când l-am văzut stând în picioare în timp ce buzele lui erau pe punctul de a rosti rugăciunea către Dumnezeu, sufletul mi s-a tulburat şi i-am adresat o mustrare publică. L-am chemat pe nume şi i-am spus: „Pleacă-te pe genunchi". Aceasta este întotdeauna poziţia potrivită....

Atitudinea potrivită pe care trebuie să o avem când ne rugăm lui Dumnezeu este aceea de a îngenunchea, Acest act de închinare a fost cerut de la cei trei robi evrei din Babilon.... Totuşi un asemenea act era un omagiu care trebuia să-I fie adus numai lui Dumnezeu — Suveranul lumii, Conducătorul Universului, iar cei trei evrei au refuzat să acorde o astfel de onoare vreunui idol, chiar dacă era făcut din aur curat. Dacă ar fi făcut aşa, în realitate, ei s-ar fi închinat împăratului Babilonului. Pentru că au refuzat să facă aşa cum le poruncise împăratul, ei au suferit pedeapsa şi au fost aruncaţi în cuptorul aprins. Totuşi Domnul Hristos a venit personal şi a umblat alături de ei în foc, iar lor nu li s-a întâmplat niciun rău.

Atât în închinarea particulară, cât şi în cea publică, atunci când Îi adresăm lui Dumnezeu cererile noastre, noi avem datoria de a ne pleca pe genunchi. Acest act arată dependenţa noastră de Dumnezeu....

„Unde a fost educat Fratele H.?" — La Battle Creek. Cum este posibil ca, în ciuda întregii lumini pe care Dumnezeu i-a dat-o poporului Său cu privire la subiectul respectului, pastorii, educatorii şi profesorii din şcolile noastre să-i înveţe pe tineri, prin cuvântul şi exemplul lor, să stea în picioare când se roagă, aşa cum făceau fariseii? Oare să considerăm faptul acesta ca fiind un semn al mulţumirii de sine şi al mândriei? Oare trebuie ca trăsăturile acestea să ajungă să fie remarcate?...

Sperăm că, atunci când se apropie de singurul Dumnezeu viu şi adevărat, fraţii noştri nu vor manifesta mai puţin respect şi veneraţie, decât manifestă păgânii faţă de idolii lor zei, pentru că, dacă vor face aşa, oamenii aceştia vor fi judecătorii noştri în ziua hotărârii finale, Aş vrea să mă adresez tuturor celor care ocupă locul de profesor în şcolile noastre. Fraţi şi surori, nu Îl dezonoraţi pe Dumnezeu prin lipsa voastră de respect şi prin îngâmfare. Nu staţi în picioare, în fariseismul vostru, când vă rugaţi lui Dumnezeu. Nu vă încredeţi în propria putere. Nu depindeţi de ea, ci îngenuncheaţi adesea înaintea lui Dumnezeu şi închinaţi-vă Lui.

Când vă adunaţi pentru a vă închina lui Dumnezeu, nu uitaţi să îngenuncheaţi înaintea Lui. Acest act să dovedească faptul că întregul suflet, trup şi spirit sunt supuse Duhului

adevărului. Cine a cercetat Cuvântul cu atenţie spre a găsi exemple şi îndrumări cu privire la subiectul acesta? în cine putem să ne încredem, în calitate de profesori în şcolile noastre din America şi din ţările străine? Oare, după ani de studii, studenţii noştri trebuie să se întoarcă în ţara lor cu idei denaturate cu privire la respectul, cinstea şi reverenţa care trebuie să-I fie date lui Dumnezeu şi să simtă că nu au nicio obligaţie de a-i cinsti pe oamenii cu părul cărunt, pe oamenii cu experienţă şi pe slujitorii lui Dumnezeu, care au fost implicaţi în lucrarea Sa pe aproape tot parcursul vieţii lor? Îi sfătuiesc pe toţi aceia care frecventează şcolile din America sau din orice alt loc să nu deprindă spiritul lipsei de respect. Asiguraţi-vă că înţelegeţi personal de ce fel de educaţie aveţi nevoie, ca să-i puteţi educa şi pe alţii pentru a dobândi un caracter potrivit, care va rezista încercării ce va fi adusă în curând asupra tuturor celor care trăiesc pe pământ. Rămâneţi în tovărăşia celor mai serioşi creştini. Nu alegeţi învăţători sau elevi îngâmfaţi, ci pe aceia care arată evlavia cea mai adâncă, aceia care au un spirit de înţelegere a lucrurilor lui Dumnezeu.

Trăim în vremuri periculoase. Adventiştii de ziua a şaptea se declară a fi poporul lui Dumnezeu, care păzeşte poruncile, dar ei îşi pierd spiritul de devoţiune. Acest spirit de reverenţă faţă de Dumnezeu îi învaţă pe oameni cum să se apropie de Creatorul lor — cu un respect sfânt, prin credinţă — nu prin ei înşişi, ci printr-un Mijlocitor. În felul acesta, omul rămâne statornic, oricare ar fi situaţiile în care ar fi pus. Omul trebuie să vină pe genunchi, ca un supus al milei, un rugător aflat la piciorul tronului harului. În timp ce primeşte milostivirile zilnice din mâna lui Dumnezeu, el trebuie să cultive mereu recunoştinţa în inima lui şi să o exprime în cuvinte de mulţumire şi laudă pentru aceste favoruri nemeritate. Îngerii i-au păzit calea de-a lungul întregii lui vieţi, iar el a fost scăpat din multe capcane pe care nici nu le-a văzul. EI trebuie să mulţumească în fiecare rugăciune pentru lucrarea făcută de Dumnezeu spre binele lui, pentru această ocrotire din partea acelor ochi care nu aţipesc şi nici nu dorm niciodată. — Selected Messages 2:311-315.

Îngenuncherea în rugăciune arată respectul şi reverenţa faţă de Dumnezeu — Fie ca Dumnezeu să-i înveţe pe credincioşii Săi cum să se roage. Profesorii din şcolile noastre şi pastorii din bisericile noastre să înveţe zilnic în şcoala lui Hristos. Dacă vor face aşa, ei se vor ruga cu zel şi seriozitate, iar cererile lor vor fi auzite şi vor primi răspuns. Atunci, Cuvântul va fi proclamat cu putere.

Atât în închinarea noastră particulară, cât şi în cea publică, atunci când adresăm rugăciunile noastre, avem privilegiu! de a îngenunchea înaintea lui Dumnezeu. Domnul Isus, exemplul nostru, „a îngenuncheat şi a început să Se roage”. Despre ucenicii Săi este raportat că, de asemenea, ei „au îngenuncheat şi s-au rugat”, Pavel a declarat: „Îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos”. Când a mărturisit păcatele lui Israel înaintea lui Dumnezeu, Ezra a îngenuncheat. Daniel, „de trei ori pe zi, îngenunchea, se ruga şi lăuda pe Dumnezeul lui, cum făcea şi mai înainte”.

Adevăratul respect faţă de Dumnezeu este determinat de un simţământ al măreţiei Sale infinite şi de înţelegerea faptului că El este prezent. Fiecare inimă ar trebui să fie adânc impresionată de această prezenţă a Celui Nevăzut. Ora şi locul rugăciunii sunt sfinte, deoarece Dumnezeu este prezent acolo şi, în timp ce atitudinea şi comportamentul nostru exprima respect, simţământul pe care îl inspiră va fi mai profund. Psalmistul declară: „Numele Lui este sfânt şi înfricoşat” (Psalmii 111, 9). Când rostesc Numele acesta, îngerii îşi acoperă faţa. Prin urmare, ce respect ar trebui să manifestăm când rostim acest Nume, noi, care suntem nişte oameni căzuţi şi păcătoşi!

Ar fi bine ca atât tinerii, cât şi cei în vârstă să mediteze la acele cuvinte ale Scripturii, care arată cum ar trebui să fie privit locul în care se manifestă prezenţa specială a Iui Dumnezeu. „Nu te apropia de locul acesta, scoate-ţi încălţămintea din picioare, căci locul pe care calci este un pământ sfânt”. După ce a avut o viziune a îngerilor, Iacov a exclamat, „Cu adevărat, Domnul este în locul acesta şi eu n-am ştiut.... Aici este casa lui Dumnezeu, aici este poarta cerurilor!” — Slujitorii evangheliei, 178, 179.

Umilinţa lui Solomon la vremea când a început să poarte răspunderile statului, când a recunoscut înaintea lui Dumnezeu: „Eu sunt doar un tânăr neîncercat” (1 Regi 3, 7), dragostea lui adâncă faţă de Dumnezeu, respectul lui profund pentru lucrurile sfinte, neîncrederea în sine, precum şi faptul că înălţa cu adevărat pe Creatorul cel infinit al tuturor lucrurilor — toate aceste trăsături de caracter cu adevărat demne de urmărit s-au dat pe faţă în lucrările legate de dedicarea templului, când, în timpul rugăciunii sale de consacrare, a îngenuncheat în poziţia umilă a unuia care cere. Urmaşii lui Hristos de astăzi să se ferească de tendinţele de a pierde spiritul de respect şi de teamă sfântă. Scripturile îi învaţă pe oameni cum să se apropie de Făcătorul lor cu umilinţă şi temere, prin credinţă într-un Mijlocitor divin. — Profeţi şi regi, 47, 48. În mijlocul curţii templului, fusese înălţată „o treaptă de aramă”, sau o platformă „lungă de cinci coţi, lată de cinci coţi şi înaltă de trei coţi”, Solomon a stat pe ea şi, cu mâinile ridicate, a binecuvântat mulţimea cea mare din faţa lui „şi toată adunarea lui Israel stătea în picioare” (2 Cronici 6, 13.3).

„Binecuvântat să fie Domnul Dumnezeul lui Israel”, a exclamat Solomon, „care a împlinit prin puterea Sa ce spusese cu gura Sa tatălui meu David când a zis: «Am ales Ierusalimul, pentru ca în el să locuiască Numele Meu»” (2 Cronici 6, 4-6).

Apoi, Solomon a îngenuncheat pe platformă şi, în auzul întregului popor, a înălţat rugăciunea de consacrare. Ridicându-şi mâinile către cer, în timp ce adunarea era plecată cu faţa la pământ, împăratul s-a rugat: „Doamne, Dumnezeul lui Israel, nu este Dumnezeu ca Tine nici sus în ceruri, nici jos pe pământ. Tu ţii legământul şi îndurarea faţă de robii Tăi, care umblă înaintea Ta din toată inima lor”. — Profeţi şi regi, 39, 40.

Împăratul Solomon a stat pe un postament de aramă în faţa altarului şi a binecuvântat poporul. Apoi a îngenuncheat şi, cu mâinile ridicate, a prezentat înaintea lui Dumnezeu o rugăciune fierbinte şi solemnă în timp ce adunarea se plecase cu faţa la pământ. După ce şi-a

încheiat Solomon rugăciunea, a coborât foc din cer şi a consumat jertfa. — Istoria mântuirii, 194.

Mintea ţi-a fost dată ca să poţi înţelege cum să lucrezi. Ochii ţi-au fost daţi ca să poţi fi receptiv şi să sesizezi ocaziile oferite de Dumnezeu. Urechile tale sunt pentru a asculta de poruncile lui Dumnezeu. Genunchii tăi sunt pentru a te pleca de trei ori pe zi într-o rugăciune făcută din toată inima. Picioarele tale sunt ca să alergi pe calea poruncilor lui Dumnezeu. — Mărturii pentru comunitate 6:297.

Pastorii să îngenuncheze în rugăciune înainte de a predica — În conformitate cu lumina care mi-a fost dată, lui Dumnezeu I-ar plăcea ca pastorii să îngenuncheze îndată ce urcă la amvon şi să ceară cu solemnitate ajutorul lui Dumnezeu, Ce impresie ar face faptul acesta! Oamenii ar fi cuprinşi de simţământul solemnităţii şi veneraţiei. Pastorul lor este în comuniune cu Dumnezeu şi se consacră Lui înainte de a îndrăzni să stea în picioare în faţa oamenilor. Solemnitatea se aşterne asupra oamenilor, iar îngerii lui Dumnezeu sunt aduşi foarte aproape. Primul lucru pe care trebuie să-l facă pastorii când vin la amvon este acela de a-L căuta pe Dumnezeu, spunându-le astfel tuturor; „Dumnezeu este izvorul puterii mele.” — Mărturii pentru comunitate 2:612.

Când intră, pastorul trebuie să o aibă o expresie demnă şi solemnă. Îndată ce urcă la amvon, El trebuie să se plece în genunchi, în rugăciune tăcută şi să ceară stăruitor ajutorul lui Dumnezeu. Ce impresie va face lucrul acesta! Oamenii vor fi cuprinşi de simţământul solemnităţii şi al veneraţiei. Pastorul lor este în comuniune cu Dumnezeu şi se consacră Lui înainte de a îndrăzni să stea în picioare, în faţa oamenilor. Solemnitatea este asupra tuturor şi îngerii lui Dumnezeu sunt totuşi foarte aproape. De asemenea, toţi cei din adunare care se tem de Dumnezeu ar trebui să-şi plece capetele uniţi într-o rugăciune tăcută împreună cu el, cerând lui Dumnezeu să binecuvânteze întâlnirea cu prezenţa Lui şi să dea putere adevărului Său vestit de buze omeneşti. Când adunarea este deschisă prin rugăciune, fiecare genunchi trebuie să se plece în prezenţa Celui Sfânt şi fiecare inimă ar trebui să se înalţe la Dumnezeu într-o devoţiune tăcută. Rugăciunile închinătorilor vor fi ascultate şi prezentarea Cuvântului se va dovedi eficientă. Atitudinea lipsită de viaţă a închinătorilor din Casa lui Dumnezeu este unul dintre marile motive pentru care pastorul nu reuşeşte să facă mai mult bine. Melodia cântecului, revărsată din multe inimi în exprimări clare, este unul dintre instrumentele lui Dumnezeu în lucrarea de salvare de suflete. Toate serviciile trebuie să fie conduse cu solemnitate şi teamă sfântă, ca în prezenţa vizibilă a Domnului oştirilor. — Mărturii pentru comunitate 5:492, 493.

Poziţia în genunchi nu este cerută întotdeauna când ne rugăm Nu putem să fim mereu pe genunchi în rugăciune, dar calea spre tronul harului este deschisă mereu. În timp ce suntem angajaţi în munca activă, noi putem să cerem ajutor, iar Acela care nu ne va amăgi niciodată ne-a făgăduit: „Veţi primi”. Creştinul va găsi timp pentru rugăciune. Daniel a fost un om de stat, asupra lui se aflau responsabilităţi grele, totuşi el Îl căuta pe Dumnezeu

de trei ori pe zi, iar Domnul i-a dat Duhul Sfânt. Tot aşa, astăzi, oamenii se pot retrage în adăpostul tainic al Celui Preaînalt şi pot să simtă siguranţa făgăduinţei Sale: „Poporul meu va locui în locuinţa păcii, în case fără grijă şi în adăposturi liniştite” (Isaia 32, 18). Toţi aceia care doresc cu adevărat lucrul acesta pot să găsească un loc pentru comuniunea cu Dumnezeu, unde nicio ureche nu poate să audă, ci numai aceea care este deschisă pentru a auzi strigătele celor neajutoraţi, tulburaţi şi nevoiaşi — urechea Aceluia care ştie chiar şi când cade o vrăbiuţă. Ei spune: „Voi sunteţi mai de preţ decât multe vrăbii” (Matei 10, 31). — Sfaturi pentru sănătate, 423, 424.

Motivul pentru care aşa de mulţi sunt lăsaţi singuri în locuri ale ispitei este că nu îl păstrează întotdeauna pe Domnul în atenţia lor. Când îngăduim ca părtăşia noastră cu Dumnezeu să fie întreruptă, atunci ne-am pierdut apărarea. Toate scopurile voastre bune, toate intenţiile voastre bune nu vă vor ajuta să vă împotriviţi răului. Trebuie să fiţi bărbaţi şi femei ale rugăciunii. Cererile voastre nu trebuie sa fie slabe, ocazionale şi de formă, ci din toată inima, perseverente şi continue. Nu este întotdeauna necesar să vă plecaţi pe genunchi pentru a vă ruga. Cultivaţi obiceiul de a vorbi cu Mântuitorul când sunteţi singuri, când mergeţi pe drum şi când sunteţi ocupaţi cu munca zilnică. Inima voastră să se înalţe neîncetat, cerând în tăcere ajutor, lumină, tărie, cunoaştere. Fiecare respiraţie să fie o rugăciune. — Divina vindecare, 510, 511

În lucrarea de păzire a inimii, trebuie să ne rugăm neîncetat şi să trimitem neobosit cererile noastre către tronul harului, pentru a primi sprijin. Aceia care poartă Numele lui Hristos trebuie să vină la Dumnezeu cu stăruinţă şi umilinţă, cerând ajutor. Mântuitorul ne-a spus să ne rugăm fără încetare. Creştinul nu poate să stea mereu în poziţia de rugăciune, dar gândurile şi dorinţele lui pot să fie îndreptate fără încetare spre cer. Dacă am fi vorbit mai puţin şi ne-am fi rugat mai mult, încrederea de sine s-ar fi risipit. — Fii şi fiice ale lui Dumnezeu, 99.

Calea spre tronul lui Dumnezeu este deschisă întotdeauna. Deşi nu puteţi să staţi fără încetare pe genunchi, în rugăciune, totuşi cererile voastre tăcute pot să se înalţe continuu spre Dumnezeu pentru putere şi călăuzire. Când sunteţi ispitiţi, şi veţi fi, puteţi să alergaţi în locul tainic al Celui Preaînalt. Braţele Sale veşnice vă vor susţine. Cuvintele acestea să vă învioreze sufletul: „Totuşi ai în Sardes câteva nume care nu şi-au mânjit hainele. Ei vor umbla împreună cu Mine, îmbrăcaţi în alb, fiindcă sunt vrednici”. — Sfaturi pentru sănătate, 362.

Dacă toţi lucrătorii noştri ar putea să petreacă în fiecare zi câteva ore, făcând o muncă în aer liber şi s-ar simţi liberi să facă aceasta, ar fi o binecuvântare pentru ei şi ar fi în stare să-şi aducă la îndeplinire cu mai mult succes îndatoririle chemării lor. Dacă nu au timp pentru o relaxare deplină, ei ar putea să plănuiască şi să se roage în timp ce fac o muncă fizică, iar apoi s-ar întoarce la munca lor pastorală cu trupul şi mintea înviorate. — Slujitorii evangheliei, 240.

Rugăciunea adevărată nu depinde de timp, de loc sau de circumstanţe — Roagă-te în cămăruţa ta şi, în timp ce mergi la lucrul tău zilnic, inima ta să fie mereu înălţată spre Dumnezeu, Aşa a umblat Enoh cu Dumnezeu. Aceste rugăciuni tăcute se înalţă la tronul harului, asemenea mirosului preţios al jertfei de tămâie. Satana nu poate să-l înfrângă pe acela a cărui inimă se sprijină în felul acesta pe Dumnezeu. Nu există timp sau loc nepotrivit pentru a ne înălţa cererile spre Dumnezeu. Nu există nimic care să ne poată împiedica să facem ca inima să ne fie cuprinsă de spiritul înălţător al rugăciunii stăruitoare. In aglomeraţia străzilor, în mijlocul ocupaţiilor zilnice, noi putem aduce cererile noastre înaintea lui Dumnezeu, pentru ca El să ne acorde călăuzirea divină, aşa cum a făcut Neemia, când i-a adresat cererea sa împăratului Artaxerxe. Un loc retras pentru rugăciune poate fi găsit oriunde ne-am afla. Noi ar trebui să avem uşa inimii deschisă în permanenţă, adresând mereu invitaţia ca Domnul Hristos să vină şi să locuiască în ea ca oaspete ceresc. — Calea către Hristos, 98, 99.

Oriunde suntem, oricare ar fi ocupaţia noastră, inima trebuie să ne fie înălţată spre Dumnezeu în rugăciune. Aceasta înseamnă a te ruga neîncetat. Nu trebuie să aşteptăm, până când putem să îngenunchem înainte de a ne ruga. într-o ocazie, când Neemia a venit înaintea împăratului, acesta l-a întrebat de ce arăta aşa de întristat şi care era Cererea pe care urma să o adreseze. Totuşi Neemia nu a îndrăznit să răspundă îndată. În joc erau interese importante. Soarta unei naţiuni depindea de impresia pe care trebuia să o facă atunci asupra minţii împăratului şi, înainte de a îndrăzni să-i răspundă, Neemia a înălţat o rugăciune rapidă către Dumnezeul cerurilor. Rezultatul a fost acela că a obţinut tot ce a cerut şi tot ce a dorit, — Signs of the Times, 20 octombrie, 1887.

Toate scopurile şi intenţiile voastre bune nu vă vor face în stare să rezistaţi la încercarea ispitei. Voi trebuie să fiţi nişte oameni ai rugăciunii. Cererile voastre să nu fie vagi, sporadice şi ocazionale, ci serioase, perseverente şi constante. Nu este necesar să fiţi singuri, sau să vă aplecaţi pe genunchi pentru a vă ruga, ci, în timpul muncii, sufletul vostru se poate înălţa deseori spre Dumnezeu, bazându-vă pe puterea Sa, iar atunci veţi fi nişte oameni cu scopuri înalte şi sfinte, cu o integritate nobilă, care nu va fi abătută de niciun considerent de la adevăr, corectitudine şi dreptate. — Mărturii pentru comunitate 4:542, 543.

Trebuie să ne rugăm continuu, cu o inimă umilă şi un spirit blând şi smerit. Nu trebuie să aşteptăm ocazia de a îngenunchea înaintea lui Dumnezeu. Noi putem să ne rugăm şi să vorbim cu Domnul oriunde am fi. — Selected Messages 3:266.

Rugăciunile în public să fie scurte şi să fie caracterizate de un ton natural al vocii — Rugăciunile lungi făcute de unii pastori au fost o mare nereuşită. A te ruga considerabil de lung, aşa cum fac unii, este cu totul nepotrivit. Ei fac rău gâtului şi organelor vocale, iar apoi spun că şi-au ruinat sănătatea din cauza muncii lor grele. Ei îşi fac rău lor înşişi când nu este necesar. Mulţi simt că rugăciunea face mai mult rău organelor vocale decât conversaţia. Aceasta este urmarea poziţiei nenaturale a corpului şi a modului de ţinere a capului. Ei pot

să stea în picioare şi să discute fără să se simtă afectaţi. Poziţia la rugăciune trebuie să fie perfect naturală. Rugăciunea lungă oboseşte şi nu este conformă cu Evanghelia lui Hristos. O jumătate sau chiar un sfert de oră este întru totul prea mult. Timp de câteva minute este destul de mult pentru a aduce cazul vostru înaintea lui Dumnezeu şi a-I spune ce doriţi, iar oamenii pot să vi se alăture în rugăciune fără să-i obosiţi şi să le micşoraţi interesul pentru devoţiune şi rugăciune. Ei pot să fie reîmprospătaţi şi întăriţi, în loc să fie epuizaţi.

Mulţi au făcut o greşeală în exerciţiile lor religioase, rugându-se lung şi predicând lung, pe un ton înalt, cu glas forţat, cu un efort şi un ton nenatural al vocii. — Mărturii pentru comunitate 2:617.

Vorbiţi clar şi distinct în rugăciune — învăţaţi-i pe copii, prin propriul exemplu, să se roage cu o voce clară şi inteligibilă. învăţaţi-i să nu stea cu capul pe scaun şi să nu-şi acopere faţa cu mâinile. În felul acesta, ei pot să înalte rugăciunile lor simple, repetând în cor rugăciunea domnească. — Îndrumarea copilului, 522, 523.

Disciplinarea minţii spre a-şi menţine atenţia pe parcursul rugăciunii — Rugăciunea zilnică este la fel de importantă pentru creşterea în har şi chiar pentru viaţa spirituală însăşi, precum este de importantă hrana pentru bunăstarea fizică. Ar trebui să ne obişnuim să înălţăm adesea gândurile către Dumnezeu în rugăciune. Dacă mintea rătăceşte, trebuie să o aducem înapoi şi, printr-un efort perseverent, ne vom obişnui să facem lucrul acesta cu uşurinţă. — Sfinţirea vieţii, 93.

Rugăciunea nu trebuie să fie lungă sau cu voce puternică Rugăciunea nu este înţeleasă aşa cum ar trebui. Rugăciunile noastre nu au scopul de a-L informa pe Dumnezeu cu privire la ceva ce El nu cunoaşte. Domnul este familiarizat cu tainele fiecărui suflet. Rugăciunile noastre nu trebuie să fie lungi şi rostite cu voce puternică. Dumnezeu cunoaşte gândurile ascunse. Noi putem să ne rugăm în taină, iar Acela care ştie tainele ne va asculta şi ne va răspunde pe faţă. — Solii către tineret, 247.

Să nu încercăm să-I poruncim lui Dumnezeu în rugăciune — Rugăciunile noastre nu trebuie să ia forma unei porunci adresate lui Dumnezeu, ci aceea a unei mijlociri, în care Îi cerem să facă lucrurile pe care le dorim de la El. — Sfaturi pentru sănătate, 379.

Rugaţi-vă cu credinţă — Rugaţi-vă cu credinţă şi asiguraţi-vă că vă puneţi viaţa în armonie cu cererile voastre, ca să puteţi primi binecuvântările pentru care vă rugaţi. Nu îngăduiţi să vă scadă credinţa, pentru că binecuvântările primite sunt proporţionale cu credinţa exercitată. „Facă-vi-se după credinţa voastră!” „Tot ce veţi cere cu credinţă, prin rugăciune, veţi primi” (Matei 9, 29; 21, 22). Rugaţi-vă, credeţi şi bucuraţi-vă. Cântaţi laude lui Dumnezeu, pentru că El a răspuns la rugăciunile voastre. Credeţi-L pe cuvânt, „căci credincios este Cel ce a făcut făgăduinţa” (Evrei 10, 23). Nicio rugăciune sinceră nu este pierdută. Calea este deschisă, iar valul binecuvântării se revarsă. El are proprietăţi

vindecătoare, oferind o putere regeneratoare de viaţă, sănătate şi mântuire. — Mărturii pentru comunitate 7:274.

Rugăciunile voastre să fie caracterizate de sinceritate şi credinţă. Domnul este doritor sa facă pentru noi „nespus mai mult decât credem sau gândim noi” (Efeseni 3, 20). Vorbiţi despre lucrul acesta şi rugaţi-vă pentru el. Nu exprimaţi necredinţă. Nu ne putem îngădui să-l lăsăm pe Satana să vadă că are putere să ne întunece faţa şi să ne întristeze viaţa. — Mărturii pentru comunitate 7:273.

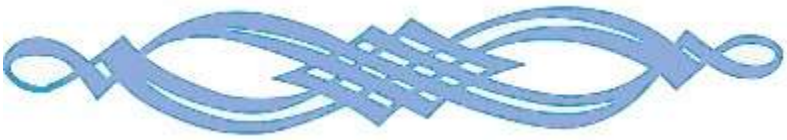

Capitolul 20 — Rugăciunea în Numele lui Isus

Numele lui Isus este puntea de legătură, în rugăciune, între omenire şi Dumnezeu — Cererile noastre se înalţă la Tatăl, în Numele iui Hristos. El mijloceşte în favoarea noastră, iar Tatăl descoperă comorile harului Său, pentru ca noi să ni le însuşim, să ne bucurăm de ele şi să le împărtăşim altora. „Cereţi în Numele Meu", zice Hristos. „Nu vă spun că Eu voi ruga pe Tatăl pentru voi; căci Tatăl însuşi vă iubeşte. Folosiţi-vă de Numele Meu. Aceasta va da izbândă rugăciunilor voastre şi Tatăl vă va da bogăţiile harului Său. De aceea, cereţi şi veţi căpăta, pentru ca bucuria voastră să fie deplină".

Domnul Hristos este puntea de legătură între Dumnezeu şi om. El a făgăduit mijlocirea Sa personală. El pune toată virtutea neprihănirii Sale de partea celui care se roagă. Domnul Hristos pledează pentru om, iar omul, având nevoie de ajutorul divin, pledează pentru sine însuşi în prezenţa lui Dumnezeu, folosind puterea de influenţă a Aceluia care şi-a dat viaţa pentru lume. Când recunoaştem înaintea lui Dumnezeu că preţuim meritele lui Hristos, rugăciunile noastre de mijlocire ajung să fie plăcute. Oh, cine poate să înţeleagă valoarea acestui har şi a acestei mari iubiri! Când ne apropiem de Dumnezeu prin virtutea meritelor lui Hristos, noi suntem îmbrăcaţi cu veşmintele Sale preoţeşti. El ne aşază aproape, alături de El, cuprinzându-ne cu braţul Său omenesc, în timp ce Se prinde cu braţul Său divin de scaunul de domnie al Celui Infinit. El pune în cădelniţa din mâinile noastre meritele Sale, ca pe o tămâie plăcut mirositoare, spre a încuraja cererile noastre. El făgăduieşte să asculte rugăciunile noastre şi să răspundă.

Da, Hristos a devenit mijlocitorul rugăciunii, stând între om şi Dumnezeu. El a devenit şi mijlocitorul binecuvântării între Dumnezeu şi om. El a unit cele dumnezeieşti cu cele omeneşti. Oamenii trebuie să conlucreze cu El pentru mântuirea propriului lor suflet şi apoi să facă eforturi puternice şi stăruitoare pentru a-i salva pe aceia care sunt gata să piară. — Mărturii pentru comunitate 8:178.

Până în clipa aceea, ucenicii nu cunoscuseră puterea şi posibilităţile nemărginite ale Mântuitorului lor. El le-a spus: „Până acum, n-aţi cerut nimic în Numele Meu" (Ioan 16, 24). El le-a explicat că secretul succesului lor va depinde de cererea puterii şi a harului, în Numele Său. El urma să fie prezent înaintea Tatălui pentru a adresa cereri în numele lor. El a promis că va prezenta rugăciunea închinătorului umil ca şi cum ar fi dorinţa Sa pentru sufletul acela. Orice rugăciune sinceră este auzită în cer. Poate că nu este exprimată curgător, dar, dacă inima este în ea, rugăciunea se va înălţa spre Sanctuarul în care slujeşte Hristos, iar El o va înfăţişa Tatălui fără niciun cuvânt stângaci sau bâlbâit, ci plăcută şi înfrumuseţată prin parfumul desăvârşirii Sale. — Hristos, Lumina lumii, 667.

Ucenicii aveau să ducă mai departe lucrarea lor în Numele lui Hristos. Fiecare cuvânt şi faptă a lor trebuia să îndrepte atenţia asupra Numelui Său, care are acea putere vitală prin care cei păcătoşi pot să fie mântuiţi. Credinţa lor trebuia să îşi aibă centrul în Acela care este

izvorul îndurării şi al puterii. Ei trebuiau să prezinte cererile lor Tatălui în Numele lui Isus, iar apoi urmau să primească răspuns. Ei trebuiau să boteze în Numele Tatălui, al Fiului şi al Duhului Sfânt. Numele lui Hristos trebuia să constituie parola, cuvântul lor de ordine, semnul prin care să fie deosebiţi, legătura unirii lor, autoritatea activităţii lor, precum şi izvorul succesului lor. — Istoria faptelor apostolilor, 28.

În Sfânta Sfintelor am văzut un chivot. Partea de sus şi părţile laterale erau din aurul cel mai curat. La fiecare margine a chivotului se afla un heruvim frumos, cu aripile întinse deasupra lui. Feţele lor erau îndreptate una spre cealaltă şi priveau în jos. Între îngeri se afla o cădelniţă de aur. Deasupra chivotului, acolo unde stăteau îngerii, era o slavă nespus de strălucitoare, care părea a fi asemenea unui scaun de domnie pe care şedea Dumnezeu. Domnul Isus stătea lângă chivot şi, când rugăciunile sfinţilor ajungeau la El, tămâia din cădelniţă începea să ardă, iar Domnul aducea rugăciunile lor înaintea Tatălui împreună cu fumul de tămâie. — Experienţe şi viziuni, 32.

Ce înseamnă a te ruga în Numele lui Isus — A te ruga în Numele lui Hristos înseamnă ... a primi caracterul Său, a da pe faţă spiritul Său şi a săvârşi lucrările Sale. Făgăduinţa Mântuitorului este condiţionată, „Dacă Mă iubiţi”, zice El, „veţi păzi poruncile Mele”. El nu îi mântuieşte pe oameni în păcat, ci din păcat, iar aceia care îl iubesc îşi vor dovedi iubirea prin ascultare. — Hristos, Lumina lumii, 668.

Domnul Hristos a spus: „În ziua aceea, veţi cere în Numele Meu şi nu vă zic că voi ruga pe Tatăl pentru voi. Căci Tatăl Însuşi vă iubeşte, pentru că M-aţi iubit şi aţi crezut că am ieşit de la Dumnezeu”.... „Eu v-am ales pe voi.... pentru ca orice veţi cere la Tatăl, în Numele Meu, să vă dea” (Ioan 16, 26.27; 15, 16). Rugăciunea făcută în Numele Domnului Hristos înseamnă ceva mai mult decât simpla rostire a Numelui Său, la începutul şi la sfârşitul unei rugăciuni. A ne ruga în Numele Domnului Hristos înseamnă a ne ruga în spiritul şi puterea lui Hristos, ca unii care credem în făgăduinţele Sale, ne încredem în harul Său şi împlinim lucrările Sale. — Calea către Hristos, 100, 101.

Dumnezeu ne invită să venim la El în Numele lui Isus, — Sunteţi invitaţi să veniţi, să cereţi, să căutaţi, să bateţi şi sunteţi asiguraţi că nu va fi în zadar: „Cereţi şi vi se va da; căutaţi şi veţi găsi; bateţi şi vi se va deschide. Căci oricine cere capătă; cine caută găseşte; şi celui ce bate, i se deschide”. (Matei 7, 7.8).

Domnul Hristos ilustrează bunăvoinţa lui Dumnezeu de a binecuvânta, prin bunăvoinţa unui tată de a da copilului său ce îi cere. „Cine este tatăl acela dintre voi, care, dacă-i cere fiul său o pâine, să-i dea o piatră? Ori, dacă cere un peşte, să-i dea un şarpe în loc de peşte? Sau, dacă cere un ou, să-i dea o scorpie? Deci, dacă voi care sunteţi răi ştiţi să daţi daruri bune copiilor voştri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce I-L cer!” (Luca 11, 1-3).

Noi venim la Dumnezeu, în Numele lui Isus, prin invitaţie specială, iar El ne primeşte cu plăcere în camera Lui de audienţe, El oferă sufletului smerit şi căit acea credinţă în Hristos, prin care este îndreptăţit. Isus îi şterge ca pe un nor firav vina şi, mângâiată, inima exclamă: „Te laud, Doamne, căci ai fost supărat pe mine, dar mânia Ta s-a potolit şi m-ai mângâiat!" (Isaia 12, 1). — Sfaturi pentru părinţi, educatori şi elevi, 241, 242.

Rugaţi-vă atât în Numele lui Isus, cât şi prin inspiraţia Duhului Sfânt — Când un om îi adresează lui Dumnezeu o rugăciune foarte stăruitoare (Isus Hristos este singurul nume de sub cer prin care putem să fim mântuiţi), în acea stăruinţă şi seriozitate se găseşte un angajament al lui Dumnezeu, că El este gata să răspundă la rugăciune într-o măsură nespus de îmbelşugată, mai mult decât putem noi să cerem sau să gândim. Noi nu trebuie să ne rugăm doar în Numele lui Isus, ci şi prin inspiraţia şi îndemnurile fierbinţi ale Duhului Sfânt. Acest fapt explică semnificaţia cuvintelor: „Duhul Însuşi mijloceşte pentru noi cu suspine negrăite". Rugăciunile trebuie să fie înălţate cu o credinţă serioasă. Atunci, ele vor ajunge la tronul harului. Stăruiţi în rugăciune fără şovăire. Dumnezeu nu spune: „Rugaţi-vă o dată, iar Eu vă voi răspunde." El spune: „Rugaţi-vă neîncetat, crezând că aveţi lucrurile pe care le cereţi şi le veţi primi, iar Eu vă voi răspunde." — The Gospel Herald, 28 mai, 1902.

În Numele lui Isus, noi putem să ne apropiem de Dumnezeu cu încredere — Umilinţa şi respectul ar trebui să caracterizeze purtarea tuturor acelora care vin în prezenţa lui Dumnezeu. În Numele lui Isus, noi putem veni înaintea Sa cu încredere, dar nu trebuie să ne apropiem de El cu îndrăzneală şi încumetare, ca şi când El ar fi pe aceeaşi treaptă cu noi. Sunt unii oameni care se adresează marelui, atotputernicului şi sfântului Dumnezeu, care locuieşte într-o lumină de care nu te poţi apropia, ca şi când s-ar adresa cuiva care este deopotrivă cu ei sau chiar unuia mai prejos decât ei. Sunt unii oameni care se poartă în casa Lui cum nu s-ar încumeta să se poarte în camera de audienţă a unui conducător pământesc. Aceştia să-şi aducă aminte că se află în faţa Aceluia pe care îl adoră serafimii şi în prezenţa căruia îngerii îşi acoperă feţele. — Patriarhi şi profeţi, 252.

Când ne rugăm în Numele lui Isus, putem veni în prezenţa lui Dumnezeu cu încrederea unui copil. Nu avem nevoie de niciun mijlocitor omenesc. Prin Domnul Isus, ne putem deschide inima înaintea lui Dumnezeu ca înaintea unei persoane care ne cunoaşte şi ne iubeşte. — Cugetări de pe Muntele Fericirilor, 84.

Dumnezeu va onora Numele lui Isus în rugăciunile noastre — Fiecare făgăduinţă din Cuvântul lui Dumnezeu constituie un subiect de rugăciune şi ne prezintă cuvântul lui Iehova ca garanţie a împlinirii ei. Oricare ar fi binecuvântarea spirituală de care avem nevoie, avem privilegiul de a o cere în Numele lui Isus. Putem să-I vorbim Domnului cu simplitatea unui copil, cerându-I exact lucrurile de care avem nevoie. Putem să-I aducem la cunoştinţă grijile noastre trecătoare, să-I cerem atât pâinea şi îmbrăcămintea obişnuită, cât şi pâinea vieţii şi haina neprihănirii lui Hristos. Tatăl tău ceresc ştie că ai nevoie de toate acestea şi eşti invitat să-L rogi cu privire la ele, în Numele lui Isus, îţi va fi acordată orice favoare. Dumnezeu va

onora acest Nume şi va împlini trebuinţele tale, dăruindu-ţi fără nicio reţinere din bogăţiile Sale. — Cugetări de pe Muntele Fericirilor, 133.

Noi nu trebuie să ne rugăm doar în Numele Domnului Hristos, ci şi prin inspiraţia Duhului Sfânt. Aceasta este explicaţia afirmaţiei că Duhul „mijloceşte pentru noi cu suspine negrăite” (Romani 8, 26). Lui Dumnezeu îi face plăcere să răspundă la astfel de rugăciuni. Când rostim o rugăciune în Numele lui Hristos, cu seriozitate şi căldură, chiar în insistenţa aceasta se află o garanţie din partea lui Dumnezeu, că El este pe punctul de a ne răspunde, dăruindu-ne „nespus mai mult decât cerem sau gândim noi” (Efeseni 3, 20).

Domnul Hristos a zis: „Orice lucru veţi cere când vă rugaţi, să credeţi că l-aţi şi primit şi-l veţi avea” (Marcu 11, 24). „şi orice veţi cere în Numele Meu, voi face, pentru ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul” (Ioan 14, 13). Iar ucenicul iubit, Ioan, inspirat de Duhul Sfânt, declară cu claritate şi siguranţă deplină: „Îndrăzneala pe care o avem la El, este că, dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă. şi dacă ştim că ne ascultă, orice I-am cere, ştim că suntem stăpâni pe lucrurile pe care I le-am cerut” (1 Ioan 5, 14.15). Prin urmare, adresaţi-I Tatălui cererile voastre, cu insistenţă, în Numele Domnului Isus, Dumnezeu va onora acest Nume, — Parabolele Domnului Hristos, 147, 148.

Capitolul 21 — Rugăciunea pentru Călăuzire Divină

Prin rugăciune, putem să aflăm voia lui Dumnezeu pentru noi — Domnul nu lucrează la întâmplare. Căutaţi-L cât se poate de stăruitor în rugăciune. El vă va impresiona mintea şi vă va da cuvintele pe care trebuie să le rostiţi. Cei din poporul lui Dumnezeu trebuie să fie învăţaţi să nu se încreadă în invenţiile omeneşti şi în testele nesigure, ca fiind mijloacele de a afla voia lui Dumnezeu cu privire la ci. Satana şi slujitorii lui sunt gata întotdeauna să intervină în orice ocazie, pentru a îndepărta sufletele de la principiile curate ale Cuvântului lui Dumnezeu. Oamenii care sunt conduşi şi învăţaţi de Dumnezeu nu vor acorda niciun loc acelor planuri care nu sunt susţinute de un „Aşa zice Domnul”. — Selectd Messages 2:326.

Rugăciunea pentru călăuzirea lui Dumnezeu — Trebuie să îţi educi judecata, pentru a nu fi slab şi ineficient. Tu trebuie sa te rogi pentru călăuzire şi să îţi încredinţezi viaţa în mâna Domnului. Să îţi închizi inima faţă de orice nesăbuinţă şi orice păcat şi să o ţii deschisă pentru orice influenţă cerească. Trebuie să foloseşti cât mai bine ocaziile şi timpul pentru a-ţi dezvolta un caracter echilibrat. — Principiile fundamentale ale educaţiei creştine, 302.

În fiecare familie ar trebui să fie un timp precis pentru altarul de dimineaţă şi cel de seară. Cât de bine este ca părinţii să-şi adune copiii în jurul lor înaintea mesei de dimineaţă, să-I mulţumească Tatălui ceresc pentru ocrotirea Sa din timpul nopţii şi să-I ceară ajutor, călăuzire şi protecţie pentru timpul zilei! Cât de potrivit este, de asemenea, ca atunci când vine seara, părinţii şi copiii să se adune încă o dată în faţa Lui şi să-I mulţumească pentru binecuvântările zilei trecute! — Mărturii pentru comunitate 7:43.

Consacră-te lui Dumnezeu în fiecare dimineaţă; aceasta să fie prima activitate a ta. Roagă-te astfel: „O, Doamne, primeşte-mă să fiu cu totul al Tău! Aşez toate planurile mele la picioarele Tale. Foloseşte-mă astăzi în serviciul Tău. Rămâi cu mine şi tot ce fac eu să fie făcut prin puterea Ta”. Această lucrare trebuie îndeplinită zilnic. În fiecare dimineaţă, consacră-te lui Dumnezeu pentru ziua aceea. Pune toate planurile tale la dispoziţia Lui, pentru a fi aduse la îndeplinire sau abandonate, după cum va hotărî El în providenţa Sa. în acest fel, zi de zi, ai posibilitatea de a-ţi încredinţa viaţa în mâinile lui Dumnezeu si astfel, viaţa ta va fi modelată, devenind tot mai asemănătoare vieţii Domnului Hristos. — Calea către Hristos, 70.

Trebuie să înveţi să vezi atât cu ochii, cât şi cu mintea. Să îţi educi judecata în aşa fel încât să nu fie slabă şi ineficientă. Trebuie să te rogi pentru călăuzire şi să îţi încredinţezi viaţa în mâna Domnului. Să îţi închizi inima faţă de orice nesăbuinţă şi orice păcat şi să o ţii

deschisă pentru orice influenţă cerească. Trebuie să foloseşti cât mai bine ocaziile şi timpul pentru a-ţi dezvolta un caracter echilibrat. — Fii şi fiice ale lui Dumnezeu, 283.

Rugăciunea pentru călăuzirea lui Dumnezeu poate să fie înălţată în orice timp şi în orice loc — Nu există timp sau loc nepotrivit pentru a ne înălţa cererile spre Dumnezeu. Nu există nimic care să ne poată împiedica să facem ca inima să ne fie cuprinsă de spiritul înălţător al rugăciunii stăruitoare. În aglomeraţia străzilor, în mijlocul ocupaţiilor zilnice, noi putem aduce cererile noastre înaintea lui Dumnezeu, pentru ca El să ne acorde călăuzirea divină, aşa cum a făcut Neemia, când i-a adresat cererea sa împăratului Artaxerxe. Un loc retras pentru rugăciune poate fi găsit oriunde ne-am afla. Noi ar trebui să avem uşa inimii deschisă în permanenţă, adresând mereu invitaţia ca Domnul Hristos să vină şi să locuiască în ea ca oaspete ceresc. — Calea către Hristos, 99.

A te ruga aşa cum s-a rugat Neemia în acel ceas de nevoie este o posibilitate la îndemâna creştinului în împrejurări când alte forme de rugăciune pot fi cu neputinţă. Truditorii, în mersul împovărat al vieţii, aglomeraţi şi aproape copleşiţi de încurcături, pot înălţa la Dumnezeu o rugăciune pentru călăuzire divină. Călătorii pe mare şi pe uscat, când sunt ameninţaţi de vreo primejdie, se pot preda în felul acesta protecţiei cerului. în vremuri de primejdie sau greutăţi neaşteptate, inima îşi poate înălţa strigătul după ajutor spre Acela care S-a angajat să vina în sprijinul celor credincioşi ai Săi oricând îl cheamă. In orice împrejurare, în orice stare, sufletul împovărat cu amărăciune şi grijă sau asaltat crunt de ispită poate găsi asigurare, sprijin şi ajutor în dragostea şi puterea inepuizabilă ale unui Dumnezeu care-şi păstrează legământul. — Profeţi şi regi, 631, 632.

Îngerii lui Dumnezeu sunt gata să ne ajute când căutăm călăuzirea lui Dumnezeu — Asemenea lui Natanael, noi avem nevoie să studiem Cuvântul lui Dumnezeu pentru noi înşine şi să ne rugăm pentru iluminarea Duhului Sfânt. Cel care l-a văzut pe Natanael sub smochin ne va vedea şi pe noi în locul tainic al rugăciunii. Îngerii porniţi din lumea de lumină sunt aproape de aceia care, plini de umilinţă, caută călăuzirea divină. — Hristos, Lumina lumii, 141.

Lumea vizibilă şi invizibilă sunt într-o strânsă legătură. Dacă s-ar putea da vălul la o parte, i-am vedea pe îngerii cei răi, adunând întunericul lor de jur împrejurul nostru şi lucrând cu toată puterea să înşele şi să distrugă. Oamenii nelegiuiţi sunt înconjuraţi, influenţaţi şi ajutaţi de spiritele rele. Omul credinţei şi al rugăciunii şi-a supus sufletul călăuzirii divine, iar îngerii lui Dumnezeu îi aduc lumină şi întărire din ceruri. — Mărturii pentru comunitate 5:199.

Cunoaşterea adevărului nu depinde atât de mult de capacitatea intelectuală, cât de sinceritatea scopului şi de simplitatea şi fervoarea unei credinţe care se bazează pe ajutorul lui Dumnezeu. Îngerii lui Dumnezeu se apropie de toţi cei ce caută călăuzirea divină, într-un spirit de umilinţă. Ei primesc Duhul Sfânt pentru a le dezvălui comorile adevărului. — Parabolele Domnului Hristos, 59.

Putem să cerem în rugăciune tot ce avem nevoie — Fiecare făgăduinţă din Cuvântul lui Dumnezeu constituie un subiect de rugăciune şi ne prezintă cuvântul lui Iehova ca garanţie a împlinirii ei. Oricare ar fi binecuvântarea spirituală de care avem nevoie, avem privilegiul de a o cere în Numele lui Isus. Putem să-I vorbim Domnului cu simplitatea unui copil, cerându-I exact lucrurile de care avem nevoie. Putem să-I aducem la cunoştinţă grijile noastre trecătoare, să-I cerem atât pâinea şi îmbrăcămintea obişnuită, cât şi pâinea vieţii şi haina neprihănirii lui Hristos. Tatăl tău ceresc ştie că ai nevoie de toate acestea şi eşti invitat să-L rogi cu privire la ele. În Numele lui Isus, îţi va fi acordată orice favoare. Dumnezeu va onora acest Nume şi va împlini trebuinţele tale, dăruindu-ţi fără nicio reţinere din bogăţiile Sale. — Cugetări de pe Muntele Fericirilor, 133,

Părinţii să se roage pentru călăuzirea lui Dumnezeu — Părinţi, umiliţi-vă inima înaintea lui Dumnezeu. Începeţi o lucrare cuprinzătoare pentru copiii voştri. Rugaţi-L pe Domnul să ierte faptul că aţi desconsiderat Cuvântul Său, neglijând să-i învăţaţi pe copii calea pe care trebuie să meargă. Cereţi lumină şi călăuzire, o conştiinţă sensibilă şi un discernământ limpede, ca să înţelegeţi greşelile şi nereuşitele. Dumnezeu va asculta rugăciunile venite dintr-o inimă umilă. — Îndrumarea copilului, 557.

Aceia care doresc să fie călăuziţi de Dumnezeu vor putea să cunoască voia Sa — Domnul le descoperă voia Sa acelora care sunt serioşi şi nerăbdători să fie călăuziţi. Motivul lipsei voastre de succes este acela că aţi renunţat la ideea de a cunoaşte şi de a face voia lui Dumnezeu, iar ca urmare nu ştiţi nimic în mod categoric. — Mărturii pentru comunitate 1:466.

Cercetaţi Scripturile cu rugăciune pentru călăuzirea divină — Aceia care nu vor să primească adevărurile Biblici, clare şi tăioase, caută necontenit povestiri plăcute, care să le aducă la tăcere conştiinţa. Cu cât învăţăturile prezentate sunt mai puţin spirituale, cer mai puţină umilinţă şi renunţare la sine, cu atât mai mare este favoarea cu care sunt primite. Aceşti oameni îşi înjosesc puterile intelectuale, pentru a sluji dorinţelor lor fireşti. Deoarece se consideră prea înţelepţi pentru a cerceta Scripturile cu inima smerită şi cu rugăciune stăruitoare, pentru călăuzirea divină, ei nu au niciun scut împotriva amăgirii. Satana este gata să împlinească dorinţa inimii şi plasează amăgirile lui în locul adevărului. — Tragedia veacurilor, 523.

Încredeţi-vă în Dumnezeu, iar El vă va îndruma pe cale — Mulţi sunt incapabili să facă planuri hotărâte pentru viitor. Viaţa lor nu este liniştită. Ei nu pot vedea rezultatul afacerilor, iar faptul acesta îi umple adesea de nelinişte şi teamă. Să ne amintim că viaţa copiilor lui Dumnezeu în această lume este o viaţă de peregrin, Nu avem înţelepciune să ne planificăm propriile vieţi. Nu este treaba noastră să ne modelăm viitorul. „Prin credinţă, Avraam, când a fost chemat să plece într-un loc pe care avea să-l ia ca moştenire, a ascultat şi a plecat, fără să ştie unde se duce” (Evrei 11, 8).

În viaţa Sa pe pământ, Hristos nu a făcut niciun plan pentru Sine. A acceptat planurile lui Dumnezeu pentru El, iar Tatăl îşi descoperea planurile zi după zi. Tot aşa ar trebui să depindem şi noi de Dumnezeu, pentru ca vieţile noastre să poată fi lucrarea simplă a voinţei Sale. Dacă încredinţăm căile noastre în seama Lui, El ne va călăuzi paşii.

Prea mulţi fac planuri pentru un viitor strălucit, dar ajung la un eşec total. Lăsaţi-L pe Dumnezeu să facă planuri pentru voi. Asemenea unui copilaş, aveţi încredere în călăuzirea Lui, care „va păzi paşii preaiubiţilor Lui" (1 Samuel 2, 9). Dumnezeu nu-şi conduce niciodată copiii altfel decât ar alege ei înşişi să fie conduşi, dacă ar putea vedea sfârşitul de la început şi dacă ar zări slava scopului pe care îl împlinesc ca împreună lucrători cu El. — Divina vindecare, 478, 479.

Dacă te-ai consacrat Iui Dumnezeu, ca să îndeplineşti lucrarea Lui, nu ai niciun motiv de îngrijorare pentru ziua de mâine. Domnul căruia îi slujeşti cunoaşte sfârşitul de la început. Evenimentele viitorului, care sunt ascunse ochilor tăi, sunt ca o carte deschisă pentru Cel ce este Atotputernic.

Când luăm în mâinile noastre administrarea lucrărilor pe care trebuie să le facem şi ne bazăm pe propria înţelepciune pentru a avea succes, noi luăm pe umeri o povară pe care Dumnezeu nu ne-a dat-o şi încercăm să o purtăm fără ajutorul Lui. Ne asumăm o responsabilitate care îi aparţine lui Dumnezeu şi astfel ne aşezăm, realmente, în locul Lui. Când anticipăm pericolul şi nereuşita şi avem toate motivele să fim siguri că vor veni, putem să ne îngrijorăm, pe bună dreptate. Dar, dacă vom crede cu adevărat că Dumnezeu ne iubeşte şi vrea să ne facă bine, vom înceta să ne temem de viitor. Ne vom încrede în Dumnezeu, cum se încrede un copil în părintele său iubitor. Atunci, tulburările şi obsesiile noastre chinuitoare vor dispărea, pentru că voinţa noastră este absorbită de voinţa lui Dumnezeu. — Cugetări de pe Muntele Fericirilor, 100, 101.

Eliezer s-a rugat pentru călăuzirea divină şi a primit-o — Eliezer şi-a adus aminte de cuvintele lui Avraam, şi anume că Dumnezeu va trimite pe îngerul Său cu el, şi s-a rugat cu stăruinţă pentru o călăuzire precisă. În familia stăpânului său fusese deprins cu manifestarea continuă a bunătăţii şi ospitalităţii, iar acum el s-a rugat ca semnul care să i-o arate pe tânăra aleasă de Dumnezeu să fie un act de bunăvoinţă.

Nici nu terminase bine de rostit rugăciunea, că răspunsul a şi venit. Printre femeile care erau strânse la fântână, purtarea plăcută a uneia dintre ele îi atrase atenţia. Pe când aceasta se întorcea de la fântână, străinul îi ieşi în întâmpinare, cerându-i apă din vadra pe care o purta pe umăr. Cererea a fost împlinită cu bunăvoinţă, la care s-a adăugat oferta de a scoate, de asemenea, apă şi pentru cămile, o lucrare ce era un lucru obişnuit chiar şi pentru fiicele de prinţi, când trebuiau adăpate turmele şi cirezile tatălui lor. în felul acesta a fost dat şi semnul dorit. — Patriarhi si profeţi, 172.

Capitolul 22 — Rugăciunea pentru Bolnavi

Rugăciunea făcută pentru bolnavi să fie înălţată cu o credinţă liniştită — Mi-a fost arătat că, atunci când există o îndrumare clară de a se înălţa rugăciuni pentru cel bolnav, cazul trebuie să fie încredinţat Domnului cu o credinţă liniştită. Numai El cunoaşte trecutul vieţii celui în cauză şi ştie care va fi viitorul lui. Acela care cunoaşte inima tuturor oamenilor ştie dacă, în caz de vindecare, persoana va slăvi Numele Său sau Îl va necinsti prin cădere şi apostazie. Tot ce ni se cere să facem este să-I cerem lui Dumnezeu să-l vindece pe bolnav, dacă faptul acesta este în conformitate cu voinţa Sa, crezând că El aude motivele prezentate de noi şi rugăciunile arzătoare pe care le înălţăm. Dacă vede că faptul acesta va fi cinstea cea mai mare pentru El, Domnul va răspunde rugăciunilor noastre. Totuşi nu este corect să insistăm asupra vindecării, fără o supunere faţă de voinţa Sa. — Mărturii pentru comunitate 2:147, 148.

După ce i-am acordat celui bolnav toate tratamentele medicale, să se înalţe rugăciuni fierbinţi pentru binecuvântarea vindecării. Noi trebuie să-l îndrumăm pe bolnav la Mântuitorul cel plin de milă, arătându-i puterea Sa de a ierta şi de a vindeca. — Selected Messages 3:296.

Aceia care se angajează în lucrarea din casă în casă vor găsi ocazii favorabile de a sluji în multe feluri. Ei trebuie să se roage pentru cei bolnavi şi să facă tot ce Ie stă în putere pentru a-i elibera de suferinţă. — Mărturii pentru comunitate 6:83, 84.

Mântuitorul doreşte ca noi să-i încurajăm pe cei bolnavi, pe cei deznădăjduiţi şi pe cei necăjiţi să se încreadă în puterea Sa. Prin credinţă şi rugăciune, camera bolnavului poate fi transformată într-un Betel. — Divina vindecare, 226,

Dacă suferim de boli, cu siguranţă că este potrivit să ne încredem în Domnul, adresându-I lui Dumnezeu cereri pentru cazul nostru, iar dacă ne simţim înclinaţi să le cerem altora în care avem încredere să ni se alăture în rugăciunea adresată lui Isus, Marele Vindecător, ajutorul va veni negreşit, când ne vom ruga cu credinţă. — Lucrarea misionară medicală, 16.

Noi înălţăm cereri umile pentru cei bolnavi şi suferinzi, care şi-au pierdut speranţa în viaţa aceasta. Când prezentăm cazul acesta înaintea Domnului, simţim asigurarea dragostei Iui Dumnezeu chiar şi în mijlocul suferinţei. — The Review and Herald, 11 octombrie, 1887.

Noi am uns copilul şi ne-am rugat pentru el, crezând că Domnul le va da pace atât copilului, cât şi mamei. Aşa a fost. Strigătele copilului au încetat şi i-am lăsat pe amândoi bine. — Spiritual Gifts 2:110, 111.

Cei bolnavi vor fi conduşi la Hristos prin atenţia răbdătoare a surorii medicale care anticipează nevoile lor şi care îngenunchează în rugăciune şi Îi cere Marelui Misionar Medical să privească plin de milă asupra celui suferind şi să facă în aşa fel, încât influenţa harului Său să fie simţită şi puterea Sa vindecătoare să fie exercitată. — Lucrarea misionară medicală, 191, 192.

Când îngrijesc de cei bolnavi şi alină suferinţa celor săraci, surorile medicale misionare vor găsi multe ocazii de a se ruga împreună cu ei, de a le citi din Cuvântul lui Dumnezeu şi de a ie vorbi despre Mântuitorul.... Ele pot să aducă o rază de speranţă în viaţa celor înfrânţi şi descurajaţi. — Lucrarea misionară medicală, 246, 247.

Dacă în sanatoriile noastre s-ar înălţa mai multe rugăciuni pentru vindecarea bolnavilor, puterea minunată a Vindecătorului ar fi văzută. Mult mai mulţi oameni ar fi întăriţi şi binecuvântaţi şi mult mai mulţi bolnavi grav ar fi vindecaţi. — Selected Messages 3:295.

Putem veni înaintea Domnului cu rugăciunea: „Doamne, noi nu putem să cunoaştem inima acestui bolnav, dar tu ştii dacă este pentru binele acestui suflet şi pentru slava Numelui Tău să-i redai sănătatea. În marea Ta bunătate, ai milă de cazul acesta şi fă ca lucrarea vindecătoare să aibă loc în organismul acesta. Lucrarea trebuie să fie întru totul a Ta”, — Healthful Living, 239.

Vocea rugăciunii pentru cei bolnavi să fie auzită în instituţiile noastre, pentru ca ei să se aşeze într-o poziţie în care pot să conlucreze cu Cel care este în stare să salveze atât sufletul, cât şi trupul. — Manuscript Releases 6:379.

În trecut am fost binecuvântaţi cu instituţii unde cei bolnavi au putut să primească ajutor pentru suferinţa lor şi, prin tratamente atente şi rugăciuni stăruitoare înălţate cu credinţă în Dumnezeu, noi am rezolvat cu succes cazurile care păreau a fi cele mai disperate. Astăzi, Dumnezeu îi invită pe cei suferinzi să aibă credinţă în El. Nevoia omului este ocazia lui Dumnezeu de a interveni, — Selected Messages 3:295, 296.

Tot ce se poate face prin rugăciunea pentru cei bolnavi este să Îl implorăm stăruitor pe Dumnezeu pentru ei şi să aşezăm cu o încredere deplină problema în mâinile Sale. Dacă privim la nelegiuirea din inima noastră, Domnul nu ne va asculta. El poate să facă tot ce voieşte cu aceia care sunt ai Săi. — Mărturii pentru comunitate 2:148.

Adesea am avut privilegiul de a mă ruga împreună cu cei bolnavi. Ar trebui să facem lucrul acesta mai des decât îl facem. — Selected Messages 3:295.

Lucrarea noastră este aceea de a-i aduce pe cei bolnavi şi suferinzi la Hristos, purtându-i pe braţele credinţei noastre.... Ar trebui să ne bazăm pe făgăduinţa Sa şi să ne rugăm pentru manifestarea puterii Sale. Vindecarea este însăşi esenţa Evangheliei, iar Mântuitorul doreşte să-i îndemnăm pe cei bolnavi, disperaţi şi suferinzi să se bazeze pe puterea Sa. — Hristos, Lumina lumii, 824, 825.

Rugăciunea pentru bolnavi este prea importantă spre a li tratată cu neatenţie — Rugăciunea pentru cei bolnavi este un subiect prea important spre a fi tratat cu neatenţie. Cred că trebuie să aducem totul la Domnul şi să-I facem cunoscut lui Dumnezeu toată slăbiciunea noastră, spunându-i cu claritate care sunt dificultăţile noastre. — Lucrarea misionară medicală, 16.

Rugăciunea pentru bolnavi este la fel de eficientă astăzi, ca în vremurile Bibliei — Vindecătorul divin este prezent în camera bolnavilor. El aude fiecare cuvânt al rugăciunilor care îi sunt adresate cu simplitatea unei credinţe adevărate. Ucenicii Săi de astăzi trebuie să se roage pentru bolnavi, tot aşa de direct cum s-au rugat ucenicii din vechime. şi vor avea loc vindecări, deoarece „rugăciunea făcută cu credinţă va mântui pe cel bolnav". — Slujitorii evangheliei, 215.

Dumnezeu este la fel de doritor să refacă sănătatea celor bolnavi acum, ca şi atunci când Duhul Sfânt a rostit aceste cuvinte prin psalmist. Domnul Hristos este astăzi acelaşi Medic plin de milă care a fost şi în timpul lucrării Sale pământeşti. În El se găseşte balsamul vindecător pentru fiecare boală, puterea vindecătoare pentru orice suferinţă. Ucenicii Săi de astăzi trebuie să se roage pentru cei bolnavi cu acelaşi zel cu care s-au rugat ucenicii din vechime.

Vor avea loc vindecări, căci „rugăciunea credinţei îi va salva pe cei bolnavi". Avem puterea Duhului Sfânt şi siguranţa netulburată a credinţei, care poate cere împlinirea făgăduinţelor lui Dumnezeu. Făgăduinţa Domnului: „Îşi vor pune mâinile peste cei bolnavi şi ei se vor însănătoşi" (Marcu 16, 18) este tot atât de demnă de încredere acum, cu în zilele apostolilor. Ea arată privilegiul pe care îl au copiii lui Dumnezeu, iar credinţa noastră ar trebui să se bazeze pe tot ce cuprinde făgăduinţa aceasta. Slujitorii lui Hristos sunt nişte mijloace ale lucrării Sale şi, prin ei, El doreşte să-şi exercite puterea vindecătoare. Lucrarea noastră este aceea de a-i aduce pe cei bolnavi şi suferinzi înaintea lui Dumnezeu, purtându-i pe braţele credinţei noastre. Trebuie să-i învăţăm să creadă în marele Vindecător. — Divina vindecare, 226.

Rugăciunea pentru bolnavi trebuie să ia în considerare voia lui Dumnezeu — Când ne rugăm pentru cei bolnavi, ar trebui să ne amintim că „nu ştim cum trebuie să ne rugăm" (Romani 8, 26). Nu ştim dacă binecuvântarea pe care o dorim va fi sau nu cea mai bună. De aceea, rugăciunile noastre ar trebui să includă şi acest gând: „Doamne, Tu ştii fiecare taină a sufletului. Tu cunoşti aceste persoane. Isus, Apărătorul lor, şi-a dat viaţa pentru ele. Dragostea Sa pentru ele este mult mai mare decât ar putea fi dragostea noastră pentru ele. De aceea, dacă este pentru slava Ta şi spre binele celor suferinzi, cerem ca, în Numele lui Isus, să li se redea sănătatea. Dacă nu este voia Ta ca ei să fie însănătoşiţi, cerem ca harul Tău să-i poată mângâia, iar prezenţa Ta să-i sprijine în suferinţele lor".

Dumnezeu ştie sfârşitul de la început. El cunoaşte inima tuturor oamenilor. El citeşte fiecare secret al sunetului. El ştie dacă aceia pentru care se înalţă rugăciunea vor fi sau nu în

stare să îndure încercările care ar veni asupra lor, dacă ar trăi. El ştie dacă vieţile lor ar fi o binecuvântare sau un blestem pentru ei înşişi şi pentru lume. Acesta este un motiv pentru care, atunci când prezentăm cu seriozitate cererile noastre, ar trebui să spunem: „Totuşi facă-se nu voia Mea, ci a Ta" (Luca 22, 42). — Divina vindecare, 229, 230.

Când ne rugăm pentru cei bolnavi, trebuie să ne rugăm ca, dacă este voia lui Dumnezeu, să li se redea sănătatea, iar dacă nu este voia Lui aceasta, atunci să le dea harul prin care să fie mângâiaţi, iar prezenţa Lui să-i susţină în suferinţa lor. Mulţi care şi-ar putea pune casa în rânduială, neglijează să facă lucrul acesta, atâta vreme cât au speranţa că vor fi însănătoşiţi ca răspuns al rugăciunii. Sprijiniţi de această speranţă falsă, ei nu simt nevoia de a le adresa îndemnuri şi sfaturi copiilor, părinţilor sau prietenilor lor, iar acesta este un mare rău. Pentru că speră că vor fi vindecaţi prin rugăciune, ei nu îndrăznesc să spună nimic despre felul în care să fie împărţită proprietatea lor, cum să se poarte de grijă familiei lor şi nici nu îşi exprimă vreo dorinţă cu privire la lucrurile despre care ar vorbi, dacă s-ar gândi că vor muri. în felul acesta, asupra familiei şi prietenilor sunt aduse dezastre, deoarece multe lucruri care ar trebui să fie înţelese sunt lăsate nemenţionate, deoarece ei se tem că a vorbi despre aceste puncte ar însemna o negare a credinţei lor. Crezând că vor fi însănătoşiţi prin rugăciune, ei dau greş în a folosi măsurile medicale pe care sunt capabili să le folosească, de teamă că faptul acesta ar fi o negare a credinţei lor. — General Conference Daily Bulletin, 26 februarie, 1897.

Ne-am unit în rugăciune stăruitoare în jurul patului de suferinţă al bărbaţilor, femeilor şi copiilor şi am simţit că ne-au fost redaţi din moarte, ca răspuns la rugăciunile noastre fierbinţi. în aceste rugăciuni, am considerat că trebuie să fim pozitivi şi că, dacă ne exercitam credinţa, nu trebuia să cerem nimic altceva mai puţin decât însăşi viaţa. Nu am îndrăznit să spunem: „Dacă lucrul acesta îl va slăvi pe Dumnezeu", de teamă că astfel am recunoaşte un fel de exprimare a îndoielii. Am vegheat cu nerăbdare asupra acelora care ne-au fost redaţi chiar din pragul morţii. Am văzut că unii dintre cei cărora le-a fost redată sănătatea, îndeosebi cei tineri, L-au uitat după aceea pe Dumnezeu, au trăit o viaţă dezordonată, cauzând întristare şi suferinţă părinţilor şi prietenilor lor şi au ajuns să fie o ruşine pentru aceia care s-au temut să se roage. Ei nu au trăit spre cinstea şi slava lui Dumnezeu, ci pentru a fi un blestem la adresa Lui, prin viaţa lor vicioasă.

Noi am încetat să ne trasăm calea sau să căutăm să-i aducem Domnului dorinţele noastre. Dacă viaţa celor bolnavi poate să-I aducă slavă, ne rugăm ca ci să trăiască, totuşi, nu după cum vrem noi, ci după cum vrea El. Credinţa noastră poate să fie tot aşa de neclintită şi de temeinică, încredinţându-I dorinţa noastră Dumnezeului cel Atotînţelept, fără o nerăbdare febrilă, ci cu o încredere deplină. Noi avem făgăduinţa. Noi ştim că El ne ascultă, dacă îi cerem ceva după voia Sa. — Sfaturi pentru sănătate, 378, 379.

Dumnezeu răspunde la rugăciunile pentru bolnavi — Nicio putere omenească nu este în stare să-i salveze pe cei bolnavi, dar, prin rugăciunea credinţei, Marele Vindecător şi-a împlinit făgăduinţa faţă de aceia care au chemat Numele Său. — Selected Messages 3:36.

Să facem aşa cum au făcut ucenicii lui Hristos. Să ne rugăm pentru cei bolnavi, deoarece mulţi nu pot avea avantajele sanatoriilor noastre. Domnul va îndepărta bolile, ca răspuns la rugăciune. — Lucrarea misionară medicală, 242.

Perseverenţa în rugăciune este necesară când ne rugăm pentru cei bolnavi — Când ne rugăm pentru cei bolnavi, este important să avem credinţă, pentru că acest lucru este în concordanţă cu declaraţia Cuvântului lui Dumnezeu: „Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit” (Iacov 5, 16). Nu putem să respingem rugăciunea pentru cei bolnavi şi ar trebui să ne simţim foarte trişti, dacă nu am avea privilegiul de a ne apropia de Dumnezeu pentru a aşeza înaintea Sa toate slăbiciunile şi neputinţele noastre şi pentru a-I vorbi Mântuitorului cel plin de milă despre toate aceste lucruri, cu credinţa că El ascultă cererile noastre. Uneori, răspunsurile la rugăciunile noastre vin imediat. Alteori, trebuie să aşteptăm cu răbdare şi să continuăm să cerem stăruitor lucrurile de care avem nevoie, asemenea omului care a cerut pâine cu insistenţă, prezentat de Isus într-o pildă: „Dacă unul dintre voi are un prieten şi se duce la el la miezul nopţii şi-i zice” ... etc. Învăţătura aceasta înseamnă mai mult decât putem să ne imaginăm. Noi trebuie să continuăm să cerem, chiar dacă nu vedem răspunsul imediat la rugăciunile noastre. „De aceea şi Eu vă spun: Cereţi şi vi se va da; căutaţi şi veţi găsi; bateţi şi vi se va deschide. Fiindcă oricine cere capătă; cine caută găseşte; şi celui ce bate, i se deschide” (Luca 11, 9.10).

Avem nevoie de har, avem nevoie de iluminarea divină, pentru ca, prin ajutorul Duhului, să ştim cum să cerem lucrurile de care avem nevoie. Dacă vor fi inspirate de îndemnurile Domnului, cererile noastre vor primi răspuns. — Sfaturi pentru sănătate, 380.

Dacă dorim răspuns la rugăciunea pentru vindecare, păcatul trebuie să fie înlăturat — Celor care se roagă pentru restabilirea sănătăţii lor ar trebui să li se explice clar că orice călcare a Legii lui Dumnezeu, fie cea fizică, fie cea spirituală, este păcat şi, pentru ca ei să primească binecuvântarea Sa, păcatul trebuie să fie mărturisit şi părăsit.

Scriptura ne îndeamnă: „Mărturisiţi-vă unii altora păcatele şi rugaţi-vă unii pentru alţii, ca să fiţi vindecaţi” (Iacov 5, 16). Celui care cere să se înalţe rugăciuni pentru el să-i fie puse înainte gânduri ca acestea: „Noi nu putem să citim în inima ta, sau să cunoaştem secretele vieţii tale. Acestea sunt cunoscute numai de tine şi de Dumnezeu. Dacă te pocăieşti de păcatele tale, este datoria ta să le mărturiseşti”. — Divina vindecare, 228.

În rugăciunea pentru cei bolnavi, încumetarea se află foarte aproape de credinţă — Am văzut că, în rugăciunea pentru cei bolnavi, lucrurile sunt duse până la extrem într-o măsură aşa de mare, încât am simţit că această parte a experienţei noastre cere o gândire temeinică şi sfinţită, ca să nu întreprindem acţiuni pe care am putea să le considerăm a fi o

expresie a credinţei, dar care în realitate nu sunt nimic mai mult decât o încumetare. Persoanele doborâte de suferinţă trebuie să fie sfătuite cu înţelepciune, ca să poată acţiona cu atenţie şi, atunci când vin înaintea lui Dumnezeu ca să se facă rugăciuni pentru vindecarea lor, să nu adopte concepţia că metodele de refacere a sănătăţii care sunt în armonie cu legile naturii trebuie să fie neglijate.

Dacă ei adoptă concepţia că, atunci când se roagă pentru vindecare, nu trebuie să folosească remediile simple pe care le-a oferit Dumnezeu pentru a alina suferinţa şi pentru a ajuta organismul în lucrarea lui de refacere, ca nu cumva să fie o negare a credinţei, ei se aşază pe o poziţie lipsită de înţelepciune. Folosirea remediilor nu este o negare a credinţei, ci este într-o armonie strictă cu planurile lui Dumnezeu. Când Ezechia a fost bolnav, profetul lui Dumnezeu i-a adus solia că va muri. El a strigat către Domnul, iar Domnul l-a ascultat pe slujitorul Său şi a făcut o minune pentru el, trimiţându-i solia că vor fi adăugaţi cincisprezece ani la viaţa lui. Doar un cuvânt de la Dumnezeu, o atingere a degetului divin l-ar fi vindecat instantaneu pe Ezechia, totuşi i-au fost date îndrumări speciale de a lua o turtă de smochine şi de a o pune pe zona afectată a corpului, iar Ezechia şi-a redobândit sănătatea. In tot ce facem, trebuie să lucrăm în conformitate cu providenţa lui Dumnezeu.

Omul trebuie să aibă credinţă şi să conlucreze cu puterea divină, folosind fiecare facilitate, profitând de tot ce este benefic pentru el, în conformitate cu ştiinţa pe care o are şi lucrând în armonie cu legile naturale, iar faptul acesta nu este nici negare şi nici o piedică pentru credinţă. — Sfaturi pentru sănătate, 381, 382.

În Cuvântul lui Dumnezeu avem o învăţătură cu privire la rugăciunea specială pentru însănătoşirea celor bolnavi. Totuşi înălţarea unei asemenea rugăciuni este unul dintre cele mai solemne lucruri şi nu trebuie să fie începută fără o evaluare atentă. In multe cazuri de rugăciune pentru vindecarea celor bolnavi, exprimarea credinţei nu este nimic altceva decât o încumetare.

Multe persoane aduc asupra lor boala prin îngăduinţa de sine. Ele nu au trăit în armonie cu legile trupului sau cu principiile curăţeniei desăvârşite. Alţii au nesocotit legile sănătăţii prin obiceiurile lor de a mânca şi de a bea, de a se îmbrăca sau de a munci. Adesea, o formă de viciu este cauza slăbiciunii minţii sau corpului. Dacă aceste persoane ar dobândi binecuvântarea sănătăţii, multe dintre ele ar continua să urmeze aceeaşi cale nepăsătoare de încălcare a legilor trupeşti şi spirituale ale lui Dumnezeu, gândind că, dacă Dumnezeu îi însănătoşeşte ca răspuns la rugăciune, au libertatea de a-şi continua practicile nesănătoase şi de a-şi îngădui fără nicio reţinere apetitul pervertit. Dacă ar face o minune şi le-ar reda acestor persoane sănătatea, Dumnezeu ar încuraja păcatul.

Este o muncă pierdută aceea de a-i învăţa pe oameni să privească la Dumnezeu ca vindecător al neputinţelor lor, dacă nu sunt învăţaţi şi să lase deoparte practicile lor nesănătoase. Pentru a primi binecuvântarea Sa ca răspuns la rugăciune, ei trebuie să înceteze să facă răul şi să înveţe să facă binele. Mediul în care trăiesc trebuie să fie curat, obiceiurile

lor de vieţuire să fie sănătoase. Ei trebuie să trăiască în armonie cu Legea lui Dumnezeu atât pentru trup, cât şi pentru spirit. — Divina vindecare, 227, 228.

Rugăciunea pentru vindecare miraculoasă poate să ducă la fanatism — „De ce", întreabă unul sau altul, „nu se fac rugăciuni pentru vindecarea miraculoasă a celor bolnavi, în loc de a înfiinţa aşa de multe sanatorii?" Dacă s-ar face aşa, în rândul nostru ar apărea un mare fanatism. Aceia care au multă încredere în sine ar porni la acţiune. — Evanghelizare, 594, 595.

Măsurile corespunzătoare nu sunt o negare a credinţei în rugăciunea pentru vindecare — Mulţi care caută îndurarea vindecătoare a Domnului cred că sau trebuie să primească un răspuns direct şi imediat la rugăciunile lor sau, dacă nu se întâmplă aşa, credinţa lor este defectuoasă. Din acest motiv, cei care sunt slăbiţi din pricina bolii trebuie să fie sfătuiţi cu înţelepciune, pentru a putea acţiona cu discernământ, Ei nu ar trebui să nesocotească datoria pe care o au faţă de prietenii lor care ar putea să le supravieţuiască sau să neglijeze să folosească mijloacele naturale pentru restabilirea sănătăţii.

Adesea există pericolul de a greşi aici. Deoarece cred că vor fi vindecaţi ca răspuns la rugăciune, unii se tem să facă orice ar putea părea o lipsă de credinţă. însă ei nu ar trebui să neglijeze să-şi pună lucrurile în rânduială, aşa cum ar dori s-o facă dacă s-ar aştepta moară. Nici nu ar trebui să se teamă să adreseze cuvintele de încurajare şi sfat pe care ar dori să le spună celor dragi în ceasul despărţirii. — Divina vindecare, 231.

După ce m-am rugat stăruitor pentru cei bolnavi, ce să fac? Oare sa încetez să fac tot ce pot pentru vindecarea lor? Nu. Eu voi lucra mai serios, cu multă rugăciune, cerând Domnului să binecuvânteze mijloacele pe care le-a oferit mâna Sa, ca să îmi dea o înţelepciune sfinţită spre a coopera cu El pentru vindecarea celor bolnavi. — Healthful Living, 240 (1897-1898).

Tratamentele medicale să fie folosite împreună cu rugăciunea pentru vindecare — Cei care caută vindecarea prin rugăciune nu ar trebui să neglijeze folosirea mijloacelor de tratament, aflate la îndemâna lor. Folosirea unor astfel de mijloace pe care Dumnezeu le-a pus la dispoziţie pentru a alina durerea şi pentru a ajuta organismul în lucrarea lui de refacere nu este o negarea a credinţei. A coopera cu Dumnezeu şi a te aşeza în condiţia cea mai favorabilă pentru vindecare nu înseamnă o negare a credinţei. Dumnezeu ne-a dat puterea de a obţine cunoaşterea legilor vieţii, Cunoaşterea aceasta a fost pusă la îndemâna noastră pentru a o folosi. Noi trebuie să folosim fiecare mijloc de refacere a sănătăţii, să profităm de fiecare avantaj posibil şi să lucrăm în armonie cu legile naturale. După ce ne-am rugat pentru vindecarea celor bolnavi, putem să lucrăm cu şi mai multă energie, mulţumindu-I lui Dumnezeu că avem privilegiul de a colabora cu El şi cerând binecuvântarea Sa asupra mijloacelor pe care le-a oferit El Însuşi. — Divina vindecare, 231, 232.

Încredeţi-vă în Dumnezeu oricare ar fi rezultatul rugăciunii — După ce ne-am rugat pentru vindecarea celor bolnavi, să nu ne pierdem credinţa în Dumnezeu, oricare ar fi rezultatul. Dacă ni se va cere să înfruntăm o pierdere, să acceptăm cupa amară, amintindu-ne că mâna Tatălui o ţine la buzele noastre. Însă, dacă sănătatea ar reveni, n-ar trebui să uităm că paharul îndurării vindecătoare este întins sub o obligaţie reînnoită faţă de Creator. — Divina vindecare, 233.

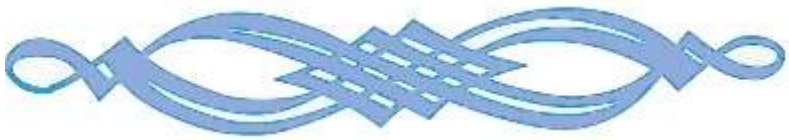

Capitolul 23 — Rugăciunea pentru Iertare

Rugăciunea pentru iertare primeşte întotdeauna răspuns imediat — Când ne rugăm pentru binecuvântări pământeşti, răspunsul la rugăciune poate să întârzie sau este posibil ca Dumnezeu să ne dea altceva decât lucrurile pe care le cerem, dar nu aşa se întâmplă când cerem să fim eliberaţi de păcat. Dorinţa Lui este tocmai să ne cureţe de păcat, să facă din noi copii ai Lui şi să ne dea putere, pentru a trăi o viaţă sfântă. Hristos „S-a dat pe Sine însuşi pentru păcatele noastre, ca să ne smulgă din acest veac rău, după voia Dumnezeului nostru şi Tatăl" (Galateni 1, 4). şi „Îndrăzneala pe care o avem la El este că, dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă. şi dacă ştim că ne ascultă, orice I-am cere, ştim că suntem stăpâni pe lucrurile pe care I le-am cerut" (1 Ioan 5, 14.15). „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept ca să ne ierte păcatele şi să ne cureţe de orice nelegiuire" (1 Ioan 1, 9). — Hristos, Lumina lumii, 266.

Îndată ce un copil al lui Dumnezeu se apropie de tronul harului, el ajunge să fie clientul marelui Avocat. La cea dintâi rostire a părerii lui de rău şi a cererii lui de iertare, Hristos preia cazul lui ca fiind al Său, prezentând rugămintea înaintea Tatălui ca şi când ar fi cererea Sa. — Mărturii pentru comunitate 6:364.

Spuneţi-I lui Isus dorinţele voastre cu toată sinceritatea sufletului, Nu vi se cere să aveţi o conversaţie lungă cu Dumnezeu sau să-I ţineţi o predică, dar spuneţi-I cu inima plină de întristare pentru păcatele voastre astfel: „Scapă-mă, Doamne, sau voi pieri". Pentru asemenea suflete există speranţă. Ele vor căuta, vor cere, vor bate şi vor găsi. Când Domnul Isus a ridicat povara păcatului care zdrobeşte sufletul vostru, veţi trăi experienţa binecuvântării păcii lui Hristos. — Our High Calling, 131.

Dacă, atunci când vedem păcătoşenia faptei noastre, cădem neajutoraţi înaintea crucii şi cerem iertare şi putere, rugăciunea noastră este auzită şi primeşte răspuns. Aceia care îi adresează lui Dumnezeu cererile lor în Numele lui Hristos nu vor fi respinşi niciodată. Domnul spune: „Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi da afară". „El va lua aminte la rugăciunea celui nevoiaş". Ajutorul nostru vine de la Acela care ţine toate lucrurile în mâinile Sale. Pacea pe care ne-o trimite este asigurarea că El ne iubeşte.

Nimeni nu poate fi mai neajutorat şi totuşi mai invincibil ca omul care îşi simte nimicnicia şi se bazează întru totul pe meritele unui Mântuitor răstignit şi înviat. Dumnezeu va trimite toţi îngerii din cer pentru a-l ajuta pe acela care simte că, în loc să îşi îngăduie sa fie biruit, depinde întru totul de Hristos. — Signs of the Times, 29 octombrie, 1902.

Aceia care caută iertarea trebuie să aibă ei înşişi o atitudine iertătoare — Când venim să cerem mila şi binecuvântarea Iui Dumnezeu, trebuie să avem un spirit iubitor şi iertător. Oare cum ne putem ruga: „şi ne iartă nouă greşelile noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri", şi totuşi să nutrim un spirit neiertător? (Matei 6, 12). Dacă ne aşteptăm ca

rugăciunile noastre să fie ascultate, trebuie să-i iertăm pe alţii, în acelaşi fel şi în aceeaşi măsură în care sperăm să fim iertaţi noi. — Calea către Hristos, 97.

După ce a încheiat rugăciunea domnească, Isus a adăugat: „Dacă iertaţi oamenilor greşelile lor, şi Tatăl vostru cel ceresc vă va ierta greşelile voastre. Dar, dacă nu iertaţi oamenilor greşelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greşelile voastre" (Matei 6, 14.15). Cel care este neiertător închide însăşi calea prin care el însuşi poate primi mila lui Dumnezeu. Nu ar trebui să credem că, dacă aceia care ne-au prejudiciat nu îşi mărturisesc greşeala, noi suntem îndreptăţiţi să nu-i iertăm. Fără îndoială, partea lor este să-şi umilească inima prin pocăinţă şi mărturisire, dar noi trebuie să avem un spirit de milă şi înţelegere faţă de aceia care au greşit faţă de noi, indiferent dacă ei îşi mărturisesc greşelile sau nu le mărturisesc. — The Faith I Live By, 131.

În rugăciunea pe care Hristos i-a învăţat pe ucenicii Săi să o rostească era şi cererea: „şi ne iartă nouă greşelile noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri". Nu putem repeta această rugăciune din inimă şi, în acelaşi timp, să îndrăznim a fi neiertători, pentru că noi Îl rugăm pe Domnul să ne ierte greşelile făcute împotriva Lui, în acelaşi fel în care îi iertăm pe cei ce greşesc împotriva noastră însă puţini îşi dau seama de adevărata semnificaţie a acestei rugăciuni. Dacă ar înţelege profunzimea sensului ei, aceia care sunt neiertători nu ar îndrăzni să o repete şi să-I ceară lui Dumnezeu să Se poarte cu ei, aşa cum ei înşişi se poartă cu semenii lor muritori. — Mărturii pentru comunitate 3:95.

Când ne pregătim să venim înaintea lui Dumnezeu în rugăciune, trebuie să ne cercetăm inima, ca să ştim ce fel de spirit ne motivează. Dacă nu îi iertăm pe aceia care au greşit împotriva noastră, rugăciunile noastre pentru iertare nu vor fi ascultate, „şi ne iartă greşelile noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri". Când ne apropiem de tronul harului, ca nişte păcătoşi, nu putem să exprimăm cererea ceasta, fără să-i iertăm în inima noastră pe aceia care ne-au adus un prejudiciu. Cu privire la cererea aceasta, Domnul Isus face următorul comentariu: „Dacă iertaţi oamenilor greşelile lor, şi Tatăl vostru cel ceresc vă va ierta greşelile voastre. Dar dacă nu iertaţi oamenilor greşelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greşelile voastre", — Signs of the Times, 21 august, 1884.

Mărturisirea trebuie să fie specifică — Mărturisirea adevărată are întotdeauna un caracter specific şi recunoaşte fiecare păcat în parte. Păcatele pot să fie de o asemenea natură, încât să fie aduse numai înaintea lui Dumnezeu, pot să fie greşeli care ar trebui să fie mărturisite înaintea persoanelor care au suferit prejudicii din cauza lor sau pot să aibă un caracter general şi atunci ar trebui să fie mărturisite în adunare. Totuşi toate mărturisirile trebuie să fie definite şi la subiect, recunoscând tocmai păcatele de care sunteţi vinovaţi. — Mărturii pentru comunitate 5:630.

Isus ascultă rugăciunea simplă pentru iertare — Nu este esenţial ca toţi să fie în stare să precizeze cu certitudine când au fost iertate păcatele lor. Copiii să fie învăţaţi că greşelile lor trebuie să fie aduse la Isus încă din fragedă copilărie. Învăţaţi-i să-I ceară iertare zilnic

pentru orice greşeală făcută şi spuneţi-le că Isus ascultă rugăciunea simplă a inimii pocăite şi că îi va ierta şi îi va primi, aşa cum i-a primit pe copiii care au fost aduşi la El când era pe pământ. — Îndrumarea copilului, 494, 495.

Prin urmare, copii, veniţi la Domnul Isus. Daţi-I lui Dumnezeu darul cel mai preţios pe care vă este cu putinţă să I-l oferiţi; daţi-I inima voastră. El vă vorbeşte spunând: „Fiul meu, fiica mea, dă-Mi inima ta! De vor fi păcatele voastre cum e purpura, Eu le voi face albe ca zăpada, pentru că vă voi curăţa cu sângele Meu. Vă voi face membri ai familiei Mele — copii ai Împăratului ceresc. Primiţi iertarea Mea, pacea Mea pe care v-o dau, fără reţinere. Eu vă voi îmbrăca în neprihănirea Mea — haina de nuntă — şi vă voi face să fiţi pregătiţi pentru ospăţul de nuntă al Mielului. Dacă veţi fi îmbrăcaţi în neprihănirea Mea, prin rugăciune, prin veghere, prin studiul atent al Cuvântului Meu, veţi fi în stare să atingeţi un standard înalt. Veţi înţelege adevărul, iar caracterul vostru va fi modelat de influenţa divină, pentru că aceasta este voia lui Dumnezeu, şi anume să fiţi sfinţiţi". — Comentarii Biblice ale AZŞ 3:1162.

Este foarte important să ne rugăm, ca să primim putere de sus pentru a vedea ispitele vrăjmaşului şi pentru a ne împotrivi lor , totuşi Satana caută mereu să-i împiedice pe oameni să se roage, umplându-le timpul cu afaceri ori plăceri sau ducându-i într-o asemenea nelegiuire, încât să nu mai aibă nicio dorinţă de a se ruga. Domnul Isus a deschis cerul pentru toţi aceia care vor să vină la El şi îi invită pe copii şi pe tineri să vină. El a spus: „Lăsaţi copilaşii să vină la Mine şi nu-i opriţi, căci a lor este împărăţia lui Dumnezeu". Isus vrea ca toţi copiii şi tinerii să vină la El cu aceeaşi încredere cu care merg la părinţii lor. Aşa cum copilul îi cere mamei sau tatălui lui pâine când îi este foame, tot aşa, Domnul doreşte ca voi să-I cereţi lucrurile de care aveţi nevoie. Dacă păcatele voastre vă apasă greu inima, trebuie să veniţi la Dumnezeu şi să spuneţi: „În Numele lui Hristos, iartă păcatele melc". Fiecare rugăciune sinceră va fi auzită în cer şi fiecare cerere stăruitoare după har şi putere va primi răspuns. — The Youth's Instructor, 7 iulie, 1892.

Rugăciunea pentru iertare trebuie să se dovedească a fi sinceră „Nu mă lepăda de la Faţa Ta şi nu lua de la mine Duhul Tău cel Sfânt". Pocăinţa, la fel ca iertarea, este un dar al lui Dumnezeu prin Hristos. Noi suntem convinşi de păcat şi simţim nevoia de a fi iertaţi numai prin influenţa Duhului Sfânt. Numai aceia care se pocăiesc sunt iertaţi, dar harul Domnului este acela care face inima să se pocăiască. El este obişnuit cu slăbiciunile şi neputinţele noastre, de aceea, ne va ajuta. El va auzi rugăciunea credinţei, dar sinceritatea rugăciunii poate să fie dovedită numai prin eforturile noastre de a ne aduce în armonie cu marele standard moral prin care va fi pus la încercare caracterul fiecărui om. Trebuie să ne deschidem inima faţă de influenţa Duhului şi să trăim experienţa puterii transformatoare. — The Review and Herald, 24 iunie, 1884. „Cereţi şi vi se va da, căutaţi şi veţi găsi, bateţi şi vi se va deschide". Oare de ce nu îl credem pe Dumnezeu pe cuvânt? A cere şi a primi sunt două fapte strâns legate unul de altul. Dacă veţi cere cu credinţă lucrurile pe care Dumnezeu le-a făgăduit, le veţi primi. Cereţi-I lui Isus lucrurile de care aveţi nevoie. Cereţi-I iertare

pentru păcate, iar, când veţi cerc cu credinţă, inima voastră va fi sensibilizata şi îi veţi ierta pe aceia care v-au făcut rău, apoi cererile voastre se vor înălţa la Dumnezeu pline de frumuseţea iubirii. Împreună cu rugăciunea, vine vegherea şi fiecare gând, cuvânt şi faptă vor fi în armonie cu cererile voastre stăruitoare pentru schimbarea vieţii. Rugăciunea credinţei va aduce rezultate corespunzătoare. Totuşi simplele cuvinte rostite de formă, fără o sinceritate stăruitoare şi o dorinţă fierbinte de a primi ajutor, tară nicio aşteptare a celor cerute, nu vor avea nicio valoare. Aceia care vin la Dumnezeu trebuie să creadă că El este şi că îi răsplăteşte pe aceia care Îl caută cu toată silinţa. — The Review and Herald, 28 martie, 1912.

Capitolul 24 — Rugăciunea de Mijlocire

Rugăciunea pentru alţii — Să ne străduim să umblăm în lumină, pentru că Hristos este în lumină. Domnul l-a eliberat pe Iov când acesta s-a rugat nu numai pentru sine, ci şi pentru aceia care i se împotriveau. Când a simţit o dorinţă stăruitoare ca sufletele care greşiseră faţă de el să poată fi ajutate, Iov însuşi a primit ajutor. Să nu ne rugăm doar pentru noi înşine, ci şi pentru aceia care ne-au făcut rău şi care continuă să ne facă rău. Rugaţi-vă îndeosebi în gândul vostru. Nu-I daţi pace Domnului, pentru că urechile Sale sunt deschise pentru rugăciunile sincere şi neîntrerupte, când sufletul celui ce se roagă este umilit înaintea Sa. — Comentarii Biblice ale AZŞ 3:1141.

Voi trebuie să fiţi mijlocul prin care Dumnezeu îi va vorbi sufletului. Lucrurile preţioase vor fi readuse în memoria voastră şi, cu inima plină de dragostea lui Isus, veţi rosti cuvinte de o importanţă şi un interes vital, Simplitatea şi sinceritatea voastră vor fi elocvenţa cea mai înaltă, iar cuvintele voastre vor fi scrise în ceruri ca fiind nişte cuvinte potrivite, asemenea unor mere de aur într-un coş de argint. Dumnezeu le va face să fie un potop de influenţă cerească vindecătoare, care vor inspira convingere şi dorinţă, iar Domnul Isus va adăuga mijlocirea Sa la rugăciunile voastre, va cere darul Duhului Sfânt pentru cel păcătos şi îl va turna peste sufletul lui. Îngerii lui Dumnezeu se vor bucura pentru un singur păcătos care se pocăieşte. — Fii şi fiice ale lui Dumnezeu, 274.

Pretutindeni în jurul vostru, se află oameni care suferă nenorociri, care au nevoie de cuvinte de simpatie, dragoste şi duioşie şi de rugăciunile voastre umile şi pline de milă. — Mărturii pentru comunitate 3:530.

Când Îl numim pe Dumnezeu Tatăl nostru, noi îi recunoaştem pe toţi copiii Săi ca fiind fraţii noştri. Noi suntem o parte din marea ţesătură a omenirii, suntem toţi membri ai unei familii. În cererile noastre trebuie să-i includem şi pe semenii noştri, ca pe noi înşine.

Niciun om care cere o binecuvântare doar pentru sine nu se roagă corect. — Fii şi fiice ale tui Dumnezeu, 267.

Când căutăm să-i câştigăm pe alţii pentru Domnul Hristos, când simţim o responsabilitate pentru mântuirea lor şi ne rugăm pentru ei, inima noastră va fremăta de puterea înviorătoare a harului lui Dumnezeu, sentimentele vor radia de mai mult zel divin şi întreaga noastră viaţă de credinţă va deveni o realitate mai vie, mai stăruitoare şi mai plină de spiritul rugăciunii. — Parabolele Domnului Hristos, 354.

Unele suflete şi-au pierdut curajul. Vorbiţi cu ele şi rugaţi-vă pentru ele. Unii au nevoie de pâinea vieţii. Citiţi-le din Cuvântul lui Dumnezeu. Există o boală a sufletului pe care niciun balsam nu o poate atinge, niciun medicament nu o poate trata. Rugaţi-vă pentru astfel de oameni şi aduceţi-i la Isus Hristos. Domnul Hristos va fi prezent în toată lucrarea voastră pentru a impresiona inima oamenilor. — Lucrarea de binefacere, 71.

Cei care au înclinaţie spre lucrurile spirituale să stea de vorbă cu sufletele acestea. Rugaţi-vă cu ele şi pentru ele. Petreceţi mult timp în rugăciune şi în cercetarea atentă a Cuvântului lui Dumnezeu. Toţi să cunoască faptele reale ale credinţei în sufletul propriu, prin credinţa că Duhul Sfânt le va fi dat, pentru că au o foame şi o sete adevărată după neprihănire. — Mărturii pentru comunitate 6:65.

Când eul moare, în suflet se va trezi o dorinţă fierbinte pentru salvarea altora — o dorinţă care va conduce la un efort perseverent de a face binele. Veţi semăna de-a lungul tuturor apelor, iar în cer vor ajunge cereri stăruitoare şi rugăciuni neîncetate pentru sufletele care pier. — Slujitorii evangheliei, 470.

Oh, dacă pretutindeni s-ar înălţa această rugăciune a credinţei: „Dă-mi sufletele care sunt îngropate acum în gunoiul ideilor false, sau voi muri!" Aduceţi aceste suflete la cunoaşterea adevărului, aşa cum este el în Isus. — Astăzi cu Dumnezeu, 171.

Începeţi să vă rugaţi pentru suflete. Apropiaţi-vă de coasta sângerândă a lui Hristos. Faceţi ca viaţa să vă fie împodobită cu un spirit blând şi liniştit, iar rugăciunile voastre stăruitoare, zdrobite şi umile să se înalţe spre El, cerând înţelepciunea de care aveţi nevoie, ca să aveţi succes nu numai în salvarea propriului suflet, ci şi în salvarea altora. — Mărturii pentru comunitate 1:513. Mulţi sunt lipsiţi de speranţă. Aduceţi-le înapoi lumina soarelui. Mulţi şi-au pierdut curajul, Adresaţi-le cuvinte de încurajare. Rugaţi-vă pentru ei. — Profeţi si Regi, 719.

Căutaţi sufletele, rugaţi-vă pentru ele şi lucraţi pentru ele. Adresaţi-le apeluri stăruitoare. Înălţaţi rugăciuni fierbinţi. Cererile noastre timide şi lipsite de viaţă trebuie să se schimbe în cereri insistente şi stăruitoare. — Mărturii pentru comunitate 7:12.

Lucrarea aceasta cere ca voi să vegheaţi asupra sufletelor, ca unii care vor trebui să dea socoteală. Duioşia lui Hristos trebuie să umple inima lucrătorului. Dacă aveţi dragoste faţă de suflete, veţi da pe faţă o atenţie duioasă pentru ele. Veţi înălţa rugăciuni umile, stăruitoare şi din inimă pentru aceia pe care îi vizitaţi. Parfumul plăcut al dragostei lui Hristos se va vedea în lucrarea voastră. Acela care şi-a dat viaţa pentru salvarea lumii va conlucra cu lucrătorul lipsit de egoism pentru a impresiona inima oamenilor. — Mărturii pentru comunitate 6:75, 76.

Să lucrăm asupra acestui plan şi să ne rugăm unii pentru alţii, aducându-ne unii pe alţii în prezenţa lui Dumnezeu, printr-o credinţă vie. — The Review and Herald, 28 august, 1888.

Rugaţi-vă pentru a primi binecuvântări, cu scopul de a-i binecuvânta pe alţii — Rugăciunile noastre nu trebuie să fie nişte cereri egoiste, doar pentru beneficiul nostru. Noi trebuie să cerem, ca să putem oferi. Principiile vieţii Domnului Hristos trebuie să fie principiile noastre: „Eu Însumi", spunea El, vorbindu-le ucenicilor, „Mă sfinţesc pentru ei, ca şi ei să fie sfinţiţi prin adevăr" (Ioan 17, 19). Aceeaşi devoţiune, acelaşi sacrificiu de sine şi aceeaşi supunere faţă de cerinţele Cuvântului lui Dumnezeu, care au fost evidenţiate în

viaţa lui Hristos, trebuie să se vadă şi în viaţa slujitorilor Săi. Misiunea noastră pentru lume nu este aceea de a ne sluji, sau de a ne plăcea nouă înşine. Noi trebuie să-l aducem slavă lui Dumnezeu, cooperând cu El pentru salvarea celor păcătoşi. Trebuie să cerem binecuvântări din partea lui Dumnezeu, ca să le putem transmite altora. Capacitatea de a primi se menţine doar prin dăruire. Noi nu putem continua să primim comoara cerească, fără a o împărtăşi celor aflaţi în jurul nostru. — Parabolele Domnului Hristos, 142, 143.

Când ne rugăm: „Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi”, noi cerem atât pentru alţii, cât şi pentru noi înşine. Astfel, recunoaştem că lucrurile pe care ni le dă Dumnezeu nu sunt numai pentru noi. Dumnezeu ni le încredinţează, pentru ca noi să-i putem hrăni pe cei flămânzi. — Cugetări de pe Muntele Fericirilor, 111, 112.

Mijlociţi pentru alţii în rugăciunea particulară — În rugăciunea particulară, toţi au privilegiul de a se ruga cât de lung doresc şi de a fi cât de expliciţi le place. Ei se pol ruga pentru toate rudele şi prietenii lor. Cămăruţa este locul potrivit pentru a vorbi despre toate dificultăţile, încercările şi ispitele lor particulare. O adunare de închinare obişnuită nu este locul potrivit pentru comunicarea tainelor inimii. — Mărturii pentru comunitate 2:578.

Rugaţi-vă pentru aceia care predică şi păstoresc — În mijlocul poporului lui Dumnezeu din timpul acesta, ar trebui să aibă loc ocazii frecvente de rugăciune sinceră şi stăruitoare. Mintea să se afle continuu într-o atitudine de rugăciune. Atât în cămin, cât şi în biserică, să fie făcute rugăciuni pentru aceia care s-au dedicat predicării Cuvântului. — In Heavenly Places, 87.

Când tinerii merg să predice adevărul, ar trebui să aveţi ocazii de rugăciune pentru ei. Rugaţi-vă ca Dumnezeu să-i pună în legătură cu Sine şi să le dea înţelepciune, har şi cunoaştere. Rugaţi-vă să fie păziţi de capcanele lui Satana şi să fie păstraţi curaţi în gândire şi sfinţi în inimă. Vă îndemn pe toţi aceia care vă temeţi de Domnul să nu pierdeţi timpul în conversaţii nefolositoare sau într-o muncă inutilă pentru a mulţumi mândria ori pentru a satisface pofta, Timpul economisit în felul acesta să fie petrecut în luptă cu Dumnezeu, mijlocind pentru pastorii voştri. Susţineţi mâinile lor, aşa cum au susţinut Aaron şi Hur mâinile lui Morse. — Mărturii pentru comunitate 5:162.

Rugaţi-vă pentru tinerii din biserică — Aceia care sunt mai în vârstă şi au o experienţă mai mare să vegheze asupra celor mai tineri, iar când văd că sunt ispitiţi, să-i ia deoparte şi să se roage cu ei şi pentru ei. — Solii pentru tineret, 18.

Instructorii şcolii de Sabat să se roage pentru membrii clasei lor În calitate de lucrători ai lui Dumnezeu, noi vrem să-L evidenţiem mai mult pe Isus şi mai puţin pe noi înşine. Ar trebui să simţim o răspundere mai mare pentru suflete şi să ne rugăm zilnic, cerând să ne fie dată puterea şi înţelepciunea necesare pentru Sabat. Instructori, întâlniţi-vă cu cei din clasele voastre. Rugaţi-vă cu ei şi învăţaţi-i cum să se roage. Inima voastră să fie

sensibilizată, iar cererile voastre să fie scurte şi simple, dar stăruitoare. — Lucrătorul şcolii de Sabat, 125.

Studenţii să se roage pentru profesori — Studenţii ar trebui să aibă propriile ore de rugăciune, în care să-şi poată înălţa cererile lor simple, arzătoare, pentru ca Dumnezeu să-l binecuvânteze pe directorul şcolii cu tărie fizică, minte clară, putere morală şi discernământ spiritual şi pentru ca fiecare profesor să fie înzestrat cu harul lui Dumnezeu spre a face lucrarea Sa. — Principiile fundamentale ale educaţiei creştine, 293.

Rugaţi-vă pentru tovarăşii de lucru creştini — Prea adesea, uităm că tovarăşii noştri de lucru au nevoie de putere şi încurajare. În vremuri de dificultate deosebită şi poveri, aveţi grijă să-i asiguraţi de preocuparea şi simpatia voastră. În timp ce vă străduiţi să-i ajutaţi prin rugăciunile voastre, spuneţi-le că faceţi lucrul acesta. Transmiteţi-le lucrătorilor lui Dumnezeu solia aceasta din partea Lui: „Întăreşte-te şi îmbărbătează-te" (Iosua 1, 6). — Mărturii pentru comunitate 7:185.

Părinţii să se roage pentru copiii lor — Dumnezeu a făgăduit sa le dea înţelepciune acelora care o cer cu credinţă, iar El va face exact aşa cum a spus. Mama lui Augustin s-a rugat pentru convertirea fiului ci. Ea nu văzut nicio dovadă că Duhul lui Dumnezeu impresionează inima lui, dar nu s-a descurajat. A pus degetul pe textele Scripturii, prezentând lui Dumnezeu cuvintele Sale, şi s-a rugat aşa cum numai o mamă poate să se roage. Umilinţa ei adâncă, rugăciunea ei stăruitoare şi credinţa ei neclintită au biruit, iar Domnul i-a împlinit dorinţa inimii. Astăzi, El este tot aşa de pregătit să asculte cererile poporului Său. „Nu, mâna Domnului nu este prea scurtă ca să mântuiască, nici urechea Lui, prea tare ca să audă". Dacă părinţii creştini Îl caută stăruitor, El le va inspira toate argumentele pe care să le spună şi, pentru Numele Său, El va lucra cu putere în locul lor pentru convertirea copiilor lor. — Mărturii pentru comunitate 5:322, 323.

De ce trebuie să ne rugăm lui Dumnezeu mai mult decât ne rugăm? Pentru că în rugăciunea pe care o facem împreună în familiile noastre, cu şi pentru copiii noştri, se află o mare putere şi o mare binecuvântare. — Îndrumarea copilului, 525.

Domnul Hristos trebuie să găsească în voi mâna Sa de ajutor spre a-şi aduce la îndeplinire scopurile. Prin rugăciune, voi puteţi să obţineţi o experienţă care va face lucrarea pentru copiii voştri să aibă un succes deplin. — Idem, 69.

Tu nu ai considerat munca grea ca fiind o povară, dacă ţi s-ar fi deschis o cale pentru a putea îngriji de copiii tăi şi de a-i ocroti de nelegiuirea care predomină în lume, în veacul acesta. Tu ai avut pe inimă răspunderea de a-i vedea întorcându-se la Domnul. Ai mijlocit cu strigăte puternice şi lacrimi înaintea lui Dumnezeu, rugându-te pentru copiii tăi. Ai dorit aşa de mult convertirea lor. Uneori, inima ta slăbea şi era pe punctul de a cădea în disperare, iar tu erai cuprinsă de teama că rugăciunile tale nu vor fi ascultate. Apoi, îi consacrai din nou pe copiii tăi lui Dumnezeu, iar inima ta, cuprinsă de o dorinţă fierbinte, îi aducea din

nou pe altar. Când au plecat în armată, rugăciunile tale i-au urmat. Ei au fost păziţi de rău într-un mod minunat. Ei au considerat acest lucru ca fiind noroc, dar rugăciunile unei mame, venite dintr-un suflet îngrijorat şi împovărat, care simţea pericolul copiilor ei de a fi despărţiţi de speranţa aflată în Dumnezeu, au avut o mare legătură cu ocrotirea lor. Cât de multe rugăciuni au fost primite în cer, ca aceşti fii să poată fi ocrotiţi pentru a asculta de Dumnezeu şi pentru a-şi consacra viaţa spre slava Sa! În îngrijorarea ta pentru copii, L-ai rugat pe Dumnezeu să-i aducă din nou la tine şi vei căuta mai serios să-i conduci pe calea spre sfinţire. — Mărturii pentru comunitate 2:274, 275.

Dumnezeu nu va refuza să asculte acea rugăciune stăruitoare a părinţilor, care este însoţită de o muncă perseverentă, pentru ca toţi copiii lor să fie binecuvântaţi de El şi să ajungă nişte slujitori credincioşi în lucrarea Sa. Când îşi fac datoria pe calea rânduită de Dumnezeu, părinţii pot să fie siguri că rugăciunile pe care le fac pentru a cere ajutorul Său în lucrarea lor din cămin vor fi ascultate. — Signs of the Times, 4 mai, 1888.

Vegheaţi continuu pentru a tăia curentul răului şi a da înapoi povara pe care Satana o exercită asupra copiilor voştri. Copiii nu pot face singuri acest lucru. Părinţii pot face mult. Mari victorii vor fi obţinute prin rugăciunea sinceră şi o credinţă vie. — (Spiritual Gifts 4b:139.)

Pentru ca mama să-şi facă lucrarea aşa cum trebuie, este nevoie de talent, pricepere, răbdare şi grijă atentă. Ea cere rugăciune stăruitoare şi sacrificiu de sine. Fiecare mamă trebuie să se străduiască să îşi îndeplinească obligaţiile printr-un efort perseverent. Să-i aducă pe micuţii ei la Isus, purtându-i pe braţele credinţei, spunându-I care este marea ei nevoie şi cerându-I înţelepciune şi har. — Sfaturi pentru părinţi, educatori şi elevi, 128.

Dacă sunt unite cu un exemplu corect, efortul sârguincios, rugăciunea şi credinţa nu vor fi lipsite de roade. Aduceţi-i pe copiii voştri la Dumnezeu cu credinţă şi căutaţi să întipăriţi în mintea lor sensibilă simţământul obligaţiei faţă de Tatăl ceresc. — Mărturii pentru comunitate 1:57, 158.

Nu vă aşteptaţi ca în viaţa copiilor voştri să aibă loc o schimbare fără o muncă răbdătoare şi stăruitoare, împletită cu rugăciune fierbinte. A studia şi a înţelege caracterul lor divers şi a-i modela zi de zi, după Modelul divin, constituie o lucrare care cere o mare atenţie, perseverenţă şi multă rugăciune, însoţite de o credinţă statornică în făgăduinţele lui Dumnezeu. — Signs of the Times, 4 mai, 1888.

Chiar şi un copilaş aflat în braţele mamei poate să locuiască la umbra celui Atotputernic, prin credinţa şi rugăciunea mamei. — Hristos, Lumina lumii, 512.

Taţi şi mame, nu vreţi voi să vă faceţi lucrarea cu energie, perseverenţă şi dragoste? Semănaţi zi de zi seminţele preţioase, cerându-I stăruitor lui Dumnezeu să le ude cu rouă harului şi să vă asigure un seceriş îmbelşugat. Fiul lui Dumnezeu a murit pentru a răscumpăra un neam păcătos şi răzvrătit. Oare să ne dăm noi înapoi de la orice muncă sau

sacrificiu posibil pentru a-i salva pe copiii noştri dragi? — Signs of the Times, 24 noiembrie, 1881.

După ce v-aţi făcut cu credincioşie datoria pentru copiii voştri, aduceţi-i la Dumnezeu şi cereţi-I să vă ajute. Spuneţi-i că voi v-aţi făcut partea, iar apoi cereţi-I lui Dumnezeu cu credinţă să îşi facă partea Sa, pe care voi nu puteţi să o faceţi. — Îndrumarea copilului, 256.

Capitolul 25 — Rugăciunea şi Îngerii

Îngerii înregistrează fiecare rugăciune sinceră — Trebuie să Îl cunoaştem pe Dumnezeu, punând la încercare făgăduinţele Sale. îngerii înregistrează fiecare rugăciune sinceră şi stăruitoare. Ar trebui mai degrabă să ne lipsim de îngăduinţe egoiste, decât să neglijăm comuniunea cu Dumnezeu. Mai bine cea mai neagră sărăcie, cea mai mare renunţare la sine, cu aprobarea Sa, decât bogăţie, onoruri, confort şi prietenie, dar fără ea. Trebuie să ne luăm timp să ne rugăm. — Tragedia veacurilor, 622.

Faceţi aşa încât îngerii raportori să scrie istoria luptelor şi eforturilor sfinte ale celor ce alcătuiesc poporul lui Dumnezeu, să scrie rugăciunile şi lacrimile lor, dar nu îngăduiţi ca Dumnezeu să fie dezonorat, proclamând cu buze omeneşti: „Sunt fără păcat. Sunt sfânt". Nişte buze sfinţite nu vor exprima niciodată asemenea cuvinte pline de încumetare. — Signs of the Times, 23 mai, 1895.

Îngerii pot să audă rugăciunile noastre — Dacă ar putea privi cu ochi cereşti, oamenii ar vedea legiuni de îngeri care excelează în putere, stând în jurul acelora care au păzit cuvântul răbdării lui Hristos. Cu o dragoste plină de simpatie, aceşti îngeri au fost martorii necazului lor şi le-au auzit rugăciunile. — Tragedia veacurilor, 630.

Îngerii poartă rugăciunile noastre spre cer — O familie bine disciplinată, care îl iubeşte pe Dumnezeu şi ascultă de El, va fi voioasă şi fericită. Când se întoarce de la munca zilnică, tatăl nu îşi va duce dificultăţile în cămin. El va simţi că acest cămin, cercul familiei, este prea sfânt pentru a fi afectat de dificultăţi nefericite. Când a plecat de acasă, el nu L-a lăsat în urmă pe Mântuitorul său şi religia sa. Ambii i-au fost tovarăşi. Influenţa plăcută a căminului său, binecuvântarea soţiei sale şi dragostea copiilor săi fac poverile sale mai uşoare, iar el se întoarce având pace în inimă şi cuvinte voioase şi încurajatoare de adresat soţiei şi copiilor lui, care aşteaptă cu bucurie să întâmpine venirea lui. Când îngenunchează cu familia lui la altarul rugăciunii, pentru a înălţa spre Dumnezeu mulţumiri pline de recunoştinţă pentru grija Sa ocrotitoare arătată faţă de ci însuşi şi faţă de cei dragi ai lui pe parcursul zilei, îngerii plutesc în încăpere şi poartă spre cer rugăciunile fierbinţi ale părinţilor temători de Dumnezeu, ca pe o jertfă de tămâie plăcut mirositoare, iar ele primesc răspuns prin binecuvântările trimise înapoi. — Selected Messages 2:439, 440.

Îngerii aud jertfa de laudă şi rugăciunea credinţei şi duc cererile la Acela care slujeşte în Sanctuar pentru poporul Său şi care invocă meritele Sale în dreptul lor. Rugăciunea adevărată se bazează pe cel Atotputernic şi le dă biruinţă oamenilor. Pe genunchi, creştinul obţine puterea de a se împotrivi ispitei. — The Review and Herald, 1 februarie, 1912.

Dumnezeu nu-i părăseşte pe copiii Săi care sunt slabi în credinţă şi fac multe greşeli. Domnul aude rugăciunea şi mărturia lor. Aceia care privesc la Isus zi de zi şi oră de oră, care veghează în rugăciune, se apropie de El. Îngerii cu aripile întinse aşteaptă să ducă la

Dumnezeu rugăciunile lor smerite şi să le înregistreze în cărţile cerului, — Comentarii Biblice ale AZŞ 4:1184.

Îngerii aşteaptă să răspundă la rugăciunile noastre — Adesea, în îngrijirea bolnavilor, se acordă prea multă atenţie unor aspecte minore, în timp ce este uitată nevoia pacienţilor după adevărurile măreţe şi mântuitoare ale Evangheliei, care ar trebui să lucreze atât asupra sufletului, cât şi a trupului. Când neglijaţi să vă rugaţi pentru cei bolnavi, îi lipsiţi de mari binecuvântări; căci îngerii lui Dumnezeu aşteaptă să slujească acestor suflete, ca răspuns la cererile voastre. — Lucrarea misionară medicală, 195.

Înainte de a pleca de acasă la lucru, întreaga familie trebuie să se adune, iar tatăl, sau mama în absenţa tatălui, trebuie să se roage cu stăruinţă lui Dumnezeu să-i ocrotească pe toţi pe parcursul zilei. Veniţi cu umilinţă, cu o inimă plină de duioşie, conştienţi de pericolele şi ispitele care vă aşteaptă pe voi şi pe copiii voştri. Aduceţi-i la altar cu credinţă, implorând grija Domnului pentru ei. Îngerii slujitori îi vor ocroti pe copiii care sunt consacraţi lui Dumnezeu în felul acesta. — Îndrumarea copilului, 519.

Sunt desemnaţi anumiţi îngeri care să răspundă la rugăciune — Fiinţe cereşti sunt desemnate pentru a răspunde la rugăciunile celor care lucrează neegoist pentru interesele cauzei lui Dumnezeu. Îngeri dintre cei mai înălţaţi în curţile cereşti sunt desemnaţi să rezolve rugăciunile care se înalţă la Dumnezeu pentru progresul cauzei Sale. Fiecare înger are postul său specific al datoriei, pe care nu-i este permis să-l părăsească pentru nici un alt loc. Dacă el ar trebui să plece, puterile întunericului ar obţine un avantaj. . . .

Zi de zi, conflictul dintre bine şi rău este în desfăşurare. De ce acei care au avut multe oportunităţi şi avantaje, nu-şi dau seama de intensitatea acestei lucrări? Ei ar trebui să fie inteligenţi, în ceea ce priveşte acest lucru. Dumnezeu este Conducătorul. Prin puterea Lui supremă El conduce şi controlează potentaţii pământeşti. Prin intermediul agenţiilor Sale, El face lucrarea care a fost menită înainte de întemeierea lumii.

Ca popor, noi nu înţelegem cum ar trebui, marele conflict dintre agenţiile invizibile, controversa dintre îngerii loiali şi neloiali. Îngerii răi sunt în mod constant la lucru, planificând strategia lor de atac, controlând comandanţii, regii, şi conducătorii, forţelor umane neloiale.... Fac apel la slujitorii lui Hristos să insistaţi în cămin, pentru înţelegerea tuturor celor la care pot ajunge cu vocea lor, asupra adevărului despre slujirea îngerilor. Nu vă îngăduiţi speculaţii fanteziste. Cuvântul scris este singura noastră siguranţă. Noi trebuie să ne rugăm aşa cum a făcut Daniel, ca să putem fi păziţi de inteligenţele cereşti. Ca duhuri slujitoare, îngerii sunt trimişi să slujească tuturor celor care vor fi moştenitorii mântuirii. Rugaţi-vă, fraţilor, rugaţi-vă aşa cum nu v-aţi rugat niciodată până acum. Noi nu suntem pregătiţi pentru venirea Domnului. Avem nevoie să facem o lucrare profundă pentru eternitate. — (The S.D.A. Bible Commentary 4:1173, 5-7)

Dumnezeu a rânduit îngeri care să răspundă la rugăciunile celor umili de pe pământ şi să-i călăuzească pe slujitorii Săi, dându-le sfaturi şi înţelepciune. Slujitorii cereşti caută fără încetare să le ofere copiilor credincioşi ai lui Dumnezeu har, putere şi sfaturi, ca să-şi poată îndeplini partea în lucrarea de răspândire a luminii în lume. — Mărturii pentru pastori, 484.

Îngerii slujitori aşteaptă lângă tronul lui Dumnezeu porunca lui Isus Hristos de a răspunde la fiecare rugăciune înălţată cu o credinţă vie şi stăruitoare.

Oh, dacă am putea să ne dăm seama cât de aproape este cerul de pământ! Chiar dacă nu ştiu lucrul acesta, copiii de pe pământ au ca tovarăşi îngeri ai luminii, pentru că solii cereşti sunt trimişi să le slujească acelora care vor fi moştenitori ai mântuirii. Un martor tăcut veghează asupra fiecărui suflet viu, căutând să-l câştige şi să-l atragă la Hristos. Îngerii nu-i lasă niciodată pe cei ispitiţi să ajungă o pradă a vrăjmaşului care, dacă i s-ar îngădui, ar nimici sufletele oamenilor. Atâta vreme cât există o speranţă şi atâta vreme cât nu se împotrivesc Duhului Sfânt, spre ruina lor veşnică, oamenii sunt păziţi de făpturi cereşti inteligente.

Oh, dacă toţi ar putea să-L vadă pe Mântuitorul nostru cel preţios aşa cum este EI, ca Mântuitor! Dacă mâna Lui ar da la o parte vălul care ascunde slava Sa de ochii noştri şi ni S-ar arăta în locul Său cel înalt şi sfânt, ce am vedea noi? L-am vedea pe Mântuitorul nostru, dar nu stând în tăcere şi inactivitate. El este înconjurat de făpturi cereşti inteligente, heruvimi, serafimi, de zece ori câte zece mii de îngeri. Toate aceste făpturi cereşti au un scop aflat mai presus de toate celelalte, un scop de care sunt foarte preocupate — biserica Sa, aflată într-o lume a nelegiuirii.... Ele lucrează pentru Hristos, având de la El însărcinarea de a-i mântui până la capăt pe toţi aceia care Îl caută şi cred în El.

Îngerii au însărcinarea de a veghea asupra turmei lui Hristos. Când Satana caută să-i înşele prin capcanele lui amăgitoare, dacă este cu putinţă, chiar şi pe cei aleşi, îngerii aceştia pun în mişcare influenţe care vor salva sufletele ispitite dacă ele vor lua aminte la Cuvântul Domnului, îşi vor da seama de pericolul în care se află şi vor spune: „Nu, eu nu voi intra în această capcană a lui Satana. Eu am un Frate mai mare, aflat pe tronul cerului, care a arătat că este preocupat de mine cu duioşie, iar eu nu voi întrista inima Sa plină de dragoste”.

Deşi trăim înconjuraţi de aceste puteri potrivnice, prin exercitarea credinţei şi prin rugăciune, noi putem să chemăm de partea noastră un alai de îngeri care ne vor păzi de orice influenţă corupătoare. — Our High Calling, 23.

Îngerii observă rugăciunile noastre şi ne oferă ajutor — Când te trezeşti dimineaţa, simţi tu propria neajutorare şi nevoia de putere de la Dumnezeu? Te umileşti spunându-I Tatălui ceresc nevoile tale cu toată inima? Dacă faci aşa, îngerii observă rugăciunile tale şi, dacă ele au ieşit de pe buze neprefăcute, când te vei afla în pericolul de a greşi fără să îţi dai seama şi de a exercita o influenţă care îi va determina pe alţii să greşească, îngerul păzitor

va fi alături de tine, îndemnându-te să ai un comportament mai bun, alegând cuvintele pentru tine şi influenţând faptele tale.

Dacă nu simţi niciun pericol şi nu înalţi nicio rugăciune pentru ajutorul şi puterea de a te împotrivi ispitei, poţi să fu sigur că te vei rătăci. Faptul că ţi-ai neglijat datoria va fi notat în cărţile cerului, iar în ziua încercării vei fi găsit prea uşor. — Solii pentru tineret, 90.

Dumnezeu trimite noi oştiri îngereşti în ajutorul nostru, ca răspuns la rugăciune — Dacă vede că este în pericol de a pierde un suflet, Satana va depune toate eforturile posibile ca să-l păstreze. Iar când omul îşi dă seama de pericolul în care se află şi priveşte neputincios şi arzător spre Isus pentru a primi putere, Satana se teme că va pierde un captiv şi cere întăriri din partea îngerilor săi, ca să-l împresoare pe acel suflet sărman şi să formeze un zid de întuneric împrejurul lui, astfel ca lumina cerului să nu poată ajunge la el. Insă, dacă cel aflat în pericol persevereză şi, în starea lui de neajutorare, se bazează pe meritele sângelui Domnului Hristos, Mântuitorul nostru ascultă rugăciunea stăruitoare a credinţei şi trimite în ajutor îngeri care excelează în putere pentru a-l elibera. Satana nu poate suporta să vadă că se face apel la rivalul lui cel puternic, pentru că se teme şi tremură în faţa puterii şi maiestăţii Sale. Întreaga oştire a lui Satana tremură la auzirea glasului rugăciunii arzătoare. El continuă să cheme legiuni de îngeri răi pentru a aduce la îndeplinire acest obiectiv. Iar, când îngeri atotputernici, îmbrăcaţi în armura cerului, vin în ajutorul sufletului istovit şi urmărit, Satana şi oştirea lui se dau înapoi, ştiind bine că bătălia lor este pierdută. Supuşii de bunăvoie ai Iui Satana sunt credincioşi, activi şi uniţi în acelaşi obiectiv. Deşi se urăsc şi se războiesc unul cu altul, totuşi ei caută să folosească orice ocazie pentru a-şi aduce la îndeplinire interesul lor comun.

însă marele Comandant din cer şi de pe pământ a îngrădit puterea lui Satana. — Mărturii pentru comunitate 1:345, 346.

I-am văzut pe unii rugându-se lui Dumnezeu cu o credinţă puternică şi cu strigăte pline de agonie. Faţa lor era palidă şi purta semnele unei nelinişti profunde, care arătau lupta lor interioară. Faţa lor exprima fermitate şi o mare seriozitate. Picături mari de transpiraţie cădeau de pe fruntea lor. Din când în când, faţa li se lumina datorită semnelor aprobării lui Dumnezeu, iar apoi, aceeaşi înfăţişare solemnă, serioasă şi neliniştită se aşternea pe chipul lor.

Îngerii cei răi se îngrămădeau în jurul lor, aducând întunericul asupra lor pentru a-i face să-L piardă din vedere pe Isus şi ochii să le fie atraşi spre întunericul care îi înconjura şi astfel, să fie determinaţi să nu se mai încreadă în Dumnezeu şi să murmure împotriva Sa. Singura cale de a fi în siguranţă era să-şi păstreze privirile aţintite spre cer. Îngerii lui Dumnezeu primiseră sarcina de a avea grijă de cei din poporul Său şi, când atmosfera otrăvitoare a îngerilor răi era adusă asupra acestor oameni cuprinşi de nelinişte, ei îşi fluturau continuu aripile asupra lor spre a împrăştia întunericul dens.

Pe măsură ce aceia care se rugau continuau în strigătele lor stăruitoare, din când în când, o rază de lumină de la Isus venea la ei pentru a le încuraja inima şi pentru a le ilumina faţa. Am văzut că unii nu au luat parte la această lucrare de agonie şi rugăciune. Ei păreau indiferenţi şi nepăsători. Ei nu se împotriveau întunericului din jurul lor, iar acesta îi cuprindea ca un nor gros. Îngerii lui Dumnezeu i-au părăsit pe aceştia şi au plecat în ajutorul celor care erau serioşi şi se rugau. Am văzut îngerii lui Dumnezeu grăbindu-se în ajutorul acelora care luptau cu toate puterile pentru a se împotrivi îngerilor răi şi care încercau să se ajute singuri, rugându-se lui Dumnezeu cu perseverenţă. Totuşi îngerii i-au părăsit pe aceia care nu făceau niciun efort să se ajute singuri şi nu i-am mai văzut. — Experienţe şi viziuni, 269, 270.

Rugăciunile lungi îi obosesc pe îngeri — Vorbirile şi rugăciunile lungi şi banale nu-şi au locul nicăieri şi mai ales în adunări. Ele îi obosesc pe îngeri şi pe cei ce le ascultă, Rugăciunile noastre ar trebui să fie scurte şi la obiect. — The Review and Herald, 10 octombrie, 1882.

Îngerii ne vor învăţa cum să ne rugăm — Membrii bisericii, tineri şi vârstnici, ar trebui să fie învăţaţi să meargă să propovăduiască această ultimă solie pentru lume. Dacă vor merge cu umilinţă, îngerii lui Dumnezeu vor merge cu ci, învăţându-i cum să se roage, cum să cânte şi cum să vestească solia Evangheliei pentru timpul acesta. — Solii pentru tineret, 217.

Îngerii sunt surprinşi că oamenii se roagă aşa de puţin — Ce ar putea gândi îngerii cerului despre fiinţele omeneşti sărmane, neajutorate şi supuse ispitei, care, în ciuda faptului că inima lui Dumnezeu, plină de o iubire infinită, se pleacă spre ele, gata să le dea mai mult decât cer sau gândesc, totuşi se roagă aşa de puţin şi au atât de puţină credinţă? Îngerii se închină înaintea lui Dumnezeu cu plăcere şi simt plăcere să stea aproape de El. Ei consideră comuniunea cu Dumnezeu cea mai mare bucurie a lor; totuşi fiii acestui pământ, care au aşa de multă nevoie de ajutorul pe care numai Dumnezeu îl poate da, par a fi mulţumiţi să umble în afara luminii Duhului Său şi fără însoţirea prezenţei Sale. — Calea către Hristos, 94.

Capitolul 26 — Rugăciuni False

Nu vă apropiaţi de Dumnezeu cu superficialitate în rugăciune Umilinţa şi respectul ar trebui să caracterizeze purtarea tuturor acelora care vin în prezenţa lui Dumnezeu. În Numele lui Isus, noi putem veni înaintea Sa cu încredere, dar nu trebuie să ne apropiem de El cu îndrăzneală şi încumetare, ca şi când El ar fi pe aceeaşi treaptă cu noi. Sunt unii oameni care se adresează Marelui, Atotputernicului şi Sfântului Dumnezeu, care locuieşte într-o lumină de care nu te poţi apropia, ca şi când s-ar adresa cuiva care este deopotrivă cu ei sau chiar unuia mai prejos decât ei. Sunt unii oameni care se poartă în casa Lui cum nu s-ar încumeta să se poarte în camera de audienţă a unui conducător pământesc. Aceştia să-şi aducă aminte că se află în faţa Aceluia pe care Îl adoră serafimii şi în prezenţa căruia îngerii îşi acoperă feţele. — Patriarhi şi profeţi, 252.

Rugăciunile ipocrite — Rugăciunile care Îi sunt adresate lui Dumnezeu pentru a-I vorbi despre starea noastră jalnică, în timp ce noi nu ne simţim deloc într-o stare jalnică, sunt rugăciuni ipocrite. Domnul acordă atenţie numai rugăciunilor smerite. „Căci aşa vorbeşte Cel Preaînalt, a cărui locuinţă este veşnică şi al cărui Nume este sfânt. «Eu locuiesc în locuri înalte şi în sfinţenie; dar sunt cu omul zdrobit şi smerit, ca să înviorez duhurile smerite şi să îmbărbătez inimile zdrobite»”.

Rugăciunea nu are ca scop să-L schimbe în vreun fel pe Dumnezeu, ci să ne aducă pe noi în armonie cu El. Ea nu ia locul îndeplinirii datoriei. — Solii pentru tineret, 247, 248.

Rugăciunile care răspândesc o umbră rece — Mă tem că unii nu aduc necazurile lor la Dumnezeu în rugăciune tainică, ci le păstrează pentru adunarea de rugăciune, iar acolo îşi fac rugăciunea pentru mai multe zile. Aceştia pot fi numiţi ucigaşi ai adunărilor de predicare şi rugăciune. Ei nu transmit nicio lumină, nu ajută pe nimeni.

Rugăciunile lor reci, îngheţate şi lungi şi mărturiile căderilor lor aruncă o umbră. Toţi sunt bucuroşi când au terminat şi este aproape imposibil să îndepărtezi răceala şi întunecimea pe care le-au, adus în adunare rugăciunile şi îndemnurile lor, Din lumina pe care am primit-o, adunările noastre trebuie să fie spirituale şi sociale, dar nu prea lungi. Rezerva, mândria, vanitatea şi teama de om trebuie să fie lăsate acasă. Micile neînţelegeri şi prejudecăţile nu trebuie să fie luate cu noi la aceste adunări. Ca într-o familie unită, simplitatea, blândeţea, încrederea şi iubirea trebuie să existe în inima fraţilor şi surorilor care se adună împreună pentru a fi reîmprospătaţi şi întăriţi, aducând lumina lor laolaltă. — Mărturii pentru comunitate 2:578, 579.

A ne aştepta ca rugăciunile noastre să primească răspuns întotdeauna exact în modalitatea în care vrem noi este o încumetare — Rugăciunea credinţei nu se pierde niciodată, dar este o încumetare să afirmăm că ea va primi întotdeauna răspunsul, exact aşa

cum am aşteptat şi prin lucrul precis pe care l-am cerut. — Mărturii pentru comunitate 1:231.

Când ni se pare că rugăciunile noastre nu primesc un răspuns, trebuie totuşi să rămânem încrezători în făgăduinţele sfinte, căci timpul răspunsului va veni în mod sigur şi vom primi binecuvântarea de care avem cea mai mare nevoie. Dar a pretinde ca rugăciunea să fie întotdeauna împlinită exact în felul dorit de noi constituie o încumetare, o îndrăzneală necuvenită din partea noastră. Dumnezeu este prea înţelept ca să poată greşi şi prea bun ca să reţină vreun bine de la cei ce umblă în neprihănire. Deci nu te teme să te încrezi în El, chiar dacă nu vezi imediat un răspuns la rugăciunile tale. Ai încredere în făgăduinţa Lui sigură: „Cereţi şi vi se va da". — Calea către Hristos, 96.

Rugăciunea nu deţine în ea însăşi niciun merit pentru a ne curaţi de păcat — Păgânii considerau că rugăciunile lor constituiau, prin ele însele, nişte merite pentru ispăşirea păcatului. Prin urmare, cu cât rugăciunea era mai lungă, cu atât meritul era mai mare. Dacă ar fi reuşit să devină sfinţi prin propriile eforturi, s-ar fi putut bucura de o realizare personală, care le-ar fi dat un motiv de laudă şi înălţare de sine. Această, concepţie cu privire la rugăciune este un rezultat al principiului ispăşirii prin sacrificii personale, care stă la temelia tuturor sistemelor religioase false. Fariseii adoptaseră o asemenea mentalitate păgână, care nu a dispărut nici în zilele noastre, fiind prezentă chiar printre cei ce se declară creştini. Repetarea unor formule tradiţionale, în timp ce inima nu simte nicio nevoie de Dumnezeu, se aseamănă cu „bolboroselile" păgânilor.

Rugăciunea nu este un act de ispăşire a păcatului; ea nu este o virtute sau un merit. Cele mai alese şi mai frumoase cuvinte nu înseamnă nimic în comparaţie cu o dorinţă sinceră şi sfântă. Dacă nu exprimă adevăratele sentimente ale inimii, chiar şi cele mai elocvente rugăciuni sunt doar nişte cuvinte fără rost. Dar rugăciunea care izvorăşte dintr-o inimă sinceră şi exprimă în mod simplu nevoile sufletului, ca şi când i-am cerc o favoare unui prieten, cu încrederea că ne va fi acordată — aceasta este rugăciunea credinţei. Dumnezeu nu doreşte complimentele noastre formale, dar strigătul nerostit al inimii frânte şi copleşite de simţământul păcătoşeniei şi al unei neputinţe totale ajunge până la Tatăl oricărei îndurări. — Cugetări de pe Muntele Fericirilor, 86, 87.

Rugăciunea nu este o dovadă a convertirii dacă viaţa nu este schimbată — Satana îi determină pe oameni să creadă că, dacă au simţit o stare emoţională de extaz, sunt convertiţi. Totuşi experienţa lor nu se schimbă. Faptele lor sunt aceleaşi ca înainte. Viaţa lor nu arată niciun rod bun. Ei se roagă des şi lung şi menţionează mereu simţămintele pe care le-au avut cu o ocazie sau alta. Totuşi ei nu trăiesc o viaţă nouă. Ei sunt înşelaţi. Experienţa lor nu depăşeşte nivelul simţămintelor lor. Ei zidesc pe nisip, iar, când vin vânturile potrivnice, casa lor este spulberată.

Multe suflete sărmane bâjbâie în întuneric, căutând simţămintele despre care alţii spun că le-au avut în experienţa lor. Ele trec cu vederea faptul că acela care crede în Hristos trebuie

să lucreze pentru mântuirea lui cu frică şi cutremur. Păcătosul convertit are ceva de făcut. El trebuie să se pocăiască şi să dea pe faţă o credinţă adevărată.

Când vorbeşte despre o inimă nouă, Domnul Isus se referă la minte, la viaţă şi la întreaga făptură. A avea o inimă schimbată înseamnă a-ţi retrage dragostea faţă de lume şi a o îndrepta asupra lui Hristos. A avea o inimă nouă înseamnă a avea o minte nouă, scopuri noi şi motive noi. Care este semnul unei inimi noi? — O viaţă schimbată. Aceasta este o moarte zilnică, ceas de ceas, faţă de egoism şi mândrie. — Solii pentru tineret, 71, 72.

Rugăciunea nu este un înlocuitor pentru ascultare — Deşi se află în faţa poruncilor celor mai categorice ale lui Dumnezeu, oamenii îşi urmează propria înclinaţie, iar apoi îndrăznesc să se roage cu privire la acel subiect, pentru a-L convinge pe Dumnezeu să le îngăduie să acţioneze contrar voinţei Sale explicite. Dumnezeu nu este mulţumit de asemenea rugăciuni. Satana vine alături de ei, aşa cum a venit la Eva în Eden, şi le impresionează mintea, iar ei trăiesc anumite simţăminte pe care le relatează ca fiind o experienţă inegalabil de minunată pe care Domnul le-a dat-o. — The Review and Herald, 27 iulie 1886.

Comuniunea cu Dumnezeu împărtăşeşte sufletului o cunoaştere personală a voinţei Lui. Totuşi mulţi care mărturisesc credinţa nu ştiu ce este adevărata convertire. Ei nu au avut nicio experienţă a comuniunii cu Tatăl, prin Isus Hristos, şi nu au simţit niciodată puterea harului divin de a sfinţi inima. Rugăciune şi păcătuire, păcătuire şi rugăciune, viaţa lor este plină de răutate, înşelăciune, invidie şi dragoste de sine. Rugăciunile acestei categorii de oameni sunt o urâciune înaintea lui Dumnezeu. Rugăciunea adevărată angajează energiile sufletului şi influenţează viaţa. Acela care îşi deschide sufletul înaintea lui Dumnezeu, spunându-I nevoile lui, simte nimicnicia oricărui alt lucru de sub cer. — Mărturii pentru comunitate 4:534, 535.

Pentru împlinirea făgăduinţelor lui Dumnezeu există anumite condiţii, iar rugăciunea nu poate lua niciodată locul îndeplinirii datoriei. „Dacă Mă iubiţi”, spune Domnul Hristos, „veţi păzi poruncile Mele. Cine are poruncile Mele şi le păzeşte, acela Mă iubeşte, şi cine Mă iubeşte va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi şi Mă voi arăta lui” (Ioan 14, 15.21). Cei care aduc cererile lor înaintea lui Dumnezeu, solicitând împlinirea făgăduinţei Sale, dar nu se conformează condiţiilor, îl insultă pe Iehova. Ei folosesc Numele lui Hristos ca o garanţie a împlinirii făgăduinţei, dar nu îndeplinesc acele lucruri care evidenţiază credinţa lor în Hristos şi dragostea faţă de El. — Parabolele Domnului Hristos, 143.

Rugăciunea este deschiderea inimii înaintea lui Dumnezeu ca înaintea unui prieten. Ochiul credinţei Îl va vedea pe Dumnezeu foarte aproape şi cel care se roagă poate să obţină dovada preţioasă a dragostei divine şi a purtării de grijă pentru el. Totuşi, de ce sunt atâtea rugăciuni care nu primesc răspuns niciodată? David spune: „Am strigat către El cu gura mea şi îndată lauda a fost pe limba mea, Dacă aş fi cugetat lucruri nelegiuite în inima mea, nu m-ar fi ascultat Domnul”. Printr-un alt profet, Domnul ne dă făgăduinţa: „Mă veţi căuta şi Mă

veţi găsi, dacă Mă veţi căuta cu toată inima”. Din nou, El vorbeşte despre unii care „nu strigă către Mine, din inimă”. Astfel de cereri sunt rugăciuni de formă, doar nişte mişcări ale buzelor, pe care Domnul nu le acceptă. — Mărturii pentru comunitate 4:533.

Rugăciunile ocazionale, făcute în grabă, nu sunt o comuniune reală cu Dumnezeu — Cerul nu este închis în faţa rugăciunilor fierbinţi ale celor neprihăniţi, Ilie a fost un om supus aceloraşi slăbiciuni ca şi noi, totuşi Domnul a auzit cererile lui şi i-a răspuns în modul cel mai uimitor. Singurul motiv pentru faptul că ne lipseşte puterea pe care ar trebui să o primim de la Dumnezeu trebuie să se afle la noi înşine. Dacă viaţa interioară a multora care mărturisesc adevărul ar fi dată pe faţă, ei nu ar pretinde că sunt creştini. Ei nu cresc în har. Ei înalţă câte o rugăciune grăbită din când în când, dar nu au o comuniune reală cu Dumnezeu.

Dacă vrem să progresăm în viaţa spirituală, trebuie să ne rugăm mai mult. Cât de mult ne rugam când solia adevărului a fost vestită pentru prima dată! Cât de des vocea mijlocirii s-a auzit în cameră, în hambar, în livadă sau în dumbravă! Adesea am petrecut ore în rugăciuni stăruitoare, doi sau trei împreună, cerând împlinirea făgăduinţei. Adesea, era auzit suspinul plânsului şi apoi, vocea mulţumirii şi a cântecului de laudă. — Mărturii pentru comunitate 5:161, 162.

Dumnezeu simte repulsie faţă de rugăciunile celor egoişti — Am văzut că printre aceia care declară că Îl aşteaptă pe Domnul lor, unii sunt ca Iuda. Satana îi conduce, dar ei nu ştiu lucrul acesta. Dumnezeu nu poate să aprobe nici cea mai mică măsură de invidie sau egoism şi simte repulsie faţă de rugăciunile şi îndemnurile acelora care îşi îngăduie aceste trăsături rele. Pentru că vede că timpul lui este scurt, Satana îi determină pe oameni să fie tot mai egoişti şi invidioşi, iar apoi tresaltă când îi vede închişi în ei înşişi, zgârciţi şi egoişti. Dacă ochii unor astfel de oameni ar putea fi deschişi, ei ar putea să-l vadă pe Satana în triumful lui demonic, exaltând şi râzând de ei şi de lipsa de minte a acelora care acceptă sugestiile lui şi intră în capcanele lui. — Experienţe şi viziuni, 268.

Rugăciunile seci şi învechite nu ajută pe nimeni — Biserica are nevoie de experienţa proaspătă şi vie a membrilor care au obiceiul de a intra în comuniune cu Dumnezeu. Mărturiile şi rugăciunile seci şi învechite, lipsite de manifestarea lui Hristos în ele, nu sunt un ajutor pentru oameni. Dacă toţi aceia care se pretind a fi copii ai lui Dumnezeu ar fi plini de credinţă, de lumină şi de viaţă, ce mărturie minunată le-ar fi vestită acelora care vin să asculte adevărul! Cât de multe suflete ar putea să fie câştigate la Hristos! — Mărturii pentru comunitate 6:64.

Toate comorile cerului I-au fost încredinţate lui Isus, ca să poată împărtăşi aceste daruri căutătorului sârguincios şi perseverent. „El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înţelepciune, neprihănire, sfinţire şi răscumpărare” (1 Corinteni 1, 30). Totuşi, chiar şi rugăciunile multora sunt atât de formale, încât nu au nicio influenţă spre bine. Ei nu răspândesc o mireasmă de viaţă.

Dacă profesorii şi-ar umili inima înaintea lui Dumnezeu şi şi-ar da seama de responsabilităţile pe care le-au acceptat prin faptul Că au luat în grija lor tinerii cu scopul de a-i educa pentru viaţa viitoare nemuritoare, în atitudinea lor s-ar vedea curând o schimbare remarcabilă. Rugăciunile lor nu ar fi seci şi lipsite de viaţă, ci ei s-ar ruga cu toată seriozitatea unor suflete care simt că se află în pericol. — Sfaturi pentru părinţi, educatori şi elevi, 371, 372.

Avertizare împotriva rugăciunilor care au ca sursă eul — Rugăciunile noastre nu ar trebui să vină din inimi care sunt pline de aspiraţii egoiste. Dumnezeu ne îndeamnă să alegem acele daruri care vor sluji slavei Sale. El ar vrea ca noi să alegem lucrurile cereşti în locul celor pământeşti. El ne descoperă posibilităţile şi avantajele unui comerţ ceresc. El încurajează ţintele noastre cele mai înalte, siguranţa celei mai alese comori pe care o avem. Când proprietăţile lumeşti sunt spulberate, credinciosul se va bucura de comoara lui cerească, de bogăţiile care nu pot să se piardă în niciun dezastru pământesc. — Fii şi fiice ale lui Dumnezeu, 188.

Rugăciunea adevărată şi cea falsă puse în contrast — Sărmanul vameş din parabola Domnului, care se ruga: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul” (Luca 18, 13), se considera ca fiind un om foarte păcătos, iar ceilalţi îl vedeau în aceeaşi lumină; dar el era conştient de nevoia lui spirituală şi a venit înaintea lui Dumnezeu cu povara vinovăţiei şi a ruşinii lui, cerând îndurare. Inima lui era deschisă pentru ca Duhul lui Dumnezeu să îşi poată îndeplini lucrarea Sa minunată, eliberându-l de sub puterea păcatului. Rugăciunea fariseului, plină de mândrie şi de încredere în propria neprihănire, a dovedit că inima lui era închisă faţă de influenţa Duhului Sfânt. Datorită îndepărtării sale de Dumnezeu, el nu avea simţământul propriei nelegiuiri, care era în contrast cu desăvârşirea sfinţeniei divine. El nu simţea că ar avea nevoie de ceva şi de aceea nu a primit nimic. — Calea către Hristos, 30, 31. Sunt două feluri de rugăciune: rugăciunea de formă şi rugăciunea credinţei. Rugăciunea formală este repetarea unui set de expresii obişnuite, în timp ce inima nu simte nicio nevoie de Dumnezeu.... Ar trebui să fim extrem de atenţi ca, în toate rugăciunile noastre, să exprimăm nevoile inimii şi să spunem doar ce intenţionăm. Toate cuvintele înflorite de care dispunem nu sunt echivalente nici măcar cu o singură dorinţă sfântă. Dacă nu exprimă simţămintele adevărate ale inimii, rugăciunile cele mai elocvente sunt numai nişte repetiţii inutile. Totuşi rugăciunea care vine dintr-o inima serioasă, când dorinţele simple ale sufletului sunt exprimate ca şi cum i-am cere o favoare unui prieten de pe pământ, aşteptând ca ea să fie oferită — aceasta este rugăciunea credinţei. Vameşul care s-a dus la templu pentru a se ruga este un exemplu bun cu privire la un închinător sincer şi devotat. El a simţit că era păcătos şi nevoia lui cea mare l-a determinat să izbucnească în exprimarea dorinţei lui arzătoare: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul”! — My Life Today, 19.

Despre Hristos este spus: „A ajuns într-un chin ca de moarte şi a început să Se roage şi mai fierbinte”. În ce contrast cu această mijlocire din partea Maiestăţii cerului sunt rugăciunile slabe, fără tragere de inimă, care sunt înălţate către Dumnezeu! Mulţi sunt

mulţumiţi cu o slujire a buzelor şi puţini au o dorinţă sinceră, serioasă şi plină de dragoste după Dumnezeu.

Comuniunea cu Dumnezeu împărtăşeşte sufletului o cunoaştere personală a voinţei Lui. Totuşi mulţi care mărturisesc credinţa nu ştiu ce este adevărata convertire. Ei nu au avut nicio experienţă a comuniunii cu Tatăl prin Isus Hristos şi nu au simţit niciodată puterea pe care o are harul divin de a sfinţi inima. Rugăciune şi păcătuire, păcătuire şi rugăciune, viaţa lor este plină de răutate, înşelăciune, invidie şi dragoste de sine. Rugăciunile acestei categorii de oameni sunt o urâciune înaintea lui Dumnezeu. Rugăciunea adevărată angajează energiile sufletului şi influenţează viaţa, Acela care îşi deschide sufletul înaintea lui Dumnezeu, spunându-I nevoile lui, simte nimicnicia oricărui alt lucru de sub cer. David a spus: „Doamne, toate dorinţele mele sunt înaintea Ta şi suspinele mele nu-ţi sunt ascunse”. „Sufletul meu însetează după Dumnezeu, după Dumnezeul cel viu. Când mă voi duce şi mă voi arăta înaintea lui Dumnezeu?” „Mi-aduc aminte şi-mi vărs tot focul inimii în mine”. — Mărturii pentru comunitate 4:534, 535.

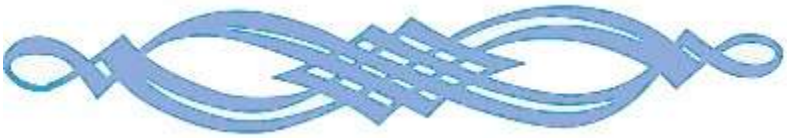

Capitolul 27 — Rugăciunea şi Satana

Satana încearcă să împiedice rugăciunea noastră să ajungă la Dumnezeu — Întunericul celui rău îi învăluie pe aceia care neglijează rugăciunea. şoaptele ispititoare ale vrăjmaşului îi amăgesc la păcat şi toate acestea, pentru că ei nu folosesc privilegiile pe care li le-a dat Dumnezeu prin comuniunea divină a rugăciunii. De ce oare copiii lui Dumnezeu sunt aşa reticenţi şi lipsiţi de dispoziţia de a se ruga, ştiind că rugăciunea este cheia cu care mâna credinţei deschide tezaurul cerului, unde se află depozitate resursele inepuizabile ale Celui Atotputernic? Fără rugăciune continuă şi fără veghere atentă, suntem în pericolul de a deveni din ce în ce mai nepăsători şi de a ne abate de la calea cea dreaptă. Vrăjmaşul mântuirii se străduieşte tară încetare să ne blocheze calea spre tronul milei, ca să nu putem obţine, prin rugăciuni stăruitoare şi credinţă, harul şi puterea de a rezista ispitei.

În rugăciune se află o putere minunată. Marele nostru vrăjmaş caută fără încetare să ţină sufletul tulburat departe de Dumnezeu. Satana este mai înspăimântat de un apel adresat Cerului de către sfântul cel mai umil, decât de hotărârile guvernelor sau de poruncile împăraţilor. — Comentarii Biblice ale AZŞ 2:1008.

Vrăjmaşul vă reţine pe mulţi dintre voi de la rugăciune, spunându-vă că nu simţiţi ce vă rugaţi şi că ar fi mai bine să aşteptaţi până când vă veţi da seama că aveţi un spirit de mijlocire mai mare, ca nu cumva rugăciunile voastre să fie o batjocură. Totuşi voi trebuie să-i spuneţi lui Satana: „Este scris” că oamenii „trebuie să se roage neîncetat şi să nu se lase”. Ar trebui să ne rugăm până când vom simţi povara nevoilor noastre apăsând asupra sufletului, iar dacă vom persevera, o vom simţi. Domnul ne va umple cu Duhul Său Sfânt. Domnul ştie, după cum şi diavolul ştie, că noi nu putem să ne împotrivim ispitelor lui Satana dacă nu avem putere din cer. Din motivul acesta, cel rău caută să ne împiedice să ne bazăm pe Acela care este puternic şi ne poate mântui. Domnul nostru ne-a încredinţat datoria şi ne-a dat privilegiul de a uni slăbiciunea noastră, neştiinţa şi nevoia noastră cu puterea, înţelepciunea şi neprihănirea Sa. El uneşte puterea Sa infinită cu efortul făpturilor limitate, pentru ca ele să poată fi mai mult decât biruitoare în lupta cu vrăjmaşul sufletului lor.

Nimeni să nu fie descurajat, pentru că Isus trăieşte spre a mijloci pentru noi. Avem de câştigat un cer şi trebuie sa scăpăm de iad, iar Hristos este interesat de bunăstarea noastră. Domnul îi va ajuta pe toţi aceia care apelează la El. Toate rugăciunile noastre trebuie să fie făcute cu credinţă. Noi nu putem să-L aducem pe Hristos la noi, dar, prin credinţă, putem să ne înălţăm pe noi înşine, ajungând în unitate şi armonie cu standardul desăvârşit al neprihănirii. Avem de înfruntat şi de biruit un vrăjmaş viclean, dar putem să facem lucrul acesta în Numele celui Atotputernic. — The Review and Herald, 30 octombrie, 1888.

Nu lăsaţi ca sugestiile lui Satana să vă reţină de la rugăciune — Nu trebuie să fim aşa de copleşiţi de gândul păcatelor şi greşelilor noastre, încât să încetăm să ne rugăm. Unii îşi dau seama de marea lor slăbiciune şi de păcatul lor şi se descurajează. Satana îşi aşterne

umbrele întunecate între ei şi Domnul Isus, jertfa lor ispăşitoare. Ei spun: „Este inutil să mă rog. Rugăciunile mele sunt aşa de amestecate cu gânduri rele, încât Domnul nu le va asculta.”

Sugestiile acestea sunt de la Satana. În natura Sa omenească, Domnul Hristos a înfruntat această ispită şi i S-a împotrivit, iar El ştie cum să-i ajute pe cei care sunt ispitiţi astfel. El a înălţat pentru noi „rugăciuni şi cereri cu strigăte mari şi lacrimi” (Evrei 5, 7).

Mulţi nu înţeleg că îndoielile lor vin de la Satana şi, de aceea, ajung să fie disperaţi şi înfrânţi în luptă. Nu încetaţi să vă rugaţi, din cauza faptului că gândurile voastre sunt rele. Dacă am fi în stare să ne rugăm corect prin propria putere şi înţelepciune, atunci am fi în stare şi să trăim corect şi nu am mai avea nevoie de nicio jertfa ispăşitoare. Totuşi toţi oamenii sunt nedesăvârşiţi. Educaţi-vă şi formaţi-vă mintea, aşa încât să-I puteţi spune cu simplitate Domnului ce aveţi nevoie. Dacă înălţaţi către Dumnezeu cererile voastre, căutând iertarea pentru păcat, sufletul vostru va fi înconjurat de o atmosferă mai curată şi mai sfântă. — In Heavenly Places, 78.

Rugăciunea zădărniceşte eforturile cele mai puternice ale lui Satana — Omul este robul lui Satana şi, în mod natural, este înclinat să urmeze sugestiile lui şi să facă tot ce el îi porunceşte. În el însuşi, omul nu are nicio putere de a se împotrivi cu succes păcatului. El poate îndrăzni să înfrunte un vrăjmaş aşa de teribil numai dacă Hristos locuieşte în el printr-o credinţă vie, care să-i influenţeze dorinţele şi să-l întărească oferindu-i putere de sus. Orice alte mijloace de apărare sunt zadarnice. Numai prin Hristos se poate limita puterea lui Satana. Acesta este un adevăr foarte important, pe care toţi ar trebui să-l înţeleagă. Satana este ocupat în fiecare clipă, mergând încoace şi încolo, în sus şi în jos pe pământ, căutând pe cine să înghită. Totuşi rugăciunea plina de zel a credinţei va zădărnici cele mai puternice eforturi ale sale. Aşadar, fraţilor, luaţi „scutul credinţei cu care veţi putea stinge toate săgeţile arzătoare ale celui rău”. — Mărturii pentru comunitate 5:294.

Rugăciunea înlătură atacurile lui Satana — Rugăciunea ne uneşte unii cu alţii şi cu Dumnezeu. Rugăciunea Îl aduce pe Isus de partea noastră şi îi dă sufletului slăbit şi încurcat o putere nouă de a birui lumea, firea pământească şi pe diavolul. Rugăciunea înlătură atacurile lui Satana. — Parabolele Domnului Hristos, 250.

Noi trebuie să îmbrăcăm întreaga armură a lui Dumnezeu şi să fim gata în fiecare clipă pentru lupta cu puterile întunericului. Când ispitele şi încercările năvălesc asupra noastră, să mergem la Dumnezeu şi să ne rugăm stăruitor. El nu ne va lăsa să plecăm înapoi cu Sufletul gol, ci ne va da harul şi puterea de a birui şi va sfărâma puterea vrăjmaşului. — Experienţe şi viziuni, 46.

Satana tremură la sunetul rugăciunii — Dacă vede că este în pericol de a pierde un suflet, Satana va depune toate eforturile posibile spre a-l păstra. Iar când omul îşi dă seama de pericolul în care se află şi priveşte neputincios şi arzător spre Isus pentru a primi putere,

Satana se teme că va pierde un captiv şi cere întăriri din partea îngerilor săi, ca să-l împresoare pe acel suflet sărman şi să formeze un zid de întuneric împrejurul lui, astfel ca lumina cerului să nu poată ajunge la el. Însă, dacă cel aflat în pericol persevereză şi, în starea lui de neajutorare, se bazează pe meritele sângelui Domnului Hristos, Mântuitorul nostru ascultă rugăciunea stăruitoare a credinţei şi trimite în ajutor îngeri care excelează în putere, pentru a-l elibera. Satana nu poate suporta să vadă că se face apel la rivalul lui cel puternic, pentru că se teme şi tremura în faţa puterii şi maiestăţii Sale. întreaga oştire a lui Satana tremură la auzirea glasului rugăciunii arzătoare. El continuă să cheme legiuni de îngeri răi pentru a aduce la îndeplinire acest obiectiv. Iar când îngerii atotputernici, îmbrăcaţi în armura cerului, vin în ajutorul sufletului istovit şi urmărit, Satana şi oştirea lui se dau înapoi, ştiind bine că bătălia lor este pierdută. Supuşii de bunăvoie ai lui Satana sunt loiali, activi şi uniţi în acelaşi obiectiv. Deşi se urăsc şi se războiesc unul cu altul, totuşi ei caută să folosească orice ocazie pentru a-şi aduce la îndeplinire interesul lor comun. Însă marele Comandant din cer şi de pe pământ a îngrădit puterea lui Satana. — Mărturii pentru comunitate 1:345, 346.

Satana este înspăimântat de rugăciunea celui mai umil sfânt — În rugăciune se află o putere minunată. Marele nostru vrăjmaş caută fără încetare să ţină sufletul tulburat departe de Dumnezeu. Satana este mai înspăimântat de un apel adresat Cerului de către sfântul cel mai umil, decât de hotărârile guvernelor, sau de poruncile împăraţilor. — Comentarii Biblice ale AZŞ 2:1008.

Rugăciunea este o armă împotriva lui Satana. — Fiţi atenţi la felul în care neglijaţi rugăciunea tainică şi studiul Cuvântului lui Dumnezeu. Acestea sunt armele voastre împotriva aceluia care luptă să împiedice înaintarea voastră pe calea spre ceruri. Prima neglijare a rugăciunii şi a studiului Bibliei face ea a doua neglijare să fie mai uşoară. Prima împotrivire faţă de îndemnurile Duhului pregăteşte calea pentru o a doua împotrivire. În felul acesta, inima este împietrită, iar conştiinţa devine insensibilă. — Solii pentru tineret, 96.

Rugăciunea învinge capcana lui Satana — Când ne simţim cel mai puţin înclinaţi de a intra în comuniune cu Isus, atunci să ne rugăm cel mai mult. Dacă vom face aşa, vom distruge capcana lui Satana, norii întunericului vor dispărea şi vom simţi prezenţa plăcută a lui Isus. — Lift Him Up, 372.

Rugăciunea este biruitoare împotriva lui Satana — Rugăciunea credinţei constituie cea mai mare putere a creştinului, iar aceasta îl va învinge cu siguranţă pe Satana. Acesta este motivul pentru care el insinuează că nu avem nevoie de rugăciune. El detestă Numele lui Isus, Avocatul nostru, iar atunci când venim stăruitor înaintea Lui cerând ajutor, oştirea lui Satana intră în panică. Dacă neglijăm rugăciunea, o facem spre câştigul lui, căci atunci minunile lui mincinoase sunt mai uşor primite. — Mărturii pentru comunitate 1:296.

Rugăciunea este necesară îndeosebi în momentele critice ale luptei noastre cu Satana — În lupta cu slujitorii satanici sunt momente decisive care hotărăsc dacă victoria va fi de partea lui Dumnezeu sau de partea prinţului lumii acesteia. Dacă aceia care sunt angajaţi în conflict nu sunt foarte serioşi şi vigilenţi, rugându-se pentru înţelepciune şi veghind în rugăciune, Satana iese biruitor, în ciuda faptului că ar fi putut fi pus pe fugă de oştirile Domnului.... Străjerii credincioşi ai lui Dumnezeu nu trebuie să dea niciun avantaj puterilor răului. — Comentarii Biblice ale AZŞ 6:1094.

Satana este înfuriat de rugăciunea arzătoare — Satana îi determină pe mulţi să creadă că rugăciunea adresată lui Dumnezeu este inutilă şi nu este altceva decât o formă. El ştie cât de folositoare sunt meditaţia şi rugăciunea pentru a-i ţine treji pe urmaşii lui Hristos spre a se împotrivi vicleniei şi amăgirii lui. Prin amăgirile sale, el vrea să distragă mintea de la aceste lucruri importante, cu scopul ca sufletul să nu se bazeze pe Cel Atotputernic pentru a primi ajutor şi putere de sus, ca să reziste atacurilor sale. Mi-au fost arătate rugăciunile arzătoare, eficiente, ale poporului lui Dumnezeu din vechime. „Ilie era un om supus aceloraşi slăbiciuni ca şi noi; şi s-a rugat cu stăruinţă". Daniel se ruga Dumnezeului său de trei ori pe zi. Satana este înfuriat la auzul rugăciunii arzătoare, pentru că ştie că va pierde. — Mărturii pentru comunitate 1:295.

Satana se bucură când rugăciunile sunt rostite neclar — Aceia care se roagă şi aceia care vorbesc trebuie să pronunţe cuvintele aşa cum se cuvine şi să vorbească în tonuri clare, distincte şi uniforme. Rugăciunea, dacă e făcută aşa cum se cuvine, este o putere spre bine. Ea este unul dintre mijloacele folosite de Domnul, pentru a transmite oamenilor comorile preţioase ale adevărului. Totuşi rugăciunile nu sunt ce ar trebui să fie, din cauza vocilor defectuoase ale acelora care le rostesc. Satana se bucură când rugăciunile înălţate către Dumnezeu aproape nici nu se aud. Poporul lui Dumnezeu trebuie să înveţe să vorbească şi să se roage, aşa încât să reprezinte bine marile adevăruri pe care le posedă. Mărturiile prezentate şi rugăciunile înălţate să fie clare şi distincte. În felul acesta, Dumnezeu va fi slăvit. — Mărturii pentru comunitate 6:382.

Satana încearcă să ne convingă de faptul ca rugăciunea nu este necesară — Ideea că rugăciunea nu este importantă constituie una dintre amăgirile cele mai pline de succes ale Iui Satana, pentru a ruina sufletele. Rugăciunea este comuniunea cu Dumnezeu, Izvorul înţelepciunii, Sursa puterii, a păcii şi a fericirii. — Îndrumarea copilului, 518. Satana îi vede pe slujitorii lui Dumnezeu împovăraţi din cauza întunericului spiritual, care îi învăluie pe oameni. El aude rugăciunile lor stăruitoare, cerând har şi putere divină, pentru a rupe vraja indiferenţei, a neglijenţei şi a indolenţei. Atunci îşi foloseşte iscusinţa cu un zel nou. El îi ispiteşte pe oameni în legătură cu îngăduirea poftei sau cu alte forme ale îngăduinţei de sine şi, în felul acesta, le amorţeşte simţurile, ca să nu mai audă lucrurile pe care au o nevoie aşa de mare să le înveţe.

Satana ştie bine că toţi aceia pe care îi poate duce la neglijarea rugăciunii şi a cercetării Scripturilor vor fi învinşi de atacurile lui. De aceea, născoceşte orice plan posibil pentru a le preocupa mintea, întotdeauna a existat o categorie de oameni care declară că sunt evlavioşi, dar care, în loc să înainteze în cunoaşterea adevărului, îşi fac o religie din căutarea greşelilor de caracter ale acelora pe care nu-i agreează. Aceştia sunt mâna dreaptă a lui Satana. Pârâtorii fraţilor nu sunt puţini şi sunt totdeauna activi atunci când Dumnezeu este la lucru şi când slujitorii Lui îi aduc o închinare adevărată. Ei vor da un sens fals cuvintelor şi faptelor acelora care iubesc şi ascultă adevărul. Îi vor înfăţişa pe cei mai stăruitori, pe cei mai zeloşi şi mai smeriţi slujitori ai lui Hristos ca fiind amăgiţi sau amăgitori. Lucrarea lor este să reprezinte greşit motivele oricărei fapte nobile şi cinstite, să răspândească insinuări şi să stârnească îndoiala în mintea celor fără experienţă. Pe orice cale posibilă, ei vor căuta să facă aşa încât tot ce este curat şi neprihănit să fie privit ca nebunie şi amăgire. — Tragedia veacurilor, 519.

Capitolul 28 — Rugăciunea în Zilele Sfârşitului

Aceia care trăiesc în zilele din urmă au o nevoie deosebită de rugăciune — Dacă Mântuitorul oamenilor, cu puterea Lui divină, a simţit nevoia de rugăciune, cu cât mai mult ar trebui să simtă muritorii slabi şi păcătoşi nevoia de rugăciune fierbinte şi constantă! Când a fost atacat de ispita cea mai nemiloasă, Hristos nu a mâncat nimic. El S-a predat lui Dumnezeu şi, prin rugăciune stăruitoare şi supunere desăvârşită faţă de voinţa Tatălui Său, a ieşit biruitor. Cei care mărturisesc adevărul în aceste zile de pe urmă, mai presus de oricare altă categorie de creştini, trebuie să-L imite pe Marele Model în rugăciune. — Dietă şi hrană, 52, 53.

Poporul lui Dumnezeu are responsabilitatea de a se ruga pentru a mai primi câţiva ani de har înainte de venirea sfârşitului — Trebuie să fie mai multă spiritualitate, o mai profundă consacrare faţă de Dumnezeu şi un zel în lucrarea Sa, cum nu a fost încă atins până acum. Trebuie să fie petrecut mult timp în rugăciune, pentru ca hainele caracterului nostru să poată fi spălate şi albite în sângele Mielului.

În mod deosebit, ar trebui să-L căutăm pe Dumnezeu cu o credinţă neşovăitoare, pentru ca poporul Său să primească har şi putere acum. Noi nu credem că a sosit într-adevăr timpul ca El să îngăduie restrângerea libertăţii noastre. Profetul a văzut „patru îngeri, care stăteau în picioare în cele patru colţuri ale pământului, ca să nu sufle vânt pe pământ, nici pe mare, nici peste vreun copac". Un alt înger, „care se suia dinspre răsărit, a strigat cu glas tare la ei: «Nu vătămaţi pământul, nici marea, nici copacii, până nu vom pune pecetea pe fruntea slujitorilor Dumnezeului nostru»". Acest fapt scoate în evidenţă lucrarea pe care o avem de făcut acum. O mare responsabilitate este pusă asupra bărbaţilor şi femeilor din întreaga ţară pentru a se ruga, cerându-I lui Dumnezeu să ţină în frâu norul răului şi să mai îngăduie câţiva ani de har în care să lucreze pentru El. Sa strigăm la Dumnezeu ca îngerii să ţină încă cele patru vânturi până când vor fi trimişi misionari în toate părţile lumii, ca să rostească avertizări împotriva celor ce nu ascultă de Legea lui Iehova. — Mărturii pentru comunitate 5:717, 718.

Rugăciunea în timp de pace îi va pregăti pe cei ce alcătuiesc poporul lui Dumnezeu pentru vremurile de necaz de la sfârşit — Slujitorii lui Hristos nu trebuiau să pregătească discursuri pe care să le rostească atunci când erau duşi la judecată. Pregătirea lor trebuia să se facă în fiecare zi, adunând adevărurile preţioase din Cuvântul lui Dumnezeu şi întărindu-şi credinţa prin rugăciune. Când erau aduşi la judecată, Duhul Sfânt urma să le reamintească exact adevărurile de care aveau nevoie.

O stăruinţă zilnică, plină de râvnă, de a-L cunoaşte pe Dumnezeu şi pe Isus Hristos, pe care L-a trimis El, avea să aducă puterea şi priceperea pentru suflet. Cunoştinţa câştigată prin cercetarea zeloasă a Scripturilor va veni ca un fulger în minte, la timpul potrivit. Totuşi, dacă unii au neglijat să ia seama la cuvintele lui Hristos, dacă nu au pus la probă puterea

harului Său în încercare, nu se pot aştepta ca Duhul Sfânt să le amintească de cuvintele Lui. Ei trebuie să-I slujească lui Dumnezeu în fiecare zi cu o iubire neîmpărţită şi apoi să se încreadă în El. — Hristos, Lumina lumii, 355.

Trăim în perioada cea mai solemnă a istoriei acestei lumi. Viitorul mulţimilor care suprapopulează pământul este gata să se hotărască. Bunăstarea noastră viitoare şi chiar mântuirea altor suflete depind de calea pe care o alegem acum. Avem nevoie să fim călăuziţi de Duhul adevărului. Orice urmaş al lui Hristos trebuie să întrebe cu sinceritate: „Doamne, ce vrei să fac?" Avem nevoie să ne umilim înaintea Domnului, cu post şi cu rugăciune, şi să cugetăm mult la Cuvântul Său, în mod deosebit la scenele judecăţii. Ar trebui să căutăm acum o experienţă vie şi profundă în lucrurile lui Dumnezeu. Nu avem nicio clipă de pierdut. Evenimente de importanţă vitală au loc în jurul nostru; ne găsim pe terenul fermecat al lui Satana. — Tragedia veacurilor, 601.

Timpul de încercare şi de groază din faţa noastră va cere o credinţă care să suporte oboseala, amânarea şi foamea — o credinţă care nu va slăbi, chiar dacă va fi aspru încercată. Tuturor le este oferit timpul de har spre a se pregăti pentru vremea aceea. Iacov a biruit pentru că a fost stăruitor şi hotărât. Biruinţa lui este o dovadă a puterii rugăciunii stăruitoare. Toţi aceia care se vor prinde de făgăduinţele lui Dumnezeu, aşa cum a făcut el, şi vor fi sinceri şi stăruitori, aşa cum a fost el, vor reuşi asemenea lui. Aceia care nu sunt gata să renunţe la ei înşişi, să lupte din răsputeri înaintea lui Dumnezeu şi să se roage mult şi stăruitor pentru binecuvântarea Sa nu o vor primi. A te lupta cu Dumnezeu — cât de puţini ştiu ce înseamnă lucrul acesta! Cât de puţini sunt aceia care şi-au înălţat sufletul către Dumnezeu cu o dorinţă atât de intensă, până la limita oricărei puteri! Când valurile unei disperări pe care nicio limbă nu o poate exprima se revarsă peste cel care se roagă, cât de puţini se prind cu credinţă statornică de făgăduinţele lui Dumnezeu! — Tragedia veacurilor, 621,

Rugăciunea pentru a fi păziţi până la sfârşit — Până la încheierea luptei, vor fi mereu unii care se vor depărta de Dumnezeu. Satana va pregăti împrejurările în aşa fel încât, dacă nu suntem păziţi de puterea divină, ele vor slăbi aproape imperceptibil întăriturile sufletului. Trebuie se ne întrebăm la fiecare pas: „Este aceasta calea Domnului?" Atâta timp cât va dura viaţa, va fi nevoie de păzirea hotărâtă a afecţiunilor şi pasiunilor. Nu putem fi în siguranţă nici o clipă decât dacă ne bazăm pe Dumnezeu şi viaţa noastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Vegherea şi rugăciunea sunt paznicii curăţiei morale.

Toţi aceia care vor intra în cetatea lui Dumnezeu vor intra pe poarta cea îngustă printr-un efort chinuitor, căci „nimic întinat nu va intra în ea" (Apocalipsa 21, 27). Totuşi niciunul dintre aceia care au căzut nu trebuie să se lase pradă disperării. Bărbaţi în vârstă, care odinioară L-au onorat pe Dumnezeu, şi-au întinat sufletul, jertfind virtutea pe altarul poftei, dar dacă se pocăiesc, părăsesc păcatul şi se întorc la Dumnezeu, încă este speranţă pentru ei. Acela care declară: „Fii credincios până la moarte şi îţi voi da cununa vieţii" adresează

invitaţia: „Să se lase cel rău de calea lui şi omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul, care va avea milă de el, la Dumnezeul nostru care nu oboseşte iertând” (Apocalipsa 2, 10, Isaia 55, 7). Dumnezeu urăşte păcatul, dar îl iubeşte pe cel păcătos. „Le voi vindeca vătămarea adusă de neascultarea lor”, spune El, „îi voi iubi cu adevărat” (Osea 14, 4). — Profeţi şi regi, 83, 84.

Un mic grup se va ruga pentru biserică în timpul celui mai mare pericol prin care trece — Aluatul evlaviei nu şi-a pierdut întru totul puterea. În timpul când pericolul şi descurajarea bisericii sunt cele mai mari, mica grupă care stă în lumină va geme şi va suspina pentru nelegiuirile ce au loc în ţară. Totuşi rugăciunile lor se vor înălţa îndeosebi pentru biserică, deoarece membrii ei se comportă aşa cum se comportă lumea.

Rugăciunile stăruitoare ale acestui număr mic de credincioşi nu vor fi în zadar. Când Domnul va veni ca un răzbunător, El va veni, de asemenea, ca un protector al acelora care au păstrat credinţa în toată curăţia ei şi s-au păstrat pe ei înşişi neîntinaţi faţă de lume. într-un timp ca acesta, Dumnezeu, deşi a avut multă răbdare cu ci a făgăduit să-i răzbune pe aleşii Săi care strigă zi şi noapte la El. — Mărturii pentru comunitate 5:209, 210.

Rugăciunea pentru Duhul Sfânt în timpul ploii târzii — Noi nu putem să depindem de forme sau de cele exterioare. Avem nevoie de influenţa sensibilizatoare a Duhului Sfânt al lui Dumnezeu. „Nu prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oştirilor”. Rugaţi-vă fără încetare şi vegheaţi lucrând în conformitate cu rugăciunile voastre. Când vă rugaţi, încredeţi-vă în Dumnezeu. Este timpul ploii târzii, când Domnul va da Duhul Său într-o mare măsură. Fiţi zeloşi în rugăciune şi vegheaţi în Duhul. — The Review and Herald, 2 martie, 1897.

Rugăciunea este singura cale a creştinului în timpul sfârşitului — I-am văzut pe unii rugându-se lui Dumnezeu cu o credinţă puternică şi cu strigăte pline de agonie. Faţa lor era palidă şi purta semnele unei nelinişti profunde, care arătau lupta lor interioară. Faţa lor exprima fermitate şi o mare seriozitate. Picături mari de transpiraţie cădeau de pe fruntea lor. Din când în când, faţa li se lumina datorită semnelor aprobării lui Dumnezeu, iar apoi aceeaşi expresie solemnă, serioasă şi neliniştită se aşternea pe chipul lor.

Îngerii cei răi se îngrămădeau în jurul lor, aducând întunericul asupra lor pentru a-i face să-L piardă din vedere pe Isus şi ochii să le fie atraşi spre întunericul care îi înconjura şi astfel să fie determinaţi să nu se mai încreadă în Dumnezeu şi să murmure împotriva Sa. Singura cale de a fi în siguranţă era să-şi păstreze privirile aţintite spre cer. Îngerii lui Dumnezeu primiseră sarcina de a avea grijă de cei din poporul Său şi, când atmosfera otrăvitoare a îngerilor răi era adusă asupra acestor oameni cuprinşi de neliniște, ei îşi fluturau continuu aripile asupra lor spre a împrăştia întunericul dens.

Pe măsură ce aceia care se rugau continuau cu strigăte stăruitoare, din când în când, o rază de lumină de la Isus venea la ei pentru a le încuraja inima şi pentru a le ilumina faţa.

Am văzut că unii nu au luat parte la această lucrare de agonie şi rugăciune. Ei păreau indiferenţi şi nepăsători. Ei nu se împotriveau întunericului din jurul lor, iar acesta îi cuprindea ca un nor gros. Îngerii lui Dumnezeu i-au părăsit pe aceştia şi au plecat în ajutorul celor care erau serioşi şi se rugau. Am văzut îngerii lui Dumnezeu grăbindu-se în ajutorul acelora care luptau cu toate puterile spre a se împotrivi îngerilor răi şi care încercau să se ajute singuri, rugându-se lui Dumnezeu cu perseverenţă. Totuşi îngerii i-au părăsit pe aceia care nu făceau niciun efort spre a se ajuta singuri şi nu i-am mai văzut. — Experienţe şi viziuni, 269, 270.

Poporul lui Dumnezeu se va ruga şi va birui în timpul sfârşitului, aşa cum a făcut Iacov — Iacov şi Esau reprezintă două categorii de oameni. Iacov îi reprezintă pe cei neprihăniţi, iar Esau, pe cei nelegiuiţi. Tulburarea pe care a simţit-o Iacov, când a aflat că Esau venea în marş împotriva lui împreună cu patru sute de bărbaţi, reprezintă necazul prin care vor trece neprihăniţii când se va da decretul de a fi omorâţi, chiar înainte de venirea Domnului. Când cei nelegiuiţi se vor aduna în jurul lor, ei vor fi cuprinşi de chinuri, deoarece, asemenea lui Iacov, ei nu vor vedea nicio scăpare pentru viaţa lor. Îngerul a venit înaintea lui Iacov, iar Iacov s-a prins de el, l-a ţinut şi a luptat cu el toată noaptea. Tot aşa, în timpul lor de necaz şi de chin, cei neprihăniţi vor lupta cu Dumnezeu în rugăciune, aşa cum a luptat Iacov cu îngerul. În tulburarea lui, Iacov s-a rugat toată noaptea pentru a fi eliberat din mâna lui Esau. În chinul lor sufletesc, cei neprihăniţi vor striga către Dumnezeu zi şi noapte, cerând să fie eliberaţi din mâna celor nelegiuiţi care îi înconjoară.

Iacov şi-a mărturisit nevrednicia. „Eu sunt prea mic pentru toate îndurările şi pentru toată credincioşia pe care ai arătat-o faţă de robul Tău”. În tulburarea lor, cei neprihăniţi vor avea un simţământ adânc al nevredniciei lor, îşi vor recunoaşte cu multe lacrimi deplina lor nimicnicie şi, asemenea lui Iacov, vor cere împlinirea făgăduinţelor lui Dumnezeu, prin Hristos, făcute tocmai pentru astfel de păcătoşi neajutoraţi, dependenţi cu totul de El şi pocăiţi. În tulburarea lui, Iacov s-a prins cu putere de înger şi nu L-a lăsat să plece. În timp ce el implora cu lacrimi, îngerul i-a amintit de greşelile lui din trecut şi a încercat să scape de Iacov pentru a-l pune la încercare. Tot aşa, în ziua chinului lor, cei neprihăniţi vor fi puşi la încercare, ca să-şi manifeste puterea credinţei, perseverenţa şi încrederea nezguduită în puterea lui Dumnezeu de a-i elibera.

Iacov nu a vrut să fie respins. El a ştiut că Dumnezeu este milos şi a apelat la harul Său. El a arătat spre întristarea şi pocăinţa pentru greşelile din trecut şi a cerut insistent să fie eliberat din mâna lui Esau. În felul acesta, a continuat să se roage cu insistenţă toată noaptea. Când şi-a revăzut greşelile din trecut, a ajuns aproape la disperare. Totuşi el ştia că, dacă nu va primi ajutor de la Dumnezeu, va pieri. S-a ţinut cu putere de înger şi s-a rugat cu strigăte stăruitoare şi pline de chin până când a biruit. Tot aşa va fi şi cu cei neprihăniţi. Când vor revedea evenimentele din trecut, speranţa lor aproape că se va stinge. Totuşi, când îşi vor da seama că sunt într-o luptă pe viaţă şi pe moarte, vor striga stăruitor către Dumnezeu şi vor face apel la El cu întristare şi pocăinţă umilă pentru numeroasele lor

păcate din trecut, iar apoi îşi vor aminti făgăduinţa Sa: „Afară numai dacă vor căuta ocrotirea Mea, vor face pace cu Mine, da, vor face pace cu Mine”. Aşa vor fi înălţate zi şi noapte cererile lor stăruitoare către Dumnezeu. — Spiritual Gifts 3:131-133.

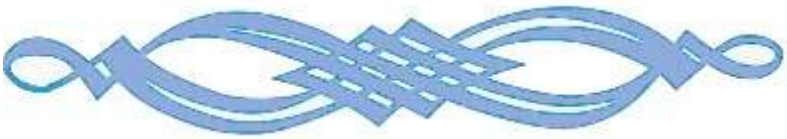

Capitolul 29 — Privilegiul Rugăciunii*

Dumnezeu ne vorbeşte prin natură şi revelaţie, prin providenţa Sa şi prin influenţa Duhului Său Sfânt. Dar aceste mijloace prin care Se descoperă Dumnezeu nu ne sunt suficiente dacă nu ne deschidem inima faţă de El. Pentru a avea viaţă spirituală şi putere morală, trebuie să avem o legătură continuă şi personală eu Tatăl nostru ceresc. Inima noastră poate fi atrasă spre El; putem să medităm la lucrările Sale, la mila Sa, la binecuvântările Sale, dar toate acestea nu înseamnă, în adevăratul sens, a avea comuniune cu Dumnezeu. Pentru a avea comuniune cu Dumnezeu, trebuie să avem ceva să-I spunem cu privire la viaţa noastră de fiecare zi.

Rugăciunea este deschiderea inimii noastre înaintea lui Dumnezeu ca înaintea unui prieten. Nu pentru că ar fi necesar să-I vorbim despre noi, ci pentru a ajunge noi în stare să îl primim. Rugăciunea nu-L coboară pe Dumnezeu la noi, ci ne înalţă pe noi la El.

Când a fost pe pământ, Domnul Isus i-a învăţat pe ucenici cum să se roage. El i-a sfătuit să-şi prezinte nevoile zilnice înaintea lui Dumnezeu şi să aşeze toată povara lor asupra Lui. Asigurarea pe care le-a dat-o, că rugăciunile lor vor fi ascultate, este valabilă şi pentru noi.

Domnul Însuşi S-a rugat des atunci când a trăit printre oameni. Mântuitorul nostru S-a identificat cu nevoile şi slăbiciunea noastră şi, astfel, a devenit un rugător zelos, care căuta să primească de la Tatăl Său rezerve noi de putere, pentru a-şi împlini datoria şi pentru a rezista încercărilor. El este exemplul nostru în toate lucrurile. In ce priveşte neputinţele noastre, El este un Frate „care în toate lucrurile a fost ispitit ca şi noi”. Totuşi, având în vedere că El era fără păcat, natura Lui se îndepărta cu repulsie de la săvârşirea răului. El a îndurat toate luptele şi frământările omului care trăieşte într-o lume a păcatului. Din cauza naturii Lui omeneşti, rugăciunea a fost pentru Domnul o necesitate şi un privilegiu. El a găsit mângâiere şi bucurie în comuniunea cu Tatăl Său. Dacă Mântuitorul lumii, Fiul lui Dumnezeu, a simţit nevoia de a Se ruga, cu atât mai mult noi, ca fiinţe muritoare şi slabe, ar trebui să simţim nevoia de a ne ruga zelos şi consecvent!

Tatăl nostru ceresc aşteaptă să-şi reverse asupra noastră plinătatea binecuvântărilor Sale. Este privilegiul nostru acela de a bea cu îndestulare din fântâna Iubirii Nemărginite. Este de mirare că ne rugăm aşa de puţin! Cu toate că Dumnezeu este binevoitor şi gata să asculte rugăciunea sinceră a celui mai umil dintre copiii Săi, din partea noastră se manifestă o mare reţinere şi lipsă de interes pentru a-I face cunoscute nevoile noastre. Ce ar putea gândi îngerii cerului despre fiinţele omeneşti sărmane, neajutorate şi supuse ispitei, care, în ciuda faptului că inima Iubirii Infinite se pleacă spre ele, gata să le dea mai mult decât cer sau gândesc, totuşi se roagă aşa de puţin şi au atât de puţină credinţă? Îngerii se închină înaintea iui Dumnezeu cu plăcere şi simt plăcere să stea aproape de El. Ei consideră comuniunea cu Dumnezeu cea mai mare bucurie a lor; totuşi fiii acestui pământ, care au aşa de multă

nevoie de ajutorul pe care numai Dumnezeu îl poate da, par a fi mulţumiţi să umble în afara luminii Duhului Său şi fără însoţirea prezenţei Sale.

Întunericul celui rău îi învăluie pe aceia care neglijează rugăciunea. şoaptele ispititoare ale vrăjmaşului îi amăgesc la păcat şi, toate acestea, pentru că ei nu folosesc privilegiile pe care li le-a dat Dumnezeu prin comuniunea divină a rugăciunii. De ce oare copiii lui Dumnezeu sunt aşa reticenţi şi lipsiţi de dispoziţia de a se ruga, ştiind că rugăciunea este cheia cu care mâna credinţei deschide tezaurul cerului, unde se află depozitate resursele inepuizabile ale Celui Atotputernic? Fără rugăciune continuă şi fără veghere atentă, suntem în pericolul de a deveni din ce în ce mai nepăsători şi de a ne abate de la calea cea dreaptă. Vrăjmaşul mântuirii se străduieşte fără încetare să ne blocheze calea spre tronul milei, ca să nu putem obţine, prin rugăciuni stăruitoare şi credinţă, harul şi puterea de a rezista ispitei.

Noi ne putem aştepta ca Dumnezeu să asculte şi să răspundă rugăciunilor noastre, dar există anumite condiţii. Prima dintre aceste condiţii este să simţim nevoia după ajutorul Său. El a făgăduit: „voi turna ape peste pământul însetat şi râuri, peste pământul uscat” (Isaia 44, 3). Cei care flămânzesc şi însetează după neprihănire, care doresc fierbinte împăcarea cu Dumnezeu, pot fi siguri că vor fi săturaţi. Pentru ca binecuvântarea lui Dumnezeu să poată fi primită, inima trebuie să fie deschisă influenţei Duhului Sfânt.

Marea noastră nevoie de ajutor constituie prin ea însăşi un argument şi pledează în modul cel mai elocvent în favoarea noastră. Totuşi, ca să facă toate aceste lucruri pentru noi, Dumnezeu trebuie să fie căutat şi rugat. El spune: „Cereţi şi vi se va da; căutaţi şi veţi găsi”. şi „El, care n-a cruţat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toţi, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?” (Matei 7, 7; Romani 8, 32).

Dacă iubim nelegiuirea din inima noastră, dacă ne ataşăm de vreun păcat cunoscut, Dumnezeu nu ne va asculta, dar rugăciunea inimii căite şi zdrobite va fi ascultată întotdeauna. Când ne-am corectat toate greşelile cunoscute, putem avea încredere că Dumnezeu va răspunde cererilor noastre. Propriile merite nu ne vor recomanda niciodată bunăvoinţei lui Dumnezeu. Numai meritele lui Hristos ne vor mântui şi numai sângele Său ne va curaţi. Totuşi noi avem de f cut o lucrare, şi anume aceea de a împlini condiţiile cerute pentru a fi acceptaţi de Dumnezeu.

Un alt element al rugăciunii cu succes este credinţa. „Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este şi că răsplăteşte pe cei ce-L caută” (Evrei 11, 6). Domnul Hristos le-a spus ucenicilor Săi: „Orice lucru veţi cere, când vă rugaţi, să credeţi că l-aţi şi primit şi-l veţi avea” (Marcu 11, 24). îl credem noi oare pe Dumnezeu pe cuvânt?

Făgăduinţa aceasta este cuprinzătoare şi nelimitată şi Cel care a dat-o este credincios în împlinirea ei. Dacă nu primim lucrurile pe care le-am cerut chiar atunci când ne-am rugat, trebuie totuşi să credem că Dumnezeu aude şi că va răspunde rugăciunilor noastre. Noi suntem atât de supuşi greşelii şi avem o înţelegere atât de limitată, încât uneori cerem lucruri

care nu ar fi o binecuvântare pentru noi. Totuşi, pentru că ne iubeşte, Tatăl nostru ceresc răspunde rugăciunilor noastre, dându-ne lucrurile care sunt cu adevărat spre binele nostru şi pe care noi înşine am dori să le avem, dacă, iluminaţi fiind de Duhul lui Dumnezeu, le-am putea vedea aşa cum sunt ele în realitate. Când ni se pare că rugăciunile noastre nu primesc un răspuns, trebuie să rămânem încrezători în făgăduinţele sfinte, căci timpul răspunsului va veni în mod sigur şi vom primi binecuvântarea de care avem cea mai mare nevoie. Totuşi a pretinde ca rugăciunea să fie întotdeauna împlinită exact în felul dorit de noi constituie o încumetare, o îndrăzneală necuvenită din partea noastră. Dumnezeu este prea înţelept ca să poată greşi şi prea bun ca să reţină vreun bine de la cei ce umblă în neprihănire. Deci nu te teme să te încrezi în El, chiar dacă nu vezi imediat un răspuns la rugăciunile tale. Ai încredere în făgăduinţa Lui sigură: „Cereţi şi vi se va da".

Dacă ne lăsăm călăuziţi de îndoielile şi de temerile noastre, sau dacă nu suntem dispuşi să credem până când nu reuşim să găsim răspuns la orice problemă pe care nu o înţelegem cu claritate, dificultăţile noastre vor ajunge să fie tot mai multe şi mai complicate. Dar, dacă venim la Dumnezeu, simţindu-ne dependenţi şi neajutoraţi, aşa cum într-adevăr suntem, şi dacă îi facem cunoscute nevoile noastre, cu umilinţă şi cu încredere, Cel a cărui cunoştinţă este fără margini, care vede toată creaţiunea Sa şi conduce totul prin voinţa şi Cuvântul Său, poate să asculte şi va asculta strigătele noastre şi va face ca lumina să strălucească în inima noastră. Prin rugăciune sinceră, noi suntem aduşi în legătură cu inima Celui Atotputernic. Poate că nu vom avea, în momentul acela, dovada clară că faţa Mântuitorului nostru este plecată asupra noastră cu o expresie de milă şi dragoste, şi totuşi este aşa. Poate că nu simţim atingerea Sa vizibilă, dar mâna Sa este îndreptată spre noi cu iubire, milă şi înţelegere.

Când venim să cerem mila şi binecuvântarea lui Dumnezeu, trebuie să avem un spirit iubitor şi iertător. Oare cum ne putem ruga: „şi ne iartă nouă greşelile noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri" şi totuşi să nutrim un spirit neiertător? (Matei 6, 12). Dacă ne aşteptăm ca rugăciunile noastre să fie ascultate, trebuie să-i iertăm pe alţii, în acelaşi fel şi în aceeaşi măsură în care sperăm să fim iertaţi noi.

O altă condiţie a ascultării rugăciunii este perseverenţa. Dacă dorim să creştem în credinţa şi experienţa creştină, trebuie să ne rugăm neîncetat. Să fim „stăruitori în rugăciune", să „stăruim în rugăciune, veghind în ea cu mulţumiri" (Romani 12, 12; Coloseni 4, 2). Apostolul Petru îi sfătuia pe credincioşi să fie înţelepţi şi să vegheze în vederea rugăciunii (1 Petru 4, 7). Pavel statuia: „În orice lucru, aduceţi cererile voastre la cunoştinţa lui Dumnezeu, prin rugăciuni şi cereri cu mulţumiri" (Filipeni 4, 6). „Dar voi, preaiubiţilor", spunea apostolul Iuda, „rugaţi-vă prin Duhul Sfânt şi ţineţi-vă în dragostea lui Dumnezeu" (Iuda 20.21). Rugăciunea continuă este legătura neîntreruptă a sufletului cu Dumnezeu, pentru ca viaţa care vine de la Dumnezeu să se reverse în viaţa noastră, iar, ca răspuns, din viaţa noastră să se înalţe spre Dumnezeu dovada sfinţirii şi a curăţiei morale.

În ce priveşte rugăciunea, este necesar să fim consecvenţi; nimeni şi nimic să nu ne împiedice de fa rugăciune. Trebuie să depunem orice efort pentru a menţine o comuniune permanentă între noi şi Domnul Hristos. Caută să foloseşti orice ocazie de a merge acolo unde rugăciunea este dorită. Cei care caută cu adevărat comuniunea cu Dumnezeu vor fi văzuţi în adunările de rugăciune, îndeplinindu-şi cu credincioşie datoria, fiind plini de zel şi dornici de a culege toate binecuvântările ce le sunt oferite. Ei vor folosi orice ocazie pe care o au pentru a se aşeza în acel loc în care pot primi razele luminii cereşti.

Trebuie să ne rugăm în cercul familiei şi, mai presus de toate, nu trebuie să neglijăm rugăciunea în taină, pentru că aceasta este viaţa sufletului. Este imposibil să creştem în cele spirituale, dacă rugăciunea este neglijată. Rugăciunea înălţată doar în familie sau în public nu este suficientă. Deschide-ţi inima înaintea ochiului cercetător al lui Dumnezeu, în tăcerea singurătăţii. Rugăciunea în taină trebuie să fie auzită numai de Dumnezeu. Nicio ureche curioasă nu trebuie să se încarce cu povara unor astfel de cereri. în rugăciunea tainică, mintea este ferită de influenţele înconjurătoare şi este eliberată de agitaţie. Astfel, rugăciunea se va înălţa la Dumnezeu în mod liniştit, dar fierbinte. De la Cel care vede în ascuns, a cărui ureche este deschisă ca să audă rugăciunea care porneşte din inimă, va veni o încurajare durabilă şi plăcută. Printr-o credinţă simplă şi liniştită, sufletul păstrează comuniunea cu Dumnezeu şi îşi adună raze de lumină dumnezeiască, pentru a fi întărit şi susţinut în conflictul cu Satana. Dumnezeu este cetăţuia puterii noastre.

Roagă-te în cămăruţa ta şi, în timp ce mergi la lucrul tău zilnic, inima ta să fie mereu înălţată spre Dumnezeu. Aşa a umblat Enoh cu Dumnezeu. Aceste rugăciuni tăcute se înalţă la tronul harului, asemenea mirosului preţios al jertfei de tămâie. Satana nu poate să-l înfrângă pe acela a cărui inimă se sprijină în felul acesta pe Dumnezeu.

Nu există timp sau loc nepotrivit pentru a ne înălţa cererile spre Dumnezeu. Nu există nimic care să ne poată împiedica să facem ca inima să ne fie cuprinsă de spiritul înălţător al rugăciunii stăruitoare, în aglomeraţia străzilor, în mijlocul ocupaţiilor zilnice, noi putem sa aducem cererile noastre înaintea lui Dumnezeu, pentru ca El să ne acorde călăuzirea divină, aşa cum a făcut Neemia, când i-a adresat cererea sa împăratului Artaxerxe. Un loc retras pentru rugăciune poate fi găsit oriunde ne-am afla. Noi ar trebui să avem uşa inimii deschisă în permanenţă, adresând mereu invitaţia ca Domnul Hristos să vină şi să locuiască în ea ca oaspete ceresc.

Deşi în jurul nostru ar putea fi o atmosferă coruptă, nu trebuie să respirăm miasmele ei otrăvitoare, ci putem să trăim respirând aerul curat al cerului. Prin înălţarea inimii noastre în prezenţa lui Dumnezeu, în rugăciune sinceră, noi putem închide porţile minţii, împiedicând intrarea oricărui gând imoral şi nesfânt. Cei a căror inimă este deschisă pentru a primi sprijinul şi binecuvântarea lui Dumnezeu vor umbla într-o atmosferă mai sfântă decât aceea a pământului şi vor avea o continuă comuniune cu Cerul.

Trebuie să ajungem la convingeri mai clare despre Domnul Hristos şi la o înţelegere mai amplă a valorii realităţilor veşnice. Frumuseţea sfinţeniei trebuie să umple inima copiilor lui Dumnezeu; iar, pentru ca acest lucru să se realizeze, trebuie să ne rugăm ca Dumnezeu să ne descopere lucrurile cereşti.

Să îngăduim ca inima noastră să fie atrasă şi înălţată spre Dumnezeu, pentru ca El să ne poată împărtăşi atmosfera cerească. Noi putem menţine o legătură atât de apropiată cu Dumnezeu, încât, în fiecare încercare neaşteptată, gândul nostru să se întoarcă spre El tot atât de natural cum se întorc florile spre soare.

Adu înaintea lui Dumnezeu nevoile, bucuriile, necazurile, grijile şi temerile tale. Tu nu îl vei putea face să Se simtă împovărat; nici nu îl vei face să Se simtă obosit. Dacă El ţine socoteală până şi de perii capului tău, atunci nu va rămâne indiferent faţă de nevoile copiilor Săi. „Domnul este plin de milă şi îndurare" (Iacov 5, 11). Inima Sa iubitoare este mişcată de necazurile noastre şi ne ascultă când îi vorbim despre ele. Să aducem la El orice dificultate cu care ne confruntăm. Nimic nu este prea greu pentru El, deoarece El ţine lumile şi guvernează toate lucrările universului.

Nimic din ce are legătură, într-un fel oarecare, cu pacea noastră nu este atât de neînsemnat, încât să nu fie luat în considerare de El. În experienţa noastră, nu există niciun capitol atât de întunecat, încât El să nu-L poată citi şi nici încurcături aşa de mari, încât El să nu le poată rezolva.... Legăturile dintre Dumnezeu şi fiecare suflet sunt aşa de intime şi profunde, ca şi când n-ar mai fi pe pământ niciun alt om de care să Se îngrijească şi pentru care să-L fi dat pe Fiul Său mult iubit.

Domnul Hristos a spus: „în ziua aceea, veţi cere în Numele Meu şi nu vă zic că voi ruga pe Tatăl pentru voi. Căci Tatăl Însuşi vă iubeşte, pentru că M-aţi iubit şi aţi crezut că am ieşit de la Dumnezeu".... „Eu v-am ales pe voi ... pentru ca orice veţi cere la Tatăl, în Numele Meu, să vă dea" (Ioan 16, 26.27; 15, 16). A ne ruga în Numele Domnului Hristos înseamnă ceva mai mult decât simpla rostire a Numelui Său la începutul şi la sfârşitul unei rugăciuni. A ne ruga în Numele Domnului Hristos înseamnă a ne ruga în spiritul şi puterea lui Hristos, ca unii care credem în făgăduinţele Sale, ne încredem în harul Său şi împlinim lucrările Sale.

Dumnezeu nu doreşte ca vreunul dintre noi să se facă pustnic sau călugăr şi să se retragă din lume pentru a face numai rugăciuni. Viaţa noastră trebuie să se asemene vieţii Domnului Hristos atât când era pe munte în rugăciune, cât şi după aceea, când era în mijlocul mulţimii. Cel care doar se roagă, nefăcând nimic altceva, în curând va înceta şi să se roage sau rugăciunile lui vor ajunge să fie o simplă formalitate. Când oamenii se retrag din viaţa socială, departe de sfera îndatoririlor creştine şi de purtarea crucii, când încetează să lucreze cu zel pentru Domnul, care a lucrat cu zel pentru ci, ajung să nu mai aibă pentru ce să se roage şi pierd simţământul nevoii de rugăciune. Rugăciunile lor devin individualiste şi

egoiste. Ei nu se pot ruga pentru nevoile omenirii sau pentru înălţarea şi edificarea împărăţiei lui Dumnezeu, cerând putere pentru această lucrare.

Dacă neglijăm privilegiul de a ne aduna pentru a ne întări şi încuraja unul pe altul şi pentru a-I sluji lui Dumnezeu, vom suferi pierderi. Adevărurile Cuvântului Său îşi vor pierde claritatea şi importanţa pentru noi. Inima noastră va înceta să fie iluminată şi trezită prin influenţa lor sfinţitoare şi puterea noastră spirituală va scădea. În relaţiile noastre, între creştini, pierdem foarte mult prin lipsa de simpatie unul faţă de altul. Cine se izolează de ceilalţi, pentru a trăi doar pentru sine, nu se află în poziţia în care l-a chemat Dumnezeu. Cultivarea aptitudinilor noastre naturale de a stabili relaţii sociale ne face capabili să simţim cu alţii şi constituie mijlocul prin care ne dezvoltăm în slujba lui Dumnezeu.

Când creştinii se adună, pentru a vorbi despre iubirea lui Dumnezeu şi despre preţioasele adevăruri ale mântuirii, inima lor se înviorează şi ei se încurajează unii pe alţii. În fiecare zi, putem învăţa tot mai mult despre Tatăl nostru ceresc, dobândind o nouă experienţă a harului Său; ca urmare, vom dori să vorbim despre iubirea Lui, iar inima noastră va fi încălzită şi încurajată. Dacă vom gândi şi vom vorbi mai mult despre Domnul Hristos şi mai puţin despre noi înşine, vom simţi mai mult prezenţa Sa.

Dacă ne-am gândi la Dumnezeu ori de câte ori vedem dovezile grijii Sale pentru noi, atunci L-am păstra întotdeauna în gândurile noastre şi am simţi o plăcere deosebită să-I vorbim şi să-l aducem laudă. Noi vorbim despre lucrurile trecătoare, pentru că ne interesează. Vorbim despre prietenii noştri, pentru că îi iubim şi împărţim cu ei bucuriile şi necazurile noastre. Totuşi avem infinit mai multe şi mai mari motive de a-L iubi pe Domnul Dumnezeu, decât acelea de a-i iubi pe prietenii noştri pământeşti. A-L aşeza pe Dumnezeu în centrul gândurilor noastre, a vorbi despre bunătatea lui Dumnezeu şi a le spune altora despre puterea Sa ar trebui să fie pentru noi lucrul cel mai natural din lume. Darurile bogate pe care le-a revărsat El asupra noastră nu ne-au fost date cu scopul de a ne absorbi atât de mult gândurile şi iubirea, încât să nu mai rămână nimic pentru Dumnezeu; dimpotrivă, ele ar trebui să ne reamintească întotdeauna de El şi să ne lege de Binefăcătorul nostru ceresc prin legăturile iubirii şi ale recunoştinţei. Noi ne ocupăm prea mult de cele de jos. Să ne ridicăm ochii spre uşa deschisă a Sanctuarului de sus, unde lumina slavei lui Dumnezeu străluceşte pe faţa Domnului Hristos, care „poate să mântuiască în chip desăvârşit pe cei ce se apropie de Dumnezeu, prin El” (Evrei 7, 25).

Trebuie să-L lăudăm mai mult pentru „bunătatea Lui şi pentru minunile Lui faţă de fiii oamenilor” (Psalmii 107, 8). Actele noastre de devoţiune nu ar trebui să constea numai în a cere şi a primi. Să nu ne gândim în permanenţă la nevoile noastre şi niciodată la binecuvântările pe care le primim. Noi nu spunem niciodată că am cerut prea mult, dar suntem prea zgârciţi atunci când trebuie să mulţumim. Primim fără încetare harul lui Dumnezeu şi, cu toate acestea, cât de puţină recunoştinţă îi arătăm, cât de puţin îl lăudăm pentru ceea ce a făcut pentru noi.

În vremurile de demult, Dumnezeu i-a poruncit poporului Israel atunci când se aduna pentru serviciul divin: „să mâncaţi înaintea Domnului, Dumnezeului vostru, şi să vă bucuraţi cu familiile voastre de toate lucrurile cu care vă va fi binecuvântat Domnul, Dumnezeul vostru” (Deuteronom 12, 7). Tot ce este făcut pentru slava lui Dumnezeu trebuie făcut eu bucurie, cu cântece de laudă şi mulţumire, nu cu tristeţe şi pesimism.

Dumnezeul nostru este un Tată bun şi milostiv; serviciul adus lui Dumnezeu n-ar trebui să fie considerat o activitate împovărătoare şi chinuitoare. Pentru noi, ar trebui să fie o plăcere să ne închinăm lui Dumnezeu şi să luăm parte la lucrarea Sa. Dumnezeu nu doreşte din partea copiilor Lui, pentru care a realizat o mântuire atât de mare, să se comporte ca şi când El ar fi un supraveghetor aspru şi neînduplecat. Dumnezeu este cel mai bun prieten al lor şi, când se închină înaintea Lui, El doreşte să fie cu ci, să-i binecuvânteze şi să-i mângâie umplându-le inima cu bucurie şi dragoste. El vrea ca aceia care sunt copiii Lui să găsească mângâiere în serviciul Său şi să aibă, în lucrarea Sa, mai multe satisfacţii decât greutăţi. Dumnezeu doreşte ca aceia care vor veni să I se închine să plece înapoi, ducând cu ei gânduri preţioase despre iubirea şi purtarea Sa de grijă, ca să fie astfel întăriţi în toate problemele vieţii de fiecare zi, să primească har şi să îndeplinească, în mod cinstit şi cu credincioşie, toate lucrurile.

Să ne îndreptăm atenţia spre crucea de pe Golgota. Hristos, şi El răstignit, să fie subiectul meditaţiei, al conversaţiei şi al celor mai alese sentimente ale noastre. Să păstrăm în memorie amintirea fiecărei binecuvântări pe care o primim de la Dumnezeu şi, când înţelegem marea Lui iubire faţă de noi, suntem dispuşi să încredinţăm totul în mâna care a fost pironită pe cruce pentru noi.

Pe aripile rugăciunii mulţumitoare, inima noastră se poate înălţa mai aproape de cer. În curţile cereşti, Dumnezeu este adorat cu cântări de laudă; şi când îi aducem mulţumirile noastre, serviciul nostru divin se aseamănă cu adorarea oştilor cereşti — „cine aduce mulţumiri ca jertfă, acela Mă proslăveşte” (Psalmii 50, 23). Să venim deci înaintea Creatorului nostru cu bucurie şi adâncă închinare, cu „mulţumiri şi cântări de laudă” (Isaia 51, 3).

Capitolul 30 — Rugăciunea Domnească*

„Iată dar cum trebuie să vă rugaţi” (Matei 6, 9)

Rugăciunea domnească a fost prezentată de Mântuitorul nostru de două ori: mai întâi pentru mulţimea care asculta Predica de pe Munte şi a doua oară, câteva luni mai târziu, doar pentru ucenici. După ce fuseseră plecaţi puţin timp departe de Domnul lor, la întoarcere, L-au găsit în comuniune cu Dumnezeu. El a continuat să Se roage cu glas tare, părând că nu observă prezenţa lor. Chipul Mântuitorului era luminat de o strălucire cerească. Părea că Se află chiar în prezenţa Celui Nevăzut, iar în cuvintele Sale era o putere vie, ca şi când vorbea faţă în faţă cu Dumnezeu.

Inima ucenicilor care ascultau a fost profund mişcată. Ei observaseră cât de adesea petrecea Domnul ore lungi în singurătate, în comuniune cu Tatăl Său. Ziua era foarte ocupat cu slujirea nenumăraţilor oameni care îi cereau în mod insistent ajutorul şi cu demascarea teoriilor false şi periculoase ale rabinilor, iar munca aceasta necontenită îl istovea adesea într-o asemenea măsură, încât mama şi fraţii Lui, şi chiar ucenicii, se temeau că îşi va pune în pericol viaţa. Totuşi, când Se întorcea de la orele de rugăciune prin care îşi încheia ziua de muncă obositoare, ei observau că expresia chipului Său era plină de pace şi prezenţa Lui părea că aduce înviorare. După acele ore pe care le petrecea în fiecare dimineaţă în comuniune eu Dumnezeu, El le aducea oamenilor lumina cerului. Ucenicii începuseră să facă o legătură între orele Sale de rugăciune şi puterea cuvintelor şi lucrărilor Lui. Acum, în timp ce ascultau rugăciunea Lui stăruitoare, se simţeau smeriţi şi plini de respect şi uimire. Când El a încetat să se roage, convinşi de nevoia lor profundă, ucenicii au exclamat: „Doamne, învaţă-ne să ne rugăm!” (Luca 11, 1).

Domnul nu le-a prezentat ucenicilor un nou model de rugăciune. El a repetat ceea ce îi învăţase deja, ca şi când le-ar fi zis: Trebuie să înţelegeţi ce v-am spus mai înainte. Pentru că ceea ce v-am învăţat arc o semnificaţie profundă, pe care voi încă nu aţi descoperit-o.

Cu toate acestea, Mântuitorul nu ne limitează obligându-ne să folosim exact cuvintele Lui. Deoarece S-a identificat cu nevoile oamenilor, El a prezentat idealul Său cu privire la rugăciune în cuvinte atât de simple, încât să poată fi folosite chiar şi de copilaşi, şi totuşi atât de cuprinzătoare încât nici cele mai luminate minţi nu vor putea înţelege vreodată pe deplin semnificaţia lor. Noi suntem învăţaţi să venim înaintea lui Dumnezeu, să-I aducem tributul recunoştinţei noastre, să-I facem cunoscute dorinţele şi nevoile noastre, să ne mărturisim păcatele şi să cerem harul Său, potrivit cu făgăduinţa Sa.

„Când vă rugaţi, să ziceţi: «Tatăl nostru»” (Luca 11, 2)

Domnul Isus ne învaţă să-L numim pe Tatăl Său, Tatăl nostru. Lui nu-I este ruşine să ne considere fraţii Săi (Evrei 2, 11). Atât de binevoitoare şi de doritoare este inima Mântuitorului să ne spună bun-venit, ca membri ai familiei lui Dumnezeu, încât aşază, chiar

în primele cuvinte pe care trebuie să le folosim când ne adresăm lui Dumnezeu, un apelativ ce exprimă siguranţa înrudirii noastre cu El: „Tatăl nostru”.

Aici este făcut cunoscut acel adevăr minunat, atât de plin de încurajare şi mângâiere, că Dumnezeu ne iubeşte, aşa cum îl iubeşte pe Fiul Său. Aceasta spunea Domnul Isus în ultima Sa rugăciune pentru ucenici, prin cuvintele: „Tu i-ai iubit ... cum M-ai iubit pe Mine” (Ioan 17, 23).

Prin lucrarea Sa mare şi uimitoare, Domnul Isus a învăluit cu dragostea Lui lumea aceasta pe care Satana o revendicase ca fiind proprietatea lui şi pe care o stăpânea cu o tiranie nemiloasă şi a refăcut legătura cu tronul lui Dumnezeu. Când biruinţa aceasta a fost câştigată, heruvimii, serafimii şi oştirile nenumărate ale lumilor necăzute au cântat imnuri de laudă în cinstea lui Dumnezeu şi a Mielului. Ei s-au bucurat pentru că fusese deschisă o cale de salvare a neamului omenesc decăzut şi pământul urma să fie răscumpărat şi eliberat de blestemul păcatului. Cu cât mai mult ar trebui să se bucure cei care sunt obiectul unei iubiri atât de impresionante şi uimitoare!

Cum am putea să ne îndoim vreodată, să fim nesiguri şi să ne simţim orfani? Domnul Isus a luat asupra Sa natura omenească, tocmai pentru aceia care călcaseră Legea Sa; El a devenit asemenea nouă, pentru ca noi să putem avea pace şi siguranţă pentru veşnicie. Avem în cer un Mijlocitor şi oricine îl primeşte ca Mântuitor personal nu este părăsit ca un orfan, lăsat să-şi poarte singur povara păcatelor.

„Preaiubiţilor, acum suntem copii ai lui Dumnezeu”. „şi, dacă suntem copii, suntem şi moştenitori; moştenitori ai lui Dumnezeu şi împreună moştenitori cu Hristos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El ca să fim proslăviţi împreună cu El”. „şi ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar ştim că, atunci când Se va arăta El, vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea aşa cum este” (1 Ioan 3, 2; Romani 8, 17).

Chiar primul pas al apropierii noastre de Dumnezeu constă în a cunoaşte şi a crede în iubirea Lui faţă de noi (1 Ioan 4, 16), deoarece tocmai puterea de atracţie a iubirii Sale este cea care ne determină să venim la El.

Înţelegerea iubirii lui Dumnezeu ne determină să renunţăm la egoism. Prin faptul că îl numim pe Dumnezeu Tatăl nostru, noi îi considerăm pe toţi copiii Lui ca fiind fraţii noştri. Fiecare dintre noi este un fir în marea ţesătură a omenirii şi toţi suntem membri ai unei singure familii. Când ne rugăm, trebuie să-i amintim şi pe semenii noştri. Niciun credincios care caută binecuvântări numai pentru sine nu se roagă aşa cum trebuie.

Dumnezeul cel infinit, a spus Isus, vă acordă privilegiul de a vă adresa Lui cu numele de Tată. Trebuie să înţelegeţi toate implicaţiile acestui fapt. Niciun părinte pământesc nu şi-a chemat înapoi copilul rătăcit, aşa cum îl cheamă Tatăl ceresc pe cel păcătos. Niciodată, grija omenească iubitoare nu i-a adresat unui păcătos îndărătnic invitaţii atât de duioase şi insistente. Dumnezeu locuieşte în fiecare casa; El aude fiecare cuvânt rostit, ascultă fiecare

rugăciune, ia parte la întristările şi dezamăgirile fiecărui suflet şi vede modul în care ne comportăm cu tatăl, mama, sora, prietenul şi aproapele nostru. El Se îngrijeşte de trebuinţele noastre, iar dragostea, mila şi harul Lui se revarsă necontenit pentru a împlini nevoile noastre.

Dacă îl numiţi pe Dumnezeu Tatăl vostru, voi recunoaşteţi că sunteţi copiii Lui, ca să fiţi călăuziţi de înţelepciunea Lui şi să vă supuneţi voinţei Lui în toate lucrurile, ştiind că iubirea Lui este neschimbătoare. Prin urmare, veţi accepta planul Său pentru viaţa voastră. În calitate de copii ai lui Dumnezeu, susţinerea onoarei Sale, a caracterului Său, a familiei şi lucrării Sale va constitui cea mai importantă preocupare a voastră. Veţi recunoaşte cu bucurie şi veţi trata cu respect relaţia voastră cu Tatăl ceresc şi cu fiecare membru al familiei Sale. Veţi îndeplini cu voioşie orice faptă, oricât de umilă ar fi ea, dacă este menită să contribuie la proslăvirea Lui sau la bunăstarea semenilor voştri.

„Tatăl nostru care eşti în ceruri". Acela pe care Domnul Hristos ne îndeamnă să-L numim „Tatăl nostru" „este în cer, El face tot ce vrea" (Psalmii 115, 3). Putem să ne încredinţăm fără nicio rezervă grijii Sale, spunând: „Ori de câte ori mă tem, eu mă încred în Tine" (Psalmii 56, 3).

„Sfinţească-se numele tău" (Matei 6, 9)

Pentru a sfinţi Numele lui Dumnezeu, cuvintele pe care le rostim la adresa Lui trebuie să fie caracterizate de respect şi supunere. „Numele Lui este sfânt şi înfricoşat" (Psalmii 111, 9). Niciodată şi în niciun fel, să nu tratăm titlurile şi numele Divinităţii cu lipsă de consideraţie. Când ne rugăm, noi intrăm în camera de audienţă a Celui Preaînalt şi trebuie să ne înfăţişăm înaintea Lui cu un respect sfânt. În prezenţa Lui, îngerii îşi acoperă faţa. Heruvimii şi serafimii se apropie de tronul Său cu o veneraţie solemnă. Cu cât mai mult noi, nişte fiinţe păcătoase şi mărginite, ar trebui să venim înaintea Domnului, Creatorul nostru, plini de umilinţă şi de respect!

Dar a sfinţi numele Domnului înseamnă mult mai mult decât aceasta. Asemenea iudeilor din zilele lui Hristos, putem să manifestăm cel mai mare respect exterior, şi totuşi să profanăm fără încetare Numele lui Dumnezeu. „Numele Domnului" este „plin de îndurare şi milostiv, încet la mânie, plin de bunătate şi credincioşie", „care iartă fărădelegea, răzvrătirea şi păcatul" (Exod 34, 5-7). Despre biserica lui Hristos este scris: „şi iată cum Îl vor numi: «Domnul, Neprihănirea noastră»" (Ieremia 33, 16). Acest nume îi este atribuit fiecărui urmaş al lui Hristos. El este moştenirea copiilor lui Dumnezeu, Membrii familiei Sale poartă numele Tatălui. În timpul suferinţelor apăsătoare şi al necazului poporului Israel, profetul Ieremia s-a rugat astfel: „Numele Tău este chemat peste noi. De aceea, nu ne părăsi" (Ieremia 14, 9).

Îngerii cerului şi locuitorii lumilor fără păcat sfinţesc acest Nume. Când te rogi: „Sfinţească-se Numele Tău", ceri ca Dumnezeu să fie sfinţit în lumea aceasta şi în viaţa ta.

El te-a recunoscut, înaintea oamenilor şi a îngerilor, ca fiind copilul Său. Roagă-te să nu dezonorezi „frumosul nume pe care îl porţi” (Iacov 2, 7). Dumnezeu te face reprezentantul Său în lume. Fiecare faptă a vieţii tale trebuie să fie demnă de Numele lui Dumnezeu. Această rugăciune îţi impune să ai un caracter asemenea Lui. Nu poţi sfinţi Numele Lui, nu poţi să-L reprezinţi înaintea lumii, dacă viaţa şi caracterul tău nu reprezintă Însăşi viaţa şi caracterul lui Dumnezeu. Dar, numai dacă accepţi harul şi neprihănirea Domnului Hristos, vei putea realiza lucrul acesta.

„Vie împărăţia ta” (Matei 6, 16)

Dumnezeu este Tatăl nostru care ne iubeşte şi Se îngrijeşte de noi, ca de copiii Lui. În acelaşi timp, El este marele Împărat al Universului. Interesele împărăţiei Lui sunt interesele noastre şi, prin urmare, trebuie să lucrăm pentru consolidarea şi extinderea ei.

Ucenicii lui Hristos aşteptau venirea imediată a împărăţiei slavei Sale, dar, prezentându-le această rugăciune, Isus le-a arătat că împărăţia nu urma să fie instaurată atunci. Ucenicii trebuiau să se roage pentru venirea ei, ca pentru un eveniment care încă aparţinea viitorului. Dar această rugăciune era pentru ei şi o asigurare. Deşi nu trebuiau să aştepte venirea împărăţiei în timpul vieţii lor, faptul că Isus i-a îndemnat să se roage pentru ea constituie o dovadă că împărăţia Lui va veni în mod sigur, la timpul stabilit de Dumnezeu.

Împărăţia harului lui Dumnezeu se instaurează chiar acum, prin faptul că, zi de zi, inimile care au fost pline de păcat şi de răzvrătire se supun suveranităţii iubirii Sale. Totuşi instaurarea deplină a Împărăţiei slavei Sale nu va avea loc, până la cea de a doua venire a lui Hristos. „Domnia, stăpânirea şi puterea tuturor împărăţiilor care sunt pretutindeni sub ceruri, se vor da poporului sfinţilor Celui Preaînalt” (Daniel 7, 27). Ei vor moşteni Împărăţia care le-a fost pregătită „de la întemeierea lumii” (Matei 25, 34). Iar Domnul Hristos îşi va manifesta marea Sa putere şi va domni.

Porţile cereşti se vor deschide din nou şi Mântuitorul va veni cu de zece mii de ori zece mii şi mii de mii de sfinţi, ca împărat al împăraţilor şi Domn al domnilor. Iehova, Emanuel, „va fi împărat peste tot pământul. În ziua acea, Domnul va fi singurul Domn şi Numele Lui va fi singurul Nume” (Zaharia 14, 9). „Cortul lui Dumnezeu” va fi cu oamenii, „şi El va locui cu ci şi ei vor fi poporul Lui şi Dumnezeu Însuşi va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor” (Apocalipsa 21, 3).

Totuşi Domnul Isus a spus că, înainte de venirea Sa, „Evanghelia aceasta a împărăţiei va fi propovăduită în toată lumea, ea să slujească de mărturie tuturor neamurilor” (Matei 24, 14). Împărăţia Sa nu va veni până când veştile bune ale harului şi iubirii Sale nu vor fi răspândite pe întregul pământ. Prin urmare, dacă ne consacrăm lui Dumnezeu si câştigăm suflete pentru El, noi grăbim venirea împărăţiei Sale. Numai aceia care se dedică slujirii Sale spunând: „Iată-mă, trimite-mă!” (Isaia 6, 8), pentru a deschide ochii orbilor şi pentru a-i întoarce pe oameni de la întuneric la lumină şi de sub puterea lui Satana la Dumnezeu, ca

„să primească ... iertare de păcate şi moştenirea împreună cu cei sfinţiţi” (Faptele Apostolilor 26, 18) — numai aceia se roagă cu sinceritate: „Vie Împărăţia Ta!”.

„Facă-se voia ta precum în cer şi pe pământ” (Matei 6, 10)

Voia lui Dumnezeu este exprimată în preceptele Legii Sale sfinte, iar principiile acestei Legi sunt principiile cerului. Cea mai înaltă cunoaştere la care pot ajunge îngerii este cunoaşterea voinţei lui Dumnezeu, iar îndeplinirea voinţei Sale constituie slujirea cea mai înaltă în care se pot angaja cu toate puterile lor.

Cu toate acestea, în ceruri, nimeni nu slujeşte într-un spirit al legalismului. Când Satana s-a răzvrătit împotriva Legii lui Iehova, ideea că ar exista o Lege era pentru îngeri ceva cu totul uimitor, la care nici nu se gândiseră. Îngerii nu slujesc asemenea unor robi, ci asemenea unor fii. Între ei şi Creatorul lor există o unitate desăvârşită. Pentru îngeri, ascultarea nu este o corvoadă. Dragostea de Dumnezeu face ca slujirea lor să fie o bucurie. Tot aşa, fiecare suflet în care locuieşte Hristos, Nădejdea slavei, repetă neîncetat cuvintele Sale: „Îmi place să fac voia Ta, Dumnezeule, şi Legea Ta este în adâncul inimii mele” (Psalmii 40, 8).

Cererea „Facă-se voia Ta precum în cer şi pe pământ” exprimă rugămintea ca domnia răului de pe acest pământ să înceteze, păcatul să fie nimicit pentru totdeauna şi să fie instaurată împărăţia păcii. Atunci, pământul şi cerul vor fi pline cu toată buna plăcere a bunătăţii Sale (Vezi 2 Tesaloniceni 1, 11),

„Pâinea noastră cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi” (Matei 6, 11)

Prima jumătate a rugăciunii domneşti se referă la Numele, Împărăţia şi voia lui Dumnezeu — pentru ca Numele Lui să fie onorat, împărăţia Lui să fie instaurată şi voia Lui să fie împlinită. Astfel, după ce ai acordat slujirii aduse lui Dumnezeu locul principal între toate preocupările tale, poţi să-I adresezi cererile proprii, cu încrederea că nevoile tale vor fi împlinite. Dacă ai renunţat la tine însuţi şi te-ai consacrat lui Hristos, ai devenit un membru al familiei lui Dumnezeu şi tot ce este în casa Tatălui.îţi aparţine. Toate bogăţiile lui Dumnezeu îţi sunt puse la dispoziţie atât în lumea prezentă, cât şi în cea viitoare. Lucrarea îngerilor, darul Duhului Său, eforturile slujitorilor Lui — toate sunt pentru tine. Lumea, cu tot ce este în ea, este a ta în măsura în care poate să-ţi facă bine. Până şi duşmănia celor nelegiuiţi se va dovedi a fi o binecuvântare pentru tine, prin faptul că te educă, te disciplinează şi te pregăteşte pentru cer. Dacă „sunteţi ai lui Hristos”, „toate lucrurile sunt ale voastre” (1 Corinteni 3, 23.21).

Tu eşti asemenea unui copil care nu a ajuns încă în posesia moştenirii ce i se cuvine. Dumnezeu nu îţi încredinţează încă stăpânirea proprietăţii tale valoroase, pentru ca nu cumva Satana, prin ispitele lui iscusite, să te amăgească, aşa cum a făcut cu prima pereche de oameni din Eden. Domnul Hristos o păstrează pentru tine în siguranţă, departe de posibilitatea de a fi furată sau degradată. Asemenea unui copil, zi de zi, vei primi cele

necesare pentru împlinirea nevoilor tale. În fiecare zi, trebuie să te rogi: „Pâinea noastră cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi”. Să nu te întristezi, dacă nu îţi rămâne suficient pentru ziua de mâine. Făgăduinţa Lui te asigură: „El îţi va da tot ce-ţi doreşte inima”; „Am fost tânăr şi am îmbătrânit, dar n-am văzut pe cel neprihănit părăsit, nici pe urmaşii lui cerşindu-şi pâinea” (Psalmii 37, 4.25). Dumnezeu, care a trimis corbii să îl hrănească pe Ilie pe malurile pârâului Cherit, nu va fi nepăsător faţă de niciunul dintre copiii Lui umili şi credincioşi. Despre cel neprihănit este scris: „I se va da pâine şi apa nu-i va lipsi” (Isaia 33, 16). „Ei nu rămân de ruşine în ziua nenorocirii, ci au de ajuns în zilele de foamete” (Psalmii 37, 19). „El, care n-a cruţat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toţi, cum nu ne va da, fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?” (Romani 8, 32). Acela care a uşurat poverile şi necazurile mamei Sale văduve, ajutând-o să îngrijească gospodăria din Nazaret, tratează cu simpatie şi înţelegere fiecare mamă care se luptă să asigure hrana pentru copiii ei. Cel căruia I-a fost milă de gloate pentru că erau „necăjite şi risipite, ca nişte oi fără păstor” (Matei 9, 36), încă mai are milă de sărmanii suferinzi. Braţul Său este întins spre ei în semn de binecuvântare. şi, chiar în rugăciunea pe care le-a prezentat-o ucenicilor Săi, El ne învaţă să ne aducem aminte de cei săraci.

Când ne rugăm: „Pâinea noastră cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi”, cerem nu numai pentru noi, ci şi pentru alţii. Noi înţelegem şi suntem de acord că lucrurile pe care le primim de la Dumnezeu nu ne sunt destinate doar nouă. Dumnezeu ni le încredinţează, ca să putem avea grijă de cei flămânzi. În bunătatea Sa, El a pregătit cele necesare pentru oamenii sărmani (Psalmii 68, 10). Dumnezeu spune: „Când dai un prânz sau o cină, să nu chemi pe prietenii tăi, nici pe fraţii tăi, nici pe neamurile tale, nici pe vecinii bogaţi.... Ci, când dai o masă, cheamă pe săraci, pe schilozi, pe şchiopi, pe orbi. şi va fi ferice de tine, pentru că ei n-au cu ce să-ţi răsplătească; dar ţi se va răsplăti la învierea celor neprihăniţi” (Luca 14, 12-14).

„şi Dumnezeu poate să vă umple cu orice har, pentru ca, având totdeauna în toate lucrurile din destul, să prisosiţi în orice faptă bună”. „Să ştiţi: cine seamănă puţin, puţin, va secera; iar cine seamănă mult, mult, va secera” (2 Corinteni 9, 8, 6).

Rugăciunea pentru pâinea cea de toate zilele nu se referă doar la hrana pentru susţinerea trupului, ci şi la hrana spirituală care împlineşte nevoile sufletului în vederea vieţii veşnice. Domnul Isus ne îndeamnă: „Lucraţi nu pentru mâncarea pieritoare, ci pentru mâncarea care rămâne pentru viaţa veşnică” (Ioan 6, 27). El spune: „Eu sunt Pâinea vie care S-a pogorât din cer. Dacă mănâncă cineva pâinea aceasta, va trăi în veac” (Ioan 6, 51). Mântuitorul nostru este Pâinea vieţii şi, când contemplăm iubirea Lui şi o primim în suflet, ne hrănim cu Pâinea care S-a coborât din cer.

Noi Îl primim pe Hristos prin intermediul Cuvântului Său, iar Duhul Sfânt ne este dat, pentru a ne ajuta să înţelegem Cuvântul lui Dumnezeu şi pentru a sădi adevărurile Lui în inima noastră. în fiecare zi, trebuie să ne rugăm ca, atunci când citim Cuvântul Său,

Dumnezeu să trimită Duhul Sfânt, ca să ne descopere acele adevăruri care vor întări sufletul nostru pentru a face faţă nevoilor zilei.

Prin faptul că ne învaţă să cerem în fiecare zi binecuvântările necesare atât în domeniul material, trecător, cât şi în cel spiritual, Dumnezeu intenţionează să ne facă un bine. Dumnezeu doreşte să conştientizăm dependenţa noastră de grija Sa neîncetată, deoarece Se străduieşte să ne aducă într-o relaţie de comuniune permanentă cu El. Prin comuniunea cu Hristos, prin rugăciune şi prin studiul adevărurilor mari şi preţioase ale Cuvântului Său, cel flămând spiritual este hrănit, iar cel însetat este înviorat de apa Izvorului vieţii.

„şi ne iartă noua greşelile noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri”(Luca 11, 4)

Domnul Isus ne învaţă că putem fi iertaţi de Dumnezeu, numai dacă îi iertăm şi noi pe alţii. Iubirea lui Dumnezeu este cea care ne atrage la Sine, iar această iubire nu ne poate atinge inima, fără a face să se nască în ea iubirea faţă de fraţii noştri.

După ce a încheiat rugăciunea domnească, Domnul Isus a adăugat: „Dacă iertaţi oamenilor greşelile lor, şi Tatăl vostru cel ceresc vă va ierta greşelile voastre. Dar dacă nu iertaţi oamenilor greşelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greşelile voastre” (Matei 6, 14). Cel care are un spirit neiertător distruge tocmai acel unic mijloc prin care poate primi harul lui Dumnezeu. Nu ar trebui să considerăm că, dacă cei care ne-au prejudiciat sau ne-au făcut rău nu îşi mărturisesc greşeala, suntem îndreptăţiţi să nu le acordăm iertarea. Desigur, este datoria lor să-şi umilească inima prin pocăinţă şi mărturisire; dar noi trebuie să manifestăm un spirit de înţelegere şi compasiune faţă de cei care au greşit împotriva noastră, indiferent dacă îşi mărturisesc sau nu greşelile. Oricât de dureroase ar fi rănile pe care ni le-au produs, nu trebuie să cultivăm resentimente faţă de ei, complăcându-ne într-o stare de autocompătimire; ci, aşa cum sperăm ca Dumnezeu să ne ierte pentru ofensele aduse împotriva Lui, şi noi trebuie să îi iertăm pe toţi aceia care ne-au făcut rău.

Totuşi iertarea are o semnificaţie mai cuprinzătoare decât presupun mulţi. Când Dumnezeu spune că „nu oboseşte iertând”, El arată că înţelesul acestei făgăduinţe depăşeşte limitele înţelegerii oricărui om, adăugând: „«Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre şi căile voastre nu sunt căile Mele», zice Domnul. «Ci cât sunt de sus cerurile faţă de pământ, atât sunt de sus căile Mele faţă de căile voastre şi gândurile Mele faţă de gândurile voastre»” (Isaia 55, 7-9). Iertarea acordată de Dumnezeu nu este doar un simplu act juridic, prin care suntem scutiţi de pedeapsă. El nu ne oferă doar iertarea de păcat, ci şi eliberarea din păcat. Acesta este rezultatul iubirii răscumpărătoare, care transformă inima. David a înţeles corect ce înseamnă iertarea şi s-a rugat: „Zideşte în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou şi statornic” (Psalmii 51, 10). De asemenea, el spunea: „Cât este de departe răsăritul de apus, atât de mult îndepărtează El fărădelegile noastre de la noi” (Psalmii 103, 12).

În Hristos, Dumnezeu S-a jertfit pe Sine pentru păcatele noastre. El a suferit moartea nemiloasă pe cruce, a purtat pentru noi povara vinovăţiei, „Cel drept, pentru cei nedrepţi”, ca să ne poată dezvălui iubirea Sa şi să ne atragă la Sine. Iar Domnul spune: „Fiţi buni unii cu alţii, miloşi şi iertaţi-vă unul pe altul, cum v-a iertat şi Dumnezeu pe voi, în Hristos” (Efeseni 4, 32). Fie ca Domnul Hristos, viaţa cea divină, să locuiască în voi şi să descopere, prin voi, acea iubire divină, ce inspiră speranţă în sufletul celor disperaţi şi aduce pacea cerului în inima celor tulburaţi de păcat. Când venim la Dumnezeu, condiţia care ni se impune încă de la început este ca, după ce primim harul Lui, să ne dedicăm lucrării de a le descoperi şi altora mila şi dragostea Lui.

Singurul element esenţial pentru noi, ca să putem primi şi să putem oferi mai departe iubirea iertătoare a lui Dumnezeu, este să cunoaştem dragostea Sa faţă de noi şi să credem în ca (1 Ioan 4, 16). Satana lucrează folosind toate mijloacele de amăgire de care dispune, pentru a ne împiedica să înţelegem această iubire. El ne va îndemna să considerăm că greşelile şi nelegiuirile noastre sunt atât de grave, încât Domnul nu va acorda nicio atenţie rugăciunilor noastre, nu ne va binecuvânta şi nu ne va mântui. Tot ce putem vedea în noi înşine este doar slăbiciune, nu există nimic care să ne recomande înaintea lui Dumnezeu, iar Satana ne spune că nu avem nicio şansă; că nu ne putem corecta defectele de caracter. Când încercăm să venim la Dumnezeu, vrăjmaşul ne va şopti: „Nu are niciun sens să te rogi; nu ştii că ai făcut acea fapta rea? Nu ştii că ai păcătuit împotriva lui Dumnezeu şi ţi-ai călcat conştiinţa?” Dar noi îi putem răspunde vrăjmaşului: „Sângele lui Hristos, Fiul Lui Dumnezeu, ne curăţă de orice păcat” (1 Ioan 1, 7). Când simţim că nu ne putem ruga, pentru că am păcătuit, tocmai atunci este momentul să ne rugăm. Oricât de ruşine ne-ar fi şi oricât de adânc umiliţi am fi, trebuie să ne rugăm şi să credem. „O, adevărat şi cu totul vrednic de primit este cuvântul care zice: «Hristos a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoşi, dintre care cel dintâi sunt eul»” (1 Timotei 1, 15). Iertarea şi împăcarea cu Dumnezeu nu ne sunt acordate ca o răsplată pentru faptele noastre. Ele nu îi sunt date celui păcătos datorită meritelor lui, ci reprezintă un dar oferit pe temeiul neprihănirii desăvârşite a lui Hristos.

Nu trebuie să ne scuzăm păcatul, încercând să micşorăm vinovăţia noastră, ci să acceptăm gravitatea lui, aşa cum îl consideră Dumnezeu, oricât de teribil ar fi. Numai Golgota poate descoperi cât de îngrozitor este păcatul. Dacă ar fi trebuit să purtăm povara vinovăţiei noastre, aceasta ne-ar fi strivit. Dar Cel fără păcat a luat locul nostru, deşi nu meritam, El a purtat nelegiuirile noastre. „Dacă ne mărturisim păcatele”, Dumnezeu „este credincios şi drept ca să ne ierte păcatele şi să ne cureţe de orice nelegiuire” (1 Ioan 1, 9). Ce adevăr măreţ! El rămâne drept faţă de propria Lege, şi totuşi îi îndreptăţeşte pe toţi cei ce cred în Isus. „Care Dumnezeu este ca Tine, care ierţi nelegiuirea şi treci cu vederea păcatele rămăşiţei moştenirii Tale? El nu-şi ţine mânia pe vecie, ci îi place îndurarea” (Mica 7, 18).

„şi nu ne duce în ispită, ci izbăveşte-ne de cel rău” (Matei 6, 13)

Ispita este ademenirea la păcat, iar aceasta nu vine de la Dumnezeu, ci de la Satana şi din răul care există în inima noastră. „Dumnezeu nu poate fi ispitit ca să facă rău şi El Însuşi nu ispiteşte pe nimeni” (Iacov 1, 13).

Satana caută să ne ispitească, aşa încât răul din caracterul nostru să fie descoperit înaintea oamenilor şi a îngerilor, iar el să poată pretinde că suntem ai lui. În profeţia simbolică a lui Zaharia, Satana este văzut stând la dreapta Îngerului Domnului şi acuzându-l pe Iosua, marele preot, care este îmbrăcat în veşminte murdare. Satana se împotriveşte lucrării pe care Îngerul doreşte să o îndeplinească pentru Iosua. Această scenă reprezintă atitudinea lui Satana faţă de fiecare om pe care Hristos caută să-l atragă la Sine. Vrăjmaşul ne conduce la păcat, iar apoi, tot el ne acuză înaintea universului, ca fiind nevrednici de dragostea lui Dumnezeu. Dar „Domnul a zis Satanei: «Domnul să te mustre Satano! Domnul să te mustre, El care a ales Ierusalimul! Nu este el, Iosua, un tăciune scos din foc?»” şi lui Iosua i-a zis: „Iată că îndepărtez de la tine nelegiuirea şi te îmbrac cu haine de sărbătoare” (Zaharia 3, 1-4).

În marea Sa iubire, Dumnezeu caută să dezvolte în noi darurile preţioase ale Duhului Său. El îngăduie să ne confruntăm cu dificultăţi, persecuţie şi greutăţi, dar acestea nu sunt un blestem,. ci constituie cea mai mare binecuvântare a vieţii noastre. Fiecare ispită învinsă, fiecare încercare suportată în mod curajos ne oferă o nouă experienţă şi constituie un progres în lucrarea de formare a caracterului. Cel care învinge ispita, prin puterea lui Dumnezeu, îi descoperă atât lumii, cât şi întregului univers, eficienţa harului lui Hristos.

Chiar dacă nu trebuie să ne descurajăm datorită încercărilor, oricât de amare ar fi, totuşi trebuie să ne rugăm ca Dumnezeu să nu îngăduie să ajungem în situaţii în care dorinţele rele ale inimii noastre să ne îndepărteze de El. Când rostim rugăciunea pe care am învăţat-o de la Domnul Hristos, noi ne încredinţăm pe deplin călăuzirii lui Dumnezeu, cerându-I să ne conducă pe căi sigure. Nu putem adresa această rugăciune în mod sincer şi în acelaşi timp să luăm hotărârea de a merge pe orice cale aleasă de noi. Ci vom aştepta să fim conduşi de braţul Său şi vom asculta glasul Său care spune: „Iată drumul, mergeţi pe el!” (Isaia 30, 21).

Dacă ne permitem să contemplăm avantajele care ar putea fi obţinute prin acceptarea sugestiilor lui Satana, vom fi în pericol. Păcatul înseamnă dezastru şi dezonoare pentru orice suflet care se complace în păcat. Prin natura lui, păcatul orbeşte şi amăgeşte şi ne va ademeni prezentându-ne perspective încântătoare. Dacă ne aventurăm pe terenul lui Satana, nu avem nicio asigurare a protecţiei faţă de puterea lui. În măsura în care depinde de noi, trebuie să închidem orice cale prin care ar putea să pătrundă ispititorul.

Rugăciunea „nu ne duce în ispită” constituie în ea însăşi o făgăduinţă. Dacă ne supunem lui Dumnezeu, avem asigurarea: „El, care este credincios, nu va îngădui să fiţi ispitiţi peste

puterile voastre, ci, împreună cu ispita, a pregătit şi mijlocul să ieşiţi din ea, ca s-o puteţi răbda" (1 Corinteni 10, 13).

Singura posibilitate de a fi în siguranţă împotriva răului este locuirea lui Hristos în inimă, prin credinţa în neprihănirea Lui. Ispita are putere asupra noastră datorită egoismului care există în inimă. Dar, când contemplăm marea iubire a lui Dumnezeu, egoismul ni se înfăţişează în caracterul lui hidos şi respingător şi dorim să fie alungat din suflet. Când Duhul Sfânt Îl proslăveşte pe Hristos, inima noastră este sensibilizată şi cucerită, ispita îşi pierde puterea, iar harul lui Hristos ne transformă caracterul.

Domnul Hristos nu îi va abandona niciodată pe aceia pentru care a murit. Chiar dacă omul este copleşit de ispită şi Îl părăseşte pe Hristos, El nu se va îndepărta niciodată de cel pe care l-a răscumpărat cu preţul vieţii Sale. Dacă ochii noştri spirituali s-ar deschide, am vedea sufletele împovărate asemenea unui car încărcat sub greutatea snopilor şi aproape să moară din cauza descurajării. Am vedea îngerii care zboară repede pentru a veni în ajutorul celor ispitiţi, care sunt pe marginea prăpastiei. Îngerii cerului resping cu putere oştirile răului care împresoară aceste suflete şi tot ei le călăuzesc paşii spre temelia cea sigură. Luptele care au loc între cele două oştiri sunt tot atât de reale ca bătăliile dintre armatele de pe pământul aceasta, iar destinul veşnic al tuturor depinde de deznodământul acestui conflict spiritual.

Cuvintele adresate lui Petru ne sunt adresate şi nouă: „Satana v-a cerut să vă cearnă ca grâul. Dar Eu M-am rugat să nu se piardă credinţa ta" (Luca 22, 31-32). Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu, că nu suntem lăsaţi singuri. Acela care „atât de mult a iubit lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică" (Ioan 3, 16), nu ne va lăsa singuri în lupta cu vrăjmaşul lui Dumnezeu şi al omului. „Iată", zice El, „v-am dat putere să călcaţi peste şerpi şi peste scorpii şi peste toată puterea vrăjmaşului şi nimic nu vă va vătăma" (Luca 10, 19).

Trăiţi în legătură cu Hristos cel viu, iar El vă va ţine de mână cu putere şi nu vă va lăsa sa căderi niciodată. Dacă veţi căuta să cunoaşteţi şi să credeţi în iubirea lui Dumnezeu faţă de voi, veţi fi în siguranţă; această iubire este o fortăreaţă de neînvins pentru toate atacurile şi amăgirile lui Satana. „Numele Domnului este un turn tare, cel neprihănit fuge în el şi stă la adăpost" (Proverbe 18, 10).

„Căci a ta este împărăţia şi puterea şi slava" (Matei 6, 13)

Ultima propoziţie a rugăciunii domneşti, ca şi prima, ne îndreaptă atenţia spre Tatăl nostru, ca fiind mai presus de orice stăpânire, orice autoritate şi orice nume care ar putea fi rostit. Mântuitorul vedea viitorul ucenicilor Săi şi ştia că anii care urmau nu erau aşa cum visau ei, plini de strălucirea prosperităţii şi onoarei lumeşti, ci întunecaţi de furtunile urii omeneşti şi ale furiei satanice. În mijlocul conflictelor şi al decăderii naţionale, paşii ucenicilor aveau să fie pândiţi de pericole şi inima lor urma să fie adesea cuprinsă de teamă.

Ei aveau să vadă Ierusalimul pustiit, templul distrus, serviciile lui religioase încheiate pentru totdeauna, iar poporul Israel împrăştiat în toate ţările lumii, ca rămăşiţele unui vas naufragiat pe un ţărm pustiu. Isus a zis: „Veţi auzi de războaie şi veşti de războaie". „Un neam se va scula împotriva altui neam şi o împărăţie împotriva altei împărăţii; şi pe alocurea vor fi cutremure de pământ, foamete şi ciume. Dar toate aceste lucruri nu vor fi decât începutul durerilor" (Matei 24, 6-8). Totuşi urmaşii lui Hristos nu trebuiau să se teamă că vor rămâne fără speranţă sau că Dumnezeu a părăsit pământul. Puterea şi slava îi aparţin Aceluia ale cărui planuri mari merg înainte nestingherite până la împlinirea lor. În rugăciunea care exprimă nevoile lor zilnice, ucenicii Domnului Hristos erau îndrumaţi să privească mai presus de orice putere şi stăpânire a răului, spre Domnul Dumnezeul lor, a Cărui împărăţie guvernează totul şi care este Tatăl şi Prietenul lor veşnic.

Dărâmarea Ierusalimului este un simbol al distrugerii finale a pământului. Profeţiile care s-au împlinit parţial cu ocazia căderii Ierusalimului se vor împlini pe deplin în ultimele zile ale istoriei. Ne aflăm în pragul unor evenimente mari şi solemne. În faţa noastră se află o criză cum nu s-a mai văzut niciodată în lume. Dar, aşa cum a fost şi pentru primii ucenici, cât de plăcută este pentru noi asigurarea că Împărăţia lui Dumnezeu domneşte mai presus de toate. Planul evenimentelor viitoare se află în mâinile Creatorului. Maiestatea Cerului Se ocupă, în mod personal, atât de soarta popoarelor, cât şi de interesele bisericii Sale. Învăţătorul divin îi spune fiecărei persoane implicate în împlinirea planurilor Sale, aşa cum i-a spus lui Cir: „Eu te-am încins înainte ca tu să Mă cunoşti" (Isaia 45, 5).

În viziunea profetului Ezechiel, sub aripile heruvimului se afla înfăţişarea unor mâini. Această viziune este menită să-i înveţe pe slujitorii lui Dumnezeu că puterea Sa divină este cea care le acordă succesul. Cei pe care Dumnezeu îi foloseşte ca soli ai Săi nu trebuie să considere că lucrarea Sa depinde de ei. Fiinţele limitate nu sunt lăsate să poarte singure povara acestei răspunderi. Acela care nu doarme, care lucrează fără încetare pentru îndeplinirea planurilor Lui, îşi va duce lucrarea înainte. El va împiedica realizarea intenţiilor celor nelegiuiţi şi va încurca planurile celor ce uneltesc împotriva poporului Său. Cel care este împăratul, Domnul oştirilor, îşi are scaunul de domnie în mijlocul heruvimilor şi continuă încă să-şi protejeze copiii, în mijlocul conflictelor şi al frământărilor dintre naţiuni. Acela care domneşte în ceruri este Mântuitorul nostru. El cântăreşte greutatea fiecărei încercări. El veghează cuptorul aprins în care trebuie să fie verificat fiecare credincios. Când fortăreţele regilor vor fi doborâte, când săgeţile mâniei vor străpunge inima vrăjmaşilor lui Dumnezeu, poporul Lui se va afla în siguranţă în mâinile Sale.

„Ale Tale sunt, Doamne, mărirea, puterea şi măreţia, veşnicia şi slava, căci tot ce este în cer şi pe pământ este al Tău.... În mâna Ta sunt tăria şi puterea şi mâna Ta poate să mărească şi să întărească toate lucrurile" (1 Cronici 29, 11.12).

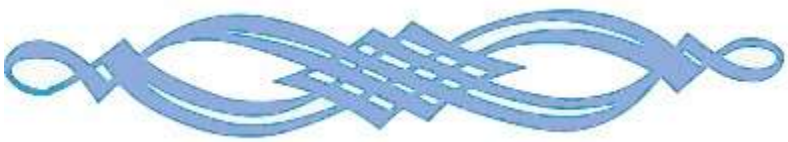

Capitolul 31 — Cerând pentru a Da*

Domnul Hristos primea continuu de la Tatăl soliile pe care urma să ni le transmită nouă. „Cuvântul pe care îl auziţi”, spunea El, „nu este al Meu, ci al Tatălui care M-a trimis” (Ioan 14, 24). „Pentru că nici Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească” (Matei 20, 28). El a trăit, a gândit şi S-a rugat, dar nu pentru Sine, ci pentru alţii. În fiecare dimineaţă, Domnul Se întorcea de la orele petrecute în comuniune cu Dumnezeu, pentru a le aduce oamenilor lumina cerului. Zi de zi, El primea un nou botez cu Duhul Sfânt. În primele ceasuri ale fiecărei noi zile, Dumnezeu îl trezea din somnul Său, iar sufletul şi buzele Sale erau binecuvântate cu harul pe care urma să-L ofere altora. Cuvintele pe care le rostea îi erau date chiar atunci din curţile cerului, ca să le poată spune la timpul potrivit celor trudiţi şi împovăraţi. „Domnul Dumnezeu Mi-a dat”, spunea El, „o limbă iscusită, ca să ştiu să înviorez cu vorba pe cel doborât de întristare. El îmi trezeşte urechea, să ascult cum ascultă nişte ucenici” (Isaia 50, 4).

Ucenicii erau foarte impresionaţi de rugăciunile Sale, precum şi de obiceiul Său de a intra în comuniune cu Dumnezeu. într-o zi, după ce fuseseră puţină vreme departe de Domnul lor, când s-au întors, L-au găsit absorbit în rugăciune. Părând că nu observă prezenţa lor, El a continuat să Se roage cu voce tare. Inimile ucenicilor au fost profund mişcate. Când a încetat să Se roage, ei au exclamat: „Doamne, învaţă-ne să ne rugăm!”

Ca răspuns, Domnul Hristos le-a repetat rugăciunea domnească, aşa cum o prezentase în Predica de pe Muntele Fericirilor. Apoi, a ilustrat învăţătura pe care dorea să le-o dea, prezentându-le o parabolă.

„Care dintre voi”, le-a spus El, „dacă are un prieten şi se duce la el în miezul nopţii şi-i zice: «Prietene, împrumută-mi trei pâini, căci a venit de pe drum un prieten al meu şi n-am ce-i pune înainte» şi, dacă dinăuntrul casei lui, prietenul acesta îi răspunde: «Nu mă tulbura; acum uşa este încuiată, copiii mei sunt cu mine în pat, nu pot să mă scol să-ţi dau pâini», vă spun: chiar dacă nu s-ar scula să i le dea pentru că-i este prieten, totuşi, măcar pentru stăruinţa lui supărătoare, tot se va scula şi-i va da tot ce-i trebuie”.

Aici, Domnul Hristos vorbeşte despre un om care se roagă cerând, pentru ca, la rândul lui, să poată da mai departe, altuia. El trebuie să obţină pâine, deoarece altfel nu poate împlini nevoia călătorului flămând şi obosit care a venit noaptea târziu. Deşi vecinul lui nu

este dispus să se deranjeze, el continuă să-l roage, pentru că foamea prietenului său trebuie potolită. în cele din urmă, insistenţa lui este răsplătită, iar cererea îi este împlinită.

În acelaşi fel trebuiau să caute şi ucenicii binecuvântările lui Dumnezeu. Atât în hrănirea mulţimii, cât şi în predica despre Pâinea venită din cer, Domnul Hristos le-a descoperit ucenicilor lucrarea pe care trebuiau să o îndeplinească în calitate de reprezentanţi ai Săi. Ei trebuiau să le dea oamenilor Pâinea vieţii. Acela care le încredinţase această lucrare a văzut cât de adesea urma să le fie încercată credinţa. Deseori, aveau să ajungă în situaţii neprevăzute şi să-şi dea seama de neputinţa lor omenească. Suflete care flămânzesc după pâinea vieţii urmau să vină la ei, iar ci aveau să se simtă lipsiţi şi neajutoraţi. Ei trebuiau să primească hrana spirituală, deoarece altfel nu ar fi avut ce să le ofere altora. Cu toate acestea, ucenicii nu trebuiau să trimită înapoi niciun suflet, fără să-l hrănească. Domnul Hristos i-a îndrumat spre sursa din care puteau primi cele necesare. Omul din pildă nu şi-a respins prietenul care a venit la el pentru a fi găzduit, în ciuda faptului că era miezul nopţii, El nu avea nimic de mâncare pentru a-i pune pe masă, dar s-a dus la un

vecin care avea suficientă hrană şi a insistat cu rugăminţile lui, până când acesta i-a dat cele necesare. Oare Dumnezeu, care i-a trimis pe slujitorii Lui să-i hrănească pe cei flămânzi, nu le va împlini nevoile lor, oferindu-le cele necesare chiar pentru lucrarea Sa?

Vecinul egoist din parabolă nu reprezintă caracterul lui Dumnezeu. Lecţia parabolei nu este expusă prin comparaţie, ci prin contrast. Chiar şi un om egoist va răspunde unei cereri urgente pentru a scăpa de cineva care îi tulbură odihna. Dar lui Dumnezeu îi place să dea. El este plin de milă şi doreşte din toată inima să răspundă la rugăciunile celor ce vin la El cu credinţă. El ne dă, ca să le putem sluji altora şi prin această lucrare să devenim asemenea Lui.

Domnul Hristos declară: „Cereţi şi vi se va da; căutaţi şi veţi găsi; bateţi şi vi se va deschide. Fiindcă oricine cerc capătă; cine caută găseşte şi celui ce bate i se va deschide” (Luca 11, 9.10).

Mântuitorul continuă: „Cine este tatăl acela dintre voi, care, dacă-i cere fiul său pâine, să-i dea o piatră? Ori, dacă cere un peşte, să-i dea un şarpe în loc de peşte? Sau, dacă cere un ou, să-i dea o scorpie? Deci, dacă voi, cari sunteţi răi, ştiţi să daţi daruri bune copiilor voştri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce I-L cer!”

Pentru a întări încrederea noastră în Dumnezeu, Domnul Hristos ne învăţă să ne adresăm cu un nume nou, un nume împletit cu relaţia cea mai dragă a inimii omeneşti. El ne acordă privilegiul de a-L numi pe Dumnezeul cel infinit Tatăl nostru. Acest nume este un semn al iubirii şi încrederii noastre în El şi o garanţie a consideraţiei Sale şi a relaţiei cu noi. Când ne adresăm lui Dumnezeu în acest fel, cerându-I o favoare sau o binecuvântare, numele de Tată este foarte plăcut în auzul lui Dumnezeu. Iar pentru ca noi să nu credem că este o

încumetare să ne adresăm Lui cu acest nume, Domnul I-a repetat mereu şi mereu. El doreşte ca noi să ne familiarizăm cu apelativul „Tatăl nostru”.

Dumnezeu ne consideră copiii Lui. El ne-a răscumpărat din această lume nepăsătoare şi ne-a ales să fim membri ai familiei Sale împărăteşti, fii şi fiice ale Împăratului ceresc. Dumnezeu ne invită să ne încredem în El cu o încredere mai profundă şi mai puternică decât aceea a unui copil faţă de tatăl lui. Părinţii îşi iubesc copiii, dar iubirea lui Dumnezeu este mai profundă şi mai vastă decât ar putea fi vreodată iubirea omenească. Ea nu poate fi măsurată. Prin urmare, dacă părinţii de pe pământ ştiu cum să le dea daruri bune copiilor lor, cu cât mai mult va şti Tatăl nostru ceresc să le dea Duhul Sfânt celor care Îl cer de la El?

În Domnului Hristos cu privire la rugăciune ar trebui luate în considerare şi studiate cu multă atenţie. În rugăciune există o ştiinţă divină, iar ilustraţia prezentată de El aduce în atenţie principii pe care trebuie să le înţeleagă toţi oamenii. Domnul ne arată care este adevăratul spirit al rugăciunii. El ne învaţă despre necesitatea perseverenţei în rugăciunile adresate lui Dumnezeu şi ne asigură de bunăvoinţa şi dispoziţia Sa de a ne asculta şi de a ne răspunde.

Rugăciunile noastre nu trebuie să fie nişte cereri egoiste, doar pentru beneficiul nostru. Noi trebuie să cerem, ca să putem oferi.

Principiile vieţii Domnului Hristos trebuie să fie principiile noastre: „Eu Însumi”, spunea El vorbindu-le ucenicilor, „Mă sfinţesc pentru ei, ca şi ei să fie sfinţiţi prin adevăr” (Ioan 17, 19). Aceeaşi devoţiune, acelaşi sacrificiu de sine şi aceeaşi supunere faţă de cerinţele Cuvântului lui Dumnezeu, care au fost evidenţiate în viaţa lui Hristos, trebuie să se vadă şi în viaţa slujitorilor Săi. Misiunea noastră pentru lume nu este aceea de a ne sluji sau de a ne plăcea nouă înşine. Noi trebuie să-I aducem slavă lui Dumnezeu, cooperând cu El pentru salvarea celor păcătoşi. Trebuie să cerem binecuvântări din partea lui Dumnezeu, ca să le putem transmite altora. Capacitatea de a primi se menţine doar prin dăruire. Noi nu putem continua să primim comoara cerească, fără a o împărtăşi celor aflaţi în jurul nostru.

În parabolă, cel care cerea a fost respins de repetate ori, dar nu a renunţat la cererea sa. Tot astfel, rugăciunile noastre par să nu primească întotdeauna un răspuns imediat, dar Domnul Hristos ne învaţă că trebuie să nu încetăm a ne ruga. Rugăciunea nu arc scopul de a schimba planul lui Dumnezeu, ci de a ne aduce pe noi în armonie cu El. Când Îi adresăm o cerere, El poate vedea că este necesar să ne cercetăm inima şi să ne pocăim de păcat. Prin urmare, El ne trece prin încercări, ne conduce la umilinţă, pentru ca noi să putem vedea ce anume împiedică lucrarea Duhului Său Sfânt prin noi.

Pentru împlinirea făgăduinţelor lui Dumnezeu există anumite condiţii, iar rugăciunea nu poate lua niciodată locul îndeplinirii datoriei. „Dacă Mă iubiţi”, spune Domnul Hristos, „veţi păzi poruncile Mele. Cine are poruncile Mele şi le păzeşte, acela Mă iubeşte şi cine Mă iubeşte va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi şi Mă voi arăta lui” (Ioan 14, 15.21). Cei care

aduc cererile lor înaintea lui Dumnezeu, solicitând împlinirea făgăduinţei Sale, dar nu se conformează condiţiilor, Îl insultă pe Iehova. Ei folosesc Numele lui Hristos ca o garanţie a împlinirii făgăduinţei, dar nu îndeplinesc acele lucruri care evidenţiază credinţa lor în Hristos şi dragostea faţă de El.

Mulţi ignoră condiţia acceptării de către Tatăl ceresc. Trebuie să examinăm mai atent faptele credinţei prin care ne apropiem de Dumnezeu. Dacă suntem neascultători, Îi aducem Domnului un ordin de plată pe care Îi cerem să îl onoreze, în timp ce noi nu am îndeplinit condiţiile care Îl fac să fie plătibil. Noi Îi prezentăm lui Dumnezeu făgăduinţele Sale şi Îl rugăm să le îndeplinească, dar dacă le-ar îndeplini, El şi-ar dezonora propriul Nume.

Făgăduinţa este: „Dacă rămâneţi în Mine şi dacă rămân în voi Cuvintele Mele, cereţi orice vreţi vrea şi vi se va da” (Ioan 15, 7). Iar apostolul Ioan declară: „şi prin aceasta ştim că Îl cunoaştem, dacă păzim poruncile Lui. Cine zice: «Îl cunosc» şi nu păzeşte poruncile Lui este un mincinos şi adevărul nu este în el. Dar cine păzeşte Cuvântul Lui, în ei, dragostea lui Dumnezeu a ajuns desăvârşită; prin aceasta ştim că suntem ai Lui” (1 Ioan 2, 3-5).

Una dintre ultimele porunci pe care Domnul Hristos le-a dat ucenicilor Săi a fost: „Să vă iubiţi unii pe alţii, cum v-am iubit Eu” (Ioan 13, 34). Respectăm noi această poruncă sau îngăduim ca în caracterul nostru să existe trăsături aspre şi necreştineşti? Dacă i-am întristat sau rănit pe alţii în vreun fel, datoria noastră este să ne mărturisim greşeala şi să căutăm împăcarea. Aceasta constituie o pregătire esenţială ca să putem veni înaintea lui Dumnezeu cu credinţă, pentru a cere binecuvântarea Sa.

Mai există un aspect, prea adesea neglijat de cei care Îl caută pe Domnul în rugăciune. Aţi fost cinstiţi cu Dumnezeu? Prin profetul Maleahi, Domnul declară: „Din vremea părinţilor voştri, voi v-aţi abătut de la poruncile Mele şi nu le-aţi păzit. Întoarceţi-vă la Mine şi Mă voi întoarce şi Eu la voi, zice Domnul oştirilor. Dar voi întrebaţi: «în ce trebuie să ne întoarcem?» Se cade să înşele un om pe Dumnezeu, cum Mă înşelaţi voi? Dar voi întrebaţi; «Cu ce Te-am înşelat?» Cu zeciuielile şi darurile de mâncare”. (Maleahi 3, 7.8).

Ca Dătător al tuturor binecuvântărilor, Dumnezeu pretinde o parte din tot ce avem. Acesta este planul Său pentru susţinerea predicării Evangheliei. Noi trebuie să arătăm faptul că apreciem darurile Sale, Înapoindu-I lui Dumnezeu partea Sa. Dar, dacă reţinem pentru noi ceea ce Îi aparţine Lui, cum putem cere binecuvântarea Sa? Dacă suntem nişte ispravnici necredincioşi ai lucrurilor pământeşti, cum ne putem aştepta ca El să ne înzestreze cu lucrurile cereşti? Probabil că aici se află taina rugăciunilor la care nu s-a primit răspuns.

Dar, în mila Sa cea mare, Domnul este gata să ierte şi spune: „Aduceţi însă la casa vistieriei toate zeciuielile, ca să fie hrană în Casa Mea; puneţi-Mă astfel la încercare, zice Domnul oştirilor, şi veţi vedea dacă nu vă voi deschide zăgazurile cerurilor şi dacă nu voi turna peste voi belşug de binecuvântare. şi voi mustra pentru voi pe cel ce mănâncă (lăcusta)

şi nu vă va nimici roadele pământului şi viţa nu va fi neroditoare în câmpiile voastre.... Toate neamurile vă vor ferici atunci, căci veţi fi o ţară plăcută, zice Domnul oştirilor" (Maleahi 3, 10-12).

Tot aşa este şi cu orice altă cerinţă a lui Dumnezeu. Toate darurile Sale sunt făgăduite cu condiţia ascultării. Dumnezeu deţine un cer plin de binecuvântări pentru cei care vor colabora cu El. Toţi cei care îl ascultă pot cere cu încredere împlinirea făgăduinţelor Sale.

Dar noi trebuie să manifestăm o încredere fermă şi neabătută în Dumnezeu. Adesea, El întârzie să ne răspundă pentru a pune la încercare încrederea noastră sau pentru a verifica sinceritatea dorinţei noastre. Dacă am cerut după Cuvântul Său, trebuie să credem în făgăduinţa Sa şi să continuăm cu insistenţă să-I adresăm cererile noastre, având convingerea că nu vor fi respinse.

Dumnezeu nu spune: Cereţi o singură dată şi veţi primi. El ne îndeamnă să continuăm să cerem. Perseveraţi în rugăciune fără şovăire. Perseverenţa în rugăciune îl aduce pe cel care se roagă ia o atitudine mai serioasă şi îi dă o dorinţă tot mai mare de a primi lucrurile pe care le cere. La mormântul lui Lazăr, Domnul Hristos i-a spus Martei: „Nu ţi-am spus că, dacă vei crede, vei vedea slava lui Dumnezeu?" (Ioan 11, 40).

Dar mulţi nu au o credinţă vie. Acesta este motivul pentru care nu văd o manifestare mai mare a puterii lui Dumnezeu. Slăbiciunea lor este rezultatul necredinţei. Ei au mai multă încredere în acţiunile lor decât în lucrarea lui Dumnezeu pentru ei. Aceşti oameni îşi asumă răspunderea de a-şi purta singuri de grijă. Ei fac multe planuri şi proiecte, dar se roagă puţin şi au doar o mică încredere reală în Dumnezeu. Ei consideră că au credinţă, dar aceasta este doar un impuls de moment. Pentru că nu reuşesc să-şi înţeleagă propria nevoie şi nici dispoziţia lui Dumnezeu de a dărui, ei nu continuă să-şi menţină cererile înaintea Domnului cu perseverenţă.

Rugăciunile noastre trebuie să fie tot aşa de insistente şi de perseverente ca rugăciunea acelui prieten care cerea câteva pâini în miez de noapte. Cu cât vom cere mai stăruitor şi mai statornic, cu atât legătura noastră spirituală cu Domnul Hristos va fi mai strânsă. Noi vom primi tot mai multe binecuvântări, pentru că vom avea o credinţă tot mai mare.

Partea noastră este să ne rugăm şi să credem. Vegheaţi în rugăciune! Vegheaţi şi cooperaţi cu Dumnezeu care ascultă rugăciunile! Păstraţi mereu în minte faptul că „noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu" (1 Corinteni 3, 9). Vorbiţi şi lucraţi în armonie cu rugăciunile voastre, Aceasta va constitui diferenţa infinită între încercarea care dovedeşte autenticitatea credinţei voastre sau aceea care arată că rugăciunile voastre sunt doar o formă.

Când se ivesc necazuri şi sunteţi confruntaţi cu dificultăţi, nu căutaţi ajutorul oamenilor. Încredinţaţi totul lui Dumnezeu. Obiceiul de a le spune altora greutăţile noastre ne face doar mai slabi, dar nu ne aduce nicio putere de a le rezolva. Prin aceasta, aşezăm asupra lor o

povară a neputinţelor noastre spirituale, pe care ei nu o pot uşura. Noi căutăm putere la nişte oameni greşiţi şi limitaţi, când putem să o primim de la Dumnezeul infinit care nu greşeşte.

Nu trebuie să mergeţi până la marginile pământului în căutarea înţelepciunii, căci Dumnezeu este aproape. Nu capacităţile pe care le aveţi acum sau pe care le veţi avea vreodată sunt cele care vă vor da succesul, ci lucrurile pe care le poate face Domnul pentru voi. Trebuie să avem mult mai puţină încredere în ce poate face omul şi mult mai multă încredere în ce poate face Dumnezeu pentru fiecare suflet care crede. El doreşte cu ardoare ca voi să-L căutaţi prin credinţă. Dumnezeu vrea să aşteptaţi lucruri mari de la El. El doreşte cu nerăbdare să vă ofere atât înţelegerea lucrurilor pământeşti, trecătoare, cât şi a lucrurilor spirituale. Domnul poate ascuţi intelectul vostru. El vă poate da tact şi îndemânare. Puneţi la lucru talentele voastre, cereţi-I lui Dumnezeu înţelepciune şi vă va fi dată.

Luaţi Cuvântul lui Hristos ca garanţie pentru voi. Oare nu v-a invitat Domnul să veniţi la El? Să nu vă permiteţi niciodată să vorbiţi într-o manieră descurajatoare şi lipsită de speranţă. Dacă veţi face aşa, veţi pierde mult. Privind la aparenţe şi lamentându-vă când vin dificultăţi şi sunteţi apăsaţi de necazuri, voi dovediţi o credinţă slabă şi bolnavă. Trebuie să vorbiţi şi să acţionaţi ca şi când credinţa voastră ar fi invincibilă. Domnul este bogat în resurse, deoarece lumea este a Lui. Priviţi spre cer prin credinţă! Priviţi la Acela care are lumina, puterea şi eficienţa!

În credinţa adevărată există o voioşie, o statornicie în principii şi o fermitate în atingerea scopului propus, pe care nici timpul, nici oboseala nu le pot slăbi. „Flăcăii obosesc şi ostenesc, chiar tinerii se clatină, dar cei ce se încred în Domnul îşi înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii; aleargă şi nu obosesc, umblă şi nu ostenesc” (Isaia 40, 30.31).

Mulţi doresc din toată inima să-i ajute pe alţii, dar simt că nu au nicio putere spirituală şi nicio lumină de împărtăşit. Aceşti oameni trebuie să-şi prezinte cererile înaintea tronului harului. Să se roage pentru Duhul Sfânt. Dumnezeu susţine fiecare făgăduinţă pe care a făcut-o, Cu Biblia în mână, spuneţi: Am făcut aşa cum mi-ai spus. Îţi prezint făgăduinţa pe care ai rostit-o: „Cereţi şi vi se va da, căutaţi şi veţi găsi, bateţi şi vi se va deschide!”.

Noi nu trebuie să ne rugăm doar în Numele Domnului Hristos, ci şi prin inspiraţia Duhului Sfânt. Aceasta este explicaţia afirmaţiei că Duhul „mijloceşte pentru noi cu suspine negrăite” (Romani 8, 26). Lui Dumnezeu Îi face plăcere să răspundă la astfel de rugăciuni. Când rostim o rugăciune în Numele lui Hristos, cu seriozitate şi căldură, chiar în insistenţa aceasta se află o garanţie din partea lui Dumnezeu că El este pe punctul de a ne răspunde, dăruindu-ne „nespus mai mult decât cerem sau gândim noi” (Efeseni 3, 20).

Domnul Hristos a zis: „Orice lucru veţi cere când vă rugaţi, să credeţi că l-aţi şi primit şi-l veţi avea” (Marcu 11, 24). „şi orice veţi cere în Numele Meu, voi face, pentru ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul” (Ioan 14, 13). Iar ucenicul iubit, Ioan, inspirat de Duhul Sfânt, declară cu claritate şi siguranţă deplină: „Îndrăzneala pe care o avem la El este că, dacă cerem ceva

după voia Lui, ne ascultă. şi dacă ştim că ne ascultă orice I-am cere, ştim că suntem stăpâni pe lucrurile pe care T le-am cerut" (1 Ioan 5, 14.15). Prin urmare, adresaţi-I Tatălui cererile voastre, cu insistenţă, în Numele Domnului Isus. Dumnezeu va onora acest Nume.

Curcubeul care înconjoară tronul divin este o asigurare că Dumnezeu este consecvent, că „la El nu există schimbare, nici umbră de mutare". Noi am păcătuit împotriva lui Dumnezeu şi nu merităm favoarea Sa, totuşi El Însuşi a aşezat pe buzele noastre cea mai frumoasă dintre rugăciuni: „Pentru Numele Tău, nu nesocoti, nu necinsti scaunul de domnie al slavei Tale! Nu uita, nu rupe legământul Tău cu noi" (Ieremia 14, 21). Domnul ne garantează că, atunci când venim la El mărturisindu-ne păcatul şi nevrednicia, ne va asculta strigătul. însăşi onoarea tronului Său este în joc în împlinirea Cuvântul Său faţă de noi.

Asemenea lui Aaron, care Îl simboliza pe Domnul Hristos, Mântuitorul nostru duce în inima Sa, în Locul Preasfânt, numele tuturor celor din poporul Său. Marele nostru Preot îşi aduce aminte de toate cuvintele prin care ne-a încurajat să ne încredem în El. Domnul nu uită niciodată legământul Său.

Toţi cei care Îl vor căuta Îl vor găsi. Tuturor celor care vor bate, li se va deschide. Nimănui nu i se va răspunde cu scuza: „Nu Mă deranja, poarta este încuiată, nu vreau să o deschid". Niciodată nu i se va spune cuiva: „Nu pot să te ajut." Cei care cer pâine în miez de noapte, ca să hrănească sufletele flămânde, vor avea succes.

În parabolă, omul care cere pâine pentru vizitatorul său primeşte „tot ce-i trebuie". Aşadar, în ce măsură ne va dărui Dumnezeu lucrurile pe care urmează să le împărtăşim altora? „După măsura darului lui Hristos" (Efeseni 4, 7). Îngerii veghează cu un interes profund pentru a vedea cum se comportă oamenii cu semenii lor. Când văd pe cineva manifestând simpatic faţă de cel greşit, asemenea Domnului Hristos, îngerii vin alături de el şi îi aduc în minte cuvintele pe care trebuie să le rostească, iar aceste cuvinte vor fi ca pâinea vieţii pentru acel suflet. Prin urmare, Dumnezeu Se îngrijeşte „de toate trebuinţele voastre, după bogăţia Sa, în slavă, în Isus Hristos" (Filipeni 4, 19). Mărturisirea voastră sinceră şi adevărată va fi făcută de El plină de puterea vieţii veşnice. Cuvântul Domnului va fi pe buzele voastre adevăr şi neprihănire.

Efortul personal pentru binele altora trebuie să fie precedat de multă rugăciune în taină, deoarece, pentru a înţelege ştiinţa salvării de suflete, este necesară o mare înţelepciune. Înainte de a vorbi cu oamenii, vorbiţi cu Domnul Hristos. Obţineţi de la tronul ceresc pregătirea necesară pentru a sluji nevoilor oamenilor.

Inima voastră trebuie să se frângă de dorinţa arzătoare după Dumnezeul cel viu. Viaţa Domnului Hristos a arătat ce poate face natura umană, dacă este părtaşă naturii divine. Noi putem avea tot ce a primit şi Domnul Hristos de la Dumnezeu. Aşadar, cereţi şi veţi primi. Cu o credinţă perseverentă ca a lui Iacov, cu o stăruinţă fermă ca a lui Ilie, cereţi-I lui Dumnezeu să împlinească pentru voi tot ce a făgăduit.

Lăsaţi ca gânduri pline de slavă despre Dumnezeu să stăpânească mintea voastră. Viaţa voastră să fie unită prin legături tainice cu viaţa lui Isus. Cel care i-a poruncit luminii să strălucească în întuneric doreşte să strălucească în inima voastră, să vă dea lumina cunoştinţei slavei lui Dumnezeu pe chipul lui Isus Hristos. Duhul Sfânt va lua lucrurile lui Dumnezeu şi vi le va descoperi, aducându-le ca pe o putere vie în inima celui ascultător. Domnul Hristos vă va conduce până la hotarul veşniciei. Veţi putea contempla slava care se află dincolo de perdeaua despărţitoare a Templului ceresc şi le veţi descoperi oamenilor atotputernicia Celui care trăieşte veşnic, ca să mijlocească pentru noi.

Capitolul 32 — Rugăciunea şi Credinţa*

Credinţa înseamnă să nu ne îndoim de Dumnezeu — să credem că El ne iubeşte şi ştie precis ce este spre binele nostru. Astfel, ea ne conduce să alegem calea Sa, în loc să o alegem pe a noastră. în locul neştiinţei noastre, ea primeşte înţelepciunea Sa; în locul slăbiciunii noastre, puterea Sa; în locul păcătoşeniei noastre, neprihănirea Sa. Viaţa noastră, noi înşine suntem deja ai Lui. Credinţa recunoaşte faptul ca Îi aparţinem şi primeşte binecuvântarea Sa. Adevărul, curăţia, integritatea caracterului au fost indicate ca fiind secrete ale succesului în viaţă. Credinţa ne pune în posesia acestor principii.

Fiecare impuls sau aspiraţie bună reprezintă un dar de la Dumnezeu. Credinţa primeşte de la Dumnezeu singurul fel de viaţă care poate produce o adevărată creştere şi eficienţă. Modalitatea de exercitare a credinţei ar trebui să fie făcută foarte clară. Fiecare făgăduinţă a lui Dumnezeu are condiţii. Dacă suntem dispuşi să împlinim voia Sa, toată puterea Lui este a noastră. Orice dar promite, se află în promisiunea însăşi. „Sămânţa este Cuvântul Iui Dumnezeu" (Luca 8, 11). La fel de sigur cum se află stejarul în ghindă, tot aşa, darul lui Dumnezeu se află în făgăduinţa Sa. Daca primim făgăduinţa, avem darul.

Credinţa care ne face în stare să primim darurile lui Dumnezeu este ea însăşi un dar oferit fiecărei făpturi omeneşti într-o măsură mai mică sau mai mare. Ea creşte pe măsură ce este exercitată, în timp ce ne însuşim Cuvântului lui Dumnezeu. Pentru a ne întări credinţa, trebuie să o aducem adesea în legătură cu Scriptura.

În studiul Bibliei, cercetătorul ar trebui să fie îndrumat să vadă puterea Cuvântului lui Dumnezeu. La Creaţiune, „El zice şi se face; porunceşte şi ce porunceşte ia fiinţă". El „cheamă lucrurile care nu sunt ca şi cum ar fi" (Psalmii 33, 9; Romani 4, 17), pentru că, atunci când le cheamă, ele sunt.

Cât de adesea, cei care s-au încrezut în Cuvântul lui Dumnezeu, deşi total lipsiţi de putere prin ei înşişi, au făcut faţă puterii lumii întregi — Enoh, cu o inimă curată, cu o viaţă sfântă, ţinându-şi strâns credinţa în triumful neprihănirii împotriva unei generaţii stricate şi batjocoritoare; Noe şi familia sa, împotriva oamenilor din vremea fui, oameni care aveau cea mai mare putere fizică şi intelectuală, dar erau complet imorali; copiii lui Israel la Marea Roşie, o mulţime de robi neajutoraţi, îngroziţi, împotriva celei mai puternice armate a celei mai tari naţiuni de pe glob; David, un tânăr păstor care avea făgăduinţa Iui Dumnezeu că va urca pe tron, împotriva lui Saul, monarhul ales care era hotărât să nu dea drumul din mână puterii; şadrac şi tovarăşii Iui în foc şi Nebucadneţar pe tron; Daniel printre lei, iar vrăjmaşii lui în locurile înalte ale împărăţiei; Isus pe cruce, iar preoţii şi conducătorii iudei forţându-l chiar şi pe guvernatorul roman să le împlinească voia; Paveî în lanţuri, împins către o moarte ce se cuvenea unui criminal, iar Nero ca despot al unui imperiu mondial.

Asemenea exemple nu se găsesc numai în Biblic. Ele abundă în orice raport al istoriei umanităţii. Valdenzii şi hughenoţii, Wycliffe şi Hus, Ieronim şi Luther, Tyndale şi Knox, Zinzendorf şi Wesley, alături de mulţi, mulţi alţii au dat mărturie despre puterea Cuvântului lui Dumnezeu împotriva puterii şi politicii omeneşti care sprijină răul. Aceasta este adevărata nobilime a lumii. Aceasta este linia sa princiară. În această linie sunt chemaţi să-şi ocupe locurile tinerii de astăzi.

În problemele mărunte ale vieţii este nevoie de credinţă tot atât de mult ca şi în cele mari. În interesele şi activităţile noastre de fiecare zi, puterea lui Dumnezeu care ne susţine devine un lucru real pentru noi, printr-o încredere neabătută.

Privită din perspectiva ei umană, viaţa este pentru toţi o cărare neîncercată, o cărare pe care, în ce priveşte experienţa noastră profundă, fiecare merge singur. Nicio altă fiinţă omenească nu poate intra pe deplin în viaţa noastră interioară. Când copilaşul porneşte în acea călătorie în care, mai devreme sau mai târziu, va trebui să-şi aleagă propriul drum, hotărând singur pentru veşnicie care va fi destinul vieţii sale, cât de serios ar trebui să fie efortul de a-i îndrepta încrederea către Ajutorul şi Călăuza cea sigură!

Ca scut împotriva ispitei şi inspiraţie către puritate şi adevăr, nicio altă influenţă nu poate egala sentimentul prezenţei lui Dumnezeu.

„Totul este gol şi descoperit înaintea ochilor Aceluia cu care avem de-a face". „Ochii Tăi sunt aşa de curaţi, că nu pot să vadă răul şi nu poţi să priveşti nelegiuirea!" (Evrei 4, 13; Habacuc 1, 13). Acest gând a fost scutul Iui losif când se afla în mijlocul stricăciunii din Egipt. În faţa ispitelor, răspunsul său a fost ferm: „Cum aş putea să fac eu un rău atât de mare şi să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?" (Geneza 39, 9). Dacă este cultivată, credinţa va aduce un astfel de scut fiecărui suflet.

Numai simţământul prezenţei lui Dumnezeu poate alunga teama care i-ar face viaţa o povară copilului timid. El să-şi fixeze în memorie făgăduinţa: „Îngerul Domnului tăbărăşte în jurul celor ce se tem de EI şi-i scapă din primejdie" (Psalmii 34, 7). Să citească acea povestire minunată a lui Elisei, aflat în cetatea de pe munte, când între ei şi oştirile de vrăjmaşi înarmaţi se afla un cordon puternic de îngeri cereşti. Să citească despre felul cum îngerul i s-a arătat lui Petru, care era întemniţat şi condamnat la moarte; Cum l-a condus în siguranţă îngerul pe slujitorul lui Dumnezeu, trecând de gărzile înarmate, de uşile masive şi de marea poartă de fier, cu toţi drugii şi zăvoarele lor. Să citească despre acea scenă de pe marc, când Pavel, obosit de muncă, veghere şi post îndelungat, a rostit aceste măreţe cuvinte de încurajare şi nădejde pentru soldaţii şi marinarii aruncaţi încoace şi încolo de furtună: „Acum, vă sfătuiesc să fiţi cu voie bună pentru că niciunul din voi nu va pieri.... Un înger al Dumnezeului al căruia sunt eu şi căruia îi slujesc mi s-a arătat azi noapte şi mi-a zis; «Nu te teme, Pavele; tu trebuie să stai înaintea cezarului; şi iată că Dumnezeu ţi-a dăruit pe toţi cei ce merg cu corabia împreună cu tine»". încrezător în această făgăduinţă, Pavel şi-a asigurat tovarăşii de drum: „Nu vi se va pierde niciun păr din cap". Aşa s-a şi întâmplat. Pentru că în

corabia aceea exista un om prin care Dumnezeu putea lucra, toţi cei de la bord, soldaţi păgâni şi marinari, au fost cruţaţi. „Au ajuns toţi teferi la uscat” (Faptele Apostolilor 27, 22-24.34.44).

Aceste lucruri nu au fost scrise doar ca să le citim şi să ne minunăm, ci pentru ca aceeaşi credinţă care a lucrat în slujitorii din vechime ai lui Dumnezeu să poată lucra şi în noi. El va lucra astăzi într-un mod special, ea şi atunci, oriunde se vor afla inimi pline de credinţă care să fie mijloace de răspândire a puterii Sale.

Cei care nu au încredere în ei înşişi, a căror lipsă de încredere în forţele proprii îi face să evite grijile şi responsabilităţile, să fie învăţaţi să se încreadă în Dumnezeu. Astfel, mulţi care altminteri nu ar fi decât un nimeni în lume, poate doar o povară neajutorată, vor putea spune alături de apostolul Pavel: „Pot toiul în Hristos, care mă întăreşte” (Filipeni 4, 13).

De asemenea, credinţa arc lecţii preţioase pentru copilul care nu poate suferi nedreptăţile. Înclinaţia de a se împotrivi răului sau de a se răzbuna pentru ce este rău este adesea determinată de un simţământ ascuţit al dreptăţii şi un spirit activ, plin de energic. Un asemenea copil să fie învăţat că Dumnezeu este Garantul etern al dreptăţii. El poartă de grijă cu gingăşie făpturilor pe care le-a iubit atât de mult, încât să-L dea pe iubitul Său Fiu pentru a le salva. El Se va ocupa de fiecare nelegiuit.

„Căci cel ce se atinge de voi se atinge de lumina ochilor Lui” (Zaharia 2, 8).

„Încredinţează-ţi soarta în mâna Domnului, încrede-te în El şi Ei va lucra.... Va face să strălucească dreptatea ta ca lumina şi dreptul tău, cu soarele la amiază” (Psalmii 36, 5.6).

„Domnul este scăparea celui asuprit, scăpare la vreme de necaz. Cei ce cunosc Numele Tău se încred în Tine, căci Tu nu părăseşti pe cei ce Te caută, Doamne!” (Psalmii 9, 9.10),

Dumnezeu ne îndeamnă să arătăm şi noi altora compasiunea pe care o manifestă El faţă noi. Cei impulsivi, cei mândri, cei răzbunători să privească la Cel care este blând şi smerit cu inima, asemenea unui miel dus la tăiere, lipsit de gândul răzbunării, precum o oaie care nu scoate niciun sunet înaintea celor ce o tund. Să privească la Acela care a fost străpuns pentru păcatele noastre şi a purtat durerile noastre şi vor învăţa să rabde, să suporte îndelung şi să ierte.

Prin credinţa în Hristos, orice deficienţă a caracterului poate fi reparată, fiecare întinare poate fi curăţită, fiecare greşeală poate fi corectată, fiecare lucru în care excelăm poate fi dezvoltat.

„Voi aveţi totul deplin în El” (Coloseni 2, 10).

Rugăciunea şi credinţa sunt strâns legate.şi trebuie să fie studiate împreună. În rugăciunea credinţei există ştiinţă divină, o ştiinţă pe care trebuie s-o înţeleagă orice om care vrea să facă din viaţa sa un succes. Hristos spune: „De aceea vă spun că, orice lucru veţi cere când

vă rugaţi, să credeţi că l-aţi şi primit şi-l veţi avea” (Marcu 11, 24), El face clar faptul că lucrurile pe care le cerem trebuie să fie conform voinţei lui Dumnezeu. Trebuie să cerem lucrurile pe care ni le-a făgăduit şi orice primim trebuie să fie folosit pentru a împlini voia Sa. Nu trebuie să ne îndoim de făgăduinţă atunci când sunt împlinite condiţiile.

Putem cere iertarea păcatului, Duhul Sfânt, un temperament creştin, înţelepciune şi tărie pentru a face lucrarea Sa, orice dar pe care l-a făgăduit; urmează apoi să credem că vom primi ceea ce am cerut şi să-I mulţumim lui Dumnezeu pentru primirea acelui lucru.

Nu avem nevoie să căutăm vreo dovadă exterioară a binecuvântării. Darul se află în făgăduinţă şi putem merge la lucrarea noastră asiguraţi că Dumnezeu poate împlini ce a promis şi că darul care se află deja în posesia noastră îl vom primi când vom avea cel mai mult nevoie de el.

A trăi în acest fel după Cuvântul Iui Dumnezeu înseamnă să-I predăm Lui toată viaţa noastră. Vom simţi continuu un sentiment de nevoie şi dependenţă, o atracţie a inimii către Dumnezeu. Rugăciunea este o necesitate, pentru că ea este viaţa sufletului. Rugăciunea în familie, rugăciunea publică, amândouă îşi au locul lor, însă comuniunea în taină cu Dumnezeu este cea care susţine viaţa sufletului.

Pe munte cu Dumnezeu, a văzut Moise modelul acelei construcţii minunate, care urma să fie locul slavei Sale. Pe munte cu Dumnezeu — într-un loc tainic de comuniune — urmează să contemplăm idealul Său glorios pentru neamul omenesc. Vom ajunge în stare să ne ducem la bun sfârşit zidirea caracterului, astfel încât să se poată împlini pentru noi făgăduinţa: „Eu voi locui şi voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, şi ei vor fi poporul Meu” (2 Corinteni 6, 16).

În orele de rugăciune tainică, Isus a primit în timpul vieţii Sale pământeşti înţelepciune şi putere. Tinerii să urmeze exemplul Sau şi să găsească dimineaţa şi la apus un timp liniştit pentru comuniune cu Tatăl lor din ceruri. Iar în cursul întregii zile, să-şi înalţe inimile către Dumnezeu. La fiecare pas pe care-l facem pe calea noastră, El spune: „Căci Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te iau de mâna dreaptă şi-ţi zic: «Nu te teme de nimic, Eu Îţi vin în ajutor!»” (Isaia 41, 13). Dacă ar putea învăţa copiii noştri aceste lecţii în zorii anilor lor, ce prospeţime şi putere, ce bucurie şi gingăşie ar fi aduse în vieţile lor!

Acestea sunt lecţii pe care nu le poate preda decât cel care Ie-a învăţat el însuşi. Învăţătura Scripturii nu are un efect mai mare asupra tinerilor tocmai pentru că atât de mulţi părinţi şi învăţători mărturisesc credinţa în Cuvântul lui Dumnezeu, în vreme ce vieţile lor îi tăgăduiesc puterea. Din când în când, tinerii sunt aduşi în situaţii în care simt puterea Cuvântului. Ei văd cât de preţioasă este dragostea lui Hristos. Văd frumuseţea caracterului Său, posibilităţile unei vieţi în slujba Sa. Ei văd în schimb viaţa celor care mărturisesc că au respect pentru preceptele lui Dumnezeu. În dreptul multora, sunt adevărate cuvintele rostite către profetul Ezechiel:

„Fiul omului! Copiii poporului tău vorbesc de tine pe lângă ziduri şi pe la uşile caselor şi zic unul altuia, fiecare fratelui său: «Veniţi dar şi ascultaţi care este cuvântul ieşit de la Domnul!» şi vin cu grămada la tine, stau înaintea ta ca popor al Meu, ascultă cuvintele tale, dar nu le împlinesc, căci cu gura vorbesc dulce de tot, dar cu inima umblă tot după poftele lor. Iată că tu eşti pentru ei ca un cântăreţ plăcut, cu un glas frumos şi iscusit la cântare pe coarde. Ei îţi ascultă cuvintele, dar nu le împlinesc deloc" (Ezechiel 33, 30-32).

Una este să tratăm Biblia ca fiind o carte de învăţături morale, pe care să le ascultăm atâta vreme cât se potrivesc cu spiritul timpurilor pe care le trăim şi cu poziţia pe care o avem în lume, şi cu totul altceva e să o privim ca fiind exact ceea ce este de fapt — Cuvântul Dumnezeului celui viu, Cuvântul care este viaţa noastră, Cuvântul care trebuie să ne modeleze acţiunile, vorbele şi gândurile. A aborda Cuvântul lui Dumnezeu ca fiind orice mai puţin decât atât înseamnă a-l respinge. Această respingere din partea celor ce mărturisesc credinţa în el este cauza principală a scepticismului şi a necredinţei tinerilor.

O agitaţie cum n-a mai fost văzută vreodată până acum pune stăpânire pe lume. În distracţii, câştigul de bani, întrecerea pentru putere, chiar în lupta pentru existenţă, există o forţă teribilă, care absoarbe şi trupul, şi mintea, şi sufletul. în mijlocul acestei goane înnebunitoare, Dumnezeu vorbeşte: „Opriţi-vă şi să ştiţi că Eu sunt Dumnezeu" (Psalmii 46, 10).

Mulţi, chiar în clipele lor de închinare, nu reuşesc să primească binecuvântarea unei adevărate comuniuni cu Dumnezeu. Sunt într-o grabă prea mare. Cu paşi grăbiţi, încearcă să intre în cercul prezenţei iubitoare a lui Hristos, zăbovind poate o clipă în atmosfera sacră, neaşteptând însă să primească sfat. Nu pot rămâne cu învăţătorul divin, din lipsă de tim Cu poverile lor, se întorc la muncă.

Aceşti oameni muncitori nu vor putea dobândi niciodată cel mai înalt succes, până când nu învaţă care este secretul puterii. Trebuie să-şi facă timp pentru a gândi, a se ruga, a aştepta ca Dumnezeu să le reînnoiască puterea fizică, mintală şi spirituală. Ei au nevoie de influenţa înălţătoare a Duhului Său. Primind acestea, ei vor fi înviorați printr-o viaţă înnoită. Constituţia ostenită şi creierul obosit vor fi împrospătate, şi inima împovărată va fi uşurată.

Nevoia noastră nu este aceea de a ne opri o clipă în prezenţa Sa, ci de a avea un contact personal cu Hristos, de a ne aşeza şi a fi în tovărăşia Sa. O mare fericire se va revărsa peste copiii din casele noastre şi peste studenţii din şcolile noastre când părinţii şi profesorii vor învăţa în propriile lor vieţi experienţa preţioasă, zugrăvită în aceste cuvinte din Cântarea Cântărilor:

„*Ca un măr între copacii pădurii,*

Aşa este preaiubitul meu între tineri.

Cu aşa drag stau la umbra lui şi

Rodul lui este dulce pentru cerul gurii mele.

El m-a dus în casa de ospăţ şi dragostea

Era steagul fluturat peste mine" (Cântarea Cântărilor 2, 3.4).

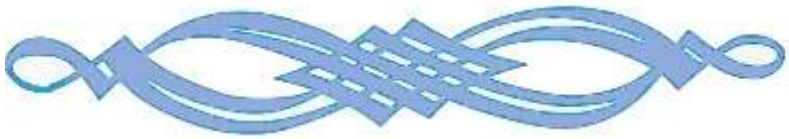
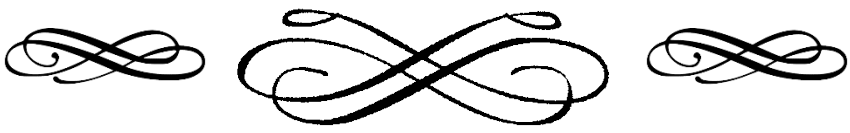
În Așteptarea Sfârșitului